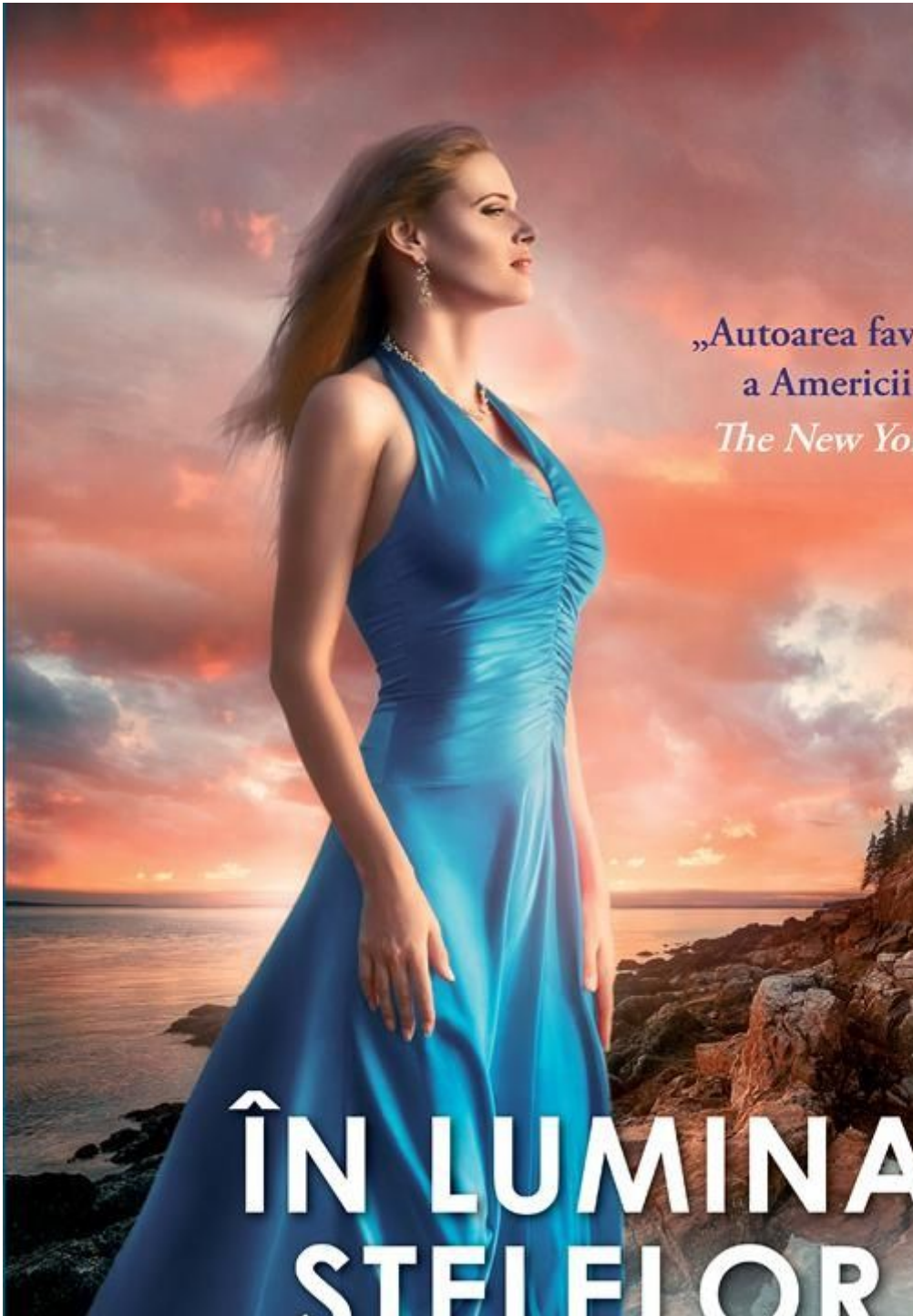
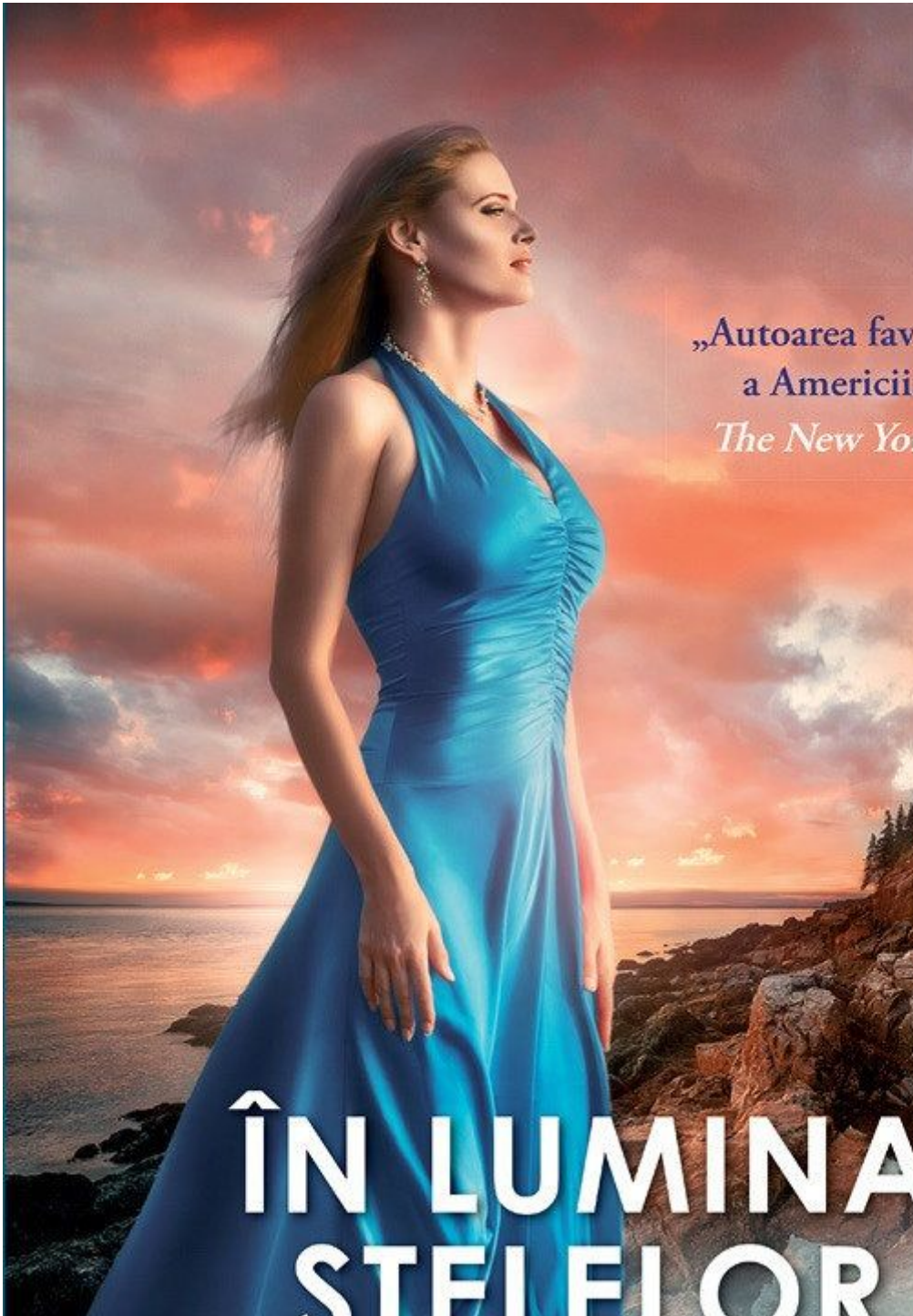
În lumina stelelor

NORA ROBERTS

În lumina stelelor

Traducere din limba engleză de
Laura Berteanu
EDITURA LITERA*
2019

„Autoarea fav
a Americii
The New Yo
ÎN LUMINA
STELELOR

„Autoarea fav
a Americii
The New Yo
ÎN LUMINA
STELELOR

NORA ROBERTS

În lumina stelelor

Nora Roberts
Dance Upon the Air
Copyright © 2001

Toate drepturile rezervate

Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro
Ne puteți vizita pe www.litera.ro

În lumina stelelor
Nora Roberts
Copyright © 2019 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Maria Popa
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Roberts, Nora
În lumina stelelor / Nora Roberts;
trad.: Laura Berteanu
Bucureşti: Litera, 2019
ISBN 978-606-33-3483-2
ISBN EPUB978-606-073-295-2
I. Berteanu, Laura (trad.)
821.111(73)-31=135. 1

NORA ROBERTS

În lumina stelelor

Traducere din limba engleză
Laura Berteanu

LITERA®
2019

Prolog

Satul Salem, Masachusetts
22 iunie 1692

În umbra verde întunecată din adâncul pădurii, cu un ceas înainte de răsăritul lunii, se întâlneau pe ascuns. Curând, cea mai lungă zi avea să se preschimbe în cea mai scurtă noapte a solstițiului.

Nu avea să existe niciun fel de sărbătoare, niciun ritual de mulțumire pentru lumină şi căldură în acest sabat al Lithei[1]. De data asta solstițiul era un moment de ignoranță şi de moarte.

Cele trei se întâlneau cu teamă.

— Avem tot ce ne trebuie?

Cea cunoscută aici drept Văzduh îşi trase mai jos gluga pe frunte, astfel încât nicio şuviță din părul blond să nu se poată zări în lumina muribundă.

— Ne vom descurca cu ce avem.

Gaia îşi aşează jos pachețelul. Acea parte din ea care ar fi vrut să plângă şi să urle de furie în fața nedreptății ce fusese înfăptuită, sau ce avea să urmeze, era îngropată adânc. Aşa cum îşi ținea capul plecat, părul des, castaniu îi cădea liber în față.

— Nu există altă cale pentru noi?

Văzduh îi atinse cu mâna umărul Gaiei şi amândouă priviră către cea de a treia.

Aceasta stătea lângă ele, subțire şi dreaptă. În ochii ei se citea tristețea, dar, dincolo de tristețe, exista o hotărâre puternică. Ea, care era Flacăra, îşi aruncă pe spate gluga,

[1] Litha – solstițiul de vară (n.tr.)

într-un gest de sfidare. Şuviţele roşii şi cârlionţate se revărsară de sub haină.

— Tocmai pentru că asta-i calea noastră nu există o alta. O să ne vâneze ca pe nişte tâlhari, ca pe nişte ucigaşi, şi o să ne omoare, aşa cum au omorât deja o sărmană nevinovată.

— Bridget Bishop nu era vrăjitoare, spuse cu amărăciune Gaia, ridicându-se în picioare.

— Nu. Şi le-a spus asta celor veniţi să o judece. A jurat că nu este. Dar tot au spânzurat-o. A fost ucisă din cauza minciunilor câtorva fetişcane şi a furiei unor fanatici care simt miros de pucioasă oriunde întorc capul.

— Dar au fost petiţiuni!

Văzduh îşi împreună mâinile asemenea unei femei care se pregăteşte să se roage.

Sau să implore.

— Nu toată lumea susţine judecata, nici această persecuţie cumplită.

— Sunt prea puţini aceştia, murmură Gaia. Şi e mult prea târziu.

— Nu se va sfârşi cu o singură moarte. Am văzut.

Flacăra închise ochii, văzu din nou ororile ce aveau să vină.

— Protecţia noastră nu poate supravieţui vânătorii. Ne vor găsi şi ne vor distruge.

— N-am făcut nimic!

Văzduh îşi lăsă braţele să-i cadă pe lângă corp.

— Nimic rău.

— Şi ce rău a făcut Bridget Bishop? i-o întoarse Flacăra. Ce rău au făcut oricare dintre celelalte acuzate, care-şi aşteaptă judecata, în Salem? Sarah Osborne a murit într-o închisoare din Boston. Pentru ce vină?

Simţi furia năvălindu-i prin vine, fierbinte şi puternică, şi o respinse fără milă.

Chiar şi acum, refuza să permită ca puterea să-i fie întinată de furie şi ură.

— Sângele s-a înfierbântat în puritani, continuă ea. În aceşti pionieri[2]. Sunt nişte fanatici şi vor aduce un val de moarte înainte ca lumea să-şi revină la normal.

— Dacă am putea ajuta...

— Nu-i putem opri, soră.

— Nu. Flacăra înclină din cap spre Gaia. Putem doar să supraviețuim. Aşa că plecăm din locul ăsta, părăsim casa pe care ne-am făcut-o aici, viețile pe care le-am fi putut avea aici. Şi ne facem altele. Îi prinse blând capul lui Văzduh între palme. Nu plânge pentru ceea ce nu poate fi, ci sărbătoreşte ceea ce se poate.

Suntem Cele Trei şi nu vom pieri în locul ăsta.

— Vom fi singure.

— Vom fi împreună.

Şi în ultimele raze ale zilei, făcură cercul – o dată, de două, de trei ori. Focul cuprinse pământul într-un inel, iar vântul ridică flăcările sus.

Înăuntrul cercului magic, formară un altul, ținându-se de mâini.

Acceptându-şi soarta, Văzduh îşi ridică fața spre cer.

— Aşa cum noaptea cuprinde ziua, oferim această lumină. Suntem loiale Căii şi dreptății ce o să vină. Adevărul aici s-a cântat, un singur cerc am format.

Gaia, sfidătoare, îşi ridică vocea:

— E ultima noastră oră pe acest pământ. Prezent, viitor, trecut, vom dispărea în vânt. Forță fără de sfârşit, un cerc îndoit.

---

[2] Pionieri – primii colonişti europeni pe continentul american (n.tr.)

— Ne-am oferit darurile, fără vreun rău cuiva. Dar vânătoarea de sânge a început deja. Ne vom face casa departe de-aici.

Flacăra ridică mâinile împreunate.

— Departe de moarte, departe de frici. Putere, te eliberez! Al treilea cerc îl desenez!

Vântul se înteți şi pământul se cutremură. Focul magic țâşni în noapte. Trei voci se ridicară într-un glas:

— Departe de ură fie acest tărâm. Ferit de teamă, de moarte şi scrum. Fă stâncă, fă pom, fă deal şi ne-adună! Du-ne acolo pe raze de lună! Du-ne peste pădure şi peste mare, rupe-ne pe veci de aceste hotare. O insulă fie, în mijloc de apă, unde să nu fim găsite vreodată.

Un urlet grozav cuprinse pădurea, un vârtej ca un uragan, cu o flacără în mijloc.

În timp ce aceia care vânau ce nu înțelegeau dormeau mulțumiți de sine în paturile lor, o insulă se ridică spre cer, răsucindu-se vijelioasă spre mare.

Se aşeză sigură şi senină pe valurile liniştite. Şi prinse viață în acea cea mai scurtă noapte.

Capitolul 1

Insula Trei Surori
Iunie 2001

Privea drept în față, la fâşia de pământ verde şi denivelată, care începea să-şi dezvăluie secretele în depărtare. Farul, desigur. Ce ar fi fost o insulă din New England fără sulița ei semeață? Acesta, de un alb imaculat şi strălucitor de-ți lua ochii, era cocoțat pe o stâncă abruptă. Exact aşa cum trebuia, îşi spuse Nell.

Lângă far era o căsuță de piatră, cenuşie în lumina puternică a soarelui de vară, cu acoperişul ridicat în mai

multe triunghiuri ascuțite şi, spera Nell, cu o logie ce înconjura etajul.

Văzuse tablouri cu Farul Surorilor şi cu casa ce stătea atât de puternică şi de bine înfiptă lângă acesta. Cel pe care îl văzuse în magazinaşul de pe coastă îi stârnise impulsul de a se urca pe feribot.

De şase luni îşi urma impulsul şi instinctul, de la doar două luni de când planul ei meticulos şi muncit din greu o eliberase.

Fiecare moment din aceste prime două luni fusese pură teroare. Apoi, treptat, teroarea se transformase în anxietate şi într-un nou fel de teamă, aproape ca o foame, să nu piardă din nou ce găsise.

Murise ca să poată trăi.

Acum se săturase să fugă, să se ascundă, să se piardă în oraşe aglomerate. Voia o casă. Nu asta îşi dorise întotdeauna? O casă, rădăcini, familie, prieteni. Un mediu familiar care să nu se grăbească să o judece.

Poate că o să găsească o parte din asta aici, pe fâşia de pământ legănată de mare.

Cu siguranță nu exista loc mai îndepărtat de Los Angeles decât insulița asta drăgălaşă. Poate doar dacă părăsea țara cu totul.

Dacă nu-şi găsea de lucru pe insulă, tot putea rămâne acolo vreo câteva zile.

Câteva zile de vacanță, de pauză de la fugă, hotărî ea. O să se bucure de plajele stâncoase, de sătucul de acolo, o să urce pe stâncă şi-o să rătăcească prin pădurea deasă.

Învățase cum să prețuiască şi să sărbătorească fiecare clipă. Era ceva ce n-o să mai uite vreodată.

Privind încântată căsuțele de şindrilă cuibărite în spatele docului, se sprijini de balustrada feribotului şi lăsă vântul să-i sufle prin păr. Avea din nou culoarea naturală, blond decolorat de soare. Când fugise, îl tunsese scurt, băiețeşte,

tăind bucuroasă cârlionții blonzi, apoi vopsindu-l într-un şaten-închis. Pe parcursul ultimelor luni, îşi schimbase culoarea periodic – roşu aprins, negru abanos, şaten-deschis. Îl purta în continuare destul de scurt şi foarte întins.

Spunea ceva faptul că avusese în sfârşit curaj să-l lase iar aşa cum era, nu? Un fel de a se revendica pe sine însăşi, îşi spuse.

Lui Evan îi plăcuse lung, cu cârlionții rebeli. Fuseseră momente în care o trăsese de păr pe podea, pe scări... Îi folosise şuvițele ca pe nişte lanțuri.

Nu, n-o să-şi mai lase niciodată părul lung.

Se simți străbătută de un fior şi privi repede peste umăr, cercetând maşinile, oamenii. Îşi simți gura uscată şi gâtul fierbinte în timp ce se uita după un bărbat înalt şi slab, cu păr auriu şi ochi la fel de palizi şi de duri ca sticla.

Nu era acolo, fireşte. Era la cinci mii de kilometri depărtare. Ea era moartă pentru el. Nu-i spusese el de sute de ori că n-o să poată să scape de el decât atunci când o să moară?

Helen Remington murise ca Nell Channing să poată trăi.

Furioasă pe sine însăşi că se întorsese, chiar şi pentru o clipă, în mintea ei, Nell încercă să se calmeze. Respiră încet. Aer sărat, apă. Libertate.

Când umerii i se relaxară din nou, un zâmbet timid încercă să-i încrețească buzele. Rămase lângă balustradă, o femeie micuță, cu părul scurt şi însorit care îi dansa vesel în jurul chipului delicat. Gura ei, nerujată şi blândă, se curbă în sus, jucându-se cu gropițele din obraji. Plăcerea aducea o strălucire trandafirie pielii ei.

Nu era machiată deloc, şi asta tot cu intenție. Exista în ea o parte care încă se ascundea, încă se simțea vânată, şi Nell făcea tot ce putea ca să treacă neobservată.

Cândva fusese considerată o frumusețe şi se îngrijise în mod corespunzător. Se îmbrăcase aşa cum i se spusese să se îmbrace, cu haine strălucitoare, sexy şi sofisticate, alese de un bărbat care susținea că o iubeşte mai mult decât orice pe lume. Cunoscuse senzația mângâierii de mătase pe piele, ştia ce înseamnă să prinzi cu nonşalanță la gât un colier cu diamante. Helen Remington cunoscuse toate privilegiile unei mari averi.

Şi, timp de trei ani, trăise măcinată de teamă, în cea mai adâncă nefericire.

Nell purta o cămaşă simplă de bumbac peste o pereche de blugi decoloraţi. Era încălțată confortabil, cu o pereche de tenişi albi şi ieftini. Singura ei bijuterie era un lănțişor vechi, care fusese al mamei sale. Unele lucruri erau prea prețioase pentru a le lăsa în urmă.

În timp ce feribotul încetinea, apropiindu-se de doc, se duse înapoi la maşina ei.

Ajungea pe insula Trei Surori cu un geamantan mic, în care erau toate lucrurile ei, un Buick ruginit, luat la mâna a doua şi doar cu două sute opt dolari în buzunar.

Era cum nu se poate mai fericită.

Nimic, îşi spuse după ce parcă lângă doc şi începu să se plimbe pe jos, nu putea fi mai diferit de palatele plăcerii şi de strălucirea orbitoare din Beverly Hills. Şi nimic, îşi dădu seama, nu părea să se potrivească mai mult sufletului ei decât acest sătuc numai bun de pus pe o carte poştală. Atât casele, cât şi prăvăliile erau curate şi îngrijite, deşi decolorate de sarea mării şi de soare. Străzile pietruite, curate ca lacrima, urcau şerpuind pe dealuri sau se răsuceau ca săgeţile înapoi spre docuri.

Grădinile erau îngrijite cu dragoste, ca şi cum buruienile ar fi fost în afara legii.

Câinii lătrau în spatele gardurilor joase şi copiii se plimbau pe biciclete roşii precum cireaşa sau de un albastru electric.

Docurile în sine erau o imagine demnă de studiat. Bărci, plase şi bărbaţi cu obrajii roşii, cu cizme înalte din cauciuc. Simţea mirosul de peşte şi de sudoare.

Urcă dealul care se ridica de la docuri şi se întoarse să privească înapoi. De acolo de sus putea vedea ambarcaţiunile turistice despicând apa golfului şi plaja micuţă, în formă de seceră, unde oamenii stăteau întinşi pe prosoape sau săreau în valurile puternice. Un trenuleţ roşu, pe care scria cu litere albe CELE TREI SURORI – TURURI, se umplea rapid cu excursionişti de-o zi înarmaţi cu aparate de fotografiat şi camere de filmat.

Pescuitul şi turismul – presupunea că acestea erau cele două industrii care ţineau insula pe linia de plutire. Dar asta era economie. Insula înfruntase marea, furtunile şi timpul, supravieţuind şi prosperând în propriul său ritm. Iar asta, îşi spuse, era curaj.

Ei îi luase prea mult să-şi găsească curajul.

High Street se întindea peste deal. De-o parte şi de alta a străzii erau magazine şi restaurante şi tot felul de prăvălii care, presupunea, asigurau viaţa insulei. La unul dintre restaurante ar trebui să facă prima oprire, îşi spuse. Era posibil să-şi găsească de lucru, un post de chelneriţă sau de bucătar pentru comenzi uşoare, cel puţin pe perioada de vară. Dacă şi-ar fi găsit de lucru, putea căuta o cameră.

Putea rămâne.

Peste câteva luni, oamenii aveau s-o cunoască. Să-i facă semn cu mâna când treceau pe lângă ea, să o strige pe nume. Obosise să fie mereu o străină, să nu aibă pe nimeni cu care să vorbească. Pe nimeni căruia să-i pese.

Se opri să privească hotelul. Spre deosebire de celelalte clădiri, acesta era din piatră, nu din lemn. Cele trei etaje

aveau balcoane cu balustrade complicate, din fier de culoare roşcată. Iar colţurile ridicate ale acoperişului erau fără discuţie romantice. Numele i se potrivea, hotărî Nell. Hanul Magic.

Avea mari şanse să găsească de lucru aici. Putea să servească în salon sau să ajute la curăţenie. Să-şi găsească de lucru era primul punct pe lista ei de priorităţi.

Dar nu reuşi să intre şi să facă ceva în legătură cu asta. Voia timp mai întâi, puţin timp înainte să se ocupe de aspectele practice.

Nehotărâtă, ar fi spus Evan. „Eşti mult prea nehotărâtă şi nesăbuită, Helen.

Norocul tău că mă ai pe mine ca să am grijă de tine."

Pentru că vocea lui îi răsuna mult prea clar în urechi, pentru că vorbele îi ştirbeau încrederea pe care o redobândise atât de încet, se răsuci pe călcâie şi o apucă în direcţia opusă.

Pe toţi dracii, o să-şi găsească de lucru când o să fie pregătită. Deocamdată însă, o să se plimbe, o să se joace de-a turistul, o să exploreze. După ce o să străbată High Street dintr-un capăt în altul, o să se întoarcă la maşina ei şi o să exploreze toată insula. Nici măcar n-o să se oprească la punctul turistic ca să ia o hartă.

Urmându-şi instinctul, îşi puse rucsacul în spate şi traversă strada. Trecu pe lângă ateliere de creaţie şi magazine cu suvenire, rămânând mult timp să admire vitrinele. Îi plăceau lucrurile drăguţe care stăteau pe rafturi fără vreun rost anume. Într-o zi, o să se aşeze iar într-un loc şi-o să-şi facă o casă exact aşa cum îi plăcea, plină de prostii, de veselie şi culoare.

Un magazin de îngheţată o făcu să zâmbească. Avea mese rotunde din sticlă şi scaune din fier forjat. O familie de patru persoane stătea la una din aceste mese, râzând în timp ce înghiţeau linguri de frişcă presărate cu bucăţele de

zahăr în toate culorile. Un băiat cu un şorţ şi o bonetă albă stătea în spatele tejghelei şi o fată îmbrăcată cu o pereche strâmtă de blugi tăiaţi deasupra gleznei flirta cu el în timp ce se hotăra ce să aleagă.

Nell schiţă tabloul în mintea ei şi plecă mai departe.

Librăria o opri în loc, o făcu să ofteze. Casa ei avea să fie şi plină de cărţi, dar nu de exemplare rare şi scumpe, de primă ediţie, pe care nimeni să nu le deschidă şi să nu le citească vreodată. Ea o să aibă cărţi vechi şi rupte şi cărţi noi şi lucioase, cu tot felul de poveşti în ele. De fapt, era unul din lucrurile pe care le putea începe acum. Un roman broşat n-o să atârne prea greu în rucsac, dacă trebuia să meargă mai departe.

Ridică privirea de la cărţile expuse la literele gotice inscripţionate pe vitrina din sticlă. Cafeneaua cu Cărţi. Ei bine, era perfect. O să scotocească prin vrafuri, o să găsească ceva plăcut de citit şi o să răsfoiască romanul la o ceaşcă de cafea.

Intră şi se simţi învăluită de parfum de flori şi de mirodenii şi auzi muzică de cimpoi şi de harpă. Hotelul nu era singurul loc magic de pe-aici, îşi spuse Nell în clipa în care trecu pragul.

Cărţile, într-un amalgam de culori şi de forme, erau aranjate pe rafturi vopsite în albastru-închis. De deasupra, luminiţe minuscule străluceau din tavan asemenea unor stele. Casa de marcat era pe un dulap vechi de stejar, pe care erau încrustate imagini cu zâne şi semiluni.

O femeie cu părul negru şi tuns în scări ciufulite stătea pe un taburet înalt, dând alene paginile dintr-o carte. Ridică privirea şi-şi potrivi pe nas ochelarii cu rame argintii.

— Bună dimineaţa. Vă pot ajuta?

— Vreau doar să arunc o privire, dacă e-n regulă.

— Sigur că da. Spuneţi-mi dacă aveţi nevoie să vă ajut să găsiţi ceva anume.

Femeia se întoarse la cartea ei, şi Nell îşi începu explorarea. De cealaltă parte a încăperii, două scaune mari erau aşezate cu faţa spre un şemineu de piatră. Pe o masă între cele două scaune era o lampă făcută dintr-o figurină ce înfăţişa o femeie într-o robă, cu mâinile ridicate. Mai erau şi alte nimicuri pe rafturi, statuete din piatră colorată, ouă de cristal, dragoni. Nell se învârti prin jur, trecând pe lângă cărţi, pe de-o parte, şi rânduri de lumânări pe cealaltă.

În capătul încăperii, o scară răsucită ducea la etaj. Urcă şi găsi alte cărţi, alte flecuşteţe şi cafeneaua.

Şase mese din lemn lucios erau aranjate lângă fereastra din faţă. Într-o parte era o vitrină din sticlă, care se lăuda cu o varietate impresionantă de produse de patiserie, sendvişuri şi un vas de porţelan cu supa zilei. Preţurile erau destul de piperate, dar în limite rezonabile. Nell se gândi să-şi ia o supă, pe lângă cafea.

Când se apropie, auzi voci răsunând de după uşa deschisă din spatele tejghelei.

— Jane, este ridicol! Şi de-a dreptul iresponsabil!

— Nu este. Este şansa lui Tim şi e o şansă de a scăpa de pe insula asta nenorocită.

O şansă de care o să profităm!

— Posibilitatea unei audiţii pentru o piesă care ar putea sau nu să fie produsă pe Broadway nu este o mare şansă. Niciunul dintre voi n-o să aibă de lucru. Nu o să...

— Plecăm, Mia. Ţi-am spus că o să lucrez până astăzi la prânz şi o să lucrez până la prânz.

— Mi-ai spus asta acum mai puţin de douăzeci şi patru de ore.

Se simţea o iritare în voce – o voce joasă, extrem de plăcută. Nereuşind să se stăpânească, Nell se apropie.

— Cum o să pot ţine cafeneaua deschisă dacă nu are cine să gătească?

— Totul se rezumă la tine, nu? Nici măcar nu poți să ne urezi succes.

— Jane, vă urez o minune, pentru că de-asta o să fie nevoie. Nu, stai, nu pleca supărată.

Nell surprinse o mişcare la uşă şi se dădu la o parte. Dar nu suficient de departe cât să nu mai audă.

— Ai grijă de tine! Îți urez să fii fericită. Of, la naiba! Fii binecuvântată, Jane!

— Bine...

Se auzi cum cineva se smiorcăie cu zgomot.

— Îmi pare rău, sincer. Îmi pare rău că te las baltă aşa. Dar Tim trebuie să facă asta, iar eu trebuie să fiu cu el. Aşa că... O să-mi fie dor de tine, Mia. O să-ți scriu.

Nell reuşi să se ascundă în spatele rafturilor tocmai când o femeie înlăcrimată dădu buzna pe uşă şi coborî în fugă scările.

— Ei, asta chiar că-i nemaipomenit!

Nell trase cu ochiul şi clipi automat, de admirație.

Femeia care stătea în pragul uşii era uluitoare. Nimeni nu ar fi putut s-o descrie cu alt cuvânt. Avea părul des şi rebel, de culoarea frunzelor de toamnă. Şuvițe roşii şi aurii se revărsau pe umerii unei rochii lungi şi albastre, care îi lăsa brațele goale până la brățările de argint care străluceau la fiecare încheietură. Ochii ei, sclipind de furie, erau cenuşii ca fumul şi dominau un chip impecabil. Pomeți ascuțiți, o gură lată, cu buze pline, date cu ruj roşu aprins. Pielea ca... Nell auzise de piele de alabastru, dar era pentru prima oară când vedea aşa ceva.

Era înaltă, subțire ca salcia şi perfectă.

Nell se uită înspre mesele din cafenea ca să vadă dacă vreunul dintre clienți era la fel de uluit ca şi ea. Dar nimeni nu părea s-o observe nici pe femeie, nici furia ce părea să bolborosească în ea asemenea apei pe foc.

Nell ieşi o idee ca să poată vedea mai bine şi ochii cenuşii se mişcară. O ţintuiră.

— Bună ziua. Te pot ajuta?

— Eu eram... Credeam... Aş vrea un cappuccino şi o supă. Vă rog.

Supărarea sclipi în ochii Miei şi aproape că o trimise pe Nell înapoi după etajeră.

— Supă pot să-ţi dau. Avem cremă de homar astăzi. Mă tem însă că espressorul mă depăşeşte momentan.

Nell privi către aparatul frumos, din cupru şi alamă, şi simţi un mic fior.

— Mi l-aş putea face singură.

— Ştii să foloseşti chestia asta?

— Cred că da.

După ce stătu o clipă pe gânduri, Mia îi făcu semn şi Nell se grăbi să treacă în spatele tejghelei.

— V-aş putea face şi dumneavoastră unul, dacă tot am început.

— De ce nu?

„Curajos iepuraşul ăsta", îşi spuse Mia în sinea ei, în timp ce o privea pe Nell lucrând cu espressorul.

— Ce te-a adus la uşa mea? Eşti în plimbare prin zonă?

— Nu. Oh.

Nell roşi, amintindu-şi de rucsac.

— Nu, doar exploram puţin. Caut ceva de lucru. Şi un loc în care să stau.

— Ah.

— Scuzaţi-mă, ştiu că nu e politicos, dar am auzit fără să vreau... conversaţia de mai devreme. Dacă am înţeles eu bine, sunteţi într-o mică încurcătură. Ştiu să gătesc.

Mia privi aburul ridicându-se, ascultă şuieratul.

— Chiar aşa?

— Gătesc chiar foarte bine.

Nell îi oferi Miei cafeaua cu spumă.

— M-am ocupat de catering, am lucrat într-o patiserie, am fost şi chelneriță. Ştiu cum să pregătesc mâncarea şi cum să o servesc.

— Câți ani ani?

— Douăzeci şi opt.

— Ai cazier?

Un chicot aproape că evadă din gâtul lui Nell. Preț de o clipă, ochii îi dansară plini de viață.

— Nu. Sunt enervant de sinceră, serioasă, de încredere şi creativă în bucătărie.

„Nu turui, nu turui!" îşi porunci în minte. Dar nu părea în stare să se oprească.

— Vreau o slujbă pentru că mi-ar plăcea să trăiesc pe insulă. Mi-ar plăcea o slujbă aici pentru că-mi plac cărțile şi mi-a plăcut, ei bine, mi-a plăcut senzația locului din clipa în care am intrat.

Intrigată, Mia îşi lăsă capul într-o parte.

— Şi ce ai simțit?

— Posibilități.

„Excelent răspuns", îşi zise Mia.

— Crezi în posibilități?

Nell stătu pe gânduri.

— Da. N-am avut încotro.

— Poftim?

O pereche se apropie de tejghea.

— Vrem două mocha cu gheață şi două ecleruri.

— Desigur. O clipă, vă rog.

Mia se întoarse spre Nell.

— Eşti angajată. Găseşti un şorț în spate. Discutăm detaliile ceva mai târziu.

Sorbi din cappuccino.

— Foarte bun! adăugă ea şi se dădu la o parte. Oh, cum te cheamă?

— Nell. Nell Channing.

— Bun venit pe insula Trei Surori, Nell Channing.

Mia Delvin conducea Cafeneaua cu Cărți la fel cum îşi ducea şi viața. Cu un stil născut din instinct şi, în cea mai mare parte, pentru amuzamentul personal. Era o femeie de afaceri pricepută şi îi plăcea să facă profit. Dar întotdeauna în condițiile ei.

Ignora ce o plictisea. Urmărea ce o intriga.

În acest moment, o intriga Nell Channing.

Dacă Nell ar fi exagerat atunci când îşi prezentase calitățile, Mia ar fi dat-o afară la fel de repede cum o angajase şi fără niciun regret. Dacă ar fi avut chef, poate că ar fi ajutat-o să găsească de lucru în altă parte. Dar asta nu i-ar fi luat mult timp, nici nu i-ar fi afectat afacerea.

Ar fi făcut acest lucru numai pentru că ceva o atrăsese la Nell, din clipa în care ochii aceia mari şi albaştri îi întâlniseră pe-ai ei.

Inocență rănită. Asta fusese prima ei impresie şi Mia credea în totalitate în primele ei impresii. Şi competență, îşi spuse Mia, deşi stătea cam prost la capitolul încrederii în sine.

Totuşi, după ce-şi pusese şorțul şi începuse să lucreze în cafenea, Nell păruse să stăpânească şi acest aspect.

Mia o urmări pe parcursul după-amiezii, observă cum se descurca cu comenzile de mâncare, cu clienții, cu casa de marcat şi cum părea să fie absolut stăpână peste misteriosul espressor.

„Trebuia s-o învioreze puțin”, hotărî Mia. Oamenii nu erau prea pretenționi aici, pe insulă, dar blugii vechi erau cam prea posaci pentru gusturile personale ale Miei.

Mulțumită pentru moment, Mia se întoarse în bucătăria cafenelei. O impresionă să constate că mesele de lucru şi aparatele erau curate. Jane nu reuşise niciodată să fie o bucătăreasă ordonată, chiar dacă pregătea cea mai mare parte a produselor de patiserie la ea acasă.

— Nell?

Luată prin surprindere, Nell tresări şi se răsuci ca un arc din faţa aragazului, unde curăţa butoanele. Obrajii i se îmbujorară în clipa în care se uită la Mia şi la tânăra de lângă ea.

— N-am vrut să te sperii. Ea este Peg. Serveşte de la două la şapte.

— Oh. Bună.

— Bună. Doamne, nu pot să cred că Jane şi Tim pleacă aşa, pur şi simplu! La New York!

Peg părea uşor invidioasă. Era micuţă şi vioaie, cu o claie de păr cârlionţat decolorat până ce devenise aproape alb.

— Jane făcea nişte brioşe cu afine senzaţionale.

— Da, asta este. Jane şi brioşele ei nu mai sunt aici. Trebuie să discut cu Nell acum, aşa că te las pe tine să te ocupi de cafenea.

— Nicio problemă. Vorbim mai târziu, Nell.

— Ce-ar fi să mergem în biroul meu? O să discutăm detaliile despre care-ţi spuneam. Cafeneaua este deschisă de la zece la şapte pe timp de vară. Iarna reducem programul şi închidem la cinci. Peg preferă tura de după-amiază. Îi plac petrecerile şi nu e o persoană matinală. În orice caz, pentru că începem să servim de la zece, am nevoie de tine aici de dimineaţă.

— Nu mă deranjează câtuşi de puţin.

Urcă încă un rând de scări în spatele Miei. Nu fusese atentă, îşi dădu seama Nell.

Cu câteva luni în urmă, nu i-ar fi scăpat niciun detaliu. Ar fi verificat spaţiul, ar fi notat ieşirile în mintea ei.

Să se relaxeze nu însemna să devină neglijentă, îşi aminti. În orice clipă, trebuia să fie pregătită să fugă din nou.

Trecură pe lângă o cameră mare ce servea drept depozit, plină de etajere încărcate cu cărţi până la refuz, apoi intrară pe o uşă în biroul Miei.

Biroul vechi, din lemn de cireş, i se potrivea, îşi spuse Nell. Şi-o imagina pe Mia înconjurată de bogăție şi frumusețe. Erau flori aici şi plante vesele, bucățele de cristal şi pietre lustruite aşezate în boluri. Pe lângă mobila elegantă, în birou erau un computer de ultimă generație, un fax, dulapuri pentru dosare şi rafturi pentru cataloage. Mia făcu semn spre un scaun, iar ea se aşează pe cel din spatele biroului.

— Ai petrecut câteva ore în cafenea, aşa că ai văzut cam cu ce ne ocupăm aici. În fiecare zi avem un sendviş special, supa zilei, o gamă restrânsă de sendvişuri alternative. Două sau trei tipuri de salate reci. Pateuri, fursecuri, brioşe, biscuiți.

În trecut, am lăsat alegerile de meniu în seama bucătarului. E în regulă şi pentru tine?

— Da, doamnă.

— Te rog, nu sunt decât cu un an mai mare decât tine. Spune-mi Mia. Până când vom fi sigure că o să meargă, aş prefera să aprob meniul pentru următoarea zi.

Scoase un set de hârtii din sertar şi i-l întinse peste birou.

— Ce-ar fi să scrii aici cam ce idei ai pentru mâine?

Panica voia să se strecoare în ea, să-i facă degetele să tremure. Nell trase adânc aer în piept, aşteptă până îşi simți mintea calmă şi limpede, apoi începu să scrie.

— În acest moment al anului, cred că ar trebui să ne axăm pe supe uşoare.

Consommé[3], cu ierburi aromatice, salată de tortellini, de fasole albă şi creveți.

Aş face un sendviş de pui picant în lipie şi o variantă vegetariană, dar trebuie să văd mai întâi ce se găseşte la vremea asta. Pot să fac tarte, din nou, în funcție de ce fructe

---

[3] Supă bogată, aromată şi foarte limpede, regăsită adesea în meniurile restaurantelor cu pretenții (n.tr.)

găsesc de cumpărat. Eclerele se vând bine, pot să fac şi eu. Tort cu şase straturi de cremă şi ciocolată. Brioşe senzaționale cu afine, dar şi cu nuci. Am văzut că se termină biscotti cu alune. Biscuiți? Nu dai greş niciodată cu bucățelele de ciocolată. Sau cu nuci macadamia. În loc de al treilea tip de biscuiți, aş prefera negrese. Fac nişte negrese irezistibile, cu trei straturi de bezea.

— Cât de mult poți să faci aici?

— Totul, presupun. Dar, ca să poți servi produsele de patiserie şi brioşele de la zece, va trebui să mă apuc de pe la şase.

— Dacă ai avea propria bucătărie?

— Oh...

Ce fantezie frumoasă!

— Aş pregăti o parte din meniu cu o seară în urmă şi aş băga totul în cuptor dimineața, ca să fie proaspăt.

— Aha. Câți bani ai, Nell Channing?

— Suficienți.

— Nu fi înțepată, o sfătui scurt Mia. Pot să-ți dau o sută de dolari în avans. Dintr-un salariu de şapte dolari pe oră, pentru început. O să notezi în fiecare zi orele petrecute la cumpărături şi gătit. Toate cheltuielile pentru mâncare le vei trece în contul cafenelei. Vreau toate chitanțele, din nou, zilnic.

Când Nell deschise gura ca să vorbească, Mia ridică doar un deget subțire, cu unghia dată cu ojă roşie.

— Aşteaptă. Mă aştept să serveşti şi să strângi mesele când e aglomerație, să ajuți clienții în alegerea de cărți pe etajul tău, atunci când nu munceşti. Ai două pauze de jumătate de oră, duminica liberă şi o reducere de angajat de cincisprezece la sută pentru ce cumperi de la noi, fără să intre aici mâncarea şi băutura care, dacă nu te lăcomeşti, sunt din partea casei. Mă urmăreşti până acum?

— Da, dar eu...

— Bun. Eu sunt aici în fiecare zi. Dacă ai vreo întrebare sau vreo problemă cu care nu te descurci, vino la mine. Dacă nu sunt disponibilă, du-te la Lulu. O găseşti de obicei la parter şi le ştie pe toate. Pari suficient de isteaţă cât să te prinzi repede. Dacă nu ştii un răspuns, nu te teme să întrebi. Acum, spuneai că îţi cauţi un loc în care să stai?

— Da.

Nell se simţea parcă luată pe sus de un vânt puternic, pornit din senin.

— Sper să...

— Vino cu mine.

Mia scoase un rând de chei dintr-un sertar, dădu scaunul în spate şi se strecură pe lângă birou – avea nişte pantofi superbi, cu toc cui, observă Nell.

Odată ce coborâră la parter, se duse ţintă spre uşa din spate.

— Lulu! strigă Mia. Vin în zece minute.

Simţindu-se stângace şi caraghioasă, Nell ieşi în urma ei pe uşa din spate, într-o grădină micuţă, pavată cu dale de piatră. O pisică neagră uriaşă se lăfăia la soare pe una din ele. Deschise leneşă un ochi auriu şi strălucitor în clipa în care Mia păşi sprintenă peste ea.

— Ea este Isis. N-o să-ţi facă probleme.

— E foarte frumoasă. Tu ai aranjat grădina?

— Da. Niciun loc nu e acasă fără flori. Oh, nu te-am întrebat – ai cu ce să te deplasezi?

— Da, am o maşină. Deşi nu ştiu cât o să mă mai pot deplasa cu ea.

— Asta e bine. Nu trebuie să mergi prea departe, dar ar fi destul de greu să-ţi cari toate cumpărăturile până aici în fiecare zi.

La marginea parcelei făcu stânga şi, cu acelaşi pas sprinten, trecu prin spatele unor magazine, vizavi de nişte căsuţe frumos îngrijite.

— Domnişoară... Îmi pare rău, nu-ți ştiu numele de familie.

— Develin, dar ți-am zis să-mi spui Mia.

— Mia. Sunt recunoscătoare că m-ai angajat. Că-mi dai o şansă. Şi-ți promit că n-o să-ți pară rău. Dar... pot să te-ntreb unde mergem?

— Ai nevoie de un loc în care să stai. Făcu dreapta, se opri şi arătă spre ceva.

Cred c-o să meargă.

De cealaltă parte a străduței înguste era o căsuță galbenă, ca o rază veselă de soare, la marginea unui pâlc de copaci opriți din creştere. Obloanele erau albe, la fel şi veranda îngustă. Şi aici erau flori, ce păreau prinse într-un dans vesel al culorilor de vară.

Era situată ceva mai departe de drum, pe o peluză pătrată, cuibărită între copaci şi scăldată în lumina soarelui.

— Asta-i casa ta? întrebă Nell.

— Da. Pentru moment.

Zdrăngănind cheile, Mia o apucă pe poteca de piatră.

— Am cumpărat-o primăvara trecută.

Fusese nevoită s-o cumpere, îşi aminti Mia. O investiție, aşa îşi spusese. Deşi ea, femeie de afaceri până în măduva oaselor, nu făcuse încă niciun efort ca s-o închirieze. Aşteptase, la fel cum înțelegea că aşteptase şi casa.

Descuie uşa din față şi se dădu la o parte.

— A fost binecuvântată.

— Poftim?

Mia dădu doar din cap.

— Bun venit!

Mobila era puțină. O canapea simplă care avea disperată nevoie de o tapiserie nouă, un fotoliu cu pernele adâncite, câteva mese.

— Câte un dormitor de-o parte şi de cealaltă, deşi cel din stânga ar fi mai potrivit pentru un birou sau cameră de

lucru. Baia e micuță, dar încântătoare, iar bucătăria a fost modernizată şi are tot ce-i trebuie. E chiar în spate. Am lucrat eu ceva la grădină, dar are nevoie de mai multă îngrijire. Nu există aer condiționat, dar soba merge. Şi o să te bucuri că merge şi şemineul, în ianuarie.

— E minunată!

Neputând să reziste, Nell începu să se plimbe prin casă, băgând capul în dormitorul principal, unde găsi un pat drăguț cu tăblie albă, din fier.

— Parcă-i o căsuță dintr-o poveste! Cred că-ți place la nebunie să locuieşti aici.

— Nu locuiesc eu aici, ci tu.

Nell se întoarse încet. Mia stătea în mijlocul încăperii micuțe, cu mâinile împreunate, cu cheile în palmă. Razele de lumină intrau prin cele două ferestre din față şi părul părea că-i luase foc.

— Nu înțeleg.

— Îți trebuie un loc în care să stai. Eu am un loc. Eu locuiesc pe stânci. Îmi place mai mult acolo. Asta e casa ta, deocamdată. Nu o simți?

Nell nu ştia decât că se simțea fericită şi moartă de frică în acelaşi timp. În clipa în care intrase în casă îşi dorise să se întindă şi să se aşeze, exact ca pisica aceea care lenevea la soare.

— Pot să stau aici?

— Viața ta a fost grea, nu-i aşa? murmură Mia. Atât de grea, încât tremuri în fața norocului. O să plăteşti chirie, pentru că nimic de valoare nu vine gratis. O să vedem cât îți opresc din salariu. Hai, aranjează-te. Va trebui să te întorci la cafenea să semnezi contractul şi alte de-astea. Dar poate să mai aştepte până mâine. Piața Insulei e cea mai bună sursă pentru ingredientele de care ai nevoie pentru meniul de mâine. O să-i anunț pe cei de acolo că vii, ca să poți trece totul în contul magazinului. Oalele, cratițele şi tigăile le iei

pe cheltuiala ta, dar o să amân asta până la sfârşitul lunii. Mă aştept să te văd, cu tot cu creaţiile tale, mâine la ora nouă şi jumătate fix. Veni şi lăsă cheile să cadă în mâna amorţită a lui Nell. Ai întrebări?

— Prea multe ca să ştiu de unde să încep. Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

— Nu-ţi irosi lacrimile, surioară, răspunse Mia. Sunt prea preţioase. Va trebui să munceşti din greu pentru ce primeşti.

— De-abia aştept să încep. Nell întinse mâna. Mulţumesc, Mia.

Mâinile lor se atinseră. O scânteie ieşi albastră ca o flacără şi dispăru la fel de repede. Râzând pe jumătate, Nell se trase înapoi.

— Probabil că e multă electricitate în aer.

— Da, e ceva. Bun venit acasă, Nell.

Mia se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre uşă.

— Mia!

Emoţia i se strânsese în gât, într-un nod dureros.

— Am spus că pare o căsuţă din poveşti. Înseamnă că tu eşti zâna mea fermecată.

Zâmbetul Miei era strălucitor, râsul jos, cald şi plin.

— O să afli curând că nu-s nici pe departe aşa ceva. Sunt doar o vrăjitoare cu simţ practic. Nu uita să-mi aduci bonurile, mai zise, apoi închise fără zgomot uşa în spatele ei.

Capitolul 2

Satul, hotărî Nell, aducea cu Brigadoon, în viziunea lui Nathaniel Hawthorne. Îşi îngăduise o vreme să-l exploreze, înainte să se ducă la cumpărături. De câteva luni, îşi tot repeta că e în siguranţă. Că e liberă. Însă abia acum, plimbându-se pe străzile frumoase cu casele lor drăgălaşe,

trăgând în piept aerul sărat, ascultând vocile aspre din New England, se simțea pentru prima oară în siguranță. Şi liberă.

Nimeni nu o cunoştea, dar o s-o cunoască. O s-o cunoască pe Nell Channing, bucătăreasa isteață care locuia în căsuța cea mică din pădure. O să-şi facă prieteni aici, o viață. Un viitor. Nimic din trecut n-o s-o atingă aici.

Într-o bună zi, avea să facă la fel de mult parte din insulă ca şi oficiul poştal micuț, din lemn, cu vopseaua lui gri decolorată. Sau ca şi centrul turistic, făcut din pietre vechi, înghesuite una peste alta. Sau ca docul solid, unde pescarii îşi aduceau captura zilnică.

Pentru a sărbători, îşi cumpără nişte clopoței de vânt în formă de steluțe, pe care îi văzu în vitrina unei prăvălii. Era primul lucru pe care şi-l cumpăra pentru plăcerea personală în aproape un an.

Îşi petrecu prima noapte pe insulă în patul minunat, învăluită în fericire, ascultând stelele fremătând şi marea respirând.

Se trezi înainte de răsăritul soarelui, nerăbdătoare să înceapă. În timp ce supa zilei fierbea, întinse coca pentru produsele de patiserie. Cheltuise toți banii pe care îi avea, inclusiv aproape tot avansul pe care îl primise din salariul pe următoarea lună, pe ustensile de bucătărie. Nu conta. O să aibă ce era mai bun şi-o să producă ce era mai bun. Mia Devlin, binefăcătoarea ei, n-o să aibă vreodată vreun motiv să regrete că o primise.

Totul în bucătărie era exact aşa cum îşi dorea. Nu aşa cum i se spusese că trebuie să fie. Când o să aibă timp, o să se ducă la grădina mare din centrul insulei, ca să-şi ia ierburi aromatice. O să planteze câteva chiar sub fereastră. Totul era la grămadă şi exact aşa cum îşi dorea să fie. Nimic, absolut nimic în casa ei, n-o să fie vreodată uniform şi precis şi de ultimă modă. N-o să aibă acrii de marmură

sau oceane de sticlă sau urne înalte cât nişte turnuri cu flori exotice şi terifiante, fără căldură sau parfum. N-o să fie...

Se opri. Era timpul să înceteze să-şi amintească ce n-o să fie şi să facă planuri pentru ce o să fie. Trecutul o s-o bântuie până când o să închidă ferm uşa şi-o să tragă zăvorul.

În timp ce soarele se ridica pe cer, transformând ferestrele dinspre răsărit în flăcări, băgă în cuptor primul rând de tarte. Şi-o aminti pe femeia cu obrajii îmbujorați care o ajutase la piață. Dorcas Burmingham – un nume atât de caracteristic pentru un yankeu, îşi spuse Nell. Şi o femeie atât de drăguță şi plină de curiozitate. Curiozitatea ar fi făcut-o cândva pe Nell să dea înapoi, să se refugieze în sine însăşi. Dar reuşise să stea de vorbă cu femeia, să-i răspundă în treacăt la nişte întrebări şi să evite altele.

Tartele fură puse la răcit pe blatul de bucătărie, iar brioşele intrară în cuptor. În timp ce bucătăria se umplea de lumină, Nell cânta, pentru a întâmpina ziua cea nouă.

Lulu îşi strânse brațele la pieptul micuț. Mia ştia că era modul ei de a încerca să fie intimidantă. Fiindcă Lulu abia dacă avea un metru şi jumătate, cântărea patruzeci de kilograme cu hainele ude pe ea şi avea o față de zână pusă pe şotii, nu era treabă uşoară să intimideze pe cineva.

— Nu ştii nimic despre ea.

— Ştiu că e singură, caută de lucru şi că se găseşte în locul potrivit la momentul potrivit.

— E o străină. Nu angajezi pur şi simplu un om pe care nu-l cunoşti, darămite să-i mai împrumuți şi bani şi să-i dai o casă fără să verifici măcar de unde vine şi ce poveste are. Nu are nici măcar o recomandare, Mia. Nici măcar una. Ar putea foarte bine să fie o psihopată care fuge de lege.

— Iar ai citit romanele alea polițiste, nu-i aşa?

Lulu se încruntă, o expresie care, pe fața ei inofensivă, semăna cu un zâmbet chinuit.

— Există oameni răi pe lumea asta.

— Da, există.

Mia scoase la imprimantă comenzile pe care le primise prin e-mail.

— Fără ei, n-am mai avea echilibru, n-am mai avea provocări. Ai dreptate, fuge de ceva, Lulu. Dar nu de lege. Şi soarta a îndreptat-o încoace. A adus-o la mine.

— Uneori, soarta te înjunghie pe la spate.

— Sunt conştientă de asta.

Cu foile tipărite în mână, Mia ieşi din birou, cu Lulu după ea. Doar faptul că Lulu Cabot practic o crescuse o împiedica acum pe Mia să-i spună să-şi vadă de treaba ei.

— Şi ar trebui să ştii că pot să-mi port de grijă.

— Când aciuieşti străini pe lângă tine, laşi garda jos.

— Nu e o străină, e cineva care caută. E o diferenţă. Simt ceva pentru ea, adăugă Mia, în timp ce cobora scările, ca să pregătească comenzile. După ce o să se acomodeze, o să investighez mai în detaliu.

— Cel puțin cere-i o recomandare.

Mia ridică o sprânceană în clipa în care auzi uşa din spate deschizându-se.

— Tocmai am primit una. E promptă. N-o zgândări, Lulu! îi ordonă Mia, întinzându-i comenzile. E încă foarte fragilă. Hei, bună dimineața, Nell!

— Bună dimineața!

Nell intră cu brațele încărcate de tăvi.

— Am tras maşina în spate. Sper că e-n regulă.

— E foarte bine. Ai nevoie de ajutor?

— Oh, nu, mulțumesc. Am totul aranjat în maşină.

— Lulu, ea este Nell. O să vă cunoaşteți mai târziu.

— Îmi pare bine, Lulu. Mă duc să aranjez produsele.

— Foarte bine, du-te. Mia aşteptă până ce Nell urcă scările. Pare foarte periculoasă, nu-i aşa?

Lulu împinse bărbia în față.

— Aparențele pot fi înşelătoare.

Câteva momente mai târziu, Nell coborî din nou scările, în fugă. Purta un tricou simplu şi alb, băgat în blugi. Medalionul micuț, din aur, venea pe deasupra, ca un talisman.

— Am pus de cafea. O să aduc când cobor iar, dar nu ştiu cum vă place.

— Neagră pentru mine, dulce şi slabă pentru Lu. Mulțumim.

— Ăăă... Vă supărați dacă nu urcați în cafenea până nu termin? Aş vrea să vedeți întreaga prezentare. Aşa că... Se îndreptă cu spatele spre uşă, cu fața îmbujorată în timp ce vorbea. Aşteptați. Bine?

— Dornică să mulțumească, comentă Mia, în timp ce ea şi Lulu completau comenzile. Dornică să muncească. Da, categoric are tendințe psihopate. Sună poliția.

— Mai taci!

Douăzeci de minute mai târziu, cu răsuflarea tăiată, tremurând de plăcere şi de emoții, Nell coborî din nou.

— Poți urca acum? Încă mai am timp să schimb, dacă nu-ți place. Oh, poți veni şi tu, Lulu? Mia a spus că ştii totul despre local, aşa că o să-ți dai seama dacă nu arată cum ar trebui.

— Hm! Îmbufnată, Lulu se opri din ce făcea. Cafeneaua nu e treaba mea.

Dar ridică din umeri şi urcă în urma Miei şi a lui Nell.

Vitrina era încărcată până la refuz cu produse de patiserie apetisante, brioşe dolofane şi cornuri din care se revărsau curmale aurii. Un tort înalt strălucea acoperit de glazură de ciocolată şi decorat cu dantelă din frişcă. Fursecuri mari cât palma unui om acopereau două folii delicate şi albe de hârtie de copt. Din bucătărie venea mirosul supei care bolborosea la foc mic.

Pe tabla de prezentare, specialităţile zilei erau scrise cu cretă, cu litere îngrijite şi subţiri. Sticla fusese lustruită până ajunsese să strălucească, cafeaua răspândea un miros irezistibil şi pe tejghea trona un borcan albastru, plin cu batoane de scorţişoară.

Mia se plimbă în lungul şi-n latul vitrinei, asemenea unui general care inspectează trupele, în timp ce Nell aştepta, făcând eforturi să nu-şi frângă mâinile.

— Nu am scos încă salatele şi supa. M-am gândit că, dacă aştept până la unsprezece, oamenii o să fie mai tentaţi să încerce produsele de patiserie. Mai sunt tarte în spate, şi negrese. Nu le-am scos pentru că... ei bine, cred că oamenii vor mai mult dacă nu laşi senzaţia că ai în exces. Iar negresele sunt mai potrivite pentru prânz şi pentru după-amiază. Am scos tortul de-acum în speranţa că primii clienţi o să rămână cu gândul la el şi o să se întoarcă mai târziu, ca să-l guste. Dar pot să rearanjez totul dacă tu crezi că...

Se opri în clipa în care Mia ridică un deget.

— Hai să gustăm din tartele alea.

— Oh. Sigur. Aduc imediat una din spate.

Intră ca săgeata în bucătărie şi se întoarse cu o tartă pe o hârtiuţă dantelată.

Fără niciun cuvânt, Mia o rupse în două şi îi întinse jumătate lui Lulu. În clipa în care luă prima muşcătură, zâmbi larg.

— Ce zici de recomandarea asta? murmură ea, apoi se întoarse spre Nell. Dacă mai arăţi atât de speriată, clienţii o să creadă că e ceva în neregulă cu mâncarea.

Atunci n-o să comande şi o să piardă ceva cu adevărat special. Ai talent, Nell.

— Îţi place? Nell suspină uşurată. Am gustat din fiecare azi-dimineaţă. Aproape că mi-e rău, spuse ea, apăsându-şi o mână pe stomac. Voiam ca totul să fie perfect.

— Şi chiar este. Acum relaxează-te, pentru că, odată ce-o să se afle că avem un geniu în bucătărie, o să fii foarte ocupată.

Nell nu ştia dacă se aflase sau nu, dar curând era mult prea ocupată ca să mai aibă emoţii. La zece şi jumătate deja făcea altă cafea şi reumplea tăvile. De câte ori auzea clinchetul casei de marcat, simţea un mic fior de plăcere. Şi când puse la pachet şase brioşe pentru o clientă care spunea că nu mâncase în viaţa ei unele mai bune, Nell trebui să facă un efort ca să nu înceapă să danseze.

— Mulţumesc. Reveniţi curând!

Radiind, se întoarse spre următorul client.

Aceasta fu prima impresie pe care i-o făcu lui Zack. O blondă drăguţă, cu un şorţ alb şi un zâmbet imens, care îi făcea gropiţe în obraji. Se simţi dintr-odată cutremurat în cel mai plăcut mod şi propriul lui zâmbet i se întinse drept răspuns de la o ureche la cealaltă.

— Am auzit de brioşe, dar n-am auzit nimic despre zâmbet.

— Zâmbetul e gratis. Brioşele costă.

— Vreau una. Cu afine. Împreună cu o cafea mare, neagră, la pachet. Eu sunt Zack. Zack Todd.

— Nell.

Luă unul din paharele de carton, în care dădeau cafeaua la pachet. Nu trebuia să-i mai arunce o privire cu coada ochiului. Experienţa o învăţase să citească repede un chip şi să-l ţină minte. Încă îl vedea pe-al lui în minte, în timp ce umplea paharul.

Bronzat, cu riduri fine care se întindeau ca nişte evantaie la colţurile ochilor verzi. Bărbie fermă, brăzdată în diagonală de o cicatrice curioasă. Păr şaten, puţin cam lung şi uşor ondulat şi străbătut de şuviţe deja decolorate de soare, deşi era abia luna iunie. O faţă îngustă cu nas lung şi subţire şi

o gură ce zâmbea uşor, lăsând să se vadă un incisiv uşor strâmb.

I se părea o față cinstită. Un om lejer, prietenos.

Puse cafeaua pe tejghea şi-i aruncă încă o privire în timp ce lua brioşa de pe tavă.

Avea umeri laţi şi braţe puternice. Purta o cămaşă cu mânecile rulate şi decolorată de la soare şi apă. Mâna care cuprinse paharul de cafea era mare şi lată. Mâinile mari la un bărbat îi inspirau de obicei încredere lui Nell. Mâinile subțiri şi atent îngrijite erau cele care puteau lovi cu brutalitate.

— Doar una? întrebă, în timp ce băga brioşa în pungă.

— Una îmi ajunge, deocamdată. Umblă vorba că abia ieri ai ajuns pe insulă.

— A fost un moment bun pentru mine.

Îi întinse comanda şi fu mulțumită când îl văzu deschizând punga şi mirosind.

— Un moment bun pentru toată lumea, dacă chestia asta e la fel de bună pe cât de bine miroase. De unde ai venit?

— Din Boston.

Zack îşi înclină capul într-o parte.

— Nu vorbeşti ca-n Boston. Accentul tău, îi explică el, când Nell rămase privindu-l lung.

— Oh. Îi luă banii cu mâna sigură, numără restul. Nu sunt de acolo. M-am născut într-un orăşel din vest, în apropiere de Columbus. Dar m-am plimbat pe peste tot. Zâmbetul îi rămase pe buze în timp ce îi întinse restul şi bonul. Presupun că de aceea nu vorbesc cu vreun accent specific unui loc anume.

— Probabil.

— Hei, şerifule!

Zack privi peste umăr şi dădu din cap.

— Neața, doamnă Macey.

— Ai apucat să vorbeşti cu Pete Stahr despre câinele ăla al lui?

— Exact la el mă duceam.

— Potaia aia s-a rostogolit printr-o grămadă de peşti morți. După care a dat iama printre rufele mele proaspăt spălate! A trebuit să le bag iar pe toate la spălat. Îmi plac câinii, nu mă-nțelege greşit...

— Da, doamnă.

— Dar Pete trebuie să şi-l țină pe-al lui în lanț.

— O să discut cu el chiar în dimineața asta. Ar trebui să luați o brioşă dintr-asta, doamnă Macey.

— Am venit doar după o carte. Dar se uită la vitrina cu prăjituri şi buzele i se țuguiară pe fața latră. Ce-i drept, arată tare bine. Tu trebuie să fii fata cea nouă.

— Da. Nell îşi simțea gâtul fierbinte şi uscat. Se temea că vocea n-o să-i sune normal. Eu sunt Nell. Vă pot servi cu ceva?

— Poate c-o să stau vreo câteva minute, cu o ceaşcă de ceai şi una din tartele alea.

Am o slăbiciune pentru o tartă cu fructe bună. Atenție însă, nu-mi da vreun ceai din ăla de fițe. Fă-mi un ceai cinstit, negru. Tu du-te să-i spui lui Pete să-şi țină potaia departe de curtea mea, adăugă ea, privind spre Zack. Altfel îi dau lui rufele să mi le spele el.

— Da, să trăiți!

Îi zâmbi din nou lui Nell. Îşi păstrase în mod intenționat privirea fixată asupra ei când observase cât de repede pălise în momentul în care Gladys Macey îl strigase „şerifule”.

— Mi-a părut bine să te cunosc, Nell.

Fata înclină scurt din cap. Îşi făcea de lucru cu mâinile, observă Zack, însă acestea nu păreau prea sigure. De ce oare, se întrebă el, se temea de lege o fătucă atât de drăgălaşă? Pe de altă parte, îşi spuse în timp ce cobora

scările, unii oameni deveneau automat agitați în prezența polițiştilor.

Cercetă cu privirea parterul, o văzu pe Mia aranjând rafturile în secțiunea de romane polițiste. Oricum ar fi fost, hotărî Zack, nu strica să pună vreo câteva întrebări.

— E aglomerat azi.

— Mmm. Aşeza cărțile pe raft fără să se uite în jur. Şi mă aştept să fie şi mai aglomerat. Abia a început vara şi am o nouă armă secretă în cafenea.

— Tocmai am cunoscut-o. I-ai închiriat căsuța galbenă.

— Exact.

— Ai verificat pe unde a mai lucrat, ce recomandări are?

— Ascultă, Zack... De data asta, Mia se întoarse. Pe tocuri, era aproape la fel de înaltă ca el şi-l bătu ştrengăreşte pe obraz. Suntem prieteni de multă vreme. De suficient timp cât să-mi permit să-ți spun să-ți vezi de treaba ta. Nu vreau să te învârți prin cafeneaua mea şi să-mi interoghezi angajații.

— Bine, atunci. O s-o târăsc după mine la secție şi-o să scot furtunul de cauciuc.

Mia râse, apoi se aplecă şi-i dădu un pupic pe obraz.

— Eşti o brută. Nu-ți face griji pentru Nell. Nu caută problemele.

— Au cam trecut-o fiorii când a auzit că sunt şeriful.

— Scumpule, eşti atât de frumos că pe toate fetele le trec fiorii când te văd.

— Numai pe tine, nu, i-o întoarse el.

— Habar n-ai tu! Acum hai, pleacă! Lasă-mă să-mi fac treaba.

— Plec. Trebuie să-mi fac datoria de şerif şi să-l cert pe Pete Stahr pentru că are un câine împuțit.

— Cât eşti de curajos, domnule şerif Todd! exclamă Mia, fluturând din gene. Ce ne-am face noi, locuitorii insulei, fără tine şi fără brava ta soră?

— Ha, ha. Ripley se întoarce cu feribotul de la prânz. Dacă venea mai devreme, îi pasam ei povestea cu potaia.

— A şi trecut o săptămână?

Mia se strâmbă şi se întoarse la rafturile ei.

— Eh, nimic bun nu durează la nesfârşit.

— Nu mă bag iarăşi între voi două. Mai bine mă ocup de câinele lui Pete.

Mia râse, dar, odată ce Zack dispăru pe uşă, privi în lungul scărilor şi rămase pe gânduri.

Avu grijă să urce la etaj spre sfârşitul dimineții. Nell scosese deja salatele şi supa, schimbând subtil atmosfera pentru clienții de la prânz. Mia observă că salatele arătau proaspete şi îmbietoare. Iar mirosul supei avea să tenteze pe oricine intra în local.

— Cum merge?

— Bine. În sfârşit a început să se mai domolească. Nell îşi şterse mâinile pe şorț.

A fost agitație în dimineața asta. Brioşele au câştigat cursa, dar şi tartele au fost aproape.

— Eşti în mod oficial în pauză, îi spuse Mia. Mă ocup eu de oricine vine, cu condiția să nu vrea ceva care să implice utilizarea maşinii ăleia monstruoase.

În bucătărie, Mia se aşează pe un taburet, picior peste picior.

— Să treci prin biroul meu când termini tura. Ca să semnăm contractul de angajare.

— Bine. M-am gândit la meniul pentru mâine.

— O să-l discutăm tot atunci. Ce-ar fi să-ți iei o cafea şi să te relaxezi?

— Sunt şi aşa destul de agitată. Dar Nell deschise totuşi frigiderul, de unde scoase o sticlă mică de apă. Mă mulțumesc cu asta.

— Te-ai acomodat cu casa?

— A fost uşor. Nu-mi amintesc când am dormit ultima oară atât de bine sau când m-am trezit atât de odihnită şi de binedispusă. Dacă las fereastra deschisă, aud valurile. E ca un cântec de leagăn. Şi ai văzut răsăritul azi-dimineaţă?

Spectaculos!

— Te cred pe cuvânt. Eu cam evit răsăritul. Insistă să vină întotdeauna atât de devreme!

Întinse mâna şi o surprinse pe Nell când îi luă sticlă de apă şi bău din ea.

— Am auzit că l-ai cunoscut pe Zack Todd.

— Da? Nell luă numaidecât o cârpă şi începu să frece aragazul. Oh, şeriful Todd.

Da, a vrut o cafea neagră şi o brioşă cu afine la pachet.

— Familia Todd există pe insula asta de sute de ani. Iar Zachariah este unul dintre cei mai buni. Bun la suflet, spuse Mia, accentuând cuvintele. Inimos şi de treabă, fără să fie sâcâitor în legătură cu asta.

— Este... Cuvântul iubit nu părea să se asocieze cu o femeie ca Mia. Voi doi sunteţi împreună?

— Dacă avem vreo legătură romantică? Nu. Mia îi întinse sticla înapoi lui Nell.

Este mult prea bun pentru mine. Deşi recunosc că am fost uşor amorezată de el, pe la 15 ori 16 ani. La urma urmei, e un exemplar de primă clasă, sunt sigură că ai observat.

— Nu mă interesează bărbaţii.

— Înţeleg. De-asta fugi? De un bărbat?

Când Nell nu răspunse, Mia se ridică în picioare.

— Ei bine, când şi dacă vei hotărî că vrei să vorbeşti despre asta, să ştii că mă pricep grozav să ascult. Şi să empatizez.

— Apreciez tot ce-ai făcut pentru mine, Mia. Vreau doar să-mi fac treaba.

— Mi se pare cinstit. Se auzi clopoțelul care anunța că venise cineva la tejgheaua de servire. Nu, tu eşti în pauză! îi aminti Mia, înainte ca Nell să apuce să dea zor afară din bucătărie. Mă ocup eu o vreme de clienți. Şi lasă mutra asta tristă, surioară. Nu trebuie să dai nimănui socoteală acum, doar ție însăți.

Liniştită în mod ciudat, Nell rămase unde era. Auzea murmurul jos al vocii Miei, în timp ce discuta cu clienții. Muzica din cafenea era acum o interpretare fluidă la flaut. Putea să închidă ochii şi să se vadă aici, doar aici, a doua zi. La anul. Cu o viață confortabilă şi liniştită. Productivă şi fericită.

Nu avea niciun motiv să fie tristă sau speriată ori să-şi facă griji în legătură cu şeriful. Nu o să aibă niciun motiv să-i acorde atenție, să-i cerceteze trecutul. Şi, dacă o făcea, ce-ar fi putut să găsească? Avusese grijă. Fusese atentă, meticuloasă.

Nu, de data asta nu mai fugea. Acum ajunsese şi avea să rămână.

Îşi termină apa şi ieşi din bucătărie tocmai în clipa în care se întorcea Mia.

Ceasul din piață începu să bată ora amiezii, cu sunete adânci şi încete.

Podeaua de sub ea părea să tremure şi lumina deveni dintr-odată strălucitoare.

Muzica răsună puternic în mintea ei, ca şi cum o mie de harpe ar fi cântat la unison. Vântul – putea să jure că simțise un vânt fierbinte trecând peste fața ei şi umflându-i părul. Simți miros de ceară şi de pământ proaspăt.

Lumea se zgudui şi se învârti, apoi, în doar o clipită, reveni la normal, ca şi cum nu s-ar fi mişcat niciodată. Scutură din cap ca să-şi revină şi se trezi privind fix în ochii cenuşii şi adânci ai Miei.

— Ce-a fost asta? Cutremur?

Chiar în timp ce rostea cuvintele, Nell observă că nimeni altcineva nu părea îngrijorat. Oamenii îşi vedeau liniştiți de ale lor, stăteau la mese, vorbeau, îşi beau cafeaua.

— Mi s-a părut că... Am simțit...

— Da, ştiu.

Deşi vocea Miei era înceată, se simțea o notă încordată în ea. O notă pe care Nell nu o mai auzise până atunci.

— Ei bine, aşa se explică.

— Ce se explică?

Zguduită, Nell o prinse pe Mia de mână. Şi simți un şoc electric străbătându-i brațul.

— O să vorbim despre asta. Mai târziu. Acum soseşte feribotul de prânz. „Şi se întoarce Ripley", îşi spuse. Ele, cele trei, erau toate pe insulă acum. O să fim ocupate. Serveşte-le supa ta, Nell, spuse ea blând, apoi plecă.

Nu i se întâmpla des Miei să fie luată prin surprindere şi nu-i plăcea. Forța a ceea ce simțise în prezența lui Nell fusese mult mai intensă şi mai intimă decât se aşteptase. Iar asta o enerva. Ar fi trebuit să fie pregătită. Ea mai mult decât oricine altcineva ştia, credea şi înțelegea ce schimbare colosală avusese loc cu atât de mulți ani înainte. Şi ce se putea întâmpla acum.

Totuşi, să crezi în soartă nu înseamnă pur şi simplu să stai cu mâinile în sân şi să laşi totul să se întâmple. Puteau fi luate măsuri şi aveau să fie luate. Dar trebuia să se gândească, să clarifice lucrurile.

Ce mama naibii putea să facă, atunci când era legată de o femeie mai încăpățânată ca un catâr, care refuza cu vehemență să-şi accepte puterea, şi de un iepuraş speriat, pe fugă, care nici nu ştia că avea vreo putere?

Se închise în birou şi începu să se învârtească dintr-o parte în alta. Rareori apela la magie aici. Era locul ei de afaceri şi îl ținea în mod deliberat separat şi ancorat în pământ. Dar, îşi spuse, existau excepții pentru orice regulă.

Gândind astfel, luă globul de cristal de pe raft şi îl aşeză pe birou. O amuza să-l vadă acolo, lângă telefonul cu două linii şi computer. Totuşi, magia respecta progresul, chiar dacă progresul nu respecta întotdeauna magia.

Îşi puse mâinile de-o parte şi de cealaltă a globului şi-şi limpezi mintea.

— Arată-mi drumul stabilit. Trei surori s-au regăsit. Destinul va fi împlinit.

Viziunea din sticlă spre mine-a venit, voi vedea ce este menit!

Globul străluci şi se înceţoşă. Apoi se limpezi. În adâncul lui, asemenea unor siluete în apă, se văzu pe ea, pe Nell şi pe Ripley. Un cerc se formă în umbra pădurii şi un foc arzând. Copacii erau şi ei în flăcări, dar aveau culori de toamnă.

Luna plină îşi revărsa lumina, asemenea undelor unei ape.

O umbră nouă prinse contur în copaci şi formă un bărbat. Frumos, poleit parcă în aur, cu ochi care ardeau.

Cercul se rupse. Chiar în timp ce Nell fugea, bărbatul lovi. Se spulberă precum sticla, mii de cioburi răspândindu-se în toate direcţiile. Şi cerurile se deschiseră, pradă fulgerelor şi tunetelor, şi tot ce putu vedea Mia în globul de sticlă fu un torent de apă care înghiţea pădurea şi insula pe care trăiau, trăgând-o în adâncul oceanului.

Mia dădu înapoi şi-şi puse mâinile în şolduri.

— Nu-i întotdeauna aşa? spuse ea, cu dezgust. Un bărbat strică totul. Ei bine, mai vedem noi. Puse globul înapoi pe raft. Mai vedem noi...

Când Nell bătu la uşa biroului, Mia tocmai termina de completat nişte hârtii.

— Ai venit exact la timp, spuse ea, închizând computerul. E un obicei care-mi place mult la tine. Te rog să completezi

formularele astea. Îi arătă câteva hârtii aranjate frumos pe birou. Le-am pus data de ieri. Cum merge treaba sus?

— Destul de bine.

Nell se aşează. Palmele nu-i mai transpirau în clipa în care completă datele: numele, data naşterii, numărul de asigurări sociale. Acestea erau ale ei, avusese personal grijă de asta.

— M-a înlocuit Peg. Am făcut meniul pentru mâine.

— Îhâm. Mia luă foaia împăturită pe care Nell o scoase din buzunar şi o citi în timp ce Nell completa formularul. Arată bine. E ceva mai îndrăzneț decât ce pregătea Jane.

— Prea îndrăzneț?

— Nu, doar mai îndrăzneț. Şi... ce ai de gând să faci cu restul zilei – aruncă o privire primei pagini completate – Nell, fără inițială pentru al doilea prenume, Channing?

— Vreau să mă plimb pe plajă, să mă ocup puțin de grădină. Poate să explorez pădurea de lângă casă?

— O să găseşti un pârâiaş, unde creşte căldăruşă din abundență la vremea asta. Şi, mai în adâncul pădurii, nap indian şi ferigi. Atât de mari încât te fac să crezi că se ascund zâne în ele.

— Nu-mi pari genul de persoană care să se uite după zâne sfioase.

Buzele Miei se curbară.

— Nu ne cunoaştem încă prea bine. Insula Trei Surori freamătă de legende şi de mituri, iar pădurea ascunde tot felul de secrete. Ştii povestea celor trei surori?

— Nu.

— O să ți-o spun într-o zi, când o să avem timp de basme şi poveşti. Deocamdată însă, ar trebui să ieşi la aer şi soare.

— Mia, ce s-a întâmplat mai devreme? La prânz?

— Tu să-mi spui. Ce crezi tu că s-a întâmplat?

— Parcă ar fi fost un cutremur, dar nu tocmai. S-a schimbat lumina, la fel şi aerul... Ca un... Ca un val de

energie. Părea o prostie când se auzea vorbind aşa, dar continuă: Ai simţit şi tu. Dar nimeni altcineva. Nimeni nu a sesizat nimic neobişnuit.

— Majoritatea oamenilor se aşteaptă la lucruri obişnuite şi asta primesc.

— Dacă-i o ghicitoare, nu ştiu s-o dezleg. Pierzându-şi răbdarea, Nell sări în picioare. Tu nu ai fost surprinsă – uşor iritată, dar nu surprinsă.

Mia se dădu pe spate, intrigată, şi ridică o sprânceană.

— Destul de adevărat. Te pricepi să citeşti oamenii.

— Instinct de supravieţuire.

— Unul pe care ai muncit să îl ascuţi, adăugă Mia. Ce s-a întâmplat? Presupun că-i putem spune o conexiune. Ce se întâmplă atunci când trei încărcături pozitive ocupă acelaşi spaţiu în acelaşi timp?

Nell clătină din cap.

— Habar n-am.

— Nici eu. Dar ar fi interesant să aflăm. Cine se aseamănă se adună, nu? Şi se recunoaşte. Eu te-am recunoscut pe tine.

Nell îşi simţi sângele îngheţându-i şi în acelaşi timp arzând-o sub piele.

— Nu ştiu ce vrei spui.

— Nu cine eşti sau cine ai fost, spuse Mia, blând. Ci mai degrabă ce. Poţi avea încredere că o să respect asta şi-o să-ţi respect intimitatea. N-o să-ţi răscolesc trecutul, Nell. Mă interesează mai mult viitorul.

Nell deschise gura. Fu cât pe ce să spună totul. Să-i povestească întreg coşmarul din care scăpase, tot ce o bântuise. Dar asta ar fi însemnat să-şi pună soarta în mâinile altuia. Era ceva ce n-o să mai facă vreodată.

— Mâine o să servesc o ciorbă de vară şi un sendviş cu pui, dovlecel şi ricotta. N-o să fie mai complicat decât atât.

— Pare un început la fel de bun ca oricare altul. Îți urez o după-amiază plăcută.

Mia aşteptă până când Nell ajunse la uşă. Nell? Cât timp încă-ți mai este frică, el câştigă.

— Să ştii că nu-mi pasă câtuşi de puțin cine câştigă! răspunse Nell.

Apoi ieşi repede şi închise uşa în urma ei.

Capitolul 3

Nell găsi pârâul şi căldăruşa sălbatică – mici picături de soare în umbra verde.

Aşezată pe patul moale al pădurii, ascultând susurul apei şi ciripitul păsărilor, îşi găsi din nou liniştea.

Acesta era locul ei. Era mai sigură decât fusese de orice altceva întreaga ei viață.

Simțea că aparține acestui loc cum nu aparținuse nicicând, nicăieri.

Încă din copilărie simțise că nu are un loc al ei. Nu din cauza părinților, îşi spuse, mângâind cu degetele medalionul de la gât. Niciodată din cauza lor. Dar casa ei fusese întotdeauna locul în care era trimis tatăl ei şi doar până în momentul în care ordinele lui erau schimbate. Nu existase un singur loc al copilăriei sale, un locşor frumos, în care amintirile să prindă rădăcini şi să înflorească.

Mama ei avusese darul de a transforma orice loc în care se aflau într-un cămin, atât timp cât rămâneau acolo. Dar nu era acelaşi lucru precum certitudinea că te vei trezi, zi de zi, văzând aceeaşi privelişte de la fereastra dormitorului tău.

Iar aceasta era o dorință pe care Nell o purtase întotdeauna în inima ei.

Greşeala ei fusese să creadă că putea alina acest dor cu Evan, când ar fi trebuit să ştie că era ceva ce trebuia să găsească singură.

Poate că găsise acum. Aici, în locul acesta.

Asta spusese Mia. „Cine se aseamănă se adună. Se recunoaşte.” Amândouă îşi aveau locul pe această insulă. Poate că, într-un mod minunat, îi aparţineau. Era atât de simplu.

Totuşi, Mia era o femeie intuitivă şi straniu de puternică. Simţea secretele. Nell nu putea decât să spere că o să se ţină de cuvânt şi n-o să se amestece. Dacă începea cineva să sape mai adânc, ar fi trebuit să plece. Oricât de mult ar fi simţit că aparţine acestui loc, nu putea să rămână.

N-o să se întâmple.

Nell se ridică în picioare, întinse braţele spre razele soarelui şi se învârti în cercuri încete. N-o să lase să se întâmple. O să aibă încredere în Mia. O să lucreze pentru ea şi o să locuiască în căsuţa galbenă şi o să se trezească în fiecare dimineaţă cu un glorios sentiment de libertate, care s-o facă să zburde.

În timp, îşi spuse luând-o înapoi spre casă, ea şi Mia ar putea deveni bune prietene. Ar fi fost fascinant să aibă o prietenă atât de vivace, atât de deşteaptă.

Cum era să fii o femeie ca Mia Devlin? se întrebă. Să fii atât de frumoasă, atât de sublim de încrezătoare? O astfel de femeie nu s-ar fi pus niciodată la îndoială pe sine, nu ar fi încercat să se schimbe, nu s-ar fi temut că, indiferent ce făcea, ce putea face, nu ar fi fost suficient de bună.

Ce lucru minunat!

Totuşi, deşi cu frumuseţea te naşti, încrederea poate fi învăţată. Poate fi câştigată. Şi nu exista oare o satisfacţie uimitoare în câştigarea acestor mici bătălii? De fiecare dată, te întorci la război mai bine înarmată.

„Gata cu analiza, gata cu introspecţia!” îşi spuse Nell, grăbind pasul. Era hotărâtă să cheltuiască ultimii bani din avansul primit la centrul de grădinărit.

Dacă nici asta nu era încredere, îşi spuse, atunci ce mai era?

O lăsară să-şi deschidă un cont. Şi cu asta îi era datoare tot Miei, îşi spuse Nell, în timp ce străbătea insula, întorcându-se acasă. Lucra pentru Mia Devlin, aşa că lumea o privea cu indulgenţă, oamenii aveau încredere în ea, îi permiteau să plece cu marfa lăsând în schimb doar o semnătură pe un bileţel.

Un fel de magie, presupunea, care nu exista decât în oraşele mici. Încercase cât putuse să nu profite, dar tot plecase de acolo cu o grămadă de plante. Şi de ghivece. Şi pământ de flori. Şi cu un gargui caraghios din piatră, care să păzească ce planta.

Nerăbdătoare să înceapă, parcă în faţa căsuţei şi sări jos din maşină. În clipa în care deschise porţiera din spate, fu învăluită de mica ei junglă parfumată.

— O să ne distrăm de minune şi o să am mare grijă de voi toate.

Cu picioarele ferm înfipte în pământ, se întinse să ia prima tavă.

„A naibii privelişte!" îşi zise Zack, oprindu-se de cealaltă parte a străzii. Un funduleţ ferm, frumos conturat, în blugi decoloraţi care se strângeau de minune în jurul lui. Dacă un bărbat nu-şi îngăduia câteva clipe ca să aprecieze o astfel de imagine, lui Zack îi părea rău pentru el.

Coborî din maşina de teren, se sprijini de porţieră şi o privi cum scoate o tavă plină cu petunii roz şi albe.

— Frumoasă imagine.

Se răsuci ca împinsă de un resort şi aproape că scăpă tava din mână. Zack observă amănuntul, la fel cum nu-i scăpă nici licărul de panică din ochii ei. Dar se întinse într-un gest leneş şi începu să traverseze agale strada.

— Dă-mi voie să te ajut.

— E-n regulă, mă descurc.

— Ai multe aici. O să fii ocupată. Se întinse pe lângă ea şi scoase încă două tăvi.

Unde le duci?

— În spate, deocamdată. Încă nu m-am hotărât unde să le pun pe fiecare. Dar, sincer, nu e cazul să...

— Miroase bine. Ce ai aici?

— Ierburi aromate. Rozmarin, busuioc, tarhon şi altele.

Hotărî că cel mai rapid mod de a scăpa de el era să-l lase să ducă tăvile cu plante. Aşa că începu să traverseze curtea.

— Vreau să pun un răzor de plante aromatice în faţa bucătăriei. Poate că o să adaug şi câteva legume când o să am timp.

— Să plantezi flori înseamnă să prinzi rădăcini. Aşa spune mama.

— Am de gând să fac şi una, şi alta. Pune-le pe verandă, te rog. Mulţumesc, domnule şerif.

— Mai sunt încă două pe scaunul din faţă.

— Pot să...

— Ţi le aduc eu. Te-ai gândit să iei şi pământ?

— Da, e în portbagaj.

Cu un zâmbet lejer, întinse mâna.

— Îmi trebuie cheile.

— Oh. Da... Prinsă în capcană, Nell băgă mâna în buzunar. Mulţumesc.

Când şeriful plecă, îşi strânse mâinile. Era în regulă. Încerca doar să o ajute. Nu toţi bărbaţii, nu toţi poliţiştii reprezentau un pericol. Ştia că nu e aşa.

Se întoarse încărcat, şi imaginea lui – cu un sac uriaş de pământ aruncat peste un umăr şi ducând în mâinile lui mari o tavă cu muşcate roz şi sporul casei alb – o făcu să râdă.

— Am luat prea multe. Îi luă florile din mână. Am vrut să iau doar ierburile aromatice, dar m-a luat valul şi... nu m-am mai putut opri.

— Aşa spuneţi toate! Îţi aduc ghivecele şi uneltele.

— Domnule şerif!

Cândva, fusese ceva firesc să răspundă amabil la o amabilitate. Voia să fie din nou o reacţie naturală.

— Am făcut nişte limonadă azi-dimineaţă. Vrei un pahar?

— Chiar aş aprecia.

Tot ce trebuia să facă era să-şi amintească să se relaxeze, să fie ea însăşi. Umplu două pahare cu gheaţă şi turnă limonada peste. Se întorsese deja când ieşi din casă. Ceva din felul în care arăta, mare şi masculin, înconjurat de flori roz şi albe, îi trimise un fior pe şira spinării.

Atracţie. Chiar în clipa în care recunoscu senzaţia, îşi aminti că nu era ceva ce putea sau îşi dorea să mai simtă vreodată.

— Mulţumesc că ai făcut pe cărăuşul.

— Cu plăcere.

Luă paharul şi goli jumătate dintr-o înghiţitură, în timp ce micul fior se transforma într-un dans săltăreţ în stomacul ei.

Coborî paharul.

— Ei, asta da! Nu-mi amintesc când am băut ultima oară limonadă proaspătă. Eşti o adevărată comoară, nu-i aşa?

— Îmi place doar să mă învârt prin bucătărie.

Se aplecă şi ridică noua săpăligă de grădină.

— N-ai cumpărat mănuşi.

— Nu. Nu mi-a dat prin minte.

Voia ca el să-şi bea limonada şi s-o întindă, îşi zise Zack, dar era prea politicoasă ca să i-o spună. Pentru că ştia asta, se aşeză pe veranda micuţă din faţa bucătăriei, căutând o poziţie confortabilă.

— Te deranjează dacă rămân puţin? Am avut o zi lungă. Totuşi, nu te opri din cauza mea. Îmi place să privesc o femeie lucrând în grădină.

Ar fi vrut să stea pe verandă, îşi spuse Nell. Să stea acolo, în lumina soarelui şi să-şi imagineze ce-o să facă cu plantele şi cu ierburile. Acum nu putea face altceva decât să se apuce de treabă.

Începu cu ghivecele, amintindu-şi că, dacă nu-i plăcea ce ieşea, putea oricând să le schimbe.

— Ai, ăăă, ai vorbit cu bărbatul ăla cu câinele?

— Cu Pete? întrebă Zack, sorbind din limonadă. Cred că am ajuns la o înțelegere şi că pacea a fost restabilită pe mica noastră insulă.

Se simțea umor în vorbele lui şi un fel de satisfacție leneşă. Îi era greu să nu le aprecieze pe amândouă.

— Cred că este interesant să fii şerif aici. Să ştii pe toată lumea.

— Sunt momente.

Avea mâini mici, observă Zack, privind-o lucrând. Degete iuți şi dibace. Ținea capul plecat, ochii feriți. Timiditate, hotărî el, asociată cu ceea ce i se părea un simț de socializare ruginit.

— În cea mai mare parte, fac pe arbitrul sau pun la punct excursionişti de vară care exagerează cu distracția. Cam trei mii de oameni, în total. Împart treaba cu Ripley şi e destul de uşor.

— Ripley?

— Sora mea. Celălalt polițist de pe insulă. Noi ăştia, din familia Todd, suntem polițiştii insulei de cinci generații. Arată foarte bine, spuse el, arătând cu paharul spre ghiveciul la care lucra.

— Crezi?

Nell se lăsă pe călcâie. Amestecase câte puțin din toate. Nu arăta chiar atât de talmeş-balmeş pe cât se temuse. Era vesel. La fel ca şi chipul ei când îl ridică.

— E primul pe care-l fac.

— Aş zice că ai talent. Dar ar trebui să porți pălărie. Ai pielea albă şi o să te arzi dacă stai prea mult în soare.

— Oh. Îşi atinse nasul cu dosul palmei. Probabil.

— Presupun că n-ai avut grădină în Boston.

— Nu. Umplu cel de-al doilea ghiveci cu pământ. N-am stat prea mult acolo. Nu era locul meu.

— Ştiu ce vrei să spui. Am petrecut şi eu o vreme pe continent. Nu m-am simțit niciodată acasă. Ai tăi sunt încă în vest?

— Părinții mei au murit.

— Îmi pare rău.

— Şi mie. Îndesă o muşcată în ghiveciul cel nou. Purtăm o conversație amicală, domnule şerif, sau o discuție oficială?

— O conversație.

Luă o plantă la care nu putea ajunge şi i-o întinse. Era o femeie precaută, hotărî el. Din experiența lui, oamenii precauți aveau de obicei motive să fie aşa.

— Ar avea vreun rost o discuție oficială?

— Nu sunt căutată pentru nimic, nu am fost niciodată arestată. Nu vreau să creez probleme.

— Asta ar fi cam tot.

Îi dădu planta.

— E o insulă mică, donşoară Channing. Foarte prietenoasă. Dar asta vine la pachet cu curiozitatea.

— Presupun că da. Îşi aminti că nu-şi permitea să-l îndepărteze. Ideea e că sunt pe drumuri de ceva vreme şi m-am săturat. Am venit aici ca să găsesc ceva de lucru şi un loc liniştit în care să trăiesc.

— Se pare că ai găsit şi una, şi alta. Se ridică. Mulțumesc pentru limonadă.

— Cu plăcere.

— E foarte drăguț ce faci acolo. Da, cu siguranță ai talent. O zi bună, donşoară Channing.

— O zi bună, domnule şerif.

În timp ce se întorcea la maşină, Zack recapitulă în minte ce aflase despre ea. Era singură pe lume, se temea de poliţişti şi nu-i plăceau întrebările. Era o femeie cu gusturi simple şi nervi încordaţi. Şi, din motive pe care nu le putea explica, avea senzaţia că asta nu era totul.

Îi privi maşina în timp ce se îndrepta spre a lui şi citi numărul de înmatriculare.

Plăcuţa de Massachusetts arăta nou-nouţă. N-ar strica s-o verifice, îşi zise. Doar ca să se liniştească.

Instinctul îi spunea că Nell Channing, chiar dacă nu căuta probleme, nu era străină de ele.

Nell servi plăcintă cu mere şi cafeaua cu lapte celor doi tineri, care se duseră apoi să se aşeze la o masă din apropiere. Trei femei priveau cărţile, şi Nell presupunea că aveau să fie cât de curând ademenite în cafenea.

Cu mâinile pline de căni, rămase o vreme în faţa ferestrei. Feribotul sosea de pe continent, urmărit de pescăruşi care făceau rotocoale şi se avântau ca săgeţile în valuri. Geamandurile săltau în valurile care, astăzi, erau blânde şi verzi. O barcă albă, particulară, cu velele întinse de vânt, înainta cu viteză pe suprafaţa apei.

Cândva, navigase şi ea pe o altă mare, într-o altă viaţă. Era una din puţinele plăceri ale acelor vremuri. Senzaţia că zboară peste apă, că e ridicată de valuri.

Ciudat, nu-i aşa, că marea o chemase întotdeauna? Îi schimbase viaţa. Şi i-o luase.

Acum, această mare nouă îi dăduse o altă viaţă.

Zâmbind la acest gând, se întoarse şi dădu nas în nas cu Zack. Acesta întinse mâna ca s-o sprijine, dar Nell se smuci înapoi.

— Îmi pare rău. Am vărsat ceva? Sunt neîndemânatică, nu mă uitam pe unde...

— Nu-i nimic.

Îşi trecu degetele de la o mână prin toartele a două căni, atent să nu o atingă din nou, şi i le luă din mână.

— Îți stăteam în drum. Frumoasă barcă.

— Da. Îl ocoli şi se grăbi să se întoarcă în spatele tejghelei. Dar nu sunt plătită ca să mă uit la bărci. Pot să te servesc cu ceva?

— Respiră, Nell.

— Poftim?

— Respiră. Vorbi blând, în timp ce aşeza cănile pe tejghea. Calmează-te.

— Sunt bine.

Era vizibil încordată. Lovi cănile între ele când le luă de pe tejghea.

— Nu mă aşteptam să găsesc pe nimeni pândind în spatele meu.

Buzele lui tremurară.

— Aşa-i mai bine. Vreau o plăcintă cu mere şi o cafea mare. La pachet. Ai terminat de plantat?

— Aproape.

Nu voia să vorbească cu el, aşa că-şi făcu de lucru cu cafeaua. Nu voia să facă conversație cu polițistul insulei şi să-l ştie pândind-o cu ochii ăia verzi şi iscoditori.

— M-am gândit că ai putea folosi asta, când termini tura şi te duci să te ocupi de flori.

Puse o pungă pe tejghea.

— Ce este?

— O unealtă de grădinărit.

Numără banii şi-i puse şi pe aceştia pe tejghea.

Nell îşi şterse mâinile pe şorț, încruntându-se. Dar curiozitatea o împinse să deschidă punga. Uimirea şi amuzamentul îi luminară ochii, în timp ce studia pălăria de paie absolut ridicolă, cu boruri răsucite. Flori artificiale dansau de jur-împrejur.

— Este cea mai caraghioasă pălărie pe care am văzut-o vreodată.

— Oh, există şi mai caraghioase, o asigură el. Dar o să-ți protejeze nasul de soare.

— Foarte drăguț din partea ta, dar n-ar fi trebuit...

— Aşa se poartă vecinii prin părțile astea. Pagerul de la centură începu să bipăie.

Trebuie să mă întorc la treabă.

Nell reuşi să aştepte până când ajunse pe la jumătatea scărilor înainte să înşface pălăria şi să dea buzna în bucătărie, ca s-o probeze în reflexia aragazului.

Ripley Todd îşi turnă încă o cană de cafea şi sorbi din ea în timp ce privea pe fereastra din față a secției de poliție. Fusese o dimineață liniştită, exact aşa cum îi plăcea să fie.

Dar plutea ceva în aer. Făcea eforturi să ignore sentimentul, dar ceva era în aer. Îi era mai uşor să-şi spună că era doar prea agitată după săptămâna petrecută la Boston.

Nu că nu se distrase. Ba da. Atelierele şi seminarele despre noile metode de aplicare şi implementare a legii chiar o interesaseră şi îi dăduseră teme la care să se gândească. Îi plăcea munca de polițist, îi plăcea rutina şi îi plăceau detaliile.

Însă solicitarea şi haosul oraşului o epuizaseră, chiar şi în scurtul timp pe care îl petrecuse acolo.

Zack ar fi spus că era doar faptul că nu prea îi plăceau oamenii. Ripley nu ar fi fost singura care să spună că avea dreptate.

Îl văzu acum, înaintând pe stradă. O să-i ia cel puțin zece minute ca să ajungă la secție, estimă ea. Oamenii îl opreau, mereu aveau câte ceva să-i spună.

Ba mai mult, îşi zise, oamenilor le plăcea pur şi simplu să fie în preajma lui.

Avea un fel de... nu voia să folosească cuvântul aură. Era un cuvânt pe care l-ar fi folosit Mia. Aer, hotărî ea. Zack avea pur şi simplu acel aer care îi făcea pe oameni să se simtă mai bine. Ştiau că, dacă îi spuneau problemele lor, Zack o să aibă răspunsul... sau o să-şi facă timp să-l găsească.

Zack era o creatură sociabilă, îşi zise Ripley. Drăguţ, răbdător şi întotdeauna corect. Nimeni n-ar fi putut s-o acuze pe ea de nimic din toate astea.

Poate că tocmai de-asta făceau o echipă bună.

Fiindcă se apropia de clădire, deschise uşa, lăsând să intre aerul de vară şi sunetele străzii, aşa cum îi plăcea lui. Făcuse cafea proaspătă şi tocmai îi turna o cană când ajunse, în sfârşit.

— Frank şi Alice Purdue au o fetiţă de 3,769, de azi-dimineaţă, de la ora 9. O să-i spună Belinda. Băiatul soţilor Younger, Robbie, a căzut din copac şi şi-a rupt braţul. Verişoara lui Missy Hachin din Bangor şi-a cumpărat un Chevrolet sedan nou-nouţ.

În timp ce vorbea, Zack luă cafeaua, se aşeză la birou şi-şi ridică picioarele. Şi zâmbi larg. Ventilatorul din tavan scârţâia iar. Chiar trebuia să se ocupe de asta.

— Ei, şi ce mai e nou la tine?

— O încălcare de viteză pe şoseaua de pe coasta de nord, îi spuse Ripley. Nu ştiu unde-şi imaginau că se duc în asemenea goană. Le-am explicat că stâncile şi soarele şi toate celelalte sunt acolo de câteva secole şi că e puţin probabil să plece în după-amiaza asta. Luă o hârtie din faxul lui. Şi asta a venit pentru tine.

Nell Channing. E bucătăreasa cea nouă de la Mia, nu?

— Aha.

Citi repede raportul despre maşină. Nicio încălcare a regulilor de trafic. Avea încă permisul eliberat de statul Ohio, care trebuia reînnoit peste doi ani. Maşina era

înregistrată pe numele ei. Avusese dreptate când presupusese că plăcuțele erau noi. Le avea de mai puțin de o săptămână. Înainte, avusese numere de înmatriculare din Texas.

Interesant.

Ripley se cocoță pe colțul biroului pe care îl împărțeau şi gustă din cafeaua lui, având în vedere că el nu o bea.

— De ce-ai verificat-o?

— Eram curios. E o femeie curioasă.

— În ce sens curioasă?

Dădu să răspundă, apoi clătină din cap.

— Ce-ar fi să treci pe la cafenea la prânz şi s-o vezi şi tu? M-ar interesa impresia ta.

— Poate că aşa o să fac. Ripley privi spre uşa deschisă şi se încruntă. Cred că vine o furtună.

— Cerul e senin ca lacrima, scumpo.

— Vine ceva, spuse ea, mai mult pentru sine. Apoi îşi înşfăcă şapca. Mă duc la o plimbare. Poate mă opresc la cafenea ca să o cunosc pe noua noastră rezidentă.

— Nu te grăbi. Fac eu patrula de după-amiază pe plajă.

— N-ai decât.

Ripley îşi puse ochelarii şi ieşi.

Îi plăcea satul ei, îi plăcea ordinea care domnea în el. Din punctul de vedere al lui Ripley, totul avea un loc bine stabilit şi acolo trebuia să rămână. Nu o deranjau schimbările mării sau ale vremii – asta era ordinea firească a naturii.

Luna iunie aducea un val proaspăt de turişti, rezidenți pe timp de vară, temperaturi ce creşteau de la calde la toride, focuri pe plajă şi grătare cu mult fum.

Însemna totodată petreceri în exces, beţivi şi încăierări la ordinea zilei, câte un copil pierdut din când în când şi inevitabilele ciorovăieli între îndrăgostiți. Dar turiştii care petreceau, beau, se rătăceau şi se certau aduceau pe insulă

banii de vară, care țineau insula pe linie de plutire în lunile friguroase de iarnă.

Îndura bucuroasă – ei bine, poate nu chiar bucuroasă – problemele străinilor timp de câteva luni ca să păstreze intactă insula Trei Surori.

Aceşti treizeci de kilometri pătraţi de stâncă, nisip şi sol erau tot ce îi trebuia ei.

Oameni dospiţi la soare se târau pe plajă înspre sat, ca să ia prânzul. N-o să reuşească niciodată să înţeleagă ce-l putea apuca pe un om să se trântească pe nisip şi să se prăjească la soare, ca un păstrăv. Dincolo de disconfortul implicit, Ripley ar fi murit de plictiseală în cel mult o oră.

Ripley nu era genul care să se întindă dacă putea sta în picioare.

Nu că nu i-ar fi plăcut plaja. Alerga pe lângă valuri în fiecare dimineaţă, fie vară, fie iarnă. Când era vreme frumoasă, îşi termina antrenamentul cu o porţie de înot în mare. Când era urât, intra adesea în hotel şi profita de piscina interioară.

Dar prefera marea.

Drept rezultat, avea un trup bine lucrat, atletic, îmbrăcat cel mai adesea în pantaloni kaki şi tricouri. Pielea îi era bronzată, la fel ca a fratelui ei, iar ochii aveau aceeaşi culoare verde, intensă. Îşi purta părul drept, şaten şi lung, cel mai adesea strâns la spatele şepcii.

Trăsăturile ei erau un amestec mai puţin obişnuit – o gură mare, uşor mai plină în partea de sus, un nas mic, sprâncene negre, arcuite. Felul în care arăta o făcuse să se simtă stânjenită în copilărie, dar lui Ripley îi plăcea să creadă că trăsăturile i se mai îndulciseră cu timpul şi, în orice caz, nu-şi mai făcea acum probleme în legătură cu asta.

Intră la Cafeneaua cu Cărţi, îi făcu semn cu mâna lui Lulu şi se îndreptă spre scări. Cu puţin noroc, o să

reuşească s-o vadă pe această Nell Channing evitând-o complet pe Mia.

Mai avea încă trei trepte până la nivelul cafenelei când văzu că norocul nu era de partea ei.

Mia era în spatele tejghelei, la fel de vaporoasă ca întotdeauna, într-o rochie cu modele florale. Avea părul prins la spate, dar tot reuşea să-i explodeze în jurul feței.

Femeia care lucra lângă ea părea îngrijită, aproape prea simplă, prin comparație.

Ripley o preferă numaidecât pe Nell.

Îşi îndesă degetele mari în buzunarele din spate ale blugilor şi se apropie de tejghea cu paşi apăsați.

— Ajutor de şerif Todd, spuse Mia, înclinând capul şi privind-o de sus. Nu-mi imaginez ce te-ar putea aduce pe-aici.

Ignorând-o pe Mia, Ripley o examină pe Nell.

— Vreau o supă şi sendvişul special al zilei.

— Nell, aceasta este Ripley. Sora lui Zack, din nefericire. Şi dacă ea a venit să mănânce aici, putem presupune fără mari şanse de eroare că a înghețat iadul.

— Pupă-mă undeva, Mia. Îmi pare bine să te cunosc, Nell. Vreau şi o limonadă, pe lângă restul.

— Da. Sigur. Nell privi de la o femeie la cealaltă. Imediat, murmură ea şi se duse în bucătărie să pregătească sendvişul.

— Am auzit că ai cules-o direct de pe feribot, continuă Ripley.

— Mai mult sau mai puțin. Mia puse supa în bol. N-o zgândări, Ripley.

— De ce-aş face asta?

— Pentru că aşa eşti tu. Puse supa pe tejghea. Ai observat ceva ciudat ieri, când ai coborât de pe feribot?

— Nu, răspunse Ripley, prea repede.

— Minți, spuse Mia încet, în timp ce Nell se întorcea cu sendvişul.

— Să-l duc la o masă, ofițer Todd?

— Da, mulțumesc. Ripley scoase banii din buzunar. Ce-ar fi să-mi dai un telefon, Mia?

Cu aceste cuvinte, Ripley se aşează pe scaun, tocmai când Nell punea mâncarea pe masă.

— Arată grozav.

— Sper să-ți placă.

— Sunt sigură c-o să-mi placă. Unde ai învățat să găteşti?

— Pe ici, pe colo. Pot să-ți mai aduc ceva?

Ripley ridică un deget, luă o lingură de supă şi gustă.

— Nu. E grozavă. Sincer. Hei, tu ai făcut toate prăjiturile alea?

— Da.

— E multă muncă.

— Pentru asta sunt plătită.

— Mda... N-o lăsa pe Mia să te muncească prea tare. Are tendința să ceară prea mult.

— Dimpotrivă, spuse Nell, cu vocea ca de gheață. Este incredibil de generoasă, incredibil de drăguță. Poftă bună.

Loială, hotărî Ripley, continuând să mănânce. Nu o putea învinovăți pe Nell pentru asta. Şi era şi politicoasă, chiar dacă uşor încordată. Ca şi cum nu ar fi fost obişnuită să aibă de a face cu oamenii, îşi spuse Ripley.

Încordată. În mod evident o deranjase schimbul de replici dintre ea şi Mia. Asta e, îşi spuse Ripley, ridicând din umeri. Unii oameni pur şi simplu nu suportau conflictele, chiar şi atunci când nu aveau nicio legătură cu ei.

Una peste alta, găsea că Nell Channing era inofensivă. Şi se pricepea al naibii de bine la gătit.

Masa îi creă o dispoziție atât de bună, încât îşi făcu timp să treacă pe la tejghea, la plecare. Îi fu uşor să se hotărască în privința asta, pentru că Mia avea treabă în altă parte.

— Ei, acum ai făcut-o!

Nell înlemni. Făcu un efort să-şi ascundă emoţiile, să nu-şi frângă mâinile.

— Poftim?

— Acum va trebui să încep să vin aici în mod regulat, un lucru pe care am reuşit să-l evit timp de ani de zile. Masa a fost grozavă.

— Oh. Mă bucur.

— Poate că ai observat că eu şi Mia nu suntem tocmai cele mai bune prietene.

— Nu e treaba mea.

— Când trăieşti pe insula asta, treburile oricui sunt treburile tuturor. Dar nu te teme, reuşim să nu ne intersectăm, în cea mai mare parte a timpului. N-o să te prindem la mijloc. O să iau şi două fursecuri cu ciocolată, pentru mai târziu.

— Faci economie dacă iei trei.

— Mă ademeneşti... Bine, trei să fie. O să-i dau unul lui Zack şi-o să fiu o eroină.

Relaxată, Nell băgă fursecurile în pungă şi scoase bonul. Dar, când îi luă banii lui Ripley şi mâinile li se atinseră, şocul electric o făcu să scoată un strigăt de durere.

Ripley o privi fix, o privire lungă şi frustrată. Luă punga cu fursecuri şi o apucă spre scări.

— Ofiţer Todd! strigă Nell în urma ei, strângându-şi mâna cu putere. Ai uitat restul.

— Păstrează-l!

Îşi muşcă buzele în timp ce cobora în grabă scările. Mia o aştepta jos, cu mâinile la piept, cu o sprânceană ridicată. Ripley pufni doar şi merse mai departe.

Venea o furtună. Deşi cerul rămânea senin şi marea calmă, venea o furtună.

Mugea violent în visurile lui Nell, o arunca neputincioasă în trecut.

Casa uriaşă era aşezată pe covorul verde al peluzei. Înăuntru, muchiile erau ascuțite, suprafețele dure. Culorile erau palide, cafenii, gri şi cenuşii.

În afară de trandafirii pe care îi adusese el, pe care îi aducea mereu, care erau de culoarea sângelui.

Casa era goală. Dar părea să aştepte.

În somn, întorcea capul, se împotrivea. Nu voia să se ducă în acel loc. Niciodată n-o să se întoarcă acolo!

Dar uşa se deschise, o uşă înaltă şi albă care se deschidea într-un hol lung şi spațios. Marmură albă, lemn alb şi străluciri reci, atât de reci, de cristal şi de crom.

Se văzu intrând – părul lung şi blond căzându-i peste umerii unei rochii albe de mătase, cu o strălucire ca de gheață. Buzele îi erau roşii, la fel ca trandafirii.

Intră şi el, la mică distanță în spatele ei. Întotdeauna atât de aproape. Mâna lui era acolo, aşezată uşor pe spatele ei. Încă o mai putea simți acolo, dacă îşi îngăduia.

Era înalt, subțire. Semăna cu un prinț în ținuta de seară, cu părul asemenea unui coif de aur. Se îndrăgostise de imaginea lui de poveste şi crezuse în promisiunea fericirii până la adânci bătrâneți. Şi oare nu o dusese în palatul lui, acest palat alb atât de fantastic, nu-i dăruise tot ce-şi putea dori o femeie?

De câte ori îi amintise acest lucru?

Ştia ce se întâmpla apoi. Îşi amintea rochia albă, strălucitoare, îşi amintea cât era de obosită şi de uşurată că seara se sfârşise şi că totul mersese bine. Nu făcuse nimic ca să-l supere, ca să-l facă de râs, ca să-l provoace.

Cel puțin aşa crezuse.

Până când se întorsese spre el să-i spună ce seară frumoasă fusese şi îi văzuse expresia.

Aşteptase până când ajunseseră acasă, până când rămăseseră singuri, ca să se transforme. Era unul din darurile lui.

Şi îşi amintea frica strângându-i stomacul în timp ce încerca disperată să-şi dea seama ce făcuse.

— Te-ai simțit bine, Helen?

— Da, a fost o petrecere frumoasă. Dar lungă. Vrei să-ți torn un brandy înainte de culcare?

— Ți-a plăcut muzica?

— Foarte mult.

Muzica? Spusese ceva nepotrivit în legătură cu muzica? Uneori era atât de proastă când venea vorba de astfel de lucruri. Cu greu se stăpâni să nu dea înapoi când el întinse mâna să se joace cu părul ei.

— A fost minunat să pot dansa afară, lângă grădini.

Făcu un pas în spate, sperând să se poată întoarce spre scări, dar mâna lui îi prinse părul în pumn, ținând-o pe loc.

— Da, am observat cât de mult ți-a plăcut să dansezi. Mai ales cu Mitchell Rowlings. Şi să flirtezi cu el. Să te dai în spectacol. Să mă faci de râs în fața prietenilor, a clienților mei.

— Evan, nu flirtam. Eu doar...

Dosul de palmă o întinse pe pardoseală, orbită de şocul puternic de durere. Când se pregătea să se chircească, să se facă ghem ca să se protejeze, o târî pe pardoseala de marmură, ținând-o de păr.

— De câte ori şi-a pus mâinile pe tine?

Ea negă, plânse, el acuză. Până când se plictisi şi o lăsă să se târască, plângând, într-un colț.

Dar, de data asta, în vis, se târî în umbra pădurii, unde aerul era blând şi pământul cald.

Şi acolo, în locul în care pârâul trecea peste pietrele netede, adormi.

Apoi se trezi în bubuit de tunet şi săgeți de fulger. Se trezi îngrozită. Alerga prin pădure acum, cu rochia albă strălucind în întuneric. Sângele îi pulsa în urechi, sângele

prăzii vânate. Copacii se prăbuşeau în spatele ei şi pământul îi gâfâia sub tălpi şi clocotea în ceaţă.

Totuşi, fugea. Respiraţia îi sfâşia gâtul, sfârşind într-un geamăt. Răsunau ţipete în vânt şi nu toate erau ale ei. Frica o stăpânea în asemenea măsură, încât nu mai rămăsese nimic altceva în ea, niciun motiv, niciun simţ, niciun răspuns.

Vântul o plesnea cu palme ascuţite şi bucuroase şi gheare se ridicau spre ea din tufişuri, sfâşiindu-i rochia.

Urca, căţărându-se asemenea unei şopârle pe stâncă. Prin întuneric, raza farului despica bezna asemenea unui tăiş de argint şi dedesubt marea clocotea sub izbirile violente ale vântului.

Lovea, plângea şi urca. Dar nu privea înapoi, nu se putea forţa să privească în jur şi să înfrunte ce o urmărea.

În schimb, alegând fuga în locul luptei, sări de pe stânci, se învârti şi se răsuci în vânt, coborând tot mai repede spre apă. Şi stâncile, lumina şi copacii se prăvăliră şi ele în urma ei.

Capitolul 4

În prima ei zi liberă, Nell rearanjă mobila – aceea care era. Îşi udă florile şi ierburile, spălă rufele şi făcu o pâine neagră.

Era încă devreme, abia puţin peste nouă, când tăie prima felie pentru micul dejun.

Evan detestase obiceiul ei de a se trezi devreme şi se plânsese întotdeauna că acesta era motivul pentru care era atât de apatică şi neinteresantă la petreceri.

Acum, în căsuţa ei de lângă mare, nu era nimeni care să o critice, nu era nevoie să se mişte atent, fără să facă zgomot. Deschisese larg ferestrele şi întreaga zi era a ei şi numai a ei.

Mestecând încă pâinea şi cu un colţ îndesat în buzunarul pantalonilor scurţi, o porni spre plajă, hotărâtă să facă o plimbare lungă.

Bărcile erau ieşite în larg, săltând şi alunecând peste apă. Marea era de un albastru blând şi visător, cu valuri sprintene care se întindeau pe nisip asemenea unor fâşii de dantelă. Pescăruşii se învârteau pe deasupra, cu piepturile albe înălţate în dansul lor graţios prin aer. Muzica lor, ţipetele prelungi şi ascuţite străpungeau murmurul adânc şi nesfârşit al valurilor.

Nell începu să danseze la rândul ei. Apoi scoase bucata de pâine din buzunar şi o rupse în bucăţele pe care le aruncă în sus, ca să vadă pescăruşii făcând rotocoale şi afundându-se în mare, după ele.

Era singură, îşi spuse, ridicând faţa spre cer. Dar nu se simţea singură. Se îndoia că avea să se mai simtă singură vreodată.

Când auzi clopoţele bisericii, se întoarse şi se uită înapoi, spre sat, la capela frumoasă şi albă. Îşi privi pantalonii scurţi cu tivul destrămat şi tenişii murdari de nisip. Nu era îmbrăcată potrivit pentru slujbă, hotărî. Dar se putea ruga în felul ei, putea mulţumi.

În ecourile clopotelor ce răsunau, se aşeză la marginea apei. Aici era pace, îşi spuse, şi bucurie. Niciodată, niciodată n-o să mai uite cât de mult preţuiau. O să-şi amintească să dea ceva înapoi în fiecare zi. Chiar dacă erau doar nişte firimituri de pâine aruncate pescăruşilor. O să aibă grijă de grădina ei. O să-şi amintească să fie bună şi n-o să uite niciodată să ofere o mână de ajutor.

O să-şi ţină promisiunile fără să aştepte în schimb nimic mai mult decât şansa de a duce o viaţă bună, care să nu facă rău nimănui.

O să câştige tot ce i se va da şi o să preţuiască.

O să se bucure de lucrurile simple. Începând chiar din această clipă.

Se ridică şi începu să adune scoici, pe care le îndesă mai întâi în buzunare. Când se umplură buzunarele, îşi scoase tenişii şi-i folosi pe aceştia. Ajunse în capătul plajei, unde colţurile de stâncă ieşeau din nisip şi începeau să se rostogolească spre mare. Aici erau pietre mari cât palma, netezite ca mătasea de apă şi de vreme. Culese una, apoi încă una, întrebându-se dacă putea face cu ele o margine pentru răzorul ei de ierburi.

O mişcare la stânga o făcu să strângă degetele în jurul pietrei şi să se întoarcă repede. Inima încă îi mai bătea cu putere în timp ce-l privea pe Zack coborând în zigzag nişte trepte de lemn.

— Neaţa!

— Bună dimineaţa.

Cu un gest defensiv automat, Nell privi în spate şi o nelinişti să constate cât de mult se îndepărtase de sat. Plaja nu mai era goală, dar oamenii veniţi să se bucure de soare erau destul de departe.

— Frumoasă zi pentru o plimbare lungă pe plajă, comentă el, sprijinindu-se de balustradă ca s-o cerceteze. Văd că ai profitat.

O privise... încă de la dansul cu pescăruşii. „Mare păcat”, îşi spuse, cât de repede putea chipul ei să devină din radios, precaut.

— Nu mi-am dat seama cât de departe am mers.

— Nimic nu prea este departe pe o insulă de mărimea asta. O să fie cald azi, zise el, nonşalant. Plaja o să se aglomereze până la prânz. E plăcut să prinzi câteva minute aici, înainte să fie plină de cearşafuri şi turişti.

— Da, păi...

— Urcă.

— Poftim?

— Urcă până la casă. O să-ți dau o pungă pentru scoici şi pentru pietre.

— Oh, e-n regulă. Nu am nevoie...

— Nell... E vorba de polițişti, în general, de bărbați în general sau de mine în particular? Ce te sperie?

— Nu sunt speriată.

— Dovedeşte.

Rămase unde era, dar întinse o mână.

Rămase cu privirea fixată într-a lui. Avea ochi frumoşi. Inteligenți, dar şi răbdători. Încet, făcu un pas în față şi ridică mâna spre a lui.

— Ce vrei să faci cu scoicile?

— Nimic. Pulsul îi galopa, dar se forță să urce treptele acoperite de nisip împreună cu el. Adică, nimic senzațional. Doar să le împrăştii prin grădină, presupun.

Mâna lui i-o ținea pe a ei uşor, dar chiar şi aşa îşi putea da seama că era dură şi aspră. Nu purta inele, nu avea ceas la încheietură.

„Nu se răsfață", îşi spuse. „Nu are podoabe."

La fel ca ea, era desculț şi blugii îi erau rupți în genunchi şi roşi la tiv. Cu părul decolorat de soare şi pielea bronzată, părea mai degrabă un surfer decât şerif.

Asta o calmă un pic.

În capătul scărilor se întoarseră şi începură să urce o pantă lentă. Dedesubt, în partea cu stâncile, era un golfuleț însorit, unde o bărcuță roşie sălta leneşă lângă un ponton şubred.

— Totul pare un tablou, spuse ea, încet.

— Ai mers cu barca?

— Da. Puțin, se grăbi să adauge. E barca ta?

— E a mea.

Dintr-odată, se auzi un pleoscăit sălbatic şi apăru ceva lucios şi negru, croindu-şi drum printre stânci. Sub privirile

lui Nell, un câine negru uriaş sări pe ţărm şi începu să se scuture nebuneşte.

— Şi ea la fel, spuse Zack. Vreau să spun, e tot a mea. Te ai bine cu câinii?

Spune-mi acum. Poţi s-o ţin o vreme, să apuci să iei un avans. Ca să fie cinstit.

— Nu e nevoie, îmi plac câinii. Apoi clipi şi se uită la el. Cum adică, să-mi dai un avans?

Zack nu catadicsi să-i răspundă. Zâmbi doar în timp ce câinele urca panta în salturi puternice. Sări pe Zack, dând din coadă şi împroşcând apă, şi îi linse faţa.

După două lătrături scurte îşi încordă muşchii şi se pregăti să-i aplice acelaşi tratament lui Nell, însă Zack îi blocă drumul.

— Ea e Lucy. E prietenoasă, dar complet lipsită de maniere. Şezi, Lucy!

Lucy se lăsă pe labe, dând acum atât de tare din coadă, încât i se zgâlţâia tot corpul. Apoi, în mod evident nereuşind să-şi controleze bucuria şi afecţiunea, sări din nou pe Zack.

— Are doi ani, explică el, împingând-o cu fermitate jos şi apăsându-i cu mâna fundul pe pământ. Labrador negru. Mi s-a spus că se mai moleşesc odată cu vârsta.

— E foarte frumoasă.

Nell îi mângâie capul lui Lucy şi, la prima atingere, câinele se întinse pe jos şi se întoarse cu labele în sus.

— Nu are niciun pic de mândrie, începu Zack, apoi privi surprins cum Nell se apleacă şi o aduce pe Lucy în extaz, frecându-i vârtos burta cu mâinile.

— La ce-ţi trebuie mândrie când eşti aşa de frumoasă? Nu-i aşa, Lucy? Oh, nimic nu se compară cu un câine mare şi frumos, nu-i aşa? Întotdeauna am... oh!

Într-un delir de plăcere, Lucy se rostogoli, se ridică pe labe şi o trânti pe Nell pe spate. Zack se mişcă repede, dar

nu suficient de repede cât s-o salveze şi Nell se trezi cu câinele peste ea, lingându-i de zor faţa.

— Zău aşa, Lucy! Nu! Hei, îmi pare rău.

Zack împinse câinele la o parte şi o ridică pe Nell în picioare cu o singură mână.

— Eşti bine? Ţi-a făcut ceva?

— Nu. Sunt bine.

I se tăiase respiraţia când fusese trântită la pământ, dar era numai unul dintre motivele pentru care răsufla greu. Zack o peria pe toate părţile în timp ce câinele stătea în şezut, cu capul plecat, dând politicos din coadă. Zack, observă Nell, era frustrat şi îngrijorat. Dar nu furios.

— Nu te-ai lovit la cap, nu? Afurisita asta de căţea cântăreşte aproape la fel de mult ca tine. Te-ai lovit puţin la cot, adăugă el.

Apoi îşi dădu seama că ea râdea.

— Ce-i aşa amuzant?

— Nimic, de fapt. Uite-o ce dulce e când se preface că-i e ruşine. În mod clar, e speriată de moarte de tine.

— Da, o bat cu bâta de baseball de două opri pe săptămână, fie că a făcut ceva rău sau nu. Îşi trecu uşor mâinile peste braţele lui Nell. Sigur eşti bine?

— Da.

Îşi dădu brusc seama că erau foarte aproape unul de celălalt, aproape îmbrăţişaţi.

Şi că mâinile lui erau pe corpul ei şi că pielea îi era mult prea fierbinte.

— Da, spuse din nou şi făcu deliberat un pas în spate. N-am păţit nimic.

— Eşti mai zdravănă decât pari.

Braţele ei aveau muşchi lungi şi tari, observă el. Îi admirase deja pe cei de la picioare.

— Hai înăuntru! spuse. Nu tu! adăugă, arătând spre câine. Tu nu ai voie.

Luă tenişii lui Nell de pe jos şi o porni spre o verandă largă. Curioasă şi nereuşind să găsească o scuză ca să nu-l urmeze, Nell intră prin uşa de plasă pe care i-o deschise şi păşi într-o bucătărie mare, luminoasă şi dezordonată.

— Menajera n-a mai trecut pe-aici de un deceniu.

Confortabil în dezordinea lui, Zack îi puse tenişii jos şi se duse la frigider.

— Nu-ți pot oferi limonadă de casă, dar am nişte ceai cu gheață destul de bun.

— E foarte bine, mulțumesc. Ai o bucătărie minunată.

— O folosim mai mult ca să-ncălzim mâncare la pachet.

— Mare păcat.

Erau metri întregi de blat de granit şi bufete minunate, din lemn brut şi uşi din sticlă cu plumb. O chiuvetă mare, dublă, cu o fereastră deasupra, oferea o privelişte a golfului şi mării.

Spațiu de lucru şi de depozitare din belşug, îşi spuse Nell. Cu puțină organizare şi un dram de imaginație, ar fi putut fi minunată...

O folosim? Adică, noi? Tocmai îşi dădu seama că folosise pluralul. Era însurat?

Nu se gândise la asta, nu luase niciodată în calcul posibilitatea. Nu că ar fi contat, desigur, dar...

Flirtase cu ea. Poate că nu avea ea prea multă experiență în domeniu şi, oricum, era de mult pe tuşă, dar ştia când un bărbat flirtează.

— Îți trec multe gânduri deodată prin minte, spuse Zack, întinzându-i un pahar.

Vrei să-mi împărtăşeşti câteva dintre ele?

— Nu. Adică... mă gândeam cât de drăguță e încăperea asta.

— Era mult mai prezentabilă pe vremea când se ocupa mama de ea. Acum că suntem doar eu şi Ripley, bucătăria nu se bucură de prea multă atenție.

— Ripley. Oh. Înțeleg.

— Te întrebai dacă sunt însurat sau dacă locuiesc aici cu cineva care să nu fie sora mea. Drăguț.

— Nu e treaba mea.

— N-am spus că este, am spus că-i drăguț. Ți-aș prezenta casa, dar arată probabil mai groaznic decât bucătăria. Iar tu ești un spirit ordonat. O luăm pe-aici.

Îi luă din nou mâna și o trase iar afară.

— Unde mergem? Sincer, ar trebui să mă-ntorc.

— E duminică și s-a nimerit să avem amândoi ziua liberă în același timp. Am ceva ce o să-ți placă, continuă el și o trase după el pe verandă.

Veranda înconjura casa, iar într-o parte a acesteia era o grădină neîngrijită și doi copaci pricăjiți. Câteva trepte mâncate de vreme conduceau spre o logie de la etaj, orientată spre mare.

Zack își ținea mâna peste a ei și o conduse spre trepte.

Aerul și soarele o învăluiră, făcând-o să se gândească cât de ușor ar fi fost să se întindă în balansoarul de lemn și să se legene toată ziua.

Lângă balustradă erau un telescop și o copaie de piatră, în care nu era nimic plantat, deocamdată.

— Ai dreptate, spuse Nell. Se duse lângă balustradă, se sprijini de ea și respiră.

Chiar îmi place.

— Dacă privești spre vest, poți vedea continentul când e suficient de senin.

— Nu ai telescopul îndreptat spre vest.

În acel moment, toată atenția lui Zack era concentrată pe picioarele ei extrem de drăguțe.

— Cred că nu.

— La ce te uiți?

— La ce am chef pe moment.

Îl privi în timp ce se dădea la o parte. Zack se uita la ea – priviri lungi, speculative. Şi o ştiau amândoi.

— Aş fi tentată să stau aici toată ziua, spuse ea, dând colțul logiei şi privind satul.

Să văd cine vine şi cine pleacă.

— Te-am văzut azi-dimineață cum hrăneai pescăruşii. Se sprijini de balustradă, ca un om la el acasă, şi-şi bău ceaiul. M-am trezit spunându-mi: „Ştii ceva? O să caut un pretext să trec azi pe la căsuța galbenă şi s-o mai văd o dată pe Nell Channing". Apoi am ieşit aici cu cafeaua de dimineață şi iată-te! Aşa că n-a mai trebuit să scornesc un pretext ca să te văd din nou.

— Domnule şerif...

— E ziua mea liberă, îi aminti el. Îşi ridică mâna ca să-i atingă părul, dar, când Nell se trase înapoi, o strecură pur şi simplu în buzunar. Şi, dacă tot este, ce-ar fi să petrecem vreo două ore în apă? Putem merge cu barca.

— Nu pot. Trebuie să...

— Nu trebuie să cauți scuze. Altă dată.

— Da. Nodul care i se formase în stomac se lăsă o idee. Altă dată. Chiar trebuie să plec. Mulțumesc pentru ceai şi pentru privelişte.

— Nell... Îi luă iar mâna, dar nu i-o strânse când o simți tresărind. Există o limită între a intimida uşor o femeie şi a o speria de-a dreptul. E o linie pe care n-aş vrea s-o depăşesc. Când o să ajungi să mă cunoşti ceva mai bine, o să mă crezi, adăugă el.

— În momentul de față, încerc să mă cunosc mai bine pe mine însămi.

— Mi se pare cinstit. Îți aduc o pungă pentru scoici şi pietre.

Avu grijă să treacă pe la cafenea în fiecare dimineață. O cafea, o brioşă, câteva cuvinte. Zack se gândea că, în felul acesta, ea se obişnuia să-l vadă, să vorbească cu el şi, data

viitoare când făcea în aşa fel încât să rămână singuri, n-o să mai simtă nevoia să caute o cale de scăpare.

Era perfect conştient că Nell nu era singura care îi observase noua rutină de dimineaţă. Pe Zack nu-l deranjau glumele cu subînţeles, ocheadele sau zâmbetele pe sub mustaţă. Viaţa pe insulă avea un anumit ritm şi, ori de câte ori cineva adăuga un ritm nou, îl simţea toată lumea.

Sorbea din cafeaua excelentă a lui Nell în timp ce stătea pe doc şi-l asculta pe Carl Macey bombănind braconierii de homari.

— De trei ori am găsit capcana goală săptămâna asta. Şi nici nu se obosesc s-o închidă în urma lor. Am o bănuială că-s studenţii ăia care au închiriat casa lui Boeing. Mda. Scuipă. Mda, ei sunt. Dacă-i prind, le dau eu băieţeilor de bani gata o chelfăneală de-o s-o ţină minte!

— Carl, adevărul e că toată povestea asta miroase a turişti de vară şi a puştani pe deasupra. Ce-ar fi să mă laşi să stau eu de vorbă cu ei?

— Nu au dreptul să se bage în felul ăsta peste un om care-şi câştigă cinstit pâinea.

— Nu, dar nu cred că s-au gândit la asta.

— Ar fi cazul să înceapă să se gândească. Chipul bătut de vreme deveni posac.

M-am dus la Mia Devlin, am rugat-o să-mi pună o vrajă pe capcane.

Zack se strâmbă.

— Ascultă, Carl...

— Mai bine decât să le găuresc tururile slăbănoage cu puşca mea, nu? Carl se încruntă şi dădu din cap. N-are ce strica dacă mă acopăr din toate direcţiile. În plus, am avut ocazia s-o văd pe fata aia de pe continent când am trecut pe la cafenea. Faţa pocită şi ridată a lui Carl se încreţi într-un rânjet. Înţeleg de ce eşti client fidel pe-acolo zilele astea.

Mda. Nişte ochi aşa de mari şi albaştri cu siguranță fac omul să-şi înceapă frumos ziua.

— N-are ce să strice. Lasă puşca de-o parte, Carl. Mă ocup eu.

Trecu mai întâi pe la secție ca să ia lista cu cei veniți pe timpul verii. La casa Boeing se ajungea uşor pe jos, dar Zack hotărî să ia maşina, ca să fie mai oficial.

Casa închiriată pe timpul verii era la mică distanță de plajă, cu o verandă generoasă în lateralâ. Pe verandă era întinsă o sârmă de care atârnau prosoape de plajă şi costume de baie. Masa de picnic de pe verandă era încărcată de cutii de bere şi resturile cinei din seara trecută.

Nu avuseseră nici măcar atâta minte încât să arunce dovezile, îşi spuse Zack, clătinând din cap. Carcase goale de homar zăceau pe masă, asemenea unor insecte uriaşe. Zack îşi scoase insigna din buzunar şi şi-o puse în piept. Nu strica să le-o fluture pe sub nas.

Bătu la uşă şi continuă să bată până când se deschise. Băiatul care deschisese să fi avut vreo 20 de ani. Mijind ochii în lumina soarelui, cu părul răvăşit, purta boxeri în culori strălucitoare şi avea un bronz foarte frumos, auriu.

— Ăăă? făcu el.

— Şeriful Todd, de la Poliția Insulei. Pot să intru?

— De ce? Cât este ceasul? întrebă băiatul, pocind cuvintele.

Mahmureală de zile mari, hotărî Zack, şi îi traduse:

— Ca să vorbesc cu tine. Este aproximativ zece şi jumătate. Prietenii tăi sunt pe-aici?

— Pe undeva... Probleme? Doamne!

Băiatul înghiți, se strâmbă, apoi traversă împleticit livingul, se duse la bufetul de bucătărie, unde era chiuveta, şi dădu drumul la apă, la maximum. Apoi îşi vârî capul sub robinet.

— Aţi petrecut, nu glumă, ha? zise Zack, când capul reapăru, picurând.

— Presupun... Trase un prosop de hârtie şi-şi şterse faţa. Am făcut prea mult zgomot?

— Nu s-a plâns nimeni. Cum te cheamă, băiete?

— Josh. Josh Tanner.

— Ei bine, Josh, ce-ar fi să-ţi trezeşti prietenii? Nu vreau să vă răpesc prea mult timp.

— Mda... Bine.

Aşteptă. Ascultă. Auzi nişte înjurături, câteva bufnituri, apă curgând. Apa la toaletă.

Cei trei tineri care veniră împreună cu Josh nu arătau prea bine. Erau mai mult dezbrăcaţi decât îmbrăcaţi şi rămaseră în picioare până când unul dintre ei se trânti într-un fotoliu, zâmbind zeflemitor.

— Care-i treaba?

„Bravadă", îşi spuse Zack.

— Iar tu eşti?

— Steve Hickman.

Accent de Boston, concluzionă Zack. Aproape ca al lui Kennedy, de familie foarte bună.

— Bine, Steve, uite care-i treaba. Pentru braconaj de homari există o amendă de o mie de dolari. Iar motivul pentru asta e că, deşi pe voi vă distrează să vă furişaţi în toiul nopţii şi să goliţi capcanele, există oameni care depind de asta pentru a supravieţui. O seară de distracţie pentru voi înseamnă bani luaţi din buzunarul lor.

În timp ce le ţinea prelegerea, Zack îi văzu pe băieţi foindu-se inconfortabil. Cel care deschisese uşa era roşu la faţă şi îşi ferea privirea.

— Pentru ce-aţi mâncat aseară pe verandă aţi fi plătit cam patruzeci de dolari la piaţă. Aşa că mergeţi la docuri şi căutaţi un bărbat pe nume Carl Macey, daţi-i patruzeci de dolari şi s-o lăsăm aşa.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Macey ăsta îşi însemnează cumva homarii? Steve zâmbi din nou în acelaşi fel zeflemitor, scărpinându-se pe burtă. Nu poți dovedi că am furat nimic.

— Adevărat. Zack privi prin încăpere, le cercetă fețele. Stres, o oarecare ruşine.

Locul ăsta se dă cu cât? 1200 pe săptămână în timpul sezonului? Iar barca pe care ați închiriat-o adaugă încă 250. Adăugăm distracția, mâncarea, berea. Îmi imaginez că dați cam o mie de persoană pentru o săptămână aici.

— Pe care o băgăm în economia insulei, spuse Steve, cu un zâmbet subțire. Mie mi se pare o prostie să ne deranjezi pentru vreo câțiva homari pe care, chipurile, i-am furat.

— Poate. Dar o prostie şi mai mare este să nu puneți mână de la mână şi să strângeți suma pe care v-am spus-o, ca să nu se supere nimeni. Gândiți-vă. Este o insulă mică, zise Zack, îndreptându-se spre uşă. Vorba circulă repede.

— E o amenințare? Dacă amenințăi civili, te alegi cu acțiune în instanță.

Zack aruncă o privire în spate şi clătină din cap.

— Pun pariu că eşti student la drept, nu-i aşa?

Se întoarse la maşina lui. N-o să-i ia mult să atingă punctele esențiale în sat ca să se facă înțeles.

Ripley o luă pe High Street şi se întâlni cu Zack în față la Hanul Magic.

— Cardul de credit al băiatului cu homarii s-a blocat la pizzerie, începu ea. Se pare că picaseră circuitele sau ceva de genul ăsta şi a trebuit să sape prin buzunare şi să plătească cash.

— Nu mai spune!

— Da. Şi, ce să vezi, toate filmele pe care au vrut să le închirieze erau date deja.

— Afurisit ghinion!

— Şi am auzit că toate jet-ski-urile erau deja rezervate pentru azi sau nu funcţionau.

— Mare păcat.

— Şi, ca să continuăm seria de incidente bizare, aparatul de aer condiţionat din casa închiriată s-a stricat brusc.

— Hm, şi tocmai azi, când e atât de cald. Cică o să fie zăpuşeală la noapte. Nu cred c-o să doarmă prea bine.

— Eşti un ticălos tare afurisit, Zachariah. Ripley se ridică pe vârfuri şi-i dădu un pupic pe obraz. De-asta te iubesc.

— Va trebui să mă fac şi mai rău. Băiatul ăla, Hickman, nu-i drăguţ deloc. Cu ăilalţi trei m-aş descurca destul de uşor, dar el n-o să se lase convins aşa de repede. Zack îşi trecu un braţ pe după umerii lui Ripley. Şi? Te duci la cafenea să iei prânzul?

— S-ar putea. De ce?

— Mă gândeam că mi-ai putea face o favoare, dacă tot zici că mă iubeşti.

Vârful cozii în care îşi prinsese părul săltă în clipa în care întoarse capul spre el.

— Dacă vrei s-o conving pe Nell să iasă cu tine, las-o baltă.

— Mă descurc şi singur, mulţumesc frumos.

— Da, am văzut ce-ai reuşit până acum.

— Încă sunt în cărţi, i-o întoarse el. Ce speram eu era să-i spui Miei că ne ocupăm noi de băieţii cu homarii. Şi să nu... să nu facă nimic.

— Cum adică să nu facă nimic? Ce legătură are ea cu povestea asta? Ripley se opri şi temperamentul începu să i se inflameze. La dracu'!

— Nu te enerva. Carl mi-a spus că a vorbit cu ea, atâta tot. Aş prefera să ştiu că vrăjitoarea noastră locală nu pregăteşte cine ştie ce vrajă. Sau alte de-astea. Ca s-o potolească pe Ripley, Zack îi strânse mai tare umerii. M-aş duce să vorbesc eu cu ea, dar mă aştept să apară băieţii cu

homarii în orice clipă. Vreau să mă găsească aici, într-o postură superioară şi autoritară.

— O să vorbesc cu ea.

— Fii drăguță, Rip! Şi ține minte, Carl s-a dus la ea, nu invers.

— Da, da, da.

Îi dădu brațul la o parte şi traversă cu pas apăsat.

Vrăji şi vrăjitoare. Numai tâmpenii şi idioțenii, îşi spuse, în timp ce înainta grăbită pe trotuar. Un om precum Carl Macey ar fi trebuit să ştie mai bine. Auzi, să înceapă cu prostii dintr-astea! Era în regulă să le vândă turiştilor legenda celor trei surori – era unul dintre motivele care îi aduceau pe insula lor. Dar o irita când vedea că unul dintr-ai ei se lăsa păcălit.

Şi Mia îi încuraja! Doar pentru că aşa era Mia.

Ripley intră nervoasă la Cafeneaua cu Cărți şi se uită chiorâş la Lulu care ajuta un client.

— Unde e?

— Sus. E aglomerat azi.

— Da, e foarte ocupată, albinuța noastră! mormăi Ripley şi începu să urce scările.

O zări pe Mia cu un client în secțiunea cărților de bucate. Ripley îşi arătă colții.

Mia dădu din gene. Arzând de nerăbdare, Ripley intră în cafenea, îşi aşteptă rândul, apoi, pe ton răstit, ceru o cafea.

— Nimic de mâncare azi?

Îmbujorată din cauza agitației de prânz, Nell îi turnă o cafea.

— Mi-a pierit pofta.

— Mare păcat, gânguri Mia, în spatele lui Ripley. Salata de homar este deosebit de bună azi.

Ripley făcu doar un gest cu degetul mare, apoi trecu pe lângă tejghea şi intră în bucătărie. Când Mia veni în urma ei, îşi înfipse mâinile în şolduri.

— Eu şi Zack ne ocupăm de problemă. Vreau să nu te amesteci.

Un bol de frişcă nu ar fi putut fi atât de fin ca vocea Miei când răspunse:

— Nici prin gând nu mi-ar trece să mă amestec în treburile autorităților locale.

— Mă scuzați... Nell ezită, apoi îşi drese vocea. Sendvişurile. Trebuie să le fac.

— Dă-i drumul, spuse Mia, făcându-i semn cu mâna. Îmi imaginez că eu şi domnişoara ajutor de şerif am terminat.

— Abține-te de la comentarii istețe.

— Mă abțin, în general. Le păstrez special pentru tine.

— Nu vreau să faci nimic şi vreau să-i spui lui Carl că n-ai făcut nimic.

— Prea târziu. Mia se simțea deosebit de bine. Zâmbetul ei era radios. S-a făcut deja. O vrajă foarte simplă pe care până şi cineva neîndemânatic ca tine ar fi putut s-o facă.

— Anuleaz-o.

— Nu. De ce te îngrijorează? Doar susții sus şi tare că nu crezi în Har.

— Nu cred. Dar ştiu cum merg zvonurile pe aici. Dacă băieții ăia pățesc ceva...

— Nu mă insulta! Tot umorul dispăruse din vocea Miei. Ştii foarte bine că nu le-aş face niciun rău! Nici lor, nici nimănui altcuiva. Ştii ceva? Asta e problema.

De-asta te temi. Te temi că, dacă te-ai deschide iar către ce este înăuntrul tău, n-ai reuşi să te controlezi.

— Nu mă tem de nimic! Şi n-o să mă tragi în direcția asta. Arătă spre Nell, care încerca din răsputeri să-şi facă de lucru cu sendvişurile. Şi nu ai niciun drept s-o tragi nici pe ea.

— Nu eu fac modelul, Ripley. Doar îl recunosc. La fel ca tine.

— Îmi pierd vremea vorbind cu tine.

Ripley ieşi nervoasă din bucătărie.

Mia scoase un oftat scurt, felul în care îşi manifesta ea supărarea.

— Conversaţiile cu Ripley nu sunt niciodată prea productive. N-o lăsa să te supere, Nell.

— Nu are nimic de-a face cu mine.

— Îţi simt încordarea de-aici. Oamenii se mai ceartă, uneori destul de tare. Nu toţi îşi rezolvă conflictele cu pumnii. Haide... Se duse în spatele lui Nell şi-i masă umerii. Lasă tensiunea să dispară. Face rău la digestie.

La atingerea ei, Nell simţi un fir de căldură topind gheaţa care i se strânsese ca un ghem în stomac.

— Presupun că-mi plăceţi amândouă. Şi nu-mi place să văd că vă antipatizaţi.

— N-o antipatizez pe Ripley. Mă enervează, mă umple de frustrări, dar nu-mi e antipatică. Eşti curioasă despre ce vorbeam, dar nu vrei să întrebi. Nu-i aşa, surioară?

— Nu. Nu-mi plac întrebările.

— Pe mine mă fascinează. Noi două trebuie să stăm de vorbă. Mia se dădu în spate, o aşteptă pe Nell să ia comanda pe care o terminase şi să se întoarcă. Am treabă în seara asta. Mâine. Îţi fac cinste cu ceva de băut. Să fie devreme. La cinci, la Hanul Magic. În salon. Se numeşte Soborul Vrăjitoarelor. Poţi să laşi întrebările acasă, dacă vrei, spuse Mia, îndreptându-se spre uşă. Eu aduc oricum răspunsurile.

Capitolul 5

Se întâmplă aşa cum se aşteptase Zack. Puştiul pe nume Hickman trebuia să-şi arate muşchii. Ceilalţi trei dăduseră înapoi şi Zack se aştepta ca bătrânul Carl să-şi primească banii de la ei a doua zi dimineaţă. Dar Hickman trebuia să

demonstreze că el era mai deştept, mai curajos şi cu mult superior unui şerif de pe o insuliță neînsemnată.

De unde stătea pe doc, Zack privi barca închiriată îndreptându-se spre capcanele de homari. Deja încălcase legea, îşi zise Zack, ronțăind nişte semințe de floarea-soarelui. Mergea cu barca pe întuneric, fără să aprindă farurile. Asta o să-l coste.

Dar nimic în comparație cu mia de dolari pe care tatăl studentului teribilist avea s-o plătească drept amendă.

Se aştepta ca puştiul să se împotrivească arestării. Ceea ce însemna că aveau să petreacă amândoi câteva ore la secție în seara asta. Unul dintre ei după gratii.

Ei bine, o să-şi învețe lecția, hotărî Zack, coborând binoclul şi întinzându-se după lanternă, în timp ce băiatul începea să tragă o capcană afară din apă.

Răsună un țipăt strident, ca de fată, care îi pătrunse lui Zack până la oase.

Aprinse lanterna şi îndreptă raza de lumină peste apă. O ceață uşoară se întindea la suprafață, lăsând impresia că barca pluteşte pe fum. Băiatul stătea în picioare, strângând capcana cu mâinile, privind-o cu o expresie de pură groază.

Înainte ca Zack să apuce să strige, băiatul azvârli capcana cât putu mai departe.

Chiar în timp ce aceasta plonja în apă, puştiul căzu din barcă.

— Oh, la dracu'! bombăni Zack, deloc încântat de ideea de a-şi sfârşi ziua de muncă ud fleaşcă.

Se duse în capătul docului de unde luă un colac de salvare. Puştiul mai mult țipa decât înota, dar reuşea să se apropie încet, încet, de mal.

— Prinde, Steve! Zack aruncă în apă colacul. Vino încoace. Nu vreau să mă bag după tine.

— Ajută-mă! strigă băiatul. Înghițea apă, se îneca. Dar reuşi să se prindă de colac.

Îmi mănâncă fața.

— Încă puțin. Zack îngenunche şi-i întinse o mână. Hai sus! Eşti încă întreg.

— Capul meu! Capul meu! Steve urcă cu greu pe doc, se zvârcoli, apoi rămase întins pe burtă, zgâlțâindu-se. Mi-am văzut capul în capcană. Îmi mâncau fața!

— Capul tău e încă pe umeri, băiete. Zack se ghemui lângă el. Hai, respiră. Ai avut o halucinație, atâta tot. Ai băut ceva, este? Asta a fost... şi conştiința încărcată.

— Am văzut... Am văzut.

Se ridică în capul oaselor, îşi puse mâinile tremurânde pe față ca să se asigure că toate părțile erau la locul lor, apoi începu să tremure iar, de data asta cuprins de o imensă uşurare.

— Ceață, întuneric, apă. O atmosferă destul de sinistră, mai ales pentru cineva care a băut vreo două beri. O să te simți mult mai bine când o să-i dai lui Carl cei patruzeci de dolari. De fapt, ce-ar fi să te curățăm, să mergem să-ți iei portofelul şi să trecem chiar acum pe la el? O să dormi mai bine la noapte.

— Da. Sigur. Da. Bine.

— Aşa. Zack îl ajută să se ridice. O să mă ocup eu să duc barca înapoi, nu-ți face griji.

Mia asta! îşi spuse Zack, în timp ce-l conducea pe băiatul docil departe de apă.

Nu puteai să nu-i admiri creativitatea.

Dură ceva până reuşi să-l calmeze pe băiat, apoi până îi calmă pe toți patru, după ce-l duse pe Steve înapoi la casa închiriată. Apoi trebui să se ocupe de Carl şi de barcă. Şi probabil că de aceea Zack ajunse să ațipească la secție, cu puțin înainte de trei dimineața.

Se trezi două ore mai târziu, înțepenit tot şi nervos pe el însuşi. În timp ce intra împiedicându-se în maşină, hotărî s-o trimită pe Ripley să facă prima tură.

Intenționa să se ducă direct acasă, dar își făcuse obiceiul să treacă pe la căsuța galbenă de câte ori termina tura. Doar ca să se asigure că totul era așa cum trebuie.

Viră pe străduță înainte să-și dea seama ce face și văzu lumină la ferestre.

Îngrijorarea în aceeași măsură ca și curiozitatea îl făcu să tragă pe dreapta și să coboare din mașină.

Pentru că lumina era aprinsă în bucătărie, se duse la ușa din spate. Își ridicase mâna să bată, când o văzu stând de cealaltă parte a ușii din plasă, strângând în mână un cuțit cu lama lungă și netedă.

— Dacă-ți spun că eram doar prin zonă, n-o să-mi scoți mațele cu chestia aia, nu?

Mâinile începură să-i tremure și respirația îi părăsi corpul ca o explozie, apoi scăpă cuțitul cu zgomot pe masă.

— Îmi pare rău că te-am speriat. Am văzut lumină și... hei, hei... Când o văzu clătinându-se, se năpusti pe ușă, o prinse de mâini și o așeză pe un scaun. Stai jos. Respiră. Capul plecat. Dumnezeule, Nell! Îmi pare rău.

O mângâie pe păr și pe spate, temându-se că s-ar fi prăbușit pe podea dacă se ducea să-i aducă un pahar cu apă.

— E-n regulă. Sunt bine. Am auzit pași. În întuneric. E atât de liniște aici, încât se aude totul. Și te-am auzit apropiindu-te de casă.

Voise s-o rupă la fugă ca un iepure, în direcția opusă. Să fugă fără să se mai oprească. Nu-și amintea când luase cuțitul, nu s-ar fi crezut în stare.

— Mă duc să-ți aduc niște apă.

— Nu. Sunt bine. Moartă de rușine, își dădu acum seama, dar bine. Doar că nu mă așteptam să intre nimeni pe ușă.

— Presupun că nu. Nu e încă nici cinci și jumătate.

Se lăsă în spate, pe călcâie, când Nell își ridică din nou capul.

— De ce eşti trează?

— Mă trezesc de obicei înainte de...

Sări ca împinsă de un resort în clipa în care se auzi alarma cuptorului.

— Dumnezeule mare!

Râzând pe jumătate, se bătu cu pumnul în piept.

— În ritmul ăsta, am noroc dacă mai trăiesc până la răsăritul soarelui. Brioşele mele...

Se ridică repede să le scoată din cuptor, apoi băgă următoarea tavă.

— Nu mi-am dat seama că începi atât de devreme.

Acum că privi în jur, îşi dădu seama că muncea de ceva vreme. Ceva bolborosea pe plită şi mirosea absolut divin. Pe blatul de lucru era un bol uriaş plin cu aluat.

Un alt bol, acoperit cu o cârpă, era lângă plită. Un al treilea era pe masă şi în mod clar Nell amesteca ceva în el în clipa în care o speriase de moarte.

Ingredientele erau frumos înşirate, organizate ca o orchestră de paradă.

— Nu mi-am dat seama că lucrezi atât de târziu, spuse ea.

Se calmă tăind formele de pateuri în aluatul întins.

— Nu de obicei. Am avut un mic proiect de terminat aseară şi, când a fost totul gata, am aţipit în scaunul de la birou. Nell, dacă nu-mi dai o cană din cafeaua aia, să ştii că m-apucă plânsul. Şi ar fi jenant pentru amândoi.

— Oh. Scuze. Ăăă...

— Tu vezi-ţi de ce faci acolo. Căni?

— În bufetul din dreapta chiuvetei.

— Vrei s-o umplu şi pe-a ta?

— Presupun...

Îşi turnă o cană, i-o umplu şi pe-a ei, care era lângă chiuvetă.

— Ştii, nu cred că brioşele astea arată cum ar trebui.

Cu bolul prins în curbura braţului, se întoarse spre el. Pe chipul ei era o expresie alarmată şi insultată.

— Ce vrei să spui?

— Parcă ceva nu-i bine. Ce-ar fi să mă laşi să gust una?

Zâmbi repede, ştrengăreşte, şi buzele lui Nell începură să tremure.

— Oh, zău aşa! De ce n-ai cerut pur şi simplu una?

— A fost mai amuzant aşa. Nu, nu te deranja. Pot să-mi iau singur.

Luă una din tavă şi-şi fripse degetele. În timp ce arunca brioşa dintr-o mână în alta ca s-o răcească, mirosul îl asigura că efortul o să merite.

— E limpede că am o slăbiciune pentru brioşele tale cu afine, Nell.

— Domnul Bigelow, Lancefort Bigelow, preferă eclerele mele cu cremă. Zice că, dacă i le-aş face în fiecare zi, m-ar lua de nevastă şi ne-am muta în Bimini.

Rânjind încă, Zack rupse brioşa în două şi se delectă cu mirosul îmbietor.

— Cam dură concurenţa.

Bigelow, burlac convins, avea 90 de ani.

O privi amestecând aluatul, modelându-l într-o formă de bilă. Apoi Nell goli tava de brioşe şi le aşeză să se răcească pe un blat de lemn în timp ce umplea tava cu aluatul nou. Când alarma bâzâi din nou, schimbă tăvile şi se întoarse la coca de pateuri.

— Ai un adevărat sistem aici, comentă Zack. Unde ai învăţat să faci prăjituri?

— Mama...

Se opri, îşi reorganiză gândurile. Era periculos de uşor ca, în bucătăria liniştită, înconjurată de atâtea mirosuri plăcute, să se simtă prea mult în largul ei şi să dezvăluie prea multe.

— Mamei îi plăcea să facă prăjituri, spuse ea. Şi am cules reţete şi tehnici de ici, de colo.

Nu voia s-o facă să se încordeze, aşa că se prefăcu că nu observă.

— Faci vreodată rulouri cu scorţişoară? Ştii, din alea cu glazură albă, lipicioasă?

— Mmm.

— Le fac eu uneori.

— Zău?

Începu să întindă coca pentru tarte şi-i aruncă o ocheadă. Arăta atât de...

Masculin, îşi spuse, aşa cum stătea sprijinit de bufet, cu gleznele încrucişate şi cu cana de cafea în mână.

— Nu ştiam că găteşti.

— Sigur, din când în când. Cumperi un fel de tuburi de la magazin. Le aduci acasă, le baţi de blatul din bucătărie şi scoţi ruloul de pe ele. Îl bagi în cuptor şi întinzi glazura deasupra. Nu-i mare lucru.

O făcu să râdă.

— Va trebui să încerc şi eu, cândva.

Se duse la frigider de unde scoase bolul cu umplutură.

— Te învăţ eu, dacă vrei. Îşi termină cafeaua şi puse cana în chiuvetă. Cred c-ar fi cazul să plec acasă şi să nu te mai încurc. Mersi pentru cafea.

— Cu plăcere.

— Şi pentru brioşă. A fost foarte bună.

— Ce uşurare!

Era la masă şi punea metodic cu lingura umplutură în mijlocul cercurilor de aluat. Când făcu un pas spre ea, se încordă uşor, dar îşi continuă treaba.

— Nell?

Ea ridică privirea şi umplutura îi căzu din lingură în clipa în care el îi puse mâna pe obraz.

— Sper din tot sufletul ca asta să nu te îndepărteze, spuse el şi, aplecându-se, îşi lipi buzele de ale ei.

Nu făcu nici cea mai mică mişcare. Nu putea. Ochii îi rămaseră deschişi, fixați într-ai lui. Privind aşa cum priveşte căprioara când e prinsă în vizorul puştii.

Buzele lui erau calde. Înregistră acest detaliu. Şi mai moi decât păreau. Nu o atinse. Îşi imagina că ar fi sărit ca arsă dacă şi-ar pus acum mâinile pe ea.

Dar era doar gura lui, uşoară peste a ei.

Zack se pregătise să fie enervată sau dezinteresată. Nu se aşteptase să fie speriată. Asta simțea din partea ei, o anxietate rigidă, care putea foarte uşor să se transforme în frică. Aşa că nu o atinse, aşa cum şi-ar fi dorit. Nici măcar nu-i atinse uşor brațul cu vârfurile degetelor.

Dacă ar fi dat înapoi, nu ar fi încercat s-o oprească. Însă nemişcarea ei absolută era în sine o apărare. El fu cel care dădu înapoi, încercând să rămână degajat în ciuda frământării pe care o simțea în stomac şi care era mai mult decât dorință pentru ea – era o furie rece față de cel care o rănise.

— Se pare că nu doar pentru brioşele tale am o slăbiciune. Îşi băgă degetele mari în buzunarele din față. Pe curând!

Ieşi din casă, sperând că sărutul şi lejeritatea cu care plecase o să-i dea motive de gândire.

N-o să reuşească să doarmă. Resemnat, o făcu fericită pe Lucy luând-o la o partidă de înot dis-de-dimineață. Zbenguiala ei haotică şi efortul fizic reuşiră să-l scape de o mare parte din amorțeală şi frustrare.

O privi pe Ripley terminându-şi partida de alergare pe plajă şi intrând în valuri.

Constantă ca răsăritul, îşi spuse, uitându-se cum despica apa. Poate că nu ştia întotdeauna ce se petrecea în mintea

ei, sau cum ajunsese acolo, dar rareori trebuia să-şi facă griji pentru Ripley Todd.

Putea să-şi poarte singură de grijă.

Lucy îi sări în întâmpinare când se întoarse spre casă şi cele două fete ude se hârjoniră pe nisip şi se luară la întrecere. Veniră amândouă lângă el pe veranda de sus. Lucy se trânti pe jos, epuizată dar fericită, iar Ripley îşi deschise o sticlă de apă.

— A sunat mama aseară.

Ripley se trânti şi ea pe unul din scaune.

— Au ajuns la Marele Canion. Ne trimit şase milioane de poze pe care le-a făcut tata cu camera digitală. Mi-e şi frică să încep să le descarc.

— Îmi pare rău că nu eram acasă.

— Le-am spus că eşti la pândă, zise ea, mustăcind. I-a distrat grozav povestea cu tâlharul de homari. S-a întâmplat ceva?

— Oh, da.

Se aşează pe brațul scaunului Adirondack şi îi povesti detaliile. Ripley îşi ridică fața spre cer şi urlă:

— Ştiam eu că ar fi trebuit să vin cu tine! Beţiv idiot! Puştiul cu homarii, nu tu.

— Mi-am dat seama. Nu era beat, Rip.

Ridică o mână şi o flutură în fața lui.

— Nu începe cu asta! Sunt într-o stare de spirit mult prea bună ca să mi-o strici tu vorbindu-mi de Mia şi de toate belele pe care ni le aduce pe cap cu bazaconiile ei.

— Cum vrei.

— Aşa vreau. Mă duc să fac un duş. Iau eu prima tură. Cred că eşti frânt.

— Sunt bine. Ascultă...

Dar se opri, încercând să găsească cuvintele potrivite pentru ce voia să spună.

— Te ascult.

— Am trecut pe la căsuța galbenă în drum spre casă. Era lumină la Nell, aşa că m-am oprit.

— Aha, îl tachină Ripley.

— Mai taci! Am băut o cafea şi-am mâncat o brioşă.

— Vai, Zack, îmi pare rău s-aud asta.

În mod normal, ar fi râs. În schimb se ridică şi se duse la balustradă.

— Treci să o vezi aproape în fiecare zi. Sunteți prietene, nu?

— Cred că da, se poate spune că ne avem destul de bine. E greu să n-o placi pe Nell.

— Femeile au tendința să facă confidențe prietenelor, nu-i aşa?

— Probabil. Vrei s-o întreb dacă te place suficient de mult cât să vină cu tine la balul şcolii?

Începu să râdă, dar se opri când Zack se întoarse şi-i văzu chipul.

— Hei, scuze. Nu ştiam că e serios. Ce s-a-ntâmplat?

— Cred că a fost abuzată.

— Frate! Ripley îşi fixă privirea în sticla cu apă. Asta-i nasol.

— Un nenorocit a rănit-o, sunt sigur de asta. Nu ştiu dacă a fost la un psiholog sau dacă a primit ajutor de vreun fel, dar cred că i-ar prinde bine o... ştii tu, o prietenă. Cineva cu care să poată vorbi despre asta.

— Zack, ştii că nu mă pricep la aşa ceva. Ăsta-i domeniul tău.

— Nu prea am dotările necesare ca să fiu prietena lui Nell, Ripley. Încearcă...

Încearcă doar să petreci ceva timp cu ea. Ieşiți cu barca, sau mergeți la cumpărături, sau... Făcu un gest vag. Dați-vă cu ojă degetele de la picioare.

— Poftim?

— Ai milă de mine! Nu ştiu ce faceţi voi în peşterile voastre misterioase atunci când nu sunt bărbaţi în preajmă.

— Ne batem cu pernele în lenjerie intimă.

Se lumină la faţă fiindcă ştia că asta voia ea.

— Pe bune? Mă temeam că e doar un mit. Deci, poţi să fii prietena ei?

— Începi să simţi ceva pentru ea.

— Da. Şi?

— Şi... în cazul ăsta, o să fiu prietena ei.

Nell intră în Soborul Vrăjitoarelor la ora cinci fix. Nu era, aşa cum se temuse, un loc întunecat şi straniu, ci mai degrabă intim. Lumina era uşor albăstrie şi adăuga o tentă blândă florilor albe din mijlocul fiecărei mese.

Mesele în sine erau rotunde, înconjurate de scaune adânci şi de canapele micuţe.

Paharele sclipeau la barul strălucitor. Nell abia alesese o masă, când o chelneriţă tânără, îmbrăcată cu o uniformă neagră, îngrijită şi cuminte puse un bol de biscuiţi săraţi în faţa ei.

— Să vă aduc ceva de băut?

— Aştept pe cineva. Poate doar o apă minerală, deocamdată. Mulţumesc.

În afară de ea, singurii clienţi erau doi tineri, un el şi o ea, care studiau broşura insulei în timp ce sorbeau din pahare de vin şi ronţăiau brânzeturi de pe un platou. Muzica era în surdină şi foarte asemănătoare cu cea pe care o punea de obicei Mia în magazinul ei. Nell încercă să se relaxeze şi regretă că nu adusese o carte.

Zece minute mai târziu, Mia intră ca o adiere de vânt, cu fusta lungă răsucindu-i-se în jurul picioarelor lungi. Avea o carte cu ea şi ridică mâna liberă ca să facă semn spre bar.

— Un pahar de Cabernet, Betsy.

— Primul pahar e din partea lui Carl Macey, zise Betsy, făcându-i cu ochiul Miei.

Aşa mi-a comandat.

— Spune-i că mi-a făcut plăcere. Se aşează în faţa lui Nell. Ai venit cu maşina?

— Nu, pe jos.

— Bei băuturi alcoolice?

— Din când în când.

— Bea ceva acum. Ce-ţi place?

— Cabernetul sună bine. Mulţumesc.

— Două, Betsy! Doamne, cât îmi plac astea! Începu să ciugulească din bolul cu biscuiţi săraţi. Mai ales ăia mici, cu brânză, care par nişte simboluri chinezeşti.

Bun, ţi-am adus o carte. Un cadou. Mia întinse cartea spre Nell. M-am gândit că ţi-ar plăcea să citeşti despre locul în care ai ales să trăieşti.

— Da, chiar aveam intenţia asta. Cele trei surori: mit şi legende, spuse ea, citind coperta. Mulţumesc.

— Ai început să te aşezi, să te obişnuieşti cu locul. Eu sunt prima care-ţi spune că n-aş putea fi mai mulţumită de treaba pe care o faci.

— Mă bucur să aud. Îmi place mult să lucrez la cafenea, la magazin. Dacă cineva ar fi creat ceva special pentru mine, n-ar fi putut să mă nimerească mai bine.

— Oh, tu eşti Nell!

Auzind comentariul în timp ce le servea vinul, Betsy zâmbi larg.

— Întotdeauna pleci înainte să ajung eu la cafenea. Încerc să dau o fugă înainte să deschid barul. Grozave prăjituri.

— Mulţumesc.

— Mai ştii ceva de Jane, Mia?

— Am vorbit cu ea azi. Tim a primit audiţia şi au speranţe. Plătesc chiria lucrând la o patiserie din Chelsea.

— Sper că sunt fericiţi.

— Şi eu sper.

— Vă las singure. Spuneţi-mi dacă aveţi nevoie de ceva.

— Deci... Mia ridică paharul şi-l lovi uşor de al lui Nell. Slainte!

— Pardon?

— Înseamnă Noroc! în greacă.

Mia îşi duse paharul la buze, privind-o pe Nell peste buza acestuia.

— Ce ştii despre vrăjitoare?

— De care? Gen Elizabeth Montgomery în Ce vrăji a mai făcut nevasta mea sau din acelea care ard lumânări şi vând sticluțe cu poțiuni de dragoste?

Mia râse şi-şi puse un picior peste celălalt.

— Sincer, nu mă gândeam nici la Hollywood, nici la aşa-zisele Wicca.

— Nu am vrut să jignesc. Ştiu că sunt oameni care iau lucrurile astea foarte în serios. Ca pe un fel de religie. Trebuie respectați.

— Chiar dacă sunt nişte țicniți, spuse Mia, zâmbind în colțul gurii.

— Nu. Tu nu eşti țicnită. Înțeleg... Ei bine, ai spus tu ceva în prima zi, apoi discuția de ieri cu Ripley...

— Bun. Atunci am stabilit că eu sunt vrăjitoare. Mia sorbi iar din vin. Eşti dulce, Nell. Încerci din răsputeri să discuți despre asta serios, în mod inteligent, când de fapt te gândeşti că sunt – să spunem – o excentrică. O s-o lăsăm aşa deocamdată şi-o să ne întoarcem în istorie, ca să-ți explic nişte noțiuni de bază. Ai auzit despre procesele cu vrăjitoarele din Salem.

— Sigur. Câteva fete isterice, puritani fanatici, mentalitate de gloată... Ardeți vrăjitoarea!

— Spânzurați-o, o corectă Mia. Nouăsprezece oameni – cu toții nevinovați – au fost spânzurați în 1692. Unul a fost torturat până la moarte când a refuzat să se declare vinovat. Alții au murit în închisori. Au existat mai multe vânători de vrăjitoare de-a lungul timpului. Aici, în Europa, în fiecare

colț al lumii. Chiar şi atunci când cei mai mulți dintre oameni au încetat să mai creadă, sau să recunoască asta, tot au existat vânători. Nazismul, Mecarthy-smul, KKK-ul şi altele. Nimic altceva decât nişte fanatici cu putere care şi-au urmat propriile interese şi au găsit suficiente minți slabe care să facă treburile murdare în locul lor.

„Şi nici nu vreau să încep", adăugă Mia în gând, trăgând aer în piept.

— Astăzi însă ne interesează o mică parte din istorie. Se lăsă pe spate şi bătu uşor cu degetul în carte. Puritanii au venit aici căutând, susțineau ei, libertatea religioasă. Desigur, mulți dintre ei nu căutau decât un loc unde să-şi impună cu forța credința şi temerile asupra altora. Iar în Salem au persecutat şi au ucis orbeşte, atât de orbeşte încât nici măcar una din cele nouăsprezece vieți pe care le-au luat n-a fost viața unei vrăjitoare.

— Cei care se tem şi au prejudecăți nu văd niciodată limpede.

— Bine spus. Erau trei printre ei. Femei care aleseseră acel loc pentru a-şi trăi viața şi a-şi exersa harul. Femei puternice, care ajutaseră oameni bolnavi şi nefericiți. Ştiau cele trei că nu mai puteau rămâne într-un loc în care, mai devreme sau mai târziu, ar fi fost acuzate şi condamnate. Şi aşa a fost creată insula Trei Surori.

— Creată?

— Se spune că s-au întâlnit în secret şi au făcut o vrajă. Şi o bucată de pământ s-a desprins de continent. Noi locuim acum pe ce au luat ele de acolo, atunci. Un sanctuar. Un refugiu. Nu asta ai căutat şi tu aici, Nell?

— Am căutat de lucru.

— Şi ai găsit. Erau cunoscute drept Văzduh, Gaia şi Flacăra. Timp de câțiva ani, au trăit liniştite, în pace. Şi singure. Singurătatea s-a dovedit a fi punctul lor slab.

Cea numită Văzduh îşi dorea dragoste.

— Toți ne dorim asta, spuse Nell, încet.

— Poate. Visa un prinț chipeş, auriu, care s-o ia pe sus şi s-o ducă într-un loc minunat, unde să trăiască fericiți şi să aibă copii care să o aline. Era neglijentă în dorința ei, aşa cum sunt adesea femeile când tânjesc după ceva. Prințul a venit după ea şi Văzduh nu a văzut decât că era chipeş şi auriu. A plecat cu el, şi-a părăsit sanctuarul. A încercat să fie o soție bună şi îndatoritoare. A făcut copii pe care i-a iubit. Dar nu era suficient pentru el. Sub spoiala aurie, prințul era întunecat. A ajuns să-i fie frică de el, iar el se hrănea cu frică. Într-o noapte, înnebunit de această foame, a ucis-o pentru că era ceea ce era.

— E o poveste tristă.

Nell îşi simțea gâtul uscat, dar nu ridică paharul.

— Nu se termină aici, dar e suficient deocamdată. Fiecare a avut o poveste tristă, cu un final tragic. Şi fiecare a lăsat o moştenire. Un copil care să aibă un copil care să aibă un copil şi tot aşa. Se spune că va veni o vreme când descendenții fiecăreia dintre cele cei surori se vor afla pe insulă în acelaşi timp. Fiecare va trebui să găsească o cale de a îndrepta lucrurile, de a rupe tiparul de acum trei sute de ani. Altfel insula se va scufunda în mare. Se va pierde, asemenea Atlantidei.

— Insulele nu se scufundă în mare.

— Insulele nu sunt create în mod obişnuit de trei femei, i-o întoarse Mia. Dacă dai crezare primei părți, cea de doua nu-i cine ştie ce provocare.

— Tu crezi, spuse Nell, dând din cap. Şi crezi că eşti unul din descendenți.

— Da. Cum eşti şi tu.

— Eu nu sunt nimic.

— Acum a vorbit el, nu tu. Îmi pare rău.

Simțindu-se pe dată cuprinsă de remuşcări, Mia se întinse şi-i prinse mâna lui Nell, înainte să apuce să se ridice.

— Am spus că nu mă amestec în treburile tale şi n-o s-o fac. Dar mă enervează să te aud spunând că nu eşti nimic. Şi să văd că tu chiar crezi asta. Uită tot restul deocamdată dacă trebuie, dar nu uita cine şi ce eşti. Eşti o femeie inteligentă cu destul curaj cât să-şi făurească singură o viață. Cu un talent de-a dreptul magic în bucătărie. Te admir.

— Îmi pare rău. Făcând eforturi să se calmeze, Nell întinse mâna după paharul de vin. Nu ştiu ce să spun.

— Ai avut curajul să încerci pe cont propriu. Să vii într-un loc străin şi să devii parte din el.

— Curajul n-a avut nimic de a face cu asta.

— Te înşeli. Bărbatul ăla nu te-a frânt.

— Ba da. Cu toate eforturile, ochii lui Nell se umplură de lacrimi. Am adunat doar bucățile şi am fugit.

— Ai adunat bucățile, ai scăpat şi te-ai reconstruit. Nu poți fi mândră de asta?

— Nu pot să-ți explic cum era.

— Nici nu trebuie. Dar va trebui, în cele din urmă, să recunoşti puterea pe care o ai. Nu te vei simți niciodată completă până atunci.

— Nu caut decât o viață normală.

— Nu poți ignora posibilitățile.

Mia întinse o mână, cu palma în sus. Şi simți căldura, o arsură nedureroasă, electrică.

— E în tine. O să te-ajut s-o găseşti. O să te învăț.

Nell privea prostită licărul de lumină dintre palmele lor.

— Când o să fii pregătită.

Ripley cercetă plaja cu privirea şi nu văzu nimic neobişnuit. Copilaşul cuiva făcea o criză şi țipetele ascuțite de Nu! Nu! Nu! sfâşiau aerul.

„Cineva nu şi-a făcut somnul de după-amiază”, îşi zise Ripley.

Oamenii erau împrăştiaţi pe nisip, marcându-şi teritoriul cu prosoape, pături, umbrele, sacoşe, lăzi frigorifice, staţii portabile. Nimeni nu se mai ducea pur şi simplu la plajă în ziua de azi, îşi spuse ea. Oamenii îşi făceau pentru o zi pe nisip cam tot atâtea bagaje cât pentru o excursie în Europa.

O amuza întotdeauna. În fiecare zi, perechi şi grupuri îşi târau lucrurile din vilele închiriate sau din camerele de hotel pentru a-şi face cuibul provizoriu pe ţărm. Şi în fiecare zi, strângeau şi târau totul înapoi, împreună cu o cantitate zdravănă de nisip.

Nomazi de vacanţă. Beduinii verii.

Lăsându-i în plata lor, Ripley o luă spre sat. Avea la ea doar documentele oficiale, un briceag de armată şi vreo câţiva dolari. Viaţa era mai simplă aşa.

O luă pe High Street, cu intenţia de a cheltui cei câţiva dolari pe o masă rapidă.

Era în afara programului, în măsura în care ea sau Zack puteau fi vreodată în afara programului, şi de-abia aştepta să mănânce o pizza şi să bea o bere rece.

Când o zări pe Nell în faţa hotelului, cu o expresie zăpăcită, ezită. Era un moment la fel de bun ca oricare altul, îşi spuse în cele din urmă, ca să încerce să se împrietenească.

— Bună, Nell.

— Ce? Oh, bună, Ripley.

— Pari uşor pierdută.

— Nu.

Ştia exact unde se află, îşi spuse Nell. În clipa de faţă, era cam singurul lucru de care era absolut sigură.

— Doar uşor ameţită.

— Ai avut o zi lungă, ha? Hei, tocmai mă duceam să mănânc ceva. E cam devreme, dar sunt lihnită. Ce-ar fi să împărțim o pizza? Fac cinste.

— Oh.

Continua să clipească, ca şi cum abia s-ar fi trezit dintr-un vis.

— La Surfside au cea mai bună pizza de pe insulă. Cei drept, numai acolo se face pizza pe insula asta, dar totuşi... Cum merge treaba la cafenea?

— Bine.

Nu prea avea ce altceva să facă, trebuia să meargă cu ea. Nu putea gândi limpede şi putea să jure că încă mai simțea furnicături în degete.

— Îmi place foarte mult acolo.

— Ai ridicat localul ăla cu cel puțin două stele, comentă Ripley, apoi îşi lăsă capul într-o parte, ca să se uite la cartea din mâna lui Nell. Citeşti despre practicile voodoo ale insulei?

— Voodoo? Oh. Cu un râs nervos, Nell băgă cartea sub braț. Presupun că, dacă locuiesc aici, n-ar strica să ştiu unele lucruri.

— Sigur. Ripley deschise uşa pizzeriei. Turiştii se dau în vânt după rahaturile astea mistice. Să vezi ce val o să vină de solstițiu. Hei, Bart!

Ripley îl salută pe bărbatul din spatele tejghelei şi ocupă un separeu liber.

Poate că era încă devreme, dar localul era ticsit.

Tonomatul răsuna la maximum şi cele două jocuri video înghesuite într-o firidă mică din spate scoteau sunete şi lumini.

— Bart şi nevasta lui, Terry, dețin localul ăsta. Ripley se foi şi-şi întinse picioarele pe banchetă. Au calzone, paste şi tot tacâmul, zise, aruncându-i lui Nell un meniu laminat. Dar preparatul de bază este pizza. Ai chef?

— Sigur.

— Grozav. E ceva ce nu-ți place pe ea?

Nell privi meniul. De ce nu putea gândi?

— Nu.

— Şi mai bine. Luăm una mare cu de toate. Ce nu mâncăm noi, o să-i duc acasă lui Zack. O să dea jos ciupercile şi ceapa şi-o să fie recunoscător. Ieşi din nou din separeu. Vrei o bere?

— Nu. Nu, mulțumesc. Doar apă.

— Imediat.

Nevăzând niciun rost în a aştepta să fie servită, Ripley se duse la bar şi dădu comanda. Nell o privi cum glumeşte cu bărbatul lung şi subțire din spatele tejghelei. Cum îşi prinde ochelarii în gulerul tricoului. Cum îşi întinde brațele superbe şi bronzate ca să ia berile. Cum îi săltă părul negru în clipa în care se întoarse spre separeul lor.

Zgomotele din jur păliră, asemenea ecourilor dintr-un vis, până când totul păru să fie doar un freamăt acoperit de un muget tot mai intens. Asemenea valurilor pe timp de furtună.

În clipa în care Ripley se aşează din nou în fața ei, Nell îi văzu buzele mişcându-i-se, dar nu auzi nimic. Absolut nimic. Apoi o uşă se deschise şi totul reveni într-un vârtej la normal.

— ... până de Ziua Muncii, termină Ripley, întinzându-se după bere.

— Tu eşti a treia!

Nell strânse muchia mesei între mâinile străbătute de furnicături.

— Ha?

— A treia. Tu eşti a treia soră.

Ripley deschise gura, apoi o închise din nou şi strânse buzele.

— Mia. Îi rostise numele printre dinți, apoi dădu pe gât jumătate din bere. Nu începe.

— Nu înțeleg.

— Nu e nimic de înțeles. Las-o baltă! Trânti paharul pe masă apoi se aplecă în față. Uite care-i treaba. Mia n-are decât să creadă orice are chef. N-are decât să se comporte cum vrea, atâta vreme cât nu încalcă legea. Nu trebuie să mă las prostită şi eu. Dacă tu vrei, asta-i treaba ta. Dar eu am venit să mănânc o pizza şi să beau o bere.

— Nu ştiu cu ce mă las prostită. Văd că te enervează. Nu mai înțeleg.

— Ascultă, îmi pari o femeie cu capul pe umeri. Şi femeile cu capul pe umeri nu merg prin lume susținând că sunt vrăjitoare, dintr-un trio de vrăjitoare care, acum sute de ani, au făcut o insulă dintr-o bucată de Massachusetts.

— Da, dar...

— Niciun dar! Există realitate şi există fantezie. Să rămânem la realitate, pentru că orice altceva o să-mi strice cheful de pizza. Şi acum, spune: o să ieşi cu frate-meu?

— Să ies... Nedumerită, Nell îşi trecu o mână prin păr. Poți să repeți, te rog?

— Zack îşi face curaj să te invite în oraş. Te interesează? Înainte să răspunzi, dă-mi voie să te asigur că e complet vaccinat, are o igienă personală bună şi, deşi mai are câteva obiceiuri enervante, e, în mare, băiat de treabă. Aşa că, gândeşte-te. Mă duc după pizza.

Nell suflă aerul din plămâni şi se lăsă pe spătarul banchetei. Categoric, primise prea multe subiecte de gândire pentru o singură seară.

Capitolul 6

Ripley avusese dreptate în legătură cu solstițiul. La Cafeneaua cu Cărți venea acum atât de multă lume, încât

Mia fusese nevoită să angajeze doi oameni cu jumătate de normă în raionul de cărți și adăugase încă unul în cafenea.

Cererea uriașă de preparate vegetariene pe perioada celor două zile o ținu pe Nell într-o constantă stare de panică.

— Ni se termină vinetele și salvia, spuse în clipa în care Peg veni să o schimbe.

Credeam că am calculat... La naiba! Își smulse șorțul de pe ea. Dau o fugă la piață să iau ce mai pot. S-ar putea să fiu nevoită să înlocuiesc, să schimb meniul pentru restul zilei.

— Hei, cum o fi. Nu te agita.

„Da, ție ți-e ușor s-o spui", își zise Nell în sinea ei, în timp ce cobora zorită treptele. Brioșele cu alune se terminaseră până la prânz și nu exista nicio șansă ca fursecurile cu bucățele de ciocolată să reziste până la sfârșitul zilei în ritmul în care dispăreau. Era responsabilitatea ei să se asigure că totul în cafenea mergea conform așteptărilor Miei. Dacă făcea o greșeală...

În goana ei spre ușa din spate aproape că o dărâmă pe Lulu.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău. Ce proastă sunt! Ai pățit ceva?

— N-o să mor.

Lulu își trecu afectată mâna peste fustă. Fata lucra la cafenea de trei săptămâni și făcea o treabă grozavă, dar asta nu însemna că Lulu era pregătită să aibă încredere în ea.

— Ia-o mai încet. Doar pentru că ți s-a terminat tura nu înseamnă că trebuie să spargi ușa când ieși.

— Nu, îmi pare rău. Mia... Îi spui tu Miei că-mi pare rău și c-o să mă întorc repede?

Ieși pe ușă ca din pușcă și nu se opri din alergat până când nu ajunse la raionul de alimente din Piața Insulei. Panica și groaza îi rodeau stomacul. Cum putuse să fie atât

de proastă? Cumpărarea celor necesare era o parte esențială a postului ei.

Nu i se spusese din timp să se aştepte la o adevărată invazie în weekendul cu solstițiul? Până şi un idiot ar fi putut planifica mai bine lucrurile.

Presiunea din piept o făcea să se simtă ameţită, dar se forță să gândească, să-şi examineze opțiunile, să aleagă. Îşi umplu repede coşul, aşteptând în agonie la coadă în timp ce minutele treceau.

Dorcas îi spuse ceva şi Nell reuşi să îngaime câteva răspunsuri, deşi în tot acest timp mintea îi striga să se grăbească.

Adună cele trei sacoşe grele şi, blestemându-se în gând că nu se gândise să ia maşina, începu să le care cât putea mai repede înapoi la cafenea.

— Nell! Nell, stai puțin!

Clătinând din cap atunci când nu răspunse, Zack traversă în fugă strada.

— Lasă-mă să te ajut cu astea.

Fu uluită să constate că nu sări ca arsă în clipa în care Zack întinse mâna şi-i luă două dintre sacoşe.

— Pot să le duc eu. Sincer. Mă grăbesc.

— O să te mişti mai repede dacă nu cari o greutate prea mare. Sunt pentru cafenea?

— Da, da.

Aproape că alerga din nou. Putea să mai facă o salată. Zece minute, cel mult cincisprezece. Şi să pregătească ingredientele pentru sendvişuri. Apoi se putea ocupa de dulciuri. Dacă ar fi putut începe numaidecât, poate că nu ar fi fost niciun moment mort.

— Îmi imaginez că eşti foarte ocupată.

Nu-i plăcea cum arăta. Avea o expresie întunecată, determinată. Ca un om care se pregăteşte de război.

— Ar fi trebuit să anticipez. N-am nicio scuză.

Intră pe uşa din spate a cafenelei şi o apucă numaidecât pe scări în sus. Începuse deja să scoată produsele din pungi în clipa în care intră în bucătărie.

— Mulţumesc. Mă descurc de-acum. Ştiu ce să fac.

Se învârtea ca un derviş, îşi zise Zack, cu ochii strălucindu-i pe chipul palid.

— Credeam că termini la două, Nell.

— La două?

Nu mai ridică privirea. Continuă să taie, să răzuiască, să amestece.

— Nu. Am făcut o greşeală. Trebuie s-o repar. Totul o să fie bine. O să fie bine.

Nimeni n-o să fie supărat, nimeni n-o să rămână nemulţumit. Ar fi trebuit să planific mai bine. O s-o fac data viitoare. Promit.

— Îmi trebuie două sendvişuri speciale şi o lipie vegetariană... Dumnezeule, Nell! murmură Peg, venind în pragul uşii.

Zack îi puse o mână pe braţ.

— Cheam-o pe Mia, spuse el încet.

— Două speciale şi o lipie vegetariană. Bine. Bine.

Nell lăsă deoparte salata de fasole şi castravete şi scoase ingredientele pentru sendviş.

— Am mai cumpărat vinete aşa că o să fie bine. O să fie bine.

— Nimeni nu s-a supărat, Nell. Nu trebuie să-ţi faci griji. De ce nu stai jos câteva minute?

— Îmi trebuie doar o jumătate de oră. Douăzeci de minute. Niciun client n-o să fie deranjat. Luă comenzile, se răsuci pe călcâie, apoi se opri brusc în clipa în care intră Mia. E-n regulă. Zău, e-n regulă. Avem destul din toate.

— Iau eu astea.

Peg veni încetişor şi luă comenzile din mâna lui Nell.

— Arată grozav.

— Tocmai pregăteam altă salată.

Îşi simţea pieptul ca strâns într-un elastic. Şi capul la fel. Şi elasticul se strângea... mai tare, mai tare...

— O să dureze foarte puţin. Apoi o să mă ocup de restul. O să rezolv. Nu te supăra.

— Nimeni nu e supărat, Nell. Cred c-ar trebui să faci o pauză acum.

— Nu-mi trebuie pauză. Termin aici... În disperare, înhăţă o pungă de nuci. Ştiu că ar fi trebuit să planific mai bine şi îmi pare extrem de rău, dar o să mă asigur că totul este perfect.

Nu putea suporta. Nu putea suporta s-o vadă aşa, tremurând, livid la faţă.

— La dracu' cu asta! mârâi Zack şi făcu un pas spre ea.

— Nu!

Nell se dădu înapoi împleticindu-se. Scăpă punga din mână şi-şi ridică braţele ca şi cum ar fi vrut să-şi protejeze faţa de o lovitură. În clipa în care făcu asta, ruşinea luă locul panicii.

— Oh, scumpo!

Vocea lui Zack era încărcată de compasiune. Mia se duse lângă ea şi-o luă de mână.

— Vreau să vii cu mine acum. Bine? Vino cu mine acum.

Înfiorător de ruşinată, adânc zdruncinată, Nell o lăsă pe Mia să o ia de acolo.

Zack îşi îndesă mâinile în buzunare, simţindu-se neputincios.

— Nu ştiu ce m-a apucat.

Adevărul era că tot ce se întâmplase în ultima oră era ca o ceaţă.

— Aş zice că ai avut un masiv atac de panică. Acum stai jos.

Mia traversă biroul şi deschise ceva ce Nell bănuia a fi un sertar de dosare. Se dovedi a fi un minifrigider plin cu sticle de apă şi suc.

— Nu trebuie să vorbeşti cu mine, spuse Mia. Veni şi-i dădu lui Nell o sticlă deschisă de apă. Dar ar trebui să te gândeşti să vorbeşti cu cineva.

— Ştiu.

În loc să bea, Nell îşi frecă sticla rece de faţă. Era mai mult decât ridicol, îşi dădea seama acum, să facă o cădere nervoasă din cauza unei vinete.

— Credeam că am depăşit starea asta. Nu mi s-a mai întâmplat de foarte mult timp. De câteva luni. Aveam atât de mulţi clienţi şi începeau să se termine legumele. Mă gândeam la asta şi numai la asta. Până când mi s-a părut că, dacă nu făceam rost de vinete, ar fi fost sfârşitul lumii. Bău din sticlă. Adânc. O prostie.

— Nu-i o prostie dacă ai fost obişnuită să fii pedepsită pentru ceva atât de mărunt în trecut.

Nell coborî sticla.

— Nu e aici. Nu-mi poate face rău.

— Nu poate? Surioară, ţi-a făcut rău în tot timpul ăsta.

— Dacă-i adevărat, atunci e problema mea. Nu mai sunt o cârpă, nu sunt sac de box sau un preş la uşă.

— Mă bucur să aud.

Îşi apăsă degetele pe tâmple. Îşi dădu seama că trebuia să se descarce. Să se elibereze de o parte din povară, altfel o să cedeze din nou.

— Am dat o dată o petrecere şi ni s-au terminat măslinele pentru martini. A fost prima oară când m-a lovit.

Mia nu părea şocată. Nici nu păru să o judece.

— Cât timp ai stat cu el?

Nu exista condamnare în întrebare, nu părea să ascundă milă sau o atitudine superioară. Pentru că întrebarea fusese pusă pe un ton simplu şi practic, Nell răspunse la fel: – Trei

ani. Dacă mă găseşte, mă omoară. Ştiam asta când am plecat. Este un om important. Bogat, cu relații...

— Te caută?

— Nu. Crede că am murit. Au trecut aproape nouă luni. Dar mai bine mor decât să mai trăiesc ca înainte. Sună melodramatic, dar...

— Nu, nu sună. Hârtiile pe care le-ai completat când te-am angajat... Eşti în siguranță?

— Da. E numele de fată al bunicii. Am încălcat câteva legi. Am intrat în nişte computere, am dat declarații false, am falsificat documente pentru număr de asigurări sociale şi plăcuțe de înmatriculare noi.

— Ai intrat în computere? Mia ridică o sprânceană şi zâmbi. Nell, mă surprinzi.

— Mă pricep la computere. Înainte...

— Nu trebuie să-mi spui.

— E-n regulă. Am ajutat la conducerea unei afaceri, o firmă de catering, împreună cu mama, acum multă vreme. Foloseam un computer pentru baze de date, facturi... cum ai şi tu. Fiindcă tot eu trebuia să țin contabilitatea, am urmat nişte cursuri. Când m-am hotărât să fug, m-am documentat mult. Ştiam că nu aveam decât o singură şansă. Dumnezeule! Nu am putut să vorbesc niciodată cu nimeni până acum. Nu credeam că o să pot vreodată.

— Vrei să-mi spui şi restul?

— Nu sunt sigură. Parcă se blochează pe undeva. Pe undeva pe aici, spuse ea, lovindu-se cu pumnul în piept.

— Dacă ajungi la concluzia că vrei totuşi să vorbeşti, treci diseară pe la mine. O să-ți arăt grădinile mele. Stâncile mele. Între timp, fă o pauză, fă o plimbare, dormi!

— Mia, aş vrea să termin în cafenea. Nu pentru că sunt supărată sau îngrijorată.

Vreau doar să termin.

— Bine.

Drumul pe lângă coastă îți tăia răsuflarea. Urca ondulându-se şi cotind uneori, pe neaşteptate, mai mult de nouăzeci de grade. Mugetul monoton al apei, şuieratul vântului. Amintirile pe care i le stârneau ar fi trebuit s-o deranjeze, s-o lase zdruncinată. În schimb, în timp ce-şi forța hodoroaga ruginită să prindă cât de cât viteză, se simțea de parcă ar fi avut aripi să zboare. Ca şi cum ar fi lăsat toată greutatea de pe suflet în urmă, pe drum, în spatele ei.

Poate că turnul alb şi înalt profilat pe cerul senin de vară, cu căsuța de piatră lângă el, era cel care o făcea să se simtă aşa. Părea o imagine desprinsă dintr-o carte de poveşti. Amândouă erau vechi şi rezistente, şi minunat de misterioase.

Tabloul pe care îl văzuse pe continent nu reuşise să le surprindă toată splendoarea. Uleiurile pe pânză nu reuşiseră să transmită adierea vântului, textura stâncilor şi nodurile copacilor.

În plus, îşi spuse în timp ce lua ultima curbă, în tablou nu apărea şi Mia, stând între două cascade de flori de culori aprinse, îmbrăcată într-o rochie albastră şi cu părul ei roşu şi interminabil răvăşit de vânt.

Nell îşi parcă maşina amărâtă lângă decapotabila argintie şi strălucitoare a Miei.

— Sper să nu înțelegi greşit ce-o să-ți spun, îi strigă Nell.

— Eu înțeleg întotdeauna exact aşa cum trebuie.

— Tocmai mă gândeam că, dacă aş fi bărbat, ți-aş promite orice.

Când Mia râse, Nell îşi dădu capul pe spate şi încercă să cuprindă cu privirea întreaga casă – piatra aspră, acoperişul triunghiular, pasarela care înconjura romantic etajul.

— E minunat. Ți se potriveşte.

— Nu încape îndoială.

— Dar e atât de departe de tot... de toată lumea... Nu ți-e urât aici?

— Îmi place propria companie. Ți-e frică de înălțimi?

— Nu, răspunse Nell. Nu mi-e frică.

— Du-te pe promontoriu. Este spectaculos.

Nell se duse cu ea, printre casă şi turn, şi ajunseră pe stâncile colțuroase care se înclinau deasupra oceanului. Până şi aici erau flori, deşi acestea erau firave şi se chinuiau să-şi facă loc printre crăpături sau înfloreau lângă smocurile ciufulite de iarbă sălbatică.

Dedesubt, valurile se izbeau şi fremătau, izbindu-se de baza stâncilor, dând înapoi, lovind din nou. Dincolo de ele apa devenea de un albastru-închis, foarte închis, şi se întindea la nesfârşit.

— Când eram mică, veneam aici şi mă minunam de toate astea. Uneori, mă mai minunez şi acum.

Nell întoarse capul şi-i studie profilul Miei.

— Ai crescut aici?

— Da. În casa asta. A fost întotdeauna a mea. Părinților mei le plăcea marea şi acum o străbat. Cred că în momentul ăsta sunt pe undeva prin sudul Pacificului.

Întotdeauna am fost mai degrabă un cuplu şi un copil decât o familie. Nu s-au obişnuit niciodată pe deplin cu mine. Şi nici eu cu ei, adevărul fie spus. Deşi ne- am înțeles destul de bine. Cu un tremurat uşor, se întoarse. Farul este aici de aproape trei sute de ani. Îşi trimite raza ca să conducă navele şi marinarii. Dar tot au fost naufragii şi se spune, aşa cum este de aşteptat să se spună despre astfel de locuri, că în unele nopți, când e vânt potrivit, poți auzi strigătele disperate ale celor înecați.

— Nu-i o poveste prea plăcută.

— Nu. Marea nu e întotdeauna plăcută.

Totuşi, se simțea atât de atrasă de ea, incapabilă să se mişte, gata să-i privească la nesfârşit toanele, farmecul, violența. Foc atras de apă.

— Casa e şi mai veche, adăugă Mia. A fost prima casă de pe insulă.

— Născută din magie, sub razele lunii, completă Nell. Am citit cartea.

— Ei, c-o fi magie sau mortar, casa e încă aici. Grădinile sunt bucuria mea şi acolo mă răsfăț.

Îi arătă ceva cu mâna.

Nell privi înapoi spre casă şi clipi. Grădina din spate era o adevărată fantezie de flori, forme, arbori şi cărări. Contrastul dintre stânca aspră şi vegetația luxuriantă, ca de poveste, aproape că o amețea.

— Dumnezeule, Mia! E fantastic! Spectaculos! Ca un tablou... Faci singură totul?

— Îhâm. Din când în când mai car după mine un pachet de muşchi, dar, în cea mai mare parte, mă descurc singură. Mă relaxează, spuse ea, în timp ce se îndreptau spre primul tufiş încâlcit. Şi îmi dă satisfacție.

Păreau să fie zeci de locuri secrete, de unghere neaşteptate. Un spalier de fier se pierdea sub un arbust de glicină, din care se revărsau flori de un alb pur, care se răsuceau asemenea unor panglici din satin. Un iaz micuț, pe care nuferii pluteau pe lângă stuf, se întindea în jurul statuii unei zeițe.

Peste tot erau zâne din piatră, miros puternic de lavandă, dragoni de marmură şi dâre de condurii doamnei. Plante vesele, cu floricele mici, se rostogoleau dintr-un răzor de piatră, revărsându-se înspre o pernă de muşchi, acoperită de flori în formă de stea.

— Nu mă mir că nu te simți singură aici.

— Exact.

Mia o conduse pe o cărare întortocheată până la o insuliță din piatră. Şi masa de acolo era tot din piatră şi se afla la baza unui gargui cu aripi, care râdea.

— Bem şampanie, ca să celebrăm solstițiul.

— N-am cunoscut niciodată pe cineva ca tine.

Mia ridică sticla dintr-o găleată de cupru strălucitoare.

— Sper că nu. Insist să fiu unică. Turnă două pahare, se aşează, apoi îşi întinse picioarele şi-şi mişcă degetele goale. Pedichiura era impecabilă. Spune-mi cum ai murit, Nell.

— Am căzut cu maşina de pe o stâncă.

Luă paharul şi bău adânc.

— Locuiam în California. Beverly Hills şi Monterey. La început, m-am simțit ca o prințesă într-un castel. Pur şi simplu m-a luat pe sus.

Nu putea sta jos, aşa că se învârti pe insuliță, trăgând în piept cu nesaț parfumul florilor. Auzi clinchet de clopoței şi văzu că Mia avea aceiaşi clopoței de vânt cu steluțe pe care îi cumpărase şi ea în prima zi.

— Tata a lucrat în armată. Ne mutam mai tot timpul, aşa că a fost greu. Dar era un om minunat. Atât de frumos, de curajos şi de puternic! Presupun că era sever, dar niciodată rău. Îmi plăcea să stau cu el. Nu putea fi întotdeauna cu noi şi-mi era foarte dor de el. Îmi plăcea să-l văd când se întorcea, îmbrăcat în uniformă, îmi plăcea să-i văd chipul luminându-se când eu şi mama îi ieşeam în întâmpinare. A fost ucis în Războiul din Golf. Încă-mi lipseşte.

Trase adânc aer în piept.

— Nu i-a fost uşor mamei, dar s-a descurcat. Atunci a început afacerea de catering. I-a spus Un Ospăț Mobil. În stil Hemingway.

— Isteț, recunoscu Mia. Şi cu stil.

— Mama era şi isteață, şi stilată. Întotdeauna a gătit fantastic şi-i plăcea să aibă musafiri. M-a învățat şi pe mine... era ceva ce ne plăcea să facem împreună.

— O legătură între voi, comentă Mia. O legătură frumoasă şi puternică.

— Da. Ne-am mutat în Chicago, unde şi-a construit o reputație fantastică în timp ce eu mergeam la facultate, țineam contabilitatea şi mai dădeam câte-o mână de ajutor, când găseam timp între cursuri. La 21 de ani am început să lucrez tot timpul cu ea. Ne-am extins şi ne-am făcut o listă de clienți de elită. Aşa l-am cunoscut pe Evan, la o petrece din Chicago pentru care asiguram mâncarea. O petrecere foarte importantă pentru nişte oameni foarte importanți. Aveam 24 de ani. El era cu zece ani mai mare şi tot ce nu eram eu. Sofisticat, genial, cultivat.

Mia ridică un deget.

— De ce spui asta? Tu eşti o femeie educată, care a călătorit mult şi are un talent de invidiat.

— Nu mă simțeam nimic din toate astea când eram cu el. Nell oftă. În orice caz, nu ne învârteam în aceleaşi cercuri. Eu găteam pentru cei bogați, pentru cei puternici şi strălucitori. Nu stăteam la masă cu ei. Evan mă făcea să mă simt...

Recunoscătoare că-mi acorda atenție. Ca şi cum ar fi fost un compliment fabulos.

Tocmai mi-am dat seama de asta.

Clătină din cap.

— A flirtat cu mine şi mi-a plăcut. A doua zi mi-a trimis două duzini de trandafiri.

Întotdeauna trandafiri roşii. M-a invitat în oraş şi m-a dus la teatru, la petreceri, la restaurante fabuloase. A rămas în Chicago timp de două săptămâni, asigurându-se că înțeleg că stătea, că-şi reorganiza întreg programul, că-şi lăsa în aşteptare clienții, munca, viața... pentru mine. Eram sortită lui, şopti Nell, frecându-şi brațele pe care şi le simțea dintr-odată reci. Eram meniți unul celuilalt. Atunci, când mi-a spus asta, mi s-a părut minunat. Mai târziu, nu mult mai

târziu, mă umplea de groază. Îmi spunea lucruri care atunci mi se păreau romantice. Vom fi împreună pentru totdeauna. N-o să ne despărțim niciodată. N-o să mă lase nicicând să plec. M-a amețit şi, când m-a cerut de nevastă, n-am stat să mă gândesc. Mama avea rețineri, m-a rugat să mai aştept un timp, dar n-am vrut s-o ascult. Am fugit cu el şi ne-am dus în California împreună. Presa a numit-o iubirea deceniului.

— Ah. Da. Mia dădu din cap în timp ce Nell se întorcea spre ea. Îmi amintesc.

Arătai altfel atunci. Semănai mai mult cu un pisoi răsfățat.

— Arătam aşa cum îmi spunea el să arăt şi mă purtam aşa cum îmi spunea el să mă port. La început n-am avut nimic împotrivă. Părea ceva rezonabil, la fel cum părea... instructiv atunci când îmi spunea că sunt înceată sau anostă. El ştia mai bine aşa că, dacă-mi spunea să-mi schimb rochia cu alta înainte să ieşim, nu o făcea decât în interesul meu şi ca să protejeze imaginea noastră. Erau foarte subtile la început – jignirile, pretențiile. Şi, ori de câte ori îl mulțumeam, primeam un mic cadou. Ca un cățel la dresaj. Poftim, te-ai purtat foarte frumos cu musafirii de aseară. Ia o brățară cu diamante. Dumnezeule, mă dezgustă acum cât de uşor m-am lăsat manipulată.

— Erai îndrăgostită.

— Da, îl iubeam. Am iubit bărbatul care credeam că este. Şi era atât de deştept, atât de neînduplecat. Prima oară când m-a lovit a fost un şoc oribil, dar nu mi-a trecut nici măcar o clipă prin cap că nu o meritam. Atât de bine fusesem dresată.

A fost din ce în ce mai rău după aceea, dar încet, puțin câte puțin. Mama a fost ucisă la mai puțin de un an după ce am plecat. De un şofer beat, spuse Nell, cu un nod în gât.

— Şi ai rămas singură atunci. Îmi pare atât de rău.

— A fost atât de drăguț, m-a ajutat atât de mult. A făcut el toate aranjamentele, şi-a anulat toate angajamentele timp de o săptămână ca să mă ducă la Chicago. A făcut tot ce putea face un soț iubitor. Iar în ziua în care ne-am întors, a explodat.

A aşteptat până am ajuns acasă, în casa aia... le dăduse liber servitorilor. M-a trântit la pământ, a urlat şi m-a lovit. Nu folosea niciodată pumnii, mă lovea întotdeauna cu palma deschisă. Cred că era, într-un fel, şi mai umilitor. M-a acuzat că aveam o aventură cu unul din bărbații veniți la priveghi. Un bărbat care fusese bun prieten cu părinții mei. Un bărbat bun şi decent, la care mă gândeam ca la un unchi.

Surprinsă că paharul era gol, se întoarse la masă şi-i turnă un altul. Păsările cântau, un ciripit plăcut printre flori.

— Nu e cazul să-ți povestesc chiar lovitură cu lovitură. M-a bătut şi eu l-am lăsat.

Ridică paharul, bău şi se calmă.

— M-am dus la poliție o dată. Avea mulți prieteni acolo, multă influență. Nu m-au luat în serios. Oh, aveam nişte vânătăi, dar nimic care să-mi pună viața în pericol. Evan a aflat şi mi-a explicat în aşa fel încât să nu uit că, dacă-l mai umileam vreodată în felul ăsta, mă omora. Am fugit o dată, dar m-a găsit. Mi-a spus că eram a lui şi că n-o să mă lase niciodată să plec. Mi-a spus asta cu mâinile în jurul gâtului. Mi-a spus că, dacă încerc vreodată să-l părăsesc, o să mă găsească şi o să mă omoare. Nimeni n-o să afle. Şi l-am crezut.

— Dar l-ai părăsit, totuşi.

— Am plănuit fiecare pas, timp de şase luni. Aveam mare grijă să nu-l supăr, să nu-i dau motive să devină suspicios. Dădeam petreceri, călătoream, dormeam împreună. Eram imaginea perfectă a cuplului bogat. Tot mă lovea.

Întotdeauna era ceva ce nu făcusem exact aşa cum ar fi trebuit, dar tot eu îmi ceream scuze de fiecare dată. Şterpeleam bani ori de câte ori puteam şi-i ascundeam într-o cutie de tampoane. Eram destul de sigură că n-o să se uite acolo. Am făcut rost de un permis de conducere fals şi l-am ascuns şi pe ăsta. Apoi am fost gata. Avea o soră în Big Sur. Dădea un ceai grandios. Foarte feminin. Se înţelegea de la sine că o să particip. În dimineaţa aia m-am plâns de dureri de cap, chestie care, fireşte, l-a enervat. Căutam pretexte, a spus. Mai mulţi dintre clienţii lui o să fie acolo şi eu nu veneam pentru că voiam să-l fac să se simtă prost. Aşa că am spus că o să vin. Fireşte că o să vin. O să iau o aspirină şi-o să fiu bine. Dar ştiam că asta o să-l facă să mă lase să ies din casă.

Devenise şi ea mai isteaţă, îşi dădu seama acum. Învăţase să amăgească, să se prefacă.

— Nici măcar nu-mi era frică. Evan s-a dus să joace golf şi am băgat tot ce-mi trebuia în portbagajul maşinii. M-am oprit pe drum şi mi-am pus o perucă neagră. Am luat bicicleta la mâna a doua pe care o cumpărasem cu o săptămână în urmă şi am băgat-o în portbagaj. M-am oprit din nou înainte să ajung la petrecere şi am ascuns bicicleta într-un loc pe care îl alesesem. Am ieşit pe Autostrada 1 şi m-am dus la ceai.

Nell se aşează şi vorbi calm, în timp ce Mia asculta în tăcere.

— Am avut grijă ca mai multe persoane să observe că nu mă simţeam bine.

Barbara, sora lui, a sugerat chiar să mă întind puţin. Am aşteptat până când au plecat mai toţi invitaţii, apoi i-am mulţumit pentru o petrecere minunată. Îşi făcea griji pentru mine. Eram palidă. I-am spus că n-am nimic şi m-am întors la maşină.

Vocea îi era calmă, aproape liniară. Era doar o femeie care relata o poveste uşor de prost gust. O poveste care i se întâmplase altcuiva. Asta îşi spunea.

— Era întuneric acum. Trebuia să fie. L-am sunat pe Evan de pe telefonul mobil ca să-i spun că sunt în drum spre casă. Insista întotdeauna să fac asta. Am ajuns la locul în care ascunsesem bicicleta. Nu mai erau alte maşini. Ştiam că se poate.

Trebuia să se poată. Mi-am scos centura. Nu am stat să mă gândesc. Repetasem scena de mii de ori în mintea mea, aşa că nu mi-am dat voie să gândesc. Am deschis porţiera, fără să opresc maşina. Mergeam tot mai repede. M-am îndreptat spre margine. Dacă nu reuşeam, ei bine, mai rău n-avea cum să fie. Am sărit.

Aveam senzaţia că zbor. Maşina s-a prăbuşit peste margine, a plonjat ca o pasăre, apoi s-a izbit de stânci cu un sunet oribil, s-a rostogolit şi a căzut în apă. Am fugit la locul în care ascunsesem geanta şi bicicleta. Mi-am scos costumul frumos şi mi-am pus o pereche de blugi vechi şi o helancă. Şi peruca. Tot nu-mi era frică.

Nu, nu-i fusese frică. Nu atunci. Dar acum, în timp ce povestea, vocea începuse să i se sugrume. La urma urmei, nu i se întâmplase altcuiva.

— Am coborât dealurile, am urcat, am coborât. Când am ajuns la Carmel, m-am dus la autogară şi am plătit cu bani gheaţă un bilet dus până în Las Vegas. Când m-am urcat şi autocarul a început să iasă din gară, mi-a fost frică. Mă temeam că o să vină şi-o să oprească autocarul. Şi o să pierd. Dar n-a venit. În Las Vegas, am luat autobuzul spre Albuquerque şi în Albuquerque am cumpărat un ziar şi am citit despre tragica moarte a lui Helen Remington.

— Nell.

Mia întinse mâna şi o puse peste a lui Nell. Se îndoia că-şi dăduse seama că plângea de zece minute.

— Nici eu nu am cunoscut niciodată pe cineva ca tine.

Nell ridică paharul şi, cu lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji, spuse:

— Mulţumesc.

La insistenţele Miei, petrecu noaptea acolo. Părea rezonabil, după mai multe pahare de şampanie şi o descărcare emoţională de proporţii, să se lase condusă la un pat mare, cu patru stâlpi. Fără să protesteze, îşi puse cămaşa de noapte împrumutată, din mătase, urcă între cearşafurile moi şi adormi pe dată.

Şi se trezi în întunericul scăldat de razele lunii.

Avu nevoie de câteva clipe ca să se orienteze, ca să-şi aducă aminte unde era şi ce o trezise. Era în camera de oaspeţi a Miei, îşi spuse, ameţită. Şi se auzeau nişte oameni cântând.

Nu, nu cântau. Era o incantaţie. Un sunet plăcut şi melodios, abia perceptibil auzului. Atrasă de el, se dădu jos din pat şi, încă ameţită de somn, se îndreptă direct spre uşile care dădeau spre terasă.

Le deschise dându-le la o parte şi simţi adierea caldă a vântului. Păşi afară, în lumina albă perlată a lunii de trei pătrimi. Mirosul florilor păru să se ridice şi s-o învăluie, până când capul începu să i se învârtă.

Pulsul mării era rapid, aproape furios, şi propria ei inimă încerca să ţină ritmul.

Apoi o văzu pe Mia, îmbrăcată într-un halat ce strălucea argintiu în razele lunii, venind din pădurea ai cărei copaci se unduiau ca într-un dans.

Se duse la stânci, cu rochia argintie şi pletele roşii fluturând în vânt. Acolo, sus pe stânci, se întoarse spre mare şi ridică braţele către stele şi lună.

Aerul se umplu de voci şi vocile păreau încărcate de bucurie. Cu ochii măriţi de uimire, arzând de lacrimi pe care

nu le înțelegea, Nell privi cum raze de lumină alunecă din cer şi ating degetele Miei, vârfurile părului ei înflăcărat.

Preț de o clipă, i se păru că e o lumânare, dreaptă, subțire, incandescentă, luminând marginile lumii. Apoi rămase doar sunetul valurilor, lumina albă perlată a lunii şi femeia care stătea singură la marginea stâncilor.

Mia se întoarse şi începu să se îndrepte spre casă. Ridică privirea şi ochii ei îi întâlniră pe-ai lui Nell. Rămaseră aşa.

Zâmbi încet şi intră în umbra casei. Şi dispăru.

Capitolul 7

Era încă noapte în momentul în care Nell se duse pe vârfuri în bucătăria Miei.

Casa era uriaşă şi nu fu chiar atât de uşor. Deşi nu ştia sigur la ce oră se trezea Mia, Nell făcu cafea pentru gazda ei şi-i scrise un bilet de mulțumire înainte de a pleca.

Vor trebui să discute, îşi spuse Nell, în timp ce se îndrepta cu maşina spre casă, în lumina blândă de dinaintea răsăritului. Vor trebui să discute despre multe. Şi o s-o facă, hotărî ea, de îndată ce o să-şi dea seama de unde să înceapă.

Aproape că se putea convinge că tot ce văzuse la lumina lunii nu fusese nimic mai mult decât un vis provocat de şampanie. Aproape. Dar era prea clar în mintea ei ca să fie un vis.

Lumina care se revărsa din stele asemenea argintului lichid. Vântul care se ridica plin de cântec. O femeie care ardea asemenea unei torțe.

Astfel de lucruri ar fi trebuit să fie de domeniul fantasticului. Dar nu erau... dacă erau reale şi ea făcea cumva parte din ele, trebuia să ştie ce însemna asta.

Pentru prima oară în aproape patru ani se simțea absolut sigură, absolut calmă.

Pentru moment, era suficient.

Până la ora prânzului, era mult prea ocupată ca să se mai poată gândi şi la altceva decât la ce avea de făcut. Avea cecul cu salariul în buzunar şi o aştepta o zi liberă.

— Un frappe cappucino cu alune, mare.

Bărbatul care dăduse comanda se sprijini de tejghea în timp ce Nell începu să prepare cafeaua.

Îl analiză discret. În jur de treizeci şi cinci de ani, lucrat la sală, de pe continent.

Îi plăcea că reuşea deja, în limite rezonabile, să-şi dea seama cine era de pe insulă şi cine nu. Şi încercă acea atitudine uşor superioară a insularilor.

— Ia spune, cât afrodiziac pui în fursecurile alea? întrebă bărbatul.

Nell se uită lung la el.

— Pardon?

— De când am gustat fursecurile tale cu ovăz şi stafide, n-am mai reuşit să mi te scot din minte.

— Serios? Puteam să jur că am băgat tot afrodiziacul în cele cu nuci macadamia.

— În cazul ăsta, dă-mi trei dintr-alea, spuse el. Eu sunt Jim şi m-ai sedus cu prăjiturile tale.

— Dacă-i pe-aşa, te sfătuiesc să te fereşti de salata cu fasole-n trei culori. N-o să mai ai ochi pentru nici o altă femeie.

— Cumpăr toată salata cu fasole dacă-mi spui că te măriţi cu mine.

— M-aş mărita, Jim, doar că am făcut un jurământ sacru să rămân liberă, ca să pot face fursecuri pentru lumea întreagă. Puse capacul pe paharul de carton şi-l băgă în punga de hârtie. Chiar vrei fursecuri?

— Sigur. Dar ce zici de-o mică petrecere? Am închiriat o casă împreună cu nişte prieteni. Vrem să gătim scoici diseară.

— Petrecere diseară, mâine o casă şi-un cocker spaniel în suburbie. Îi bătu bonul şi-i luă banii zâmbind. Mai bine mă feresc acum, ca să nu regret mai târziu. Dar mulţumesc.

— Îmi frângi inima, spuse el şi, oftând din greu, se îndepărtă.

— Mamă, tare drăguţ mai e! Peg întinse gâtul ca să-l poată vedea până când dispăru pe scări. Chiar nu te interesează?

— Nu.

Nell îşi scoase şorţul şi-şi roti umerii.

— Atunci, nu te superi dacă încerc eu?

— N-ai decât. Este suficientă salată de fasole în frigider. Oh, şi Peg? Mulţumesc că ai fost atât de înţelegătoare ieri.

— Hei, cu toţii avem ciudăţeniile noastre, din când în când. Ne vedem luni!

„Ne vedem luni", îşi spuse Nell. Era atât de simplu. Făcea parte dintr-o echipă, avea prieteni. Refuzase avansurile unui bărbat atrăgător fără să i se zbârlească pielea pe ea.

De fapt, îi făcuse chiar plăcere, aşa cum astfel de lucruri îi făcuseră plăcere odinioară. Poate că va sosi şi ziua când nu va mai simţi nevoia să refuze.

Într-o zi, poate că o să se ducă la o petrecere cu un bărbat şi cu prieteni de-ai lui.

Să vorbească, să râdă, să se bucure de moment. Prietenii simple, necomplicate.

Asta putea face. Dar nu puteau exista relaţii serioase în viitorul ei, chiar dacă ar fi reuşit să le facă faţă din punct de vedere emoţional.

La urma urmei, încă era măritată legal.

Acum însă, în clipa asta, acest amănunt părea mai degrabă o plasă de siguranţă, şi nu coşmarul care fusese cândva. Era liberă să fie oricine ar fi vrut să fie, dar nu într-atât de liberă cât să se lege din nou de cineva, nu de vreun alt bărbat.

Se hotărî să se răsfețe cu o înghețată şi o plimbare pe plajă. Oamenii o strigau pe nume când trecea pe lângă ei, iar asta o încânta.

În timp ce păşea pe nisip, îl văzu pe Pete Stahr, alături de câinele care provocase atâta tam-tam cu câteva zile în urmă. Amândoi aveau o mutră spăsită. Zack era lângă ei, cu mâinile în şolduri.

El nu purta niciodată pălărie sau şapcă, aşa cum o sfătuise pe ea să facă, atunci când lucra în grădină. Drept urmare părul lui era mai deschis spre vârfuri şi aproape întotdeauna ciufulit de briza oceanului. Şi insigna de şerif o purta foarte rar, mai observă Nell, însă pistolul din tocul de la şold părea aproape că face parte din el.

Îşi dădu brusc seama că, dacă Zack ar fi trecut pe la cafenea să o invite la o petrecere, poate că pe el nu l-ar fi refuzat.

Când potaia ridică o lăbuță cu speranță în ochi, Zack clătină din cap şi arătă spre lesa din mâna lui Pete. Odată ce lesa fu prinsă de zgardă, bărbatul şi câinele o luară din loc, cu capetele plecate.

Zack se întoarse şi soarele i se reflectă în ochelarii negri. Şi Nell ştiu instinctiv că se uita la ea. Îşi făcu hotărâtă curaj şi se duse spre el.

— Domnule şerif...

— Nell. Pete iar şi-a lăsat câinele fără lesă. Potaia aia duhneşte a peşte. Îți curge înghețata.

— E cald. Nell linse conul de înghețată şi hotărî să atace subiectul. În legătură cu ziua de ieri...

— Te simți mai bine?

— Da.

— Mă bucur. Vrei să-mi dai şi mie?

— Ce? Oh, sigur...

Îi întinse înghețata şi simți furnicături în degete când Zack o linse chiar deasupra mâinii ei. Interesant, îşi zise,

tipul drăguț care o invitase la petrecere nu-i stârnise furnicături.

— Nu mă întrebi?

— Nu, dacă simt că ai prefera să n-o fac.

Da, se uitase la ea. Şi o văzuse cum îşi îndreptase umerii înainte să se apropie de el.

— Ce-ar fi să te plimbi cu mine o vreme? Bate o briză plăcută dinspre apă.

— Mă întrebam... Ce face Lucy toată ziua, cât tu eşti pe teren, ca să menții ordinea?

— Una, alta... Treburi de-ale câinilor.

Răspunsul lui o făcu să râdă.

— Treburi de-alea câinilor?

— Sigur. Uneori, un câine trebuie să se mai învârtă pe lângă casă, să se tăvălească prin iarbă, să şadă şi să cugete. Alteori, când are chef, vine cu mine la birou.

Înoată, îmi ronțăie pantofii. Mă gândesc să-i iau un frate sau o soră.

— Eu mă gândeam să-mi iau o pisică. Nu sunt sigură că aş putea să mă ocup de un cățel. Ar fi mai uşor cu o pisică. Am văzut un anunț la piață, cineva oferea pisoi spre adopție.

— Pisica fetei familiei Stuben. Mai au încă unul sau doi, din câte-am auzit.

Locuiesc lângă golf. O casă albă, cu obloane albastre.

Nell dădu din cap, apoi se opri. Impulsul, îşi aminti, îi fusese de folos până acum. De ce să nu-l urmeze şi de data asta?

— Zack, vreau să încerc o rețetă nouă în seara asta. Ton cu linguine, roşii uscate şi brânză feta. Mi-ar prinde bine un cobai.

Zack îi ridică mâna şi mai gustă o dată din înghețata care se topea.

— Ei bine, se întâmplă să nu am niciun fel de planuri urgente pentru diseară şi, în calitatea mea de şerif, fac tot ce este nevoie pentru a deservi nevoile comunității.

La ce oră?

— Şapte te aranjează?

— E-n regulă.

— Bine, ne vedem atunci. Să-ți fie foame! zise ea şi se îndepărtă în grabă.

— Sigur o să-mi fie! spuse el şi-şi coborî pe nas ochelarii de soare, ca s-o urmărească cum se îndreaptă spre sat.

La şapte, aperitivele erau gata şi vinul era pus la rece. Nell cumpărase o masă la mâna a doua şi intenționa să-şi petreacă o parte din ziua ei liberă şmirgheluind-o şi vopsind-o. Momentan însă, acoperi lemnul zgâriat şi vopseaua verde decojită cu o față de masă.

Masa era aşezată pe peluza din spate, împreună cu două scaune vechi pe care le cumpărase pe nimic. Nu erau deosebit de frumoase în acest moment, dar aveau potențial. Şi erau ale ei.

Aşezase pe masă două farfurii, două boluri şi două pahare de vin, toate cumpărate de la magazinul de vechituri de pe insulă. Nimic nu se potrivea, dar Nell găsea că rezultatul era vesel şi încântător.

Şi cât se putea de diferit de porțelanurile fine şi argintăria din trecutul ei.

Grădina începea să prindă contur şi a doua zi de dimineață avea de gând să planteze răsadurile de roşii, de ardei şi de dovlecel.

Era din nou aproape lefteră şi cât se poate de mulțumită.

— Hei, ce drăguț arată!

Nell se întoarse şi o văzu pe Gladys Macey la marginea peluzei, strângând în mână o geantă albă imensă.

— Frumos ca într-o fotografie.

— Doamnă Macey. Bună ziua.

— Sper că nu te superi că am venit neanunțată. Te-aş fi sunat, dar nu ai telefon.

— Nu, fireşte că nu. Ăăă, vă pot oferi ceva de băut?

— Nu, nu. Nu te agita. Am venit cu afaceri.

— Afaceri?

— Chiar aşa. Părul negru care îi stătea lipit de cap ca o cască abia dacă se mişcă în clipa în care înclină brusc din cap. Eu şi Carl vom sărbători cea de-a treizecea aniversare la sfârşitul lui iulie.

— Felicitări!

— Poți s-o mai spui o dată. Când doi oameni stau împreună timp de treizeci de ani, chiar că e ceva. Şi pentru că este, vreau să dau o petrecere. Şi tocmai i-am spus lui Carl că n-o să scape nici de costum. Mă gândeam că ai putea tu să te ocupi de mâncare.

— Oh, păi...

— Vreau pe cineva care să aducă mâncarea, spuse Gladys, hotărâtă. Şi vreau să fie brici. Când s-a măritat fata mea, acum doi ani, în aprilie, am angajat o firmă de pe continent. Prea simandicoasă pe gustul meu şi prea scumpă pentru gusturile lui Carl. Dar nu prea aveam din ce să alegem. Dar acum nu cred că tu o să mă iei de sus sau o să-mi ceri o avere pentru un bol de creveți.

— Doamnă Macey, apreciez că v-ați gândit la mine, dar nu sunt pregătită să mă ocup de un asemenea eveniment.

— Păi, ai timp să te gândeşti, nu? Am aici o listă cu numărul de persoane şi cu genul de petrecere la care mă gândesc. Scoase un dosar din geanta enormă şi îl îndesă în mâna lui Nell. Vreau să fie la mine acasă, să folosesc serviciul de porțelan de la mama şi aşa mai departe. Uită-te peste ce am scris eu acolo şi vorbim despre asta mâine. Să treci pe la mine mai pe după-amiază.

— Mi-ar plăcea să pot să vă ajut. Poate că...

Aruncă o privire dosarului şi văzu că Gladys scrisese pe el 30 de ani, apoi adăugase o inimioară cu iniţialele ei şi ale lui Carl. Emoţionată, băgă dosarul sub braţ.

— O să văd ce pot face.

— Eşti o fată drăguţă, Nell.

Gladys privi peste umăr în clipa în care se auzi o maşină şi ridică sprâncenele când o recunoscu pe a lui Zack.

— Şi ai gusturi bune. Vino mâine pe la mine şi o să discutăm. Îţi urez să ai o cină frumoasă!

Se îndreptă spre maşina ei, oprindu-se ca să-i spună câteva cuvinte lui Zack. Îl bătu pe obraz, observă florile din mâna lui. Când urcă la volan, se gândea deja pe cine să sune mai întâi ca să împrăştie vestea că Zachariah Todd îi făcea curte micuţei Channing.

— Am întârziat puţin. Scuze. M-a reţinut o încurcătură în sat.

— E-n regulă.

— M-am gândit că ţi-ar plăcea pentru grădina ta.

Nell zâmbi când îi întinse ghiveciul cu margarete.

— Sunt minunate. Mulţumesc. Le luă şi le aşeză pe veranda de lângă bucătărie.

Aduc vinul şi aperitivele.

Zack intră în urma ei în bucătărie.

— Ceva miroase nemaipomenit.

— Odată ce-am început, am încercat mai multe reţete. Te aşteaptă treabă grea, nu glumesc.

— Sunt pregătit. Hei, dar asta ce e?

Se lăsă pe vine şi-şi trecu un deget peste blănița gri-cenuşie a unui pisoiaş ghemuit pe o pernă, într-un colţ.

— El este Diego. Locuim împreună.

Pisoiul mieună, se întinse, apoi începu să-i atace şireturile lui Zack.

— Ai fost ocupată. Ai gătit, ţi-ai cumpărat mobilă, ţi-ai găsit un coleg de cameră.

Îl ridică pe Diego de pe pernă şi se întoarse spre ea. Nimeni n-o să te poată acuza vreodată de trândăvie, Nell.

Stătea în bucătăria ei, mare şi chipeş, cu un pisoi gri cuibărit în curbura umărului.

Îi adusese margarete albe într-un ghiveci de plastic.

— Oh, la naiba!

Puse din nou tava de aperitive pe masă şi trase aer în piept.

— Ar fi mai bine s-o spun şi gata. Nu vreau să-ţi faci o impresie greşită în legătură cu cina şi cu... restul. Mă simt foarte atrasă de tine, dar sunt într-o situaţie care mă împiedică să-mi urmez sentimentele. Mi se pare cinstit să-ţi spun de la început. Am motive întemeiate, dar nu vreau să le discut. Aşa că, dacă preferi să pleci, să ştii că nu mă supăr.

Zack o ascultă cât se poate de serios, mângâind cu un deget pisoiul între urechi.

— Apreciez că mi-ai explicat atât de clar. Totuşi, mi se pare că ar fi păcat să las atâta mâncare să se irosească. Luă o măslină umplută de pe tavă şi-o aruncă în gură. O să rămân pe-aici, dacă n-ai nimic împotrivă. Ce-ar fi să duc asta afară?

Luă sticla şi, cu Diego încă pe umăr, deschise uşa de plasă cu şoldul.

— Oh, şi dacă tot vorbim de fair-play, să ştii că am de gând să te scot din situaţia asta. Cu aceste cuvinte, îi ţinu uşa deschisă. Vrei să le duci afară?

— Nu e o situaţie chiar atât de simplă pe cât ai putea crede.

— Scumpo, nimic nu e simplu la tine.

Luă tava şi trecu pe lângă el.

— O s-o iau ca pe un compliment.

— Aşa a şi fost spus. Acum, ce-ar fi să bem un pahar de vin, să ne relaxăm şi poți să-mi spui ce voia Gladys Macey de la tine.

După ce se aşezară, Nell turnă vinul şi Zack mută pisoiul de pe umăr în poală.

— Mă gândeam că, în calitatea ta de şerif, ştii tot ce e de ştiut despre tot ce se petrece pe insulă.

— Hm...

Zack se întinse peste tavă şi luă o buletă de caşcaval.

— Pot să deduc, având în vedere că sunt un observator profesionist. Pe blatul din bucătăria ta este un dosar cu scrisul lui Gladys pe el, ceea ce mă face să cred că are de gând să dea o petrecere aniversară. Şi, cum simt că o să ajung direct în rai după ce am gustat din minunăția asta, orice naiba o fi, pe care ai pregătit-o tu, îmi imaginez că Gladys vrea să te ocupi de mâncarea pentru petrecerea ei. Cum mă descurc?

— Ai nimerit la fix.

— Şi o s-o faci?

— O să mă gândesc.

— Te-ai descurca de minune. Luă încă vreo câteva preparate de pe tavă şi le examină suspicios. Sunt ciuperci în vreuna din chestiile astea? Urăsc ciupercile.

— Nu. Nicio ciupercă în seara asta. De ce crezi m-aş descurca bine?

— Am spus că te-ai descurca de minune.

Aruncă încă un aperitiv în gură. Un fel de brânză cremoasă cu ierburi aromate, învelită în foaie crocantă de patiserie.

— Pentru că găteşti ca un magician, arăți ca un înger şi eşti organizată ca un computer. Rezolvi treaba şi ai stil. Tu de ce nu guşti nimic din toate astea?

— Vreau să văd mai întâi că nu mori tu.

Când Zack zâmbi doar şi continuă să mănânce, Nell se lăsă pe spătarul scaunului şi sorbi din vin.

— Mă pricep să gătesc. Bagă-mă într-o bucătărie şi stăpânesc lumea. Sunt prezentabilă, dar nu arăt ca un înger.

— Eu sunt cel care te priveşte.

— Sunt organizată, continuă ea, pentru că am o viaţă simplă.

— Ceea ce este un alt mod de a spune că nu ai de gând să o complici cu mine.

— Vezi, iar ai nimerit-o la fix! Mă duc să aduc salata.

Zack aşteptă până ce Nell fu cu spatele la el, înainte să lase amuzamentul să i se citească pe faţă.

— E destul de uşor să-i ciufuleşti penele, îi spuse lui Diego, dacă ştii unde să scarpini. O să-ţi dau un sfat din experienţa mea cu femeile. Schimbă tot timpul ritmul şi nu vor şti niciodată la ce să se aştepte.

Când Nell se întoarse, Zack începu să-i povestească despre pediatrul din Washington şi brokerul din New York care se tamponaseră în faţa farmaciei de pe High Street.

O făcu să râdă, o ajută să se relaxeze din nou, încetul cu încetul. Înainte să-şi dea seama, îi povestea despre diverse răfuieli de prin bucătăriile restaurantelor la care lucrase.

— Temperamente colerice şi atmosferă tensionată, spuse ea. O combinaţie periculoasă. Odată, bucătarul-şef m-a ameninţat cu un mixer electric.

Pentru că începea să se facă întuneric, Zack aprinse lumânarea pătrată şi roşie pe care Nell o pusese pe masă.

— N-aş fi crezut că există atâtea intrigi periculoase în spatele uşilor rotative.

— Şi tensiune sexuală, adăugă ea, învârtind pastele în furculiţă. Ocheade fierbinţi aruncate peste oale aburinde, inimi frânte, zdrobite în bolul de frişcă. E o adevărată telenovelă.

— Mâncarea este foarte senzuală. Are savoare, textură, aromă. Tonul ăsta a început să mă amețească.

— Aşadar, preparatul a trecut audiția.

— E grozav.

Arăta frumos în lumina lumânării, îşi spuse Zack. Mici scântei aurii se reflectau în ochii ei albaştri şi adânci.

— Inventezi tu toate astea sau aduni rețete de ici, de colo?

— Şi una, şi cealaltă. Îmi place să experimentez. Când mama...

Se opri fără să termine, dar Zack luă doar sticla şi umplu din nou paharele.

— Îi plăcea să gătească, spuse Nell, simplu. Şi să primească musafiri.

— Mama mea – să spunem doar că bucătăria nu era camera ei preferată. Abia la 20 de ani am aflat că nu e normal ca un cotlet de porc să salte în momentul în care-l scapi pe jos. Şi-a trăit aproape întreaga viață pe insulă, dar, din punctul ei de vedere, tonul nu exista decât la conservă. Totuşi, e al naibii de pricepută la numere.

— Numere?

— Este expert contabil autorizat – pensionată acum. Ea şi tata şi-au cumpărat una din cutiile alea mari de aluminiu pe roți şi au pornit-o pe autostrăzile Americii, să fie un an de atunci. Se distrează grozav.

— Drăguț.

La fel de drăguță era şi nota indiscutabil tandră din vocea lui.

— Ți-e dor de ei?

— Da. N-o să spun că-mi lipseşte mâncarea mamei, dar mi-e dor de compania lor.

Tata stătea pe veranda din spate şi cânta la banjo. Mi-e dor să-l aud.

— Banjo.

Suna încântător.

— Ştii şi tu să cânți?

— Nu. N-am reuşit niciodată să-mi conving degetele să coopereze.

— Tatăl meu cânta la pian. Era... Se opri din nou, rearanjându-şi gândurile în timp ce se ridica. Nici eu nu mi-am putut convinge degetele să coopereze. Avem minitort de căpşune la desert. Te descurci?

— Probabil că o să pot să înghit vreo câteva linguriţe, doar aşa, de politeţe. Stai să te-ajut...

— Nu. Îi făcu semn să stea jos înainte să apuce să se ridice de pe scaun. Mă descurc. Nu-mi ia decât...

Când se aplecă să-i ia farfuria, îl văzu pe Diego întins cu burta în sus, aparent în extaz, în poala lui Zack.

— I-ai dat pe furiş mâncare de la masă?

— Eu?

Cu cea mai nevinovată mutră, Zack ridică paharul de vin.

— Nu ştiu ce te face să crezi asta.

— O să-l răsfeți şi o să-i fie rău.

Întinse mâna să ia pisoiul, apoi îşi dădu seama că, ținând cont de poziția în care stătea Diego, mişcarea era o idee prea personală.

— Lasă-l puțin jos ca să mai alerge şi să ardă grăsimea înainte să-l bag în casă.

— Da, doamnă!

Pusese de cafea şi se pregătea să taie tortul, când Zack intră pe uşă cu bolul.

— Mulțumesc. Dar musafirii nu strâng masa.

— La mine acasă, o strâng. Se uită la tort – alb, pufos şi mustind de roşu. Apoi din nou la ea. Scumpo, trebuie să-ți spun – asta-i o operă de artă.

— Prezentarea este jumătate din treabă, spuse ea, încântată.

Începeni în clipa în care îi simți mâna peste a ei. Se relaxă o idee când nu făcu altceva decât să rearanjeze cuțitul în aşa fel încât să taie o felie mai mare.

— Sunt un mare admirator de artă.

— În ritmul ăsta, nu doar lui Diego o să i se facă rău. Dar îi tăie o felie de două ori mai mare decât a ei. Aduc cafeaua.

— Ar trebui să-ți mai spun ceva, începu el, luând farfuriile apoi ținându-i din nou uşa deschisă. Am de gând să te ating. Mult. Poate că n-ar strica să încerci să te obişnuieşti cu asta.

— Nu-mi place să fiu bruscată.

— Nu am de gând să te bruschez. Se duse la masă, puse jos farfuriile, apoi se aşează. Dar atingerile, şi de-o parte şi de cealaltă, pot avea rezultate foarte satisfăcătoare. Eu nu las urme femeilor, Nell. Nu-mi folosesc mâinile pentru asta.

— N-o să vorbesc despre asta, răspunse ea, brusc.

— Nici nu-ți cer să o faci. Eu vorbesc despre mine şi despre tine şi despre cum stau lucrurile acum.

— Lucrurile nu stau în niciun fel acum – nu în sensul ăsta.

— Dar o să stea. Luă o linguriță de tort şi îl gustă. Pe bunul Dumnezeu, femeie, dacă ai vinde chestia asta pe piața liberă ai fi milionară în mai puțin de jumătate de an.

— N-am nevoie să fiu bogată.

— Iar te-am enervat, remarcă el, dar continuă să mănânce. Nu mă deranjează.

Unii bărbați caută o femeie care să dea înapoi, să se țină după ei, în fine...

Ridică din umeri şi muşcă dintr-o căpşună rotundă. Eu, unul, mă întreb de ce oare. Mie mi se pare că treaba ar deveni repede plictisitoare, de ambele părți. N-ar exista scânteie, dacă-nțelegi ce vreau să spun.

— Nici de scântei n-am nevoie.

— Toată lumea are nevoie de scântei. Totuşi, dacă doi oameni scot scântei în fiecare clipă în care se văd, ei bine, asta poate fi cam obositor.

Ceva îi spunea lui Nell că Zack nu obosea prea uşor. Şi nici nu renunța uşor.

— Dar, dacă nu aprinzi o scânteie din când în când, continuă el, pierzi toată sfârâiala care vine după. Dacă ai găti fără condimente, fără sare şi piper, ai obține ceva comestibil, dar deloc satisfăcător.

— Foarte isteț. Dar există oameni care rămân sănătoşi urmând o dietă strictă şi anostă.

— Fratele bunicii mele, Frank. Zack gesticulă cu furculița, înainte să o împungă din nou în tort. Ulcer. Unii zic că l-a făcut din zgârcenie şi e greu să-i contrazici.

Era un yankeu încăpățânat şi avar. Nu s-a însurat. Prefera să se bage în pat cu registrele decât cu o femeie. A trăit până la 98 de ani.

— Iar morala poveştii este...?

— Oh, nu mă gândeam la vreo morală. Doar la bătrânul unchi Frank. Mergeam să luăm cina la bunica în fiecare a treia duminică din lună, atunci când eram mic.

Făcea cea mai grozavă friptură la cuptor! Ştii, din aia înconjurată de cartofi şi morcovi? Mama nu a moştenit talentul bunicii la făcut friptură. În orice caz, unchiul Frank venea şi mânca budincă de orez în timp ce noi, restul, ne îndopam.

Omul ăla mă sperie de moarte. Până în ziua de azi nu pot să mă uit la un bol de budincă de orez fără să mă treacă fiorii.

Trebuia să fie un fel de magie, hotărî ea. O magie care făcea să-i fie imposibil să nu se relaxeze în prezența lui.

— Cred că ai inventat cel puțin jumătate din povestea asta.

— Nici măcar un singur cuvânt. Poți să-l cauți în registrul Bisericii Metodiste de pe insulă. Francis Morris Bigelow. Bunica s-a măritat cu un Ripley, dar s-a născut Bigelow şi era sora mai mare a lui Frank. Şi ea a trăit până la 100 de ani.

Suntem destul de longevivi în familia mea şi cred că ăsta-i motivul pentru care nu prea ne aşezăm la casa noastră decât după treizeci de ani.

— Înțeleg.

Fiindcă Zack linsese farfuria, Nell împinse spre el felia ei de tort şi nu se miră câtuşi de puțin să-l vadă înfigând furculița în ea.

— Întotdeauna am zis că yankeii din New England sunt o specie taciturnă. Ştii genul? Aha, nu, poate.

— Nouă ne place să vorbim. Ripley îşi pierde cam repede răbdarea, însă ea nu e o persoană prea apropiată de oameni. A fost cea mai bună masă pe care am mâncat-o de la duminicile pe care le petreceam la bunica.

— Cred că e complimentul suprem.

— Şi totul s-ar termina excelent cu o plimbare pe plajă.

Nu putu găsi niciun motiv să-l refuze. Poate că nici nu voia.

Lumina începea să pălească, întunericul se apropia. O rază subțire ca un ac despica orizontul şi cerul era trandafiriu spre apus. Fluxul se retrăsese, lăsând în urmă o alee largă de nisip umed şi întunecat, care se simțea rece sub tălpi.

Valurile se jucau înaintând pe țărm în panglici de spumă, în timp ce păsări cu trupuri micuțe şi picioare ca nişte catalige îşi ciuguleau cina.

Erau şi alții pe plajă. Aproape numai perechi, observă Nell. Ținându-se de mână sau mergând la braț. Ca măsură de precauție, îşi îndesă propriile mâini în buzunare, după ce-şi scoase pantofii şi-şi suflecă blugii.

Ici şi colo erau movilițe de alge şi bucățele de lemn aduse de valuri, care aveau să se transforme în focuri de tabără odată cu căderea nopții. Nell se întrebă cum era oare să stai lângă foc cu un grup de prieteni. Să râzi şi să vorbeşti despre tot felul de nimicuri.

— Nu te-am văzut încă să intri.

— Să intru?

— În apă, îi explică Zack.

Nu avea costum de baie, dar nu văzu niciun motiv ca să-i împărtăşească acest amănunt.

— M-am bălăcit de vreo câteva ori.

— Nu ştii să înoți?

— Fireşte că ştiu să înot.

— Să mergem!

O ridică atât de repede în brațe, încât îşi simți inima ridicându-i-se din piept în gât. Abia dacă reuşea să respire, cu atât mai puțin ar fi putut să țipe. Înainte ca panica să apuce să înflorească în toată puterea ei, era deja în apă.

Zack râdea, întorcând-o din fața unui val puternic în aşa fel încât să încaseze el lovitura. Aluneca, se rostogolea, lupta să-şi găsească echilibrul, când îl simți prinzând-o pur şi simplu de talie şi ridicând-o în picioare.

— Nu poți să locuieşti pe Trei Surori fără să fii botezată.

Dându-şi pe spate părul ud, o trase mai departe.

— E rece!

— Doar puțin, o corectă el. Sângele tău e încă subțire. Uite că vine unul mare.

Ține-te bine de mine!

— Nu vreau să...

Orice ar fi vrut sau n-ar fi vrut ea, oceanul avea propriile lui idei. Valul o izbi şi o dărâmă, iar Nell îşi simți picioarele încurcate într-ale lui.

— Idiotule!

Dar râdea în clipa în care ieşi la suprafaţă. Când aerul îi izbi pielea, se grăbi să se afunde iar până la gât.

— Şeriful ar trebui să aibă mai multă minte decât să sară în ocean complet îmbrăcat.

— Mi-aş fi scos hainele, dar nu ne cunoaştem încă suficient de bine.

Se răsuci pe spate şi începu să plutească leneş.

— Răsar primele stele. Nimic nu se compară cu asta. Absolut nimic pe lume.

Haide!

Valurile o legănau, o făceau să se simtă lipsită de greutate în timp ce privea cum se schimbă culoarea cerului. Pe măsură ce tonurile se întunecau, puţin câte puţin, stelele prindeau viaţă, sclipind.

— Ai dreptate, este minunat. Dar tot e frig.

— Trebuie doar să petreci o iarnă pe insulă ca să ţi se îngroaşe sângele.

Îi luă mâna, o legătură simplă în timp ce pluteau la un braţ distanţă unul de celălalt.

— Nu am petrecut niciodată mai mult de trei luni o dată departe de insulă, iar asta numai când am mers la facultate. Am îndurat trei ani, după care n-am mai suportat. În orice caz, ştiam ce vreau. Şi asta am făcut.

Ritmul valurilor, legănarea cerului... Scurgerea lină a vocii lui răsunând în întuneric...

— E un fel de magie, nu-i aşa?

Oftă în clipa în care briza rece şi umedă îi trecu peste faţă, ca o şoaptă.

— Să ştii ce vrei, pur şi simplu să ştii. Şi să obţii ce-ţi doreşti.

— Magia nu strică. Munca ajută. La fel şi răbdarea şi o mulţime de alte lucruri.

— Şi eu ştiu ce vreau acum, şi obţin asta. E magie pentru mine.

— Insula n-a dus niciodată lipsă de magie. Presupun că e din cauză că a fost creată de vrăjitoare.

Surpriza se simți în vocea ei:

— Crezi în aşa ceva?

— De ce n-aş crede? Lucrurile există, fie că oamenii cred în ele sau nu. Aseară s-au văzut pe cer lumini care nu erau stele. Sigur, ne putem preface că nu le-am văzut, asta nu înseamnă că n-au fost.

Îşi lăsă din nou picioarele jos, o ridică până când ajunse cu fața spre el, cu apa la nivelul taliei. Se lăsase noaptea şi stelele sclipeau pe suprafața apei.

— Poți să te prefaci că nu observi aşa ceva. Îi dădu părul ud la o parte de pe față, apoi îşi lăsă mâna acolo. Dar nu înseamnă că nu există.

Îi apăsă o mână pe umăr în clipa în care gura îi coborî spre a ei. Voia să se întoarcă, îşi spuse să se întoarcă, să se ducă acolo unde totul era sigur şi ordonat şi simplu.

Dar scânteia despre care vorbise se aprinse în ea, caldă şi strălucitoare. Îi strânse cămaşa udă între degete şi-şi dădu voie să simtă.

Era vie. Simțea răcoare în locurile în care aerul îi atingea pielea. Simțea căldură în adâncul stomacului, unde începea să se înfiripeze dorința. Ca să se testeze, se aplecă spre el, îşi depărtă buzele sub ale lui.

Nu se grăbi, lăsându-şi timp pentru el în aceeaşi măsură în care lăsa pentru ea.

Gusta, savura. Avea gust de mare. Mirosea a mare. Preț de câteva clipe, i se păru că se înecă în valurile împânzite de stele.

Se întoarse încet, îşi trecu mâinile peste umerii ei, i le coborî pe brațe înainte să-şi unească degetele cu ale ei.

— Nu-i chiar atât de complicat. O sărută din nou, uşor, deşi nu fu deloc uşor pentru el. Te conduc acasă.

Capitolul 8

— Mia, putem să vorbim?

Mai erau încă zece minute până la deschidere, şi Nell coborî în grabă treptele de la cafenea. Lulu ordona deja comenzile primite pe e-mail şi-i aruncă o privire tipică, încărcată de suspiciune, în timp ce Mia continuă să facă ultimele retuşuri într-un nou aranjament de prezentare.

— Desigur. Ce te preocupă?

— Păi, aş vrea...

Magazinul era destul de mic şi destul de gol încât Lulu să audă fiecare cuvânt.

— Mă gândeam că am putea merge un minut la tine în birou.

— Putem vorbi şi aici. Nu te lăsa demoralizată de mutra acră a lui Lulu.

Mia construi un turnuleț din titlurile verii.

— Se teme că vrei să mă rogi să-ți împrumut bani şi fireşte, fiind în acelaşi timp şi mărinimoasă, şi bătută în cap, eu o să te las să mă storci de ultima lețcaie şi o să ajung să mor singură şi fără niciun ban într-un şanț, în mizerie. Nu-i aşa, Lu?

Lulu pufni doar şi începu să lovească nervoasă tastele.

— Oh, nu, nu vreau să-ți cer bani. Nu ți-aş cere niciodată... după ce ai fost atât de... La naiba!

Nell îşi prinse părul în pumni şi trase până când durerea făcu să-i înțepenească şira spinării. Stăpână pe sine acum, se întoarse spre Lulu.

— Înțeleg că ai o atitudine protectoare față de Mia şi că nu ai niciun motiv ca să ai încredere în mine. Am apărut de nicăieri, fără nimic şi nu sunt aici nici măcar de-o lună. Dar nu sunt hoață şi nici profitoare. Am ajuns aici prin propriile puteri şi o să mă descurc tot aşa. Şi dacă Mia mi-ar cere să încerc să vând sendvişuri stând într-un picior şi cântând

Yankee Doodle Dandy, aş face tot ce-mi stă în putinţă. Pentru că am apărut de nicăieri, fără nimic, iar ea mi-a dat o şansă.

Lulu pufni din nou.

— Nu cred că m-ar deranja să văd asta. Şi cred că n-ar fi rău nici pentru afacere.

N-am spus niciodată că nu te descurci pe puterile tale, adăugă ea. Dar asta nu înseamnă că n-o să fiu cu ochii pe tine.

— N-am nimic împotrivă. Înţeleg.

— Ah, ce conexiune sentimentală! gânguri Mia, bătând din gene. Mi se scurge rimelul. Făcu un pas în spate, îşi privi creaţia şi dădu aprobator din cap. Ei, despre ce voiai să vorbim, Nell?

— Doamna Macey dă o petrecere aniversară luna viitoare. I-ar plăcea ceva mai sofisticat, cu catering.

— Da, ştiu. Mia se întoarse să îndrepte cărţile de pe un raft. O să te ameţească de cap cu tot felul de schimbări, de sugestii şi de întrebări, dar o să te descurci.

— N-am acceptat încă... Abia am discutat ieri. Nu mi-am dat seama că ştii deja că m-a rugat. Am vrut să discut mai întâi cu tine.

— E o insulă mică, vorba circulă repede. Şi nu ai nevoie de aprobarea mea ca să-ţi iei ceva de lucru în afara programului, Nell.

Îşi notă în mintea ei să comande mai multe lumânări de ritual. Se vânduseră foarte bine de solstiţiu şi stocurile erau inacceptabil de mici la Pasiune şi Prosperitate. Ceea ce, presupunea, nu făcea decât să arate care erau priorităţile oamenilor.

— Ce faci în timpul tău liber te priveşte, adăugă ea.

— Voiam doar să-ţi spun că, dacă accept oferta ei, n-o să-mi afecteze lucrul aici.

— Sper că nu, mai ales că îți măresc salariul. Se uită la ceas. E timpul să deschidem, Lu.

— Îmi măreşti salariul?

— Meriți. Te-am angajat cu salariu de probă. Acum proba s-a terminat în mod oficial. Descuie uşa, apoi se duse şi porni muzica. Cum a fost cina de aseară, cu Zack? întrebă Mia, amuzată. Cum ți-am spus, e o insulă mică.

— A fost în regulă. Doar o cină între prieteni.

— E un băiat frumos, spuse Lulu. Şi de calitate.

— Nu încerc să-l ademenesc pe căi greşite.

— În cazul ăsta, ceva nu-i în regulă cu tine. Lulu îşi coborî pe nas ochelarii cu rame argintii şi privi peste ei. Era deosebit de mândră de privirea asta. Dacă aş fi cu vreo câțiva ani mai tânără, eu aş întinde lațurile. Are nişte mâini grozave. Şi pun pariu că ştie să le folosească.

— Fără îndoială, spuse blând Mia. Dar o faci pe Nell să se simtă jenată. Deci, ce spuneam? Aniversarea lui Gladys, discutat. Cina cu Zack, discutat. Se opri şi-şi bătu buzele cu un deget. Ah, da. Nell, voiam să te întreb ceva. Ai vreo obiecție religioasă sau politică vizavi de cosmetice sau bijuterii?

Nu reuşi să găsească nimic mai constructiv de făcut decât să scoată un oftat.

— Nu.

— Ce uşurare! Poftim. Îşi scoase cerceii mari, de argint, care îi atârnau la urechi şi-i întinse lui Nell. Poartă-i. Dacă te întreabă cineva de unde-i ai, i-ai luat de la Podoabe Strălucitoare, două clădiri mai jos. Ne place să ne promovăm între noi.

Îi vreau înapoi la sfârşitul turei. Mâine ai putea să încerci puțin fard în obraz, poate puțin ruj şi nişte tuş la ochi.

— Nu am farduri.

— Stai o clipă. Mia ridică o mână, şi-o aşează pe cealaltă pe inimă şi se sprijini de tejghea. Simt că mă ia cu leşin. Ai spus cumva că nu ai nici măcar un ruj?

Colţurile buzelor lui Nell se ridicară şi scoaseră la iveală gropiţele din obraji.

— Mă tem că nu.

— Lulu, trebuie s-o ajutăm pe femeia asta. E datoria noastră. Stocul de urgenţă.

Repede!

Cu buzele tremurând în ceea ce ar fi putut fi un zâmbet, Lulu trase de sub tejghea o geantă mare de cosmetice.

— Are ten frumos.

— O pânză albă, Lu. O pânză albă. Vino cu mine! îi ordonă lui Nell.

— Cafeneaua... Clienţii regulaţi o să apară cât de curând.

— Mă mişc repede şi mă pricep. Să mergem!

Îi luă mâna lui Nell, o trase în sus pe scări, apoi în toaletă.

Zece minute mai târziu, Nell servea primii clienţi, purtând cercei de argint, dată pe buze cu ruj în nuanţă de piersică şi fardată expert la ochi în nuanţe fumurii.

Era ceva deosebit de reconfortant, hotărî ea, în a te simţi din nou femeie.

Acceptă să pregătească mâncarea pentru petrecerea lui Gladys şi-şi ţinu degetele încrucişate. Când Zack o întrebă dacă voia să vină la o plimbare de seară cu barca, acceptă şi se simţi puternică.

Când un client o întrebă dacă putea face un tort în formă de balerină pentru o zi de naştere, spuse că fără nicio problemă. Şi din banii primiţi îşi cumpără o pereche de cercei.

Cum vorba se răspândi, se trezi solicitată să pregătească o masă de picnic pentru un grup de douăzeci de persoane

pentru 4 Iulie şi zece pachete de mâncare pentru o zi pe barcă.

Pe masa din bucătăria ei, Nell întindea bilete, dosare, meniuri. Cumva, căsuța ei se transforma într-o adevărată industrie. Ceea ce, îşi spuse privind în jur, părea cât se poate de firesc.

Ridică privirea în clipa în care auzi bătaia iute în uşă şi o întâmpină bucuroasă pe Ripley.

— Ai un minut?

— Sigur. Ia loc. Vrei ceva?

— Sunt în regulă. Ripley se aşează, apoi îl ridică pe Diego, care venise să-i miroasă pantofii. Planifici mesele?

— Trebuie să organizez toate comenzile astea. Dacă aş avea un computer... Ei, o să am, până la urmă. Mi-aş vinde şi sufletul pentru un blender profesional. Şi picioarele pentru un robot de bucătărie ca alea din reclame. Dar, deocamdată, trebuie să mă descurc cu ce am.

— De ce nu foloseşti computerul din cafenea?

— Mia mă ajută şi aşa prea mult.

— Cum zici... Ascultă, am o întâlnire pe 4 Iulie. O întâlnire cu potențial, adăugă ea. Nimic pretenţios, pentru că eu şi Zack suntem mai mult sau mai puțin de serviciu în noaptea aia. Artificiile şi berea aduc uneori oamenii într-o stare cam prea festivă, dacă mă înțelegi.

— De-abia aştept să văd artificiile. Toată lumea spune că sunt spectaculoase.

— Da, facem o treabă grozavă cu ele. Chestia e că tipul ăsta – e consultant de securitate pe continent – se tot dă la mine şi am hotărât să-l las să câştige.

— Ripley, e atât de romantic că mi s-a tăiat răsuflarea.

— E şi foarte bine făcut, continuă Ripley, scărpinându-l pe Diego între urechi, aşa că şi artificiile de după artificii au un mare potențial, dacă mă-nțelegi. Viața mea sexuală a cam fost pe tuşă în ultima vreme. În orice caz, am discutat

ceva despre un picnic la miezul nopții şi nu ştiu cum m-am procopsit eu cu pregătitul mâncării. Şi, pentru că aş vrea să-l călăresc nițel pe băiatul ăsta, n-aş vrea să-l otrăvesc mai întâi.

— Un picnic romantic pentru doi, îşi notă Nell. Vegetarian sau ceva cu carne?

— Cu carne. Nimic prea sofisticat, bine?

Ripley luă un strugure din bolul de fructe de pe masă şi-l aruncă în gură.

— Nu vreau să fie mai interesat de mâncare decât de mine.

— S-a făcut. Vii tu să iei mâncarea sau o aduc eu?

— Cât e de tare! Veselă, îşi aruncă în gură încă un bob de strugure. Vin eu s-o iau.

Te poți încadra în cincizeci de dolari?

— Până-n cincizeci de dolari. Spune-i să ia un vin alb, sec. Acum, dacă ai un coş de picnic...

— Avem unul pe undeva.

— Perfect. Adu-l încoace şi o să-l umplem. Din punct de vedere al mâncării, eşti asigurată. Ce se întâmplă mai departe, depinde de tine.

— Cu asta mă descurc singură. Ştii, dacă vrei, aş putea să pun câteva întrebări. Să văd dacă are cineva un computer la mâna a doua de vânzare.

— Ar fi grozav. Mă bucur că ai venit. Se ridică şi aduse două pahare. Mă temeam că te-ai supărat pe mine.

— Nu, nu pe tine. Subiectul ăla în sine mă supără. Sunt nişte porcării, la fel ca...

Privi încruntată prin uşa de plasă. Ei, că vorbeam de diavol...

— E mai bine să n-o facem. De ce să atragem necazul?

Mia intră, vaporoasă, şi puse un bilet pe blatul din bucătărie.

— Ai primit un mesaj la telefon, Nell. Gladys şi ultimele ei idei pentru petrecere.

— Îmi pare rău. Nu ai timp să vii mereu până aici. O să vorbesc iar cu ea şi-ți promit că mă interesez în legătură cu un telefon.

— Nu-ți face griji. Am vrut să fac o plimbare, altfel aş fi lăsat-o pe mâine. Şi vreau şi eu un pahar de limonadă.

— Îi trebuie un computer, spuse sec Ripley. Nu vrea să-l folosească pe cel de la magazin ca să nu te deranjeze pe tine.

— Ripley! Mia, nu mă deranjează câtuşi de puțin să lucrez în felul ăsta.

— Clar că poate să folosească computerul de la magazin când e liber! îi spuse Mia lui Ripley. Şi nu are nevoie de tine pe post de mediator.

— N-ar avea, dacă n-ai încerca să-i bagi pe gât hocus-pocus-urile alea mistice ale tale!

— Hocus-pocus-uri mistice sună ca numele unei trupe proaste de rock şi nu are nicio legătură cu mine şi cu ce sunt eu. Dar până şi asta e mai bine decât să negi realitatea cu o încăpățânare oarbă. Cunoaşterea este întotdeauna de preferat ignoranței.

— Vrei ignoranță? spuse Ripley, ridicându-se în picioare.

— Gata! Încetați! Tremurând pe dinăuntru, Nell se aşează între ele. E de-a dreptul ridicol. Întotdeauna săriți aşa una la gâtul celeilalte?

— Da. Mia ridică un pahar şi sorbi delicat. Ne distrează, nu-i aşa, domnişoară ajutor de şerif?

— M-aş distra şi mai bine dacă ți-aş arde una, dar ar trebui să mă arestez singură.

— Încearcă! spuse Mia întorcând obrazul. Promit că nu fac plângere.

— Nimeni nu loveşte pe nimeni! Nu în casa mea.

Potolită pe loc, Mia lăsă paharul jos şi-i mângâie braţul lui Nell. Era rigid ca oţelul.

— Îmi pare rău, surioară. Eu şi Ripley ne călcăm reciproc pe nervi, e un obicei vechi. Dar nu ar trebui să te punem pe tine la mijloc. N-ar trebui s-o punem la mijloc, îi spuse Mia lui Ripley. Nu e drept.

— Uite o chestiune asupra căreia suntem de acord. Ce zici de asta? Dacă se-ntâmplă să ne întâlnim aici, suntem pe teren neutru. Ştii tu, ca zona romulană din Star Trek. Nu ne batem.

— Zona romulană din Star Trek? Întotdeauna ţi-am admirat cunoştinţele din cultura populară. De acord.

Merse chiar până acolo încât să ia cel de-al doilea pahar şi să i-l întindă lui Ripley.

— Gata. Vezi, Nell? Deja eşti o influenţă bună pentru noi, amândouă.

Îi întinse lui Nell cel de-al treilea pahar.

— Pentru influenţe pozitive!

Ripley ezită, îşi drese vocea.

— Bine, bine, la naiba! Pentru influenţe pozitive.

Şi aşa, aşezate oarecum în cerc, ciocniră paharele. Răsunară asemenea unui clopot, un dangăt pătrunzător în timp ce un jet de lumină se ridică asemenea unei fântâni arteziene în bucătăria mobilată cu piese de mâna a doua.

Mia zâmbi încet, iar Nell scoase o exclamaţie, râzând.

— La naiba! murmură Ripley şi dădu pe gât limonada. Urăsc asta.

În preajma zilei naţionale de 4 Iulie, insula se umplu de vizitatori. Steguleţe cu roşu, alb şi albastru fluturau pe puntea feriboturilor. Drapele şi bannere împodobeau streşinile prăvăliilor de pe High Street, fluturând vesele în timp ce turiştii şi localnicii deopotrivă împânzeau străzile şi plajele.

Pentru Nell, numai vacanță nu era, dar asta nu-i ştirbea câtuşi de puțin spiritul de sărbătoare în timp ce livra comenzile. Nu numai că avea o slujbă pe care o adora, dar mai avea şi o afacere de care putea fi mândră.

Ziua Independenței, îşi spuse. Avea să o facă a ei.

Pentru prima oară în decursul a nouă luni de zile, începu să-şi facă planuri pentru un viitor care să includă conturi bancare, livrări prin poştă şi bunuri personale care să nu poată fi îndesate în orice clipă într-o geantă de voiaj sau într-un rucsac.

O viață normală, funcțională, îşi spuse oprindu-se în fața vitrinei de la Costume de Plajă. Manechinul era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni largi, lejeri, în dungi late albe şi bleumarin şi o bluză vaporoasă şi scurtă, care cobora puțin mai jos sub sâni. Nişte sandale albe, din barete, la fel de haioase pe cât erau de nepractice, împodobeau picioarele.

Nell îşi muşcă buza. Plata pe care tocmai o încasase ardea în buzunarul blugilor vechi. Asta fusese întotdeauna problema ei, îşi aminti. Dacă avea zece dolari, găsea imediat o metodă de a cheltui nouă.

Învățase cum să economisească, cum să se chivernisească, cum să reziste. Cum să facă cinci dolari să se întindă ca un elastic.

Dar de atâta vreme nu mai avusese nimic nou, nimic drăguț! Iar Mia îi bătuse în ultima vreme apropouri, nu tocmai subtile, că ar trebui să se mai aranjeze puțin când venea la lucru.

În plus, trebuia să depună un oarecare efort în această direcție şi pentru afacerea de catering. Dacă voia să fie femeie de afaceri, trebuia să se îmbrace adecvat. Pe insulă, asta însemna lejer. Totuşi, lejer putea fi şi atractiv.

Pe de altă parte, ar fi fost mai practic, mai înțelept, să economisească banii şi să-i investească în echipament de

bucătărie. Îi trebuia un robot de bucătărie mai mult decât îi trebuiau sandale.

— O să asculți de îngeraş sau de drăcuşor?

— Mia! Uşor jenată că fusese prinsă visând cu ochii deschişi în fața unei perechi de pantofi, Nell râse. Chiar m-ai speriat.

— Grozave sandale. Şi sunt şi la reducere.

— Sunt?

Mia lovi cu degetul în geam chiar sub semnul pe care scria mare REDUCERI.

— Cuvântul meu preferat. Miroase a posibilități, Nell. Hai la cumpărături!

— Oh, dar n-ar trebui. N-am cu adevărat nevoie de nimic.

— Chiar că am de lucru cu tine!

Mia îşi dădu părul pe spate, o prinse bine pe Nell de cot, aşa cum ar face o mamă cu un copil încăpățânat.

— Să-ți cumperi pantofi nu este o nevoie, e o chestiune care ține totalmente de dorință şi poftă. Ştii câte perechi de pantofi am eu?

— Nu.

— Nici eu nu ştiu, zise Mia, împingând-o pe Nell în magazin. Nu e minunat?

Uite, au pantalonii ăia şi pe roz! Ar arăta senzațional pe tine. Treizeci şi şase?

— Da. Dar, sincer, trebuie să păstrez banii pentru un robot de bucătărie bun.

Neputându-se stăpâni, întinse un deget şi mângâie materialul pantalonilor pe care Mia îi şi trăsese de pe umeraş.

— Sunt atât de moi.

— Încearcă-i cu asta.

După o scurtă vânătoare prin magazin, Mia găsise bluza perfectă, un maiou alb şi larg, strâns în talie.

— Nu uita să scoți sutienul. Ai picioare mici. Tot treizeci şi şase?

— Da, chiar atât.

Nell aruncă o privire discretă etichetelor. Chiar şi cu reducerile de preț, tot era mai mult decât cheltuise pentru ea în luni de zile. Protesta bâlbâindu-se în clipa în care Mia o împinse în spatele perdelei unei cabine de probă.

„Să probezi nu-nseamnă să şi cumperi", îşi spuse ea în timp ce se dezbrăca până la chiloții practici, din bumbac.

Mia avusese dreptate în legătură cu rozul, îşi spuse în timp ce-şi trăgea pe ea pantalonii în dungi. Culoarea strălucitoare o făcu să se simtă pe dată mai bine.

Dar maioul... ei, asta era altă poveste. I se părea... decadent să poarte ceva atât de lejer fără sutien. Iar spatele... se întoarse şi privi peste umăr. Practic nu avea spate.

Evan nu i-ar fi permis niciodată să poarte ceva atât de decoltat şi de sugestiv.

Chiar în clipa în care acest gând îi apăru în minte, Nell se blestemă în sinea ei.

„Bun, ştergem şi luăm de la capăt!" îşi ordonă ea.

— Cum te descurci?

— Bine. Mia, arată adorabil, dar nu cred că...

Înainte să apuce să termine, Mia dădu perdeaua la o parte şi rămase privind-o, cu sandalele într-o mână în timp ce îşi lovea buza cu un deget al mâinii rămase libere.

— Perfect. Sexy, dar cuminte, lejer, şic. Pune şi sandalele. Şi am văzut şi o gentuță. Exact ce trebuie! Vin imediat!

Parcă ar fi fost condusă într-o campanie de un general veteran, îşi spuse Nell. Iar ea, o biată infanteristă, nu părea în stare să facă altceva decât să urmeze ordinele.

Douăzeci de minute mai târziu, ținuta ei obişnuită – blugii vechi, tricoul şi adidaşii – era băgată într-o plasă de cumpărături. Banii care îi mai rămăseseră erau îndesați

într-o poşetă de mărimea unei palme pe care o purta cu catarama trecută peste umăr, la şoldul pantalonilor în dungi roz, care îi fluturau lejer pe lângă picioare în briza răcoroasă.

— Cum te simţi?

— Vinovată. Senzațional.

Neputând să reziste, Nell îşi mişcă degetele în sandalele cele noi.

— Aşa mai merge. Acum hai să cumpărăm şi nişte cercei care să se asorteze.

Nell abandonă orice rezistență. Era Ziua Independenței, îşi aminti ea. Se îndrăgosti de cerceii lungi, din cuarț roz, în clipa în care îi văzu.

— Ce au oare cerceii de te fac să te simți atât de încrezătoare?

— Podoabele arată că suntem conştiente de trupul nostru şi că ne aşteptăm să-l observe şi ceilalți. Acum hai să facem o plimbare pe plajă şi să vedem de ce reacții avem parte.

Nell mângâie cu degetul pietrele roz pal care îi atârnau la urechi.

— Pot să te-ntreb ceva?

— Întreabă-mă.

— Sunt aici de o lună şi, în tot timpul ăsta, nu te-am văzut cu nimeni. La vreo întâlnire, vreau să spun. În compania unui bărbat.

— Nu sunt interesată de nimeni în momentul de față. Mia îşi puse mâna deasupra ochilor şi cercetă plaja. Da, a fost cineva. Cândva. Dar aia a fost o altă fază din viața mea.

— L-ai iubit?

— Da, l-am iubit. Foarte mult.

— Îmi pare rău. N-ar trebui să fiu indiscretă.

— Nu e niciun secret, spuse Mia, pe un ton lejer. Iar rana s-a vindecat de mult.

Îmi place să fiu singură, să-mi controlez propriul destin şi toate deciziile şi alegerile mărunte de zi cu zi. O relaţie necesită o anumită doză de altruism. Eu sunt din fire o creatură foarte egoistă.

— Asta nu e adevărat.

— Generozitatea are mai multe niveluri. Mia începu să meargă, ridicându-şi faţa în vânt. Şi nu e sinonimă cu altruismul. Eu fac ce-mi convine, ce e în interesul meu. Şi nu mi se pare că ar trebui să-mi cer scuze pentru asta.

— Am cunoscut pe pielea mea ce înseamnă egoismul. Poate că tu faci ce-ţi convine, Mia, dar nu ai face niciodată rău cuiva cu bună ştiinţă. Te-am văzut cum te porţi cu oamenii. Au încredere în tine pentru că ştiu că pot să aibă încredere.

— Să nu fac rău este o răspundere care vine odată cu darul pe care l-am primit. Şi tu eşti la fel.

— Nu văd cum ar fi cu putinţă. Eu n-am avut niciodată vreo putere.

— Şi din acest motiv empatizezi cu cei care suferă, cu cei aflaţi într-o situaţie disperată. Nimic nu ni se întâmplă fără un scop anume, surioară. Ce facem din acest motiv, ce facem în legătură cu asta, este cheia către cine şi ce suntem.

Nell privi înspre mare, către bărcile care alunecau pe apă, către tinerii care se întreceau pe jet-ski-uri, către înotătorii care săltau veseli printre valuri. Putea întoarce spatele, îşi spuse. Putea ignora ce i se spunea şi ceea ce avea să i se ceară. Putea avea o viaţă calmă şi normală aici.

Sau putea avea mai mult.

— În noaptea în care am stat la tine acasă, în noaptea solstiţiului, când te-am văzut pe stânci, mi-am spus că visez.

Mia nu se întoarse, continuă să privească nemişcată oceanul.

— Asta vrei să crezi?

— Nu sunt complet sigură. Am visat locul ăsta. Chiar şi când eram copil, aveam vise. Multă vreme le-am ignorat sau le-am blocat. Când am văzut tabloul – stâncile, farul, casa ta –, a trebuit să vin aici. Parcă în sfârşit mi se dăduse voie să vin acasă. Se uită din nou spre Mia. Cândva, credeam în poveşti. Apoi am învățat să nu mai cred. Şi a fost o lecție dură.

La fel se întâmplase şi cu ea, îşi spuse Mia. Niciun bărbat nu ridicase vreodată mâna asupra ei, dar existau şi alte feluri de a lăsa vânătăi şi cicatrice.

— Viața nu este o poveste, iar darul are un preț.

Un fior se ridică pe coloana lui Nell. Era mai uşor, îşi spuse, să întoarcă spatele.

Era mai sigur să fugă.

O barcă din larg lansă o rachetă de semnalizare. Sunetul ca un şuierat vesel sfârşi într-o explozie de lumină care se împrăştie într-o ploaie de scântei aurii. Un țipăt de încântare se ridică de pe plajă. Auzi un copil scoțând un strigăt de uimire.

— Ai spus că o să mă înveți.

Mia eliberă cu zgomot aerul din plămâni, deşi nu-şi dăduse seama că-şi ținea răsuflarea. Atât de multe depindeau de asta.

— Şi aşa o să fac.

Se întoarseră împreună ca să privească următoarea rachetă.

— Rămâi să vezi artificiile? o întrebă Nell.

— Nu. Le pot vedea de pe stâncile mele. Şi e mai puțină agitație. În afară de asta, nu-mi place să mă simt în plus.

— În plus?

— Doamnelor…

Zack se apropie de ele. Era unul din rarele momente când purta insigna prinsă pe cămaşă.

— Va trebui să vă rog să nu staționați. Două femei frumoase care stau pe plajă reprezintă un potențial pericol pentru siguranța publică.

— Nu e drăgălaş? Mia se întinse şi-i prinse bărbia în mână, apoi îl pupă. Când eram în clasa a treia, voiam să mă mărit cu el şi să locuim într-un castel de nisip.

— Ai fi putut să-mi spui şi mie.

— Ție-ți plăcea de Hester Burmingham.

— Nu. Eram îndrăgostit doar de bicicleta ei roşie şi lucioasă. Când am făcut 12 ani, Moşul mi-a adus una de Crăciun şi Hester a încetat să mai existe în lumea mea.

— Bărbații sunt nişte ticăloşi.

— Poate, dar încă mai am bicicleta, iar Hester are gemene şi o camionetă. Final fericit pentru toată lumea.

— Hester încă se mai uită la fundul tău când treci pe lângă ea, îi spuse Mia, încântată să vadă cum rămâne cu gura căscată. Şi acestea fiind spuse, eu, una, plec. Bucurați-vă de artificii!

— Femeia asta are întotdeauna ultimul cuvânt, mormăi Zack. Până reuşeşte un bărbat să-şi descleştеze limba, a plecat. Şi, apropo de limbi încleştate, arăți senzațional.

— Mulțumesc. Întinse mâinile în laterale. Am făcut praf toți banii.

— Cel puțin a meritat. Lasă-mă să duc eu asta.

Îi luă sacoşa de cumpărături din mână.

— Trebuie s-o duc acasă şi să mă ocup de câteva lucruri.

— Pot să te conduc o bucată de drum. Speram să te văd azi. Am auzit că ai fost ocupată şi ai livrat salată de cartofi pe toată insula.

— Cred că am făcut două tone. Şi atâta pui prăjit, încât nu cred c-o să mai avem carne de pasăre trei luni de acum înainte.

— Nu-mi imaginez că nu ți-a mai rămas.

Gropițele îi apărură în obraji.

— S-ar putea.

— Mi-a fost greu să găsesc timp să mănânc – controlul traficului, patrule pe plajă.

A trebuit să urechez doi copii cărora li se părea amuzant să arunce artificii în tomberoane şi să le vadă cum explodează. Am confiscat suficiente pocnitori, candele romane şi rachete artizanale cât să pornesc o revoluție. Şi toate astea cu doar doi crenvurşti în stomac.

— Nu mi se pare cinstit.

— Nu, nu este. Am văzut câteva din cutiile tale cu mâncare. Mi s-a părut că văd şi plăcintă cu mere pe-acolo.

— Ai ochi ageri. Cred că ți-aş mai putea găsi vreo două ciocănele şi să-ți curăț o farfurie de salată de cartofi de pe marginile bolurilor. Cine ştie, poate descopăr chiar şi o coajă de plăcintă cu mere pe care s-o donez unui slujbaş care trudeşte în interesul public.

— S-ar putea să fie chiar scutit de taxe. Trebuie să supraveghez spectacolul de artificii. Se opri în capătul străzii. De obicei începem cam pe la nouă.

Lăsă jos sacoşa de cumpărături şi-i mângâie brațele.

— Lucrurile încep să se mai calmeze pe la nouă şi jumătate, zece fără un sfert.

Am tras la sorți cu Ripley şi am pierdut. Trebuie să fac eu ultima patrulă, să dau o tură cu maşina prin insulă ca să mă asigur că nimeni nu şi-a dat foc la casă.

Poate vrei să vii şi tu?

— S-ar putea.

Degetele lui dansau pe spatele ei.

— Îmi faci o favoare? Pune-ți mâinile pe umerii mei. Aş vrea să mă ții strâns de data asta când te sărut.

— Zack...

Respiră adânc de două ori.

— De data asta, aş vrea să mă ții şi tu strâns.

O strânse în braţe. Ea îl cuprinse pe după gât. Preţ de câteva clipe rămaseră aşa, simţindu-şi unul altuia respiraţia pe buze, în timp ce întreg trupul îi tremura de anticipare.

Buzele li se atinseră, se retraseră, se atinseră din nou. Ea fu cea care gemu, ea îşi lipi buzele de ale lui într-o izbucnire fierbinte.

Nu-şi dăduse voie să dorească. Nici măcar când Zack trezise la viaţă nevoile latente, avusese grijă să nu dorească. Până acum.

Voia forţa lui, atingerea trupului tare şi masculin. Voia mirosul şi căldura lui.

Dansul mătăsos al limbilor, muşcăturile mici şi provocatoare, senzaţia ameţitoare de a simţi o inimă bătând peste a ei. Scoase o mică exclamaţie de plăcere când Zack schimbă unghiul sărutului.

Stârnea în el dureri care pulsau precum bătăile inimii. Sunete mute de nevoie ieşeau ca un zumzet din gâtul ei şi ardeau în sângele lui. Pielea ei era ca satinul fierbinte şi atingerea ei îi declanşa imagini erotice în minte – dorinţe, nevoi care aparţineau întunericului.

Ca prin vis, auzi explozia unei alte rachete şi strigătele aprobatoare de pe plaja din spatele lor.

O putea duce în căsuţa ei în două minute. O putea avea goală sub el în trei.

— Nell...

Rămas fără suflare, mistuit de dorinţă, opri sărutul.

Iar ea îi zâmbi. Ochii îi erau întunecaţi, plini de încredere şi de plăcere.

— Nell, spuse el din nou şi-şi lipi fruntea de a ei.

Erau momente când luai. Ştia. Şi momente când aşteptai.

— Trebuie să-mi fac rundele.

— Bine.

Luă sacoşa de jos şi i-o întinse.

— Vii mai târziu?

— Da, vin mai târziu.

Simțea că plutește în clipa în care se răsuci pe călcâie şi o apucă spre căsuța ei.

Capitolul 9

— Puterea, îi spuse Mia lui Nell, atrage după sine răspunderea, respectul pentru tradiții. Trebuie să fie temperată cu compasiune, cu inteligență şi cu o înțelegere a defectelor naturii umane. Nu trebuie folosită niciodată cu neglijență, deşi ne mai putem şi distra, din când în când. Dar, mai presus decât orice, nu trebuie folosită niciodată pentru a face rău.

— Cum ai ştiut că eşti... Cum ai ştiut ce eşti?

— O vrăjitoare.

Mia se lăsă pe călcâie. Îşi plivea grădina. Purta o rochie fără formă, verde ca iarba, cu buzunare adânci în fustă, nişte mănuşi de grădinărit subțiri, cu model floral, şi o pălărie de paie cu boruri largi. În clipa de față, imaginea ei era cât se poate de îndepărtată de cea a unei vrăjitoare.

— Poți să spui cuvântul. Nu e ilegal. Nu suntem nişte babe cu negi pe nas şi pălării ascuțite care zboară pe mături, aşa cum suntem reprezentate prin poveşti.

Suntem oameni – soții, instalatori, femei de afaceri. Felul în care trăim este o alegere personală.

— Soborul?

— Încă o alegere personală. Mie personal nu mi-au plăcut niciodată prea mult. Iar majoritatea celor care formează grupuri sau studiază Arta caută doar un mod de a-şi petrece timpul sau un răspuns. Nu-i nimic rău în asta. Dar una e să-ți spui vrăjitoare şi să ții ritualuri şi cu totul alta chiar să fii una.

— De unde ştii diferența?

— Cum să-ți răspund, Nell? Se aplecă din nou şi începu să curețe florile uscate. E ceva înăuntrul tău, ceva care arde. Un cântec pe care l-ai auzit, o şoaptă în urechea ta. Ştii toate astea la fel de bine ca mine. Doar că nu le-ai recunoscut.

Aruncă floarea uscată într-un coş, lângă buruieni.

— Când cojeşti un măr, nu te-ai gândit niciodată că, dacă termini fără să rupi coaja, o să ți se îndeplinească o dorință sau că o să ai noroc? N-ai rupt niciodată un iadeş? Nu ai încrucişat degetele? Talismane, spuse Mia, lăsându-se iar pe spate, tradiții vechi.

— Nu poate fi atât de simplu.

— Simplu ca o dorință, complex ca iubirea. Periculos, poate, ca un fulger. Puterea este un risc. Este şi o bucurie.

Luă una din florile uscate şi o cuprinse delicat între palme. Când le deschise din nou, îi oferi lui Nell o floare proaspătă şi galbenă ca soarele.

Încântată, fascinată, Nell o răsuci între degete.

— Dacă poți face asta, de ce le mai laşi să moară?

— Există un cerc, o ordine firească a lucrurilor. Trebuie respectată. Schimbarea e necesară. Se ridică, îşi luă coşul cu buruieni şi flori uscate şi îl duse la un aparat de compost. Fără schimbare, n-ar mai exista progres, renaştere, anticipare.

— O floare moare ca să facă loc alteia.

— O mare parte din Artă este filosofie. Ai vrea să încerci ceva mai practic?

— Eu?

— Da, o vrajă simplă. O mişcare a aerului, mă gândesc, având în vedere... În plus, e o zi caldă şi o adiere de vânt ne-ar prinde foarte bine.

— Vrei ca eu să... Nell făcu un cerc prin aer cu degetul. Să mişc aerul?

— E o chestiune de tehnică. Trebuie să te concentrezi. Să simți aerul trecând peste fața ta, peste corpul tău. Să-l vezi în mintea ta, cum freamătă, cum se întoarce.

Poți să-l auzi, poți să-i auzi muzica.

— Mia.

— Nu. Lasă îndoielile deoparte şi gândeşte-te la posibilități. Concentrează-te. E ceva simplu. E pretutindeni în jurul tău. Trebuie doar să-l mişti. Ia-l în mâini, spuse ea, ridicând propriile mâini. Şi spune cuvintele. „Văzduhul e suflare şi suflarea văzduh. Mişcă-te, răsuceşte-te ca un duh. Mişcă-te de aici şi până colea.

Cum ți-oi spune eu, Nell, aşa te vei mişca." Repetă cuvintele după mine, de trei ori, ca să fie bine.

Uluită, Nell le repetă. Simți o adiere firavă pe obraz. Le spuse din nou şi văzu părul Miei ridicându-se. A treia oară, vocea Miei i se alătură.

Vântul se răsucea în jurul lor, un carusel privat de aer răcoros şi parfumat, cu un zumzet fericit. Acelaşi zumzet răsuna înăuntrul ei şi Nell se întoarse, învârtindu-se iar şi iar, cu părul scurt dansându-i în vânt.

— E minunat. Ai reuşit.

— Eu i-am dat doar ultimul impuls, spuse Mia râzând, în timp ce vântul îi umfla rochia. Dar tu l-ai pornit. Foarte bine, pentru prima încercare. Acum, potoleşte-l la loc. Foloseşte-ți mintea. Trebuie să-l vezi în mintea ta cum se opreşte. Aşa.

Foarte bine. Vizualizezi foarte bine.

— Întotdeauna mi-a plăcut să desenez momente în minte, spuse Nell, rămasă fără suflare. Ştii tu, imagini care-mi plac sau pe care vreau să mi le amintesc. E cam aşa. Oh, sunt amețită. Se aşează direct pe jos. Am simțit o furnicătură pe dinăuntru, nu neplăcută. Aproape ca atunci când te gândeşti – când te gândeşti foarte serios – la sex.

— Magia este sexy. Mia se aşează lângă ea. Mai ales când tu deții puterea. Te-ai gândit mult la sex în ultima vreme?

— Nu m-am mai gândit la asta de opt luni.

Mai sigură pe ea acum, Nell scutură capul şi părul i se aşează la loc.

— Nu eram sigură dacă o să-mi mai doresc vreodată să fiu cu un bărbat. Dar, din seara de 4 Iulie, mă tot gândesc foarte des la sex. Genul ăla de gânduri care-ți stârnesc mâncărimi în tot corpul.

— Mda, am trecut şi eu prin asta. De ce nu faci ceva? Scarpină-te, dacă te mănâncă.

— Credeam, îmi imaginam că, după artificiile de săptămâna trecută, eu şi Zack o să ajungem în pat. Dar, după ce ne-am plimbat cu maşina şi şi-a terminat patrula, m-a adus acasă. M-a sărutat de noapte bună la uşă şi s-a răsucit pe călcâie. Apoi s-a dus la casa lui.

— Îmi imaginez că nu ți-a trecut prin cap să-l tragi înăuntru, să-l trânteşti pe podea şi să smulgi hainele de pe el.

Ideea o făcu pe Nell să râdă.

— Nu pot face chestii de genul ăsta.

— Acum câteva minute, nu credeai că poți comanda vântul. Ai puterea, surioară.

Zachariah Todd e genul de bărbat dispus să pună această putere în mâinile tale, să te lase pe tine să alegi momentul şi locul. Dacă ar exista un astfel de bărbat de care să fiu eu atrasă şi care să fie atras de mine, eu aş face ceva în legătură cu puterea asta.

Simți din nou furnicătura, de data asta înăuntrul ei.

— N-aş şti de unde să încep.

— Vizualizează, surioară, spuse Mia, pe un ton răutăcios. Vizualizează.

Zack nu-şi putea imagina un mod mai bun de a petrece dimineața de duminică decât înotând gol împreună cu fata

pe care o iubea. Apa era răcoroasă, soarele cald şi golful suficient de privat cât să permită asemenea activităţi.

Îi sugerase să meargă cu barca mai târziu, iar adoraţia din ochii ei căprui şi frumoşi îi confirmase că l-ar fi urmat oriunde. O mângâie, o făcu să se zvârcolească de plăcere, apoi înotară unul lângă celălalt în apa limpede şi liniştită.

Când un bărbat avea o prietenă atât de necomplicat de devotată, îşi spuse Zack, înseamnă că avea totul.

Apoi ea scoase un strigăt de încântare, îl împroşcă în faţă cu un jet de apă şi o luă spre ţărm. Zack privi cum tovarăşa lui de joacă îl părăseşte pentru femeia care era acum pe malul apei.

Lucy alergă pe ţărm şi se izbi direct în Nell, dând-o doi paşi în spate înainte s-o trântească la pământ, acoperind-o apoi cu apă de mare şi pupături de căţel.

Zack îi ascultă râsul lui Nell, o privi cum îşi trece entuziasmată mâinile prin blana udă a lui Lucy. Poate că un bărbat care avea un câine drăguţ nu avea totuşi chiar totul, hotărî el.

— Hei. Cum mai merge?

— Merge bine.

Umerii, observă ea. Bărbatul ăsta avea nişte umeri fantastici.

— Cum e apa?

— Aproape perfectă. Intră să vezi singură.

— Mulţumesc, dar nu am costumul la mine.

— Nici eu n-am, zise el, rânjind şmechereşte. Şi acesta este motivul pentru care nu i-am urmat exemplul lui Lucy.

— Oh.

Privirea ei coborî, apoi urcă numaidecât cam la jumătate de metru deasupra capului său.

— Mda. Ha.

„Vizualizează”, îi spusese Mia. Dar nu părea cel mai potrivit moment.

— Promit să nu mă uit. Deja eşti udă.

— Chiar şi aşa, cred c-o să rămân aici.

Lucy intră din nou în apă şi recuperă o minge de cauciuc deformată de muşcături. După ce ieşi iar pe ţărm, o aşeză la picioarele lui Nell.

— Vrea să vă jucaţi, îi spuse Zack.

Şi el voia.

Ca să-i facă pe plac, Nell luă mingea şi o aruncă. Lucy sări după ea înainte ca mingea să apuce să lovească suprafaţa apei.

— Arunci foarte bine. Avem un meci de softball peste vreo două săptămâni, dacă te interesează.

Pe măsură ce vorbea, se apropia de ţărm.

Nell luă mingea pe care o adusese Lucy şi o aruncă din nou.

— Poate. Mă gândeam să mai încerc o reţetă nouă.

— Chiar aşa?

— Povestea cu cateringul se transformă într-o adevărată afacere. Dacă vreau să mă extind, trebuie să pot oferi mai multe preparate.

— Eu, unul, cred cu tărie în capitalism, aşa că o să fac tot ce pot ca să te ajut.

Se uită la el. Avea un chip atât de frumos! O să se concentreze la asta şi n-o să se mai gândească la restul corpului. Deocamdată.

— Apreciez oferta, domnule şerif. Am lucrat după ureche până acum, dar cred că a sosit timpul să fac o listă, cu preţuri şi servicii. Dacă fac asta, dacă oficializez totul, va trebui să cer o licenţă de afaceri.

N-o să fie o problemă, îşi spuse, sigură pe ea. Era curată.

— O să te ţină ocupată.

— Îmi place să fiu ocupată. Nimic nu e mai rău decât să nu poţi face nimic cu timpul tău sau să nu poţi face ce te interesează. Clătină din cap. Nu-ţi par plictisitoare?

Nu, dar îi păruse tristă.

— Ce părere ai despre recreere?

— Sunt de acord cu recreerea.

Sprâncenele i se ridicară în clipa în care o prinse uşor de gleznă.

— Şi asta ce mai este?

— Eu îi spun braţul lung al legii.

— Eşti prea drăguţ să mă tragi în apă după ce am bătut drumul până aici ca să mă ofer să-ţi dau de mâncare.

— Ba nu, nu sunt.

Trase jucăuş de piciorul ei.

— Dar sunt dispus să-ţi dau mai întâi o şansă să-ţi scoţi hainele.

— Foarte drăguţ din partea ta.

— Mama a ştiut cum să mă crească. Hai, intră şi joacă-te, Nell.

Se uită la Lucy care avea treabă să înoate cu mingea în gură.

— Suntem supravegheaţi.

De ce nu? îşi zise. Voia să fie cu el. Mai mult decât atât, voia să fie genul de femeie care să poată fi cu el. O femeie încrezătoare şi suficient de deschisă încât să facă ceva amuzant şi nesăbuit, ca de pildă să-şi scoată hainele şi să intre în apă.

Zâmbetul pe care i-l adresă fu rapid şi lipsit de griji. În timp ce-şi scotea pantofii, Zack călca apa.

— M-am răzgândit. O să mă uit, o avertiză el. Ţi-aş putea spune că n-o să trag cu ochiul, dar te-aş minţi.

— Tu minţi?

— Doar dacă n-am încotro.

Privirea îi coborî în clipa în care Nell prinse tivul tricoului.

— Aşa că n-o să-ţi promit că o să-mi ţin mâinile acasă după ce intri în apă. Te vreau goală şi udă, Nell. Pur şi simplu, te vreau.

— Dacă aş vrea să-ţi ţii mâinile acasă, n-aş mai fi aici.

Trase adânc aer în piept şi începu să scoată tricoul.

— Domnule şerif! Domnule şerif!

— Nu există Dumnezeu! bombăni Zack în clipa în care pielea albă şi frumoasă dispăru atunci când Nell se grăbi să-şi tragă la loc tricoul.

— Aici sunt! strigă el. Tu eşti, Ricky? Adresându-i-se lui Nell, spuse: N-o să-mi ia decât vreo două sau trei minute să-l înec. Rămâi pe-aproape.

— Da, să trăiţi, domnule şerif!

Un băieţel ciufulit de vreo zece ani apăru coborând împleticit panta stâncoasă, cu faţa pistruiată îmbujorată de entuziasm. Înclină grăbit din cap înspre Nell.

— Doamnă... Domnule şerif, mama a zis să vin numaidecât să vă spun. Oamenii care au închiriat casa Abbott s-au luat la bătaie. Se aud ţipete şi bufnituri, şi înjurături, şi de toate.

— E casa lui Dale sau a lui Buster Abbott?

— A lui Buster, domnule şerif. Cea care e vizavi de a noastră. Mama zice că pare că bărbatul de acolo o bate rău pe femeie.

— Vin imediat. Du-te înapoi. Du-te direct acasă, intră înăuntru şi rămâi acolo.

— Am înţeles.

Nell rămase unde era. Văzu în fugă trupul bronzat şi musculos în clipa în care Zack se ridică din apă.

— Îmi pare rău, Nell.

— Nu ai de ce. Trebuie să pleci. Trebuie să o ajuţi.

Simţea ca un fel de ceaţă subţire pe creier în timp ce-l privea cum îşi trage blugii pe el.

— Grăbeşte-te!

— Mă întorc cât pot de repede.

O lăsă acolo, înjurând în sinea lui că trebuia să o lase aşa, cu mâinile strânse în jurul trupului, şi urcă treptele câte două ca să-şi ia un tricou.

În mai puțin de patru minute era la casa Abbott. Mai mulți gură-cască se strânseseră pe stradă în timp ce țipete şi sunete de sticlă spartă se revărsau ca un torent din casă. Un bărbat pe care Zack nu-l recunoscu veni în fugă spre el în clipa în care se apropie de treptele de la intrare.

— Dumneavoastră sunteți şeriful. Eu sunt Bob Delano, am închiriat casa de alături. Am încercat să văd ce pot face, dar uşa e încuiată. Mă gândeam s-o sparg şi să intru cu forța, dar mi-au spus că sunteți pe drum.

— Mă ocup eu, domnule Delano. Poate că mă ajutați să-i ținem la distanță pe oamenii ăştia.

— Sigur. L-am văzut pe individ, domnule şerif. E mare rău, afurisitul. Să aveți grijă.

— Mulțumesc pentru sfat. Acum vă rog să vă retrageți.

Zack lovi cu pumnul în uşă. Deşi ar fi preferat s-o aibă pe Ripley cu el, nu riscase să o aştepte şi răspunsese cât putuse mai repede apelului.

— Sunt şeriful Todd. Vreau să deschideți uşa. Acum!

Ceva se sparse cu zgomot înăuntru şi o femeie începu să țipe.

— Dacă uşa asta nu este deschisă în cinci secunde, o sparg!

Bărbatul veni la uşă. Delano avusese dreptate. Era un afurisit mare de tot. Cam de doi metri şi cel puțin o sută douăzeci şi cinci de kilograme. Părea mahmur şi al naibii de furios.

— Ce dracu' vrei?

— Vreau să vă dați la o parte şi vă țineți mâinile la vedere.

— N-ai niciun drept să vii aici. Am închiriat casa asta şi am plătit în avans.

— Contractul de închiriere nu-ți dă voie să distrugi proprietatea. Acum, la o parte.

— Nu intri aici fără mandat!

— Pariu? zise Zack, încet.

Mâna i se ridică brusc, ca un fulger, prinse încheietura bărbatului şi o răsuci.

— Acum, dacă vrei să te pui cu mine, continuă el pe acelaşi ton blând, putem adăuga şi faptul că te-ai opus arestării şi că ai agresat un ofițer. Mai multă hârțogărie, dar pentru asta-mi iau banii.

— Când o să termine avocatul meu cu voi, toată insula asta nenorocită o să fie a mea!

— N-ai decât să-l suni – de pe telefonul de la secție.

Zack îi puse cătuşele şi întoarse capul cu o expresie de uşurare în clipa în care o auzi pe Ripley urcând treptele.

— Scuze. Eram tocmai pe Broken Shell. Ce-i asta? O dispută domestică?

— Şi-ncă cum! Domnişoara este ajutorul de şerif, îşi informă Zack prizonierul. Şi, crede-mă pe cuvânt, nu vrei să te pui cu ea. Bagă-l pe bancheta din spate, Ripley.

Ia-i datele, citeşte-i drepturile.

— Cum vă numiți, domnule?

— Du-te dracului!

— Bine, domnule Du-te dracului, eşti arestat pentru...

Îi aruncă o privire lui Zack care deja îşi croia drum printre cioburi de farfurii sparte către o femeie care stătea pe podea, plângând cu fața în mâini.

— Distrugerea unei proprietăți private, deranjarea liniştii publice, atac.

— Ai auzit? Acum, dacă nu vrei să-ți ard un picior în dos de față cu toți oamenii ăştia, o să te urci singurel în maşină şi-o să mergem la o plimbare. Ai dreptul să nu spui nimic, continuă ea, împingându-l nițel ca să-l îndemne să se mişte.

— Doamnă?

Avea spre 40 de ani, estimă Zack. Şi probabil că era mai drăguță atunci când buza nu-i era spartă şi ochii căprui nu-i erau învinețiți.

— Trebuie să veniți cu mine. Vă duc la un medic.

— N-am nevoie de medic.

Se făcu ghem. Zack observă zgârieturi superficiale pe braț, probabil de la sticla spartă.

— Ce-o să se-ntâmple cu Joe?

— O să vorbim despre asta. Îmi puteți spune cum vă cheamă?

— Diane. Diane MeCoy.

— Dați-mi voie să vă ajut, doamnă MeCoy.

Diane MeCoy stătea aplecată într-un scaun, cu o pungă de gheață aplicată peste ochiul stâng. Refuza în continuare asistență medicală. După ce-i oferi o cafea, Zack îşi trase şi el scaunul din spatele biroului, sperând că mişcarea o s-o facă să se simtă mai în largul ei.

— Doamnă MeCoy, vreau să vă ajut.

— Sunt bine. O să plătim pentru ce s-a stricat. Spuneți-le celor de la agenția prin care am închiriat să facă o listă şi o să plătim.

— Da, va trebui să ne ocupăm şi de asta. Vreau să-mi spuneți ce s-a întâmplat.

— Ne-am certat doar, atâta tot. Oamenii se mai ceartă. Nu era cazul să-l arestați pe Joe. Dacă e vreo amendă, o s-o plătim.

— Doamnă MeCoy, stați în fața mea cu buza spartă, cu ochiul învinețit şi cu brațele acoperite de tăieturi şi vânătăi. Soțul dumneavoastră v-a agresat.

— N-a fost aşa.

— Cum a fost?

— Eu l-am provocat.

Ripley pufni cu zgomot din cealaltă parte a camerei, dar Zack îi aruncă o privire de avertisment.

— Dumneavoastră i-aţi cerut să vă lovească, doamnă MeCoy? Să vă trântească la pământ, să vă spargă buza?

— L-am enervat. E foarte stresat... Cuvintele se rostogoleau şuvoi, uşor neclare din cauza buzei umflate. Eram în vacanţă, n-ar fi trebuit să-l bat atâta la cap.

Probabil că simţi furia dezaprobatoare a lui Ripley, pentru că se întoarse spre ea cu o privire sfidătoare.

— Joe munceşte din greu cincizeci de săptămâni pe an. Aş putea să-l las în pace măcar în vacanţă.

— Iar mie mi se pare, i-o întoarse Ripley, că şi el ar putea să nu vă mai pocnească, măcar în vacanţă.

— Ripley, adu-i doamnei MeCoy un pahar cu apă.

„Şi ţine-ţi gura!" Ultimele cuvinte nu trebuia să le spună cu voce tare – expresia lui vorbea de la sine.

— De la ce a plecat cearta, doamnă MeCoy?

— Cred că m-am trezit cu faţa la cearşaf. Joe a stat până târziu aseară, a băut. Are şi omul dreptul să petreacă nişte ore în faţa televizorului şi să bea câteva beri în vacanţă. A lăsat vraişte în urma lui – cutii de bere, chipsuri vărsate pe covor. M-am enervat şi m-am luat de el din clipa în care s-a trezit. Dacă aş fi tăcut atunci când mi-a spus, nu s-ar mai fi întâmplat nimic din toate astea.

— Şi faptul că nu aţi tăcut atunci când v-a spus i-a dat dreptul să vă lovească, doamnă MeCoy?

Femeia îşi îndreptă umerii.

— Ce se întâmplă între un soţ şi o soţie este strict treaba lor, a nimănui altcuiva.

Nu ar fi trebuit să spargem lucrurile, o să le plătim. O să fac singură curăţenie.

— Doamnă MeCoy, au programe de consiliere în Newark, începu Zack, şi adăposturi pentru femei care au nevoie. Pot să dau nişte telefoane, să vă procur nişte informaţii.

Ochii ei erau umflaţi, dar tot puteau arunca săgeţi de furie.

— Nu-mi trebuie niciun fel de informații. Nu-l puteți ține pe Joe arestat dacă nu înaintez plângere şi n-o s-o fac.

— Aici vă înşelați. Pot să-l țin arestat pentru deranjarea liniştii publice. Şi proprietarii pot depune plângere.

— O să fie şi mai rău!

Lacrimile începură să cadă. Luă paharul de carton pe care i-l adusese Ripley şi dădu apa pe gât.

— Nu înțelegeți? O să faceți să fie şi mai rău! E un om bun. Joe e un om bun, doar că se enervează prea repede. Atâta tot. Am spus că o să plătim. Vă scriu un cec. Nu vrem probleme. Eu l-am enervat. Şi eu am aruncat cu lucruri în el. Va trebui să mă arestați şi pe mine. Ce rost are?

Ce rost avea? se întrebă Zack mai târziu. El nu reuşise să o convingă şi nu era într-atât de înfumurat încât să-şi imagineze că fusese primul care încercase. Nu putea ajuta atunci când îi era refuzat ajutorul. Soții MeCoy erau prinşi într-un cerc şi povestea lor avea să se sfârşească mai mult ca sigur prost.

Şi tot ce putea face el era să înlăture acest cerc de pe insula lui.

Fu nevoie de jumătate de zi ca să pună lucrurile în ordine. Un cec de două mii de dolari îi calmă pe cei de la agenția de închirieri. O echipă de curățenie sosise deja înainte ca soții MeCoy să apuce să-şi termine de făcut bagajele. Zack aştepta fără niciun cuvânt, în timp ce Joe MeCoy încărca valize şi lăzi frigorifice în portbagajul unui Grand Cherokee de ultimul tip.

Cei doi urcară în maşină, fiecare pe partea lui. Diana purta ochelari mari de soare, ca să ascundă vânătăile. Amândoi îl ignorară pe Zack, care urcă în maşina de poliție şi se ținu după ei până la feribot.

Rămase acolo, privind, până când jeepul şi cei doi oameni din el nu mai erau decât un punct în drum spre continent.

Nu se gândea că Nell îl aşteptase atât şi-şi spuse că probabil că era mai bine aşa.

Era prea deprimat şi mult prea furios ca să stea de vorbă cu ea. Se aşează în schimb la masa din bucătărie, cu Lucy lângă el şi cu o bere în mână. Tocmai se gândea să o deschidă pe-a doua când intră Ripley.

— Nu înțeleg. Pur şi simplu nu pot să le înțeleg pe femeile astea. Matahala are cu cel puțin şaptezeci de kilograme mai mult decât ea, dar e vina ei că i-a făcut fața zob. Şi mai şi crede ce spune!

Îşi luă şi ea o bere din frigider şi împinse sticla spre el în timp ce răsucea capacul.

— Poate că are nevoie de el.

— Oh, pe dracu', Zack! Pe dracu'!

Încă spumegând, se prăbuşi pe scaunul din fața lui.

— E sănătoasă, are cap. Ce are de câştigat dacă se ține după tunul care-o face sac de box ori de câte ori îl apucă? Dacă ar fi depus plângere, l-am fi putut ține suficient timp cât să apuce să-şi facă bagajele şi să plece. Ar fi trebuit să-l ținem oricum.

— Nu ar fi plecat. Nu ar fi schimbat câtuşi de puțin lucrurile.

— Bine, ai dreptate. Ştiu. Doar că mă enervează al dracului! Luă o gură de bere, cu ochii pe el. Te gândeşti la Nell. Crezi că aşa era şi cu ea?

— Nu ştiu cum a fost în cazul lui Nell. Nu vorbeşte despre asta.

— Ai întrebat-o?

— Dacă ar fi vrut, mi-ar fi spus.

— Hai, nu-mi lua capul acum! Ripley îşi ridică picioarele pe scaunul de lângă ea.

Te întreb pentru că te cunosc, frățioare. Dacă simți ceva pentru ea şi sentimentele astea o să se transforme în ceva serios, n-o să poți fi mulțumit până n-o să ştii toată

povestea. Fără poveste, n-o poți ajuta şi tu o iei razna când nu poți să ajuți.

Şi acum eşti nervos pentru că n-ai putut să ajuți – nu aşa cum ai fi vrut – o femeie pe care n-ai mai văzut-o până acum şi pe care nici n-o s-o mai vezi vreodată. E gena aia a ta de bun samaritean.

— Nu mai există nimeni altcineva pe insula asta pe care să te duci să-l sâcâi?

— Nu, pentru că pe tine te iubesc cel mai mult. Acum, în loc să mai bei o bere, ce-ar fi s-o iei pe Lucy şi să mergeți la o plimbare cu barca? Mai sunt ore bune până se întunecă şi o să-ți limpezească mintea şi-o să te facă să te simți mai bine.

Nu eşti deloc simpatic când eşti morocănos.

— Poate c-aşa o să fac.

— Foarte bine. Du-te. Sunt şanse minime să mai apară încă o criză în aceeaşi zi, dar o să plec eu cu maşina în patrulă, ca să fim siguri.

— Bine. Se ridică şi, după o ezitare de câteva clipe, se aplecă şi-i sărută creştetul capului. Şi eu te iubesc pe tine cel mai mult.

— De parcă n-aş şti! Aşteptă până când ajunse la uşă. Ştii, Zack, oricare ar fi povestea lui Nell, există o diferență majoră între ea şi Diane MeCoy. Nell a plecat.

Capitolul 10

Luni, întreg satul nu mai vorbea despre altceva decât despre incidentul de la casa Abbott. Toată lumea avusese timp să-şi formeze o opinie, mai ales aceia care nu fuseseră martori la eveniment.

— Buster a zis că au distrus tot ce era prin casă. Dă-mi o salată de homar, Nell, drăguțo, spuse Dorcas Burmingham,

apoi se întoarse numaidecât să-şi continue bârfa cu prietena ei.

Dorcas Burmingham şi Biddy Devlin, verişoară de gradul al treilea cu Mia şi proprietara magazinului Comori de pe Ţărm, luau întotdeauna prânzul împreună la cafenea, luni la 12.30.

— Am auzit că şeriful a trebuit să-l ia cu forţa pe bărbat la secţie, detalie Biddy.

Sub ameninţare cu arma!

— Oh, Biddy, da' de unde! Am vorbit cu Gladys Macey, care ştia direct de la Anne Potter, care a trimis după şerif, că Zack a avut tot timpul arma în toc. Îmi dai şi un frappe mocha pe lângă salată, Nell?

— Disputele domestice sunt printre cele mai periculoase intervenţii pentru un poliţist, o informă Biddy. Am citit asta pe undeva. Ah, cât de bine miroase supa aia, Nell! Nu cred că am mai mâncat gazpacho până acum, dar o să încerc. Şi o negresă din aia de-a ta.

— Vă aduc mâncarea la masă, se oferi Nell, dacă doriţi să luaţi loc.

— Oh, e-n regulă, aşteptăm aici, spuse Dorcas, dând din mână în semn că nu era nevoie. Ai destule de făcut. În orice caz, am auzit că, deşi bruta i-a spart buza şi i-a învineţit ochiul, femeia tot i-a luat partea. N-a vrut să depună plângere.

— Mare ruşine! Ascultă la mine, mai mult ca sigur că taică-său a bătut-o pe maică-sa şi a crescut văzând asemenea lucruri şi a ajuns să i se pară ceva firesc.

E un cerc vicios. Aşa spun statisticile. Abuzul generează abuz. Pun pariu că, dacă femeia aia ar fi crescut într-un cămin iubitor, nu ar mai trăi cu un bărbat care se poartă aşa cu ea.

— Doamnelor, vă costă 13 dolari şi 85 de cenţi.

Nell îşi simţea capul pulsând de durere, ca atunci când ai o măsea inflamată, şi nervii îi erau întinşi la maximum. Cele două femei, ca în fiecare săptămână, se certau al cui era rândul să plătească. Se certau doar în joacă şi împunsăturile lor o amuzau de obicei pe Nell. Acum însă, voia să le vadă plecând. Voia să nu mai audă nimic despre Diane MeCoy.

Ce ştiau ele? îşi zise ea, cu amărăciune şi un strop de ranchiună. Femeile astea comode, cu viețile lor comode? Ce ştiau ele cum e să-ți fie frică, cum e să te simți neputincioasă?

Nu era întotdeauna un cerc, ar fi vrut să urle. Nu era întotdeauna un şablon. Ea crescuse într-un cămin iubitor, lângă părinți care fuseseră devotați unul celuilalt şi o crescuseră cu dragoste. Sigur, existaseră certuri, frustrări, nervi. Deşi mai ridicau din când în când vocea, niciunul nu ridicase vreodată pumnul.

Ea nu fusese lovită niciodată în viața ei, până la Evan Remington.

Pe toți dracii, ea nu era o statistică!

Când cele două femei se duseră în sfârşit la o masă, Nell avea senzația că tâmplele îi fuseseră prinse între nişte benzi subțiri şi ascuțite de oțel. Se întoarse fără să vadă spre următorul client şi se trezi cu Ripley examinând-o.

— Pari cam zdruncinată, Nell.

— Mă doar puțin capul. Cu ce te servesc azi?

— Ce-ar fi să te duci să iei o aspirină? Aştept.

— Nu, este în regulă. Salata de fructe şi varză este foarte bună. Rețetă scandinavă.

Reacțiile clienților au fost favorabile.

— Bine, m-ai convins. Şi un ceai cu gheață. Alea două, adăugă ea, arătând din cap înspre Biddy şi Dorcas. Trăncănesc ca doi papagali fără minte. Şi pe mine m-ar lua

durerea de cap. Presupun că toată lumea vorbeşte despre ce s-a întâmplat ieri.

— Mda... Voia să se retragă într-o cameră întunecată, să se bucure de o oră de linişte. E ceva de senzaţie.

— Zack a făcut tot ce-a putut ca s-o ajute pe femeie. Nu a vrut să fie ajutată. Nu toată lumea vrea.

— Nu toată lumea ştie ce să facă atunci când li se oferă ajutor. Sau în cine să aibă încredere.

— În Zack poţi să ai încredere. Ripley puse banii pe tejghea. Poate că nu iese în evidenţă, aşa e el. Dar, când e vorba de o treabă serioasă, se ridică la înălţime.

Sincer, ar trebui să iei ceva pentru durerea aia de cap, Nell, adăugă ea, şi-şi duse mâncarea la o masă.

Nu avu timp să facă altceva decât să înghită două aspirine. Peg întârziase şi dădu buzna plină de scuze şi o sclipire în ochi care îi spuse lui Nell că un bărbat fusese responsabil pentru neglijenţa ei.

Pentru că avea o întâlnire cu Gladys Macey la care – dar-ar Domnul! — spera să finalizeze meniul pentru petrecere, Nell trebui să se ducă repede acasă, să-şi ia notiţele şi dosarele.

Când bătu la uşa lui Gladys, durerea de cap căpătase proporţii de coşmar.

— Nell, ţi-am mai spus că nu e nevoie să baţi. Poţi să strigi doar din uşă şi să intri! spuse Gladys, trăgând-o înăuntru. Sunt atât de entuziasmată. Am văzut un program la televizor acum câteva zile. Mi-a dat tot felul de idei pe care vreau să le discut cu tine. Cred că ar trebui să împodobim copacii cu beculeţe albe şi felinarele cu inimioare să le împrăştiem pe alee şi pe peluză. Ce zici?

— Doamnă Macey, cred că ar trebui să faceţi oricum vă place. Sincer, eu mă ocup doar de mâncare.

— Ei, scumpo, pentru mine eşti coordonatoarea de petrecere. Hai să luăm loc în sufragerie.

Camera era impecabilă, ca şi cum praful ar fi fost în sine un păcat capital. Toate piesele de mobilier se potriveau şi se asortau cu modelul canapelei, care se reflecta în perdele şi în nuanța benzii de tapet de la baza tavanului.

Erau două lămpi identice, două scaune identice, două măsuțe identice. Covorul se asorta cu draperiile, draperiile se asortau cu pernele decorative.

Tot lemnul era arțar, inclusiv bufetul cu televizorul mare, pe care se derula în acel moment o emisiune cu bârfe de la Hollywood.

— Am o slăbiciune pentru emisiunile astea. Atâția oameni celebrii! Îmi place să văd cum se îmbracă. Hai, stai jos! îi ordonă Gladys. Fă-te comodă. Mă duc să-ți aduc o Cola rece, apoi ne suflecăm mânecile şi trecem la treabă.

Ca şi prima oară când făcuse turul casei lui Gladys pentru planurile inițiale de petrecere, Nell era uluită. Fiecare încăpere era curată ca lacrima şi organizată ca pentru o expoziție de mobilă. Revistele erau aranjate în evantai pe masa de cafea, însoțite de câte un aranjament de flori de mătase în fix aceleaşi nuanțe de mov sau de albastru ca tapiseria.

Faptul că această casă reuşea totuşi să pară prietenoasă spunea mai multe, după părerea lui Nell, despre ocupanții ei decât despre decor.

Nell se aşează şi deschise dosarele. Ştia că Gladys o să aducă băuturile în pahare verde-deschis, la fel ca setul de veselă pe care îl folosea în fiecare zi, şi o să le aşeze apoi pe cartonaşe albastre.

Era oarecum reconfortant să ştie asta, îşi dădu seama.

Începu să-şi recitească notițele, apoi simți cum i se strânge stomacul în clipa în care auzi vocea ca un ciripit a prezentatoarei emisiunii de la televizor.

— Gala de seara trecută i-a adus în prim plan pe cei bogați şi strălucitori. Evan Remington, broker extraordinar

şi avocatul vedetelor, arăta la fel de senzațional precum clienții lui într-un costum Hugo Boss. Deşi Remington neagă orice zvon că ar exista o relație între el şi însoțitoarea lui de seara trecută, adorabila Natalie Winston, care strălucea într-o rochie vaporoasă creată de Valentino, sursele noastre ne spun că n-ar fi chiar aşa. Remington a rămas văduv în luna septembrie a anului trecut, când soția lui, Helen, pare să fi pierdut controlul maşinii în timp ce se întorcea la casa lor din Monterey. Mercedesul sedan pe care îl conducea s-a zdrobit de stânci pe Autostrada 1. Trupul ei, din păcate, nu a fost recuperat. Noi însă ne bucurăm să-l vedem pe Evan Remington reîntors în joc după acest tragic eveniment.

Nell se ridicase în picioare şi îi era greu să mai respire. Chipul lui Evan părea să umple ecranul televizorului cu fiecare trăsătură frumoasă, fiecare şuviță de păr ca de aur.

Îi putea auzi vocea, clară şi terifiant de calmă: „Crezi că nu te pot vedea, Helen?

Crezi c-o să te las să pleci?”

— N-am vrut să dureze atât de mult, dar mi-am zis că poate te bucuri să mai mănânci şi tu prăjituri făcute de alții. Am făcut pandişpanul ăsta ieri. Carl a mâncat deja aproape jumătate. Nu pot să-mi dau seama unde depune atâta mâncare. Dacă eu aş mânca un sfert cât el, aş fi...

Gladys se opri cu tava în mână şi trăncăneala veselă se transformă în îngrijorare mirată în clipa în care îi văzu chipul lui Nell.

— Scumpo, eşti albă ca varul! Ce s-a întâmplat?

— Îmi pare rău. Îmi pare rău, nu mă simt bine. Simțea panica împungând-o ca un țurțur de gheață în stomac. Mă doare capul... Nu cred că pot face asta acum...

— Sigur că nu! Sărăcuța de tine! Nu-ți face griji. Te duc acasă şi te bag direct în pat.

— Nu, nu. Prefer să merg pe jos. Aer proaspăt. Îmi pare foarte rău, doamnă Macey.

Nell luă încurcată dosarele şi aproape că izbucni în plâns în clipa în care îi scăpară dintre degetele tremurânde.

— Vă sun. Reprogramăm.

— Nu vreau să te gândeşti la asta. Nell, scumpo, tremuri toată.

— Trebuie doar să ajung acasă.

Cu o ultimă privire îngrozită aruncată spre ecranul televizorului, se îndreptă glonţ spre uşă.

Făcu mari eforturi să nu o rupă la fugă. Când fugi, oamenii te observă şi se miră.

Pun întrebări. Să te integrezi, asta e esenţial. Să te amesteci. Să nu faci nimic care să atragă atenţia. Dar, chiar în timp ce-şi ordona să respire încet şi regulat, aerul i se opri în plămâni şi rămase acolo până când simţi că începe să gâfâie.

„Crezi c-o să te las să pleci?”

Simţea transpiraţia rece şi lipicioasă pe piele şi simţea mirosul propriei frici.

Marginile câmpului ei vizual se înceţoşară în clipa în care privi sălbatic peste umăr. În clipa în care trecu pragul căsuţei ei, greaţa o izbi cu o durere orbitoare.

Intră împleticindu-se în baie şi vomită violent. După ce-şi goli stomacul, se întinse pe podeaua îngustă şi aşteptă să înceteze să mai tremure.

Când reuşi în sfârşit să se ridice din nou, îşi scoase cu greu hainele şi le lăsă grămadă pe jos, apoi intră sub duş. Dădu drumul la apă fierbinte, cât de fierbinte putea suporta, imaginându-şi cum îi pătrunde prin piele până când îi încălzeşte oasele ca de gheaţă.

Înfăşurată într-un prosop, se târî în pat, îşi trase pătura peste cap şi se lăsă să cadă în uitare.

Diego sări agil în pat şi se întinse lângă ea. Şi rămase aşa, întins şi tăcut ca o santinelă.

Nu ar fi putut spune cât timp dormise, dar se trezi ca după o boală lungă, simțindu-şi trupul greu, dureri în tot corpul şi stomacul agitat. Fu tentată să se întindă pur şi simplu înapoi în pat şi să rămână acolo.

Dar asta nu ar fi rezolvat nimic. Trebuia să facă ceva ca să-şi revină, aşa fusese întotdeauna.

Se ridică pe marginea patului, ca o bătrână care nu vrea să ameţească. Imaginea chipului lui Evan putea reveni în faţa ochilor ei, dacă o lăsa. Aşa că închise ochii şi o lăsă să se formeze.

Şi asta era un fel de test.

Se putea uita la el, o să se uite la el. O să-şi amintească ce fusese şi ce se schimbase. Ca să poată face faţă la ce se întâmplase, îşi spuse.

Ca să se simtă mai bine, luă pisoiul în poală şi începu să se legene.

Fugise iar. După aproape un an, când îi văzuse faţa pe ecranul unui televizor fusese atât de îngrozită, încât o luase la fugă fără să se mai gândească la nimic. O făcuse să-i fie rău şi-i spulberase toată armura pe care şi-o construise, până când nu mai rămăsese din ea decât o mască tremurândă şi zgribulită de panică.

Pentru că ea îi permisese. Ea îl lăsase să aibă această putere asupra ei. Nimeni nu putea schimba asta în afară de ea. Găsise curajul să fugă, îşi aminti. Acum trebuia să găsească şi curajul să rămână.

Până când nu se putea gândi la el fără teamă, până când nu-i putea rosti numele fără să o cuprindă panica, nu era liberă.

Păstră imaginea lui în mine, îşi imagină cum se sparge, cum o zdrobeşte cu voinţa ei aşa cum zdrobeşti sticla cu un ciocan.

— Evan Remington, şopti ea, nu mă mai poţi atinge acum. Nu-mi mai poţi face rău. Cu tine s-a terminat, iar eu abia încep.

Efortul o epuiză, dar îl aşeză pe Diego pe podea, apoi făcu un efort să se ridice în picioare şi-şi puse un tricou şi o pereche de pantaloni scurţi. O să se întoarcă la treabă, o să gândească şi o să evalueze meniul. Era timpul să vadă cum să facă să aranjeze un birou în dormitorul micuţ.

Dacă Gladys Macey îşi dorea un coordonator de petrecere, asta avea să primească.

Scăpase pe jos dosarul în clipa în care năvălise în căsuţă, iar acum adună toate notiţele împrăştiate, toate articolele şi pozele decupate din reviste şi selecţii de meniuri scrise cu mare atenţie. Le duse pe toate în bucătărie. Fu uşor surprinsă să constate că soarele încă mai era pe cer.

Avea senzaţia că dormise ore întregi.

Ceasul cuptorului îi spuse că era abia ora şase. Avea suficient timp să reevalueze propunerea lui Macey şi să creeze o listă clară cu meniuri şi servicii oferite de firma pe care intenţiona s-o numească Bucatele Surorilor.

O să accepte oferta Miei de a folosi computerul din magazin şi o să creeze acolo pliantele şi cărţile de vizită pentru afacerea ei. Trebuia să calculeze un buget, să deschidă un registru.

Nimeni n-avea să o ia în serios dacă nu începea prin a se lua în serios singură.

Dar, când lăsă dosarele şi privi în jur, se întrebă de ce oare ideea de a pune apă pentru cafea i se părea atât de lipsită de sens.

Bătaia în uşă o făcu să se răsucească cu tot cu scaun. Primul ei gând când îl văzu pe Zack prin uşa de plasă fu „Nu acum! Nu încă!” Nu avusese timp să-şi revină complet, să se întoarcă la ce avea nevoie să fie.

Dar Zack deschidea deja uşa, o examina deja din cealaltă parte a încăperii micuțe.

— Eşti bine, Nell?

— Da.

— Nu arăți bine.

Îşi putea imagina cum arăta.

— Nu m-am simțit prea bine mai devreme. Jenată, îşi trecu o mână prin păr. Mă durea capul aşa că m-am culcat puțin. Mă simt bine acum.

Palidă şi cu ochii afundați în orbite. Nici pe departe bine, îşi spuse Zack. Nu putea să plece şi s-o lase în pace aşa cum n-ar fi putut lăsa un cățel abandonat pe marginea drumului.

Diego îl întâmpină vesel, sărind dintr-un colț ca să-i atace şireturile. Zack luă pisoiul în brațe şi începu să-i ciufulească blănița în timp ce se îndrepta spre Nell.

— Ai luat ceva?

— Da.

— Ai mâncat ceva?

— Nu. Şi n-am nevoie de-o dădacă, Zack. M-a durut doar capul.

O femeie pe care o doare doar capul nu fuge ca apucata din casa cuiva, de parcă însuşi necuratul ar fi fost pe urmele ei. Şi exact astea fuseseră cuvintele pe care le folosise Gladys.

— Arăți tare răvăşită, scumpo, aşa că o să-ți pregătesc remediul tradițional al familiei Todd.

— Mulțumesc, dar voiam să lucrez o vreme.

— Dă-i drumul. Îi dădu pisoiul şi se îndreptă pe lângă ea spre frigider. Nu sunt eu prea grozav în bucătărie, dar cu asta mă descurc – cum făcea şi mama atunci când unul din noi nu se simțea bine. Ai jeleu?

Era chiar sub nasul lui, îşi zise Nell, nervoasă. Ce naiba aveau bărbaţii de orbeau cu toţii în clipa în care deschideau o uşă de frigider?

— Pe al doilea raft.

— Nu îl... Oh, da. Noi foloseam mereu de struguri, dar ar trebui să meargă şi ăsta de căpşune. Hai, tu fă-ţi treaba. Nu mă lua în seamă.

Nell îl lăsă pe Diego lângă vasul lui de mâncare.

— Ce faci acolo?

— Omletă şi sendvişuri răsucite cu jeleu.

— Sendvişuri răsucite cu jeleu?

Prea obosită ca să se certe cu el, se aşeză la masă.

— Perfect. Te-a sunat doamna Macey, nu-i aşa?

— Nu. Totuşi, m-am întâlnit cu ea, întâmplător. Mi-a spus că te-a supărat ceva.

— Nu m-a supărat nimic. Mă durea capul. Tigaia e în bufetul de jos, în stânga.

— Găsesc eu ce-mi trebuie. Nu-i locul ăsta aşa de mare cât să poţi ascunde prea multe.

— Faci omletă şi sendvişuri răsucite cu jeleu pentru oricine are o durere de cap pe insula asta?

— Ah, depinde. Le fac pentru tine pentru că îmi placi, Nell. Din prima clipă în care te-am văzut. Şi când intru şi te văd arătând de parcă ar fi trecut trenul peste tine, nu-mi place.

Nu spuse nimic când sparse ouăle şi trânti peste ele lapte şi prea multă sare. Era un om bun, aşa credea. Un om bun şi de treabă. Şi nu avea niciun drept să-l încurce.

— Zack, n-o să pot să-ţi dau ce vrei, ce aştepţi. Ştiu că ieri ţi-am dat de înţeles că aş putea... că o s-o fac. N-ar fi trebuit.

— De unde ştii tu ce aştept eu, ce vreau eu? Amestecă ouăle în bol. Şi, orice-ar fi, e problema mea, nu crezi?

— Nu e cinstit din partea mea să-ți las impresia că ar putea fi ceva între noi.

— Sunt băiat mare.

Se strâmbă când văzu cantitatea uriaşă de unt pe care o puse în tigaie.

— Nu mă aştept ca totul în viață să fie cinstit. Şi adevărul e că deja este ceva între noi. Faptul că tu nu vrei să recunoşti, nu schimbă asta. Se întoarse spre ea în timp ce untul se topea în tigaie. Şi nici faptul că nu ne-am culcat unul cu celălalt nu schimbă asta. S-ar fi întâmplat ieri, dacă n-aş fi fost chemat.

— Ar fi fost o greşeală.

— Dacă viața nu ar fi plină de greşeli, ar fi îngrozitor de plictisitoare. Dacă nu mi-aş fi dorit decât să te rostogolesc printre cearşafuri, aş fi făcut-o deja.

— Probabil că ai dreptate. Şi exact asta vreau să spun.

— Am dreptate în legătură cu greşelile sau cu sexul? întrebă el şi începu să arunce jeleu pe pâine.

Nell hotărî că nu ar fi contat, chiar dacă ar fi ştiut ce să-i răspundă. Era bun şi era de treabă. Şi mai era şi încăpățânat ca un catâr.

— Fac o cafea.

— Nu bea cafea cu asta! Îți trebuie ceai. O să-l fac eu imediat.

Umplu ceainicul şi-l aşează pe plită. Turnă ouăle în tigaia încinsă cu un sfârâit.

— Acum te-ai supărat.

— Eram deja pe jumătate supărat când am venit. Şi mi-a fost suficient să mă uit la tine ca să mă supăr de tot. Dar, ce să vezi? Pot să fiu supărat pe o femeie şi să nu mă arunc cu pumnii asupra ei. Cred că am un autocontrol fenomenal.

Nell trase aer în piept ca să se calmeze, îşi împreună mâinile pe masă.

— Sunt perfect conştientă că nu toți bărbații îşi descarcă nervii lovind femeile.

Uite, şi eu am o inteligență fenomenală.

— Bravo nouă!

Băgă nasul peste tot până găsi pliculețele de ceai, un amestec de ierburi ce părea mai potrivit pentru nişte ceşti de porțelan decât pentru cănile din ceramică groasă pe care le avea Nell.

Puse ouăle pe două farfurii, găsi furculițe şi rupse bucăți din prosopul de hârtie în loc de şervețele.

Spusese că nu era prea priceput în bucătărie, îşi zise Nell în timp ce Zack punea o farfurie în fața ei şi se întorcea să înmoaie plicurile de ceai în căni. Dar până şi aici avea un anumit farmec. Nu irosea nicio mişcare, observă ea şi se întrebă dacă asta ținea de grație sau de simțul practic.

Oricum ar fi fost, avea efect.

Se aşeză în fața ei, îl lăsă pe Diego să se cațăre aventuros pe blugii lui şi să înceapă să-i frământe coapsa.

— Mănâncă.

Luă puțin în furculiță, gustă.

— Sunt mai bune decât ar trebui, ținând cont că ai folosit o tonă de sare.

— Îmi place sarea.

— Nu da de mâncare pisicii la masă!

Oftă, mâncă. Era atât de binecuvântat de normal să stea aşa, mâncând ouă prea sărate şi jeleu de căpşune strivit într-o felie de pâine împăturită.

— Nu mai sunt atât de rău pe cât eram, spuse ea. Dar mai am încă momente. Cât timp o să le am, nu sunt pregătită să-mi complic viața. Sau s-o complic pe-a altcuiva.

— Foarte practic.

— O să mă concentrez asupra muncii.

— Fiecare om are prioritățile lui.

— Există lucruri pe care vreau să le fac, lucruri pe care vreau să le învăț. Pentru mine.

— Aha.

Luă ultimele bucăți de ouă de pe farfurie, apoi se lăsă pe spătarul scaunului cu ceaiul în mână.

— Ripley a zis că-ți trebuie un computer. Cei de la agenția de turism vor să schimbe vreo câteva cu unele mai noi. Cred că ai putea obține un preț bun. Poate treci pe acolo. Întreabă de Marge. Ea se ocupă de afacere.

— Mulțumesc. O să mă duc mâine. De ce nu mai eşti supărat?

— Cine zice că nu sunt?

— Ştiu să-mi dau seama când cineva e supărat.

Îi studie chipul. Culoarea îi mai revenise în obraji, dar părea epuizată.

— Sunt sigur că ştii. Dar nu prea-i văd rostul. Îşi duse farfuria la chiuvetă şi o dăți. S-ar putea să fiu morocănos mai târziu. Soră-mea zice că am un adevărat talent pentru asta.

— Pe mine nu mă întrecea nimeni la îmbufnat, mai demult.

Mulțumită că erau din nou prieteni, Nell îşi luă farfuria.

— O să încerc să văd dacă-mi mai iese. Ai avut dreptate în legătură cu remediul de familie. Chiar a avut efect.

— Are întotdeauna. Totuşi, jeleul de struguri este mult mai bun.

— O să-mi fac provizii, pentru orice eventualitate.

— Foarte bine. O să te las să te întorci la treabă. Într-o clipă.

O trase spre el, o ridică pe vârfuri şi-i acoperi gura cu a lui într-un sărut fierbinte şi posesiv. Tot sângele păru să i se ridice în cap, apoi coborî în stomac, lăsând-o amețită şi slăbită.

Un geamăt sugrumat îi scăpă din gât înainte să fie din nou pe picioare, ținându-se de marginea blatului ca să nu cadă.

— Nu-i nimic practic în asta, zise Zack. Dar e real. Va trebui să-i faci loc în lista ta de priorități. Să nu stai prea mult!

Ieşi cu paşi mari, lăsând uşa de plasă să se închidă singură în urma lui.

În visul ei din acea noapte era un cerc. O linie subțire pe pământ, argintie ca lumina stelelor. În cerc erau trei femei, cu robe albe. Vocile lor pluteau ca muzica, deşi cuvintele erau ciudate, nu le înțelegea. În timp ce cântau, sulițe de lumină se ridicau din cerc, bare strălucitoare de argint pe cortina neagră a nopții.

Văzu o cupă, un cuțit cu mânerul gravat şi mlădițe de ierburi verzi precum vara.

Băură din cupă, una câte una. Şi simți gustul dulce şi uşor al vinului pe limbă.

Cea cu părul negru desenă simboluri pe pământ cu lama cuțitului.

Şi simți mirosul pământului, proaspăt şi întunecat.

În timp ce se învârteau în cerc, scandând, o flacără aurie se ridică în mijloc. Îi simțea căldura pe piele. Apoi se ridicară, peste auriul focului, peste argintiul sulițelor de lumină, ca şi cum ar fi dansat în aer.

Şi recunoscu libertatea şi bucuria în clipa în care vântul îi sărută obrajii.

Capitolul 11

Închisă în biroul Miei, Nell analiza concentrată date, cifre, realități şi posibilități.

Cel mai mult îi plăceau posibilitățile, care includeau un computer la mâna a doua cu tot ce-i trebuia ei, un pachet

de vânzări atractiv, cărți de vizită profesionale, un birou acasă, confortabil dar funcțional, şi un robot de bucătărie profesional.

Adevărul era că-i trebuiau toate aceste lucruri, şi încă vreo câteva altele, pentru a putea pune bazele unei afaceri viabile şi rezonabil de profitabilă.

Cifrele arătau că putea transforma această ambiție în realitate, dacă se mulțumea cu o viață fără niciun fel de luxuri – acestea incluzând mâncare, băutură şi haine – timp de aproximativ douăsprezece luni.

După cum vedea ea lucrurile, avea de ales: fie trăia ca o cârtiță preț de aproximativ un an, fie se descurca fără uneltele profesionale care ar fi ajutat-o să-şi clădească afacerea.

Nu era chiar aşa de rău să trăieşti ca o cârtiță, îşi spuse. Practic făcuse deja acest lucru timp de luni întregi, înainte să ajungă pe insulă. Dacă nu ar fi fost slabă şi n-ar fi cheltuit aiurea banii pe clopoței de vânt, sandale şi cercei, nici nu şi-ar mai fi amintit acum cum era să risipeşti banii pe lucruri inutile.

Acum trebuia să înceteze.

După calculele ei, ar fi putut să strângă banii pentru computer în trei săptămâni, presupunând că Marge de la Proprietăți pe Insulă ar fi fost dispusă să aştepte atât. Fireşte, o să-i mai trebuiască încă vreo câteva sute pentru imprimantă, o linie telefonică, licența de afaceri, produse de papetărie. După ce aranja totul, putea să creeze şi să genereze meniurile şi ofertele direct pe calculator.

Cu un oftat, se lăsă pe spate şi-şi trecu mâinile prin păr. Uitase de uniformă. Nu putea merge la petrecerea soților Macey în blugi şi tricou, nici în costumația sexy recent achiziționată. Avea nevoie de o pereche bună de pantaloni negri, de o cămaşă albă şi de nişte pantofi negri, clasici.

Ridică privirea în clipa în care intră Mia.

— Bună. Plec imediat.

— Nu e nevoie.

Mia îi făcu semn să se aşeze la loc.

— Trebuie doar să verific ceva în catalogul de septembrie. Îl trase de pe raft şi începu să-l răsfoiască, privind-o pe Nell pe deasupra paginilor. Griji financiare?

— De ce întrebi?

— Aşa-mi pare.

— Nu sunt atât griji cât mai degrabă obstacole de diverse înălțimi. Nu-mi place să recunosc că vreau prea multe, prea repede.

— Şi de ce mă rog? Nu de ce nu-ți place, de ce spui că vrei prea multe? Întrebă Mia aşezându-se, apoi întinzându-se ca o pisică pe covorul din fața şemineului.

— Am pregătit câteva coşuri de picnic şi am fost rugată să ajut la organizarea unei petreceri şi deja am început să mă gândesc la logouri şi la cărți de vizită, să încerc să găsesc bani pentru un computer când, sincer, tot ce am până acum încape cu uşurință pe câteva pagini de caiet. Trebuie să-mi pun nişte limite.

— Puține lucruri în viață sunt mai anoste decât limitele, zise Mia. Când am deschis locul ăsta, cei mai mulți oameni nu-mi dădeau nicio şansă. Comunitatea e mică, afacerile depind de scurtul sezon turistic. Librăriile şi cafenelele simandicoase erau pentru oraşele mari, cu suburbii fandosite. Aşa mi-au spus. S-au înşelat. Ştiam ce voiam şi ce puteam să realizez. Cum ştii şi tu.

— Peste vreo încă şase luni sau un an, fu de acord Nell. Dar am început să pun calul înaintea căruței.

— De ce să aştepți? Ai nevoie de capital, dar nu poți risca să te duci la bancă pentru un împrumut. Atâtea întrebări sâcâitoare despre istoricul de credite, despre locurile pe unde ai lucrat şi aşa mai departe.

Mia înclină capul în clipa în care Nell oftă. Îi plăcea să nimerească în centrul țintei cu prima săgeată.

— Oricât de atentă ai fost, poate că ți-a scăpat totuşi ceva, continuă ea. Şi eşti prea deşteaptă ca să-ți asumi riscul ăsta.

— M-am gândit la asta, recunoscu Nell. Dacă m-aş expune, n-aş mai putea sta liniştită. Nell Channing nu are încă garanții pentru creditare şi o să treacă ceva timp până să aibă.

— Ceea ce reprezintă unul dintre obstacole. Fireşte, există vrăji. Dar nu-mi place să fac vrăji pentru câştiguri financiare. Pare atât de... vulgar.

— Nu mai pare vulgar când te agăți de fiecare bănuț ca să cumperi echipament de birou de bază.

Mia îşi strânse buzele şi-şi atinse vârfurile degetelor de la mâini.

— Am cunoscut pe cineva care avea nişte probleme financiare. A făcut o vrajă şi a cerut ca situația dificilă să se rezolve. Şi a câştigat 50 000 de dolari la loto săptămâna următoare.

— Pe bune?

— Pe bune. A reuşit să-şi plătească datoriile şi să se mai şi răsfețe cu o săptămână la spa în Miami. Un loc fabulos, apropo. Când s-a întors, i s-a stricat maşina, a început să curgă apă prin acoperiş, i s-a inundat subsolul şi a primit o înştiințare de audit. În cele din urmă, n-a reuşit decât să schimbe nişte griji cu altele. Deşi s-a ales cu săptămâna aia la spa, care nu poate fi trecută cu vederea.

Nell detectă umorul din spatele cuvintelor Miei şi zâmbi.

— Înțeleg ce spui. Magia nu este o cârjă pe care s-o foloseşti în interes personal.

— Te prinzi repede, surioară. Aşa că hai să vorbim despre afaceri. Mia îşi scoase pantofii frumoşi cu toc şi-şi strânse picioarele sub ea. Caut o afacere în care să investesc.

— Mia, nu-ți pot spune cât de mult apreciez, dar...

— Dar vrei să te descurci singură şi bla-bla-bla-bla. Mia opri protestele lui Nell cu o fluturare din mână. Te rog, hai să ne purtăm ca nişte persoane adulte.

— Încerci să mă enervezi sau să mă intimidezi şi să mă faci să accept un împrumut?

— În general, nu încerc nici să enervez, nici să intimidez, deşi mi s-a spus că mă pricep şi la una, şi la cealaltă. Nu am spus nimic despre niciun împrumut.

Discutam despre o investiție. Se ridică leneş şi scoase câte o sticlă de apă pentru amândouă din frigiderul micuț. Aş putea lua în calcul un împrumut, presupun, ca să te pui pe picioare. Să zicem 10 000 de dolari, pe care să mi-i plăteşti în şaizeci de luni. Cu o dobândă de doisprezece la sută.

— Nu-mi trebuie 10 000, spuse Nell, deschizând nervoasă capacul sticlei. Şi doisprezece la sută e ridicol.

— O bancă ți-ar lua mai puțin, dar eu nu sunt bancă şi nu pun întrebări indiscrete.

Buzele Miei se curbară, roşii şi pline peste gura sticlei. Dar prefer să investesc.

Sunt o femeie de afaceri şi-mi place profitul. Tu ai un talent din care se pot scoate bani şi pentru care s-a manifestat deja interes pe insula noastră. Cu un capital corespunzător, ai putea porni o afacere serioasă, care cred că ar ajuta-o pe a mea, mai degrabă decât să reprezinte o concurență. Sincer, am chiar câteva idei în legătură cu asta, dar le putem discuta mai târziu. Fac o investiție de 10 000 de dolari şi devin partenerul tău tăcut, pentru o compensație rezonabilă de, să zicem, opt la sută din profitul brut.

— Nu-mi trebuie zece!

Trecuse foarte mult timp, îşi spuse Nell bătând cu degetele în birou, de când negociase sume, contracte. Era uimitor cât de uşor şi de repede îşi amintea totul.

Zece mii de dolari ar fi fost foarte bine-veniţi şi ar fi înlăturat munca pe brânci şi grijile. Dar, dacă eliminai munca şi grijile, eliminai şi satisfacţia absolută care venea odată cu succesul.

— Cinci sunt îndeajuns, hotărî ea. Pentru şase la sută din profitul net.

— Cinci atunci, pentru şapte din net.

— S-a făcut.

— Excelent. O să-l rog pe avocatul meu să redacteze contractul.

— Iar eu o să deschid un cont la bancă, pentru afacere.

— N-ar fi mai bine să mă ocup eu de partea asta? Şi de cererea de licenţă?

— O să le fac eu. Trebuie să ies din carapace, la un moment dat.

— Surioară, ai făcut asta acum o lună. Dar te las pe tine. Nell, mai spuse ea, deschizând uşa, o să-i dăm pe spate.

Lucra ca o maniacă. Pregătea, planifica, implementa. Bucătăria ei era un laborator de experimente, respingeri şi succese. În micul ei birou petrecea ore întregi de sesiuni ce se întindeau până noaptea târziu. Pe computerul ei şi la imprimanta la mâna a doua crea, producea meniuri, pliante, cărţi de vizită, facturi şi produse de papetărie toate cu inscripţia Bucatele Surorilor şi cu logoul pe care îl imaginase, cu trei femei stând în cerc, ţinându-se de mâini.

Şi toată lumea o asculta cu respect pe Nell Channing şi avea numărul ei de telefon.

Când reuşi în sfârşit să pună cap la cap primul pachet din ofertă, îl luă cu ea şi cu cea mai scumpă sticlă de şampanie pe care şi-o putea permite, se duse la Mia şi i le lăsă la uşă.

Începuseră afacerea.

În ziua petrecerii de la casa Macey, Nell stătea în bucătăria lui Gladys şi supraveghea scena. Era acolo încă de la patru şi mai avea treizeci de minute până să înceapă să sosească invitaţii.

Pentru prima oară din clipa în care începuse să aranjeze lucrurile pentru petrecere, avea în sfârşit câteva clipe de linişte. Dacă Gladys reuşea să termine seara fără să leşine de atâta entuziasm şi de atâtea griji, ar fi fost o minune.

Fiecare centimetru din bucătărie fusese organizat în conformitate cu instrucţiunile lui Nell. În fix zece minune, o să înceapă să aranjeze aperitivele.

Fiindcă lista invitaţilor ajunsese în cele din urmă să depăşească o sută de persoane, Nell îşi folosise toată puterea de convingere ca s-o determine pe Gladys să renunţe la varianta clasică, în care toată lumea stătea la masă, în favoarea unor insule de mâncare, drăgălaşe şi interesante, aşezate în puncte strategice prin casă şi grădină.

Se ocupase personal de aranjamentele florale şi îl ajutase pe Carl cu beculeţele şi luminiţele. Erau lumânări în sfeşnice de argint închiriate şi şerveţele care, la sugestia lui Nell, fuseseră imprimate cu o inimioară în care erau iniţialele celor doi sărbătoriţi.

Încă o mai emoţiona să-şi amintească cum ochii lui Gladys se umpluseră de lacrimi atunci când le văzuse.

Mulţumită că bucătăria era pregătită pentru lupta ce avea să urmeze, se duse să inspecteze restul trupelor şi terenul.

O angajase pe Peg ca s-o ajute cu servirea şi pe Betsy de la Hanul Magic ca să se ocupe de bar. Şi avea să dea şi ea o mână de ajutor şi într-o parte şi în cealaltă ori de câte ori nu era solicitată în bucătărie.

— Arată grozav, anunţă ea şi se îndreptă spre uşile care dădeau înspre grădină.

Se anunța o seară senină. Atât ea, cât şi Gladys stătuseră cu inima cât un purice de teamă să nu plouă. Nell trase de vesta neagră pe care o adăugase la uniformă.

— Încă o dată! Peg, tu circuli printre invitați şi încerci să faci un cerc complet la fiecare cincisprezece minute. Când tava e goală, sau aproape goală, te întorci în bucătărie. Dacă nu sunt eu acolo, aranjezi rândul următor aşa cum ți-am arătat.

— Am exersat de un milion de ori.

— Ştiu.

Nell o bătu uşor pe braț, în semn de încurajare.

— Betsy, o să încerc să mă ocup eu de paharele goale. Dacă rămân în urmă sau ni se termină ceva, dă-mi de ştire.

— S-a făcut. Şi totul arată super.

— Până acum, totul e bine.

Şi era hotărâtă să fie şi mai bine.

— Carl Junior se ocupă de muzică, aşa că nu-mi fac griji în privința asta. Să înceapă distracția! Peg, cruditățile pe insula unu.

Era mai mult decât o petrecere pentru Nell – era un nou început. În timp ce aprindea ultima lumânare, îşi aminti de mama ei şi de prima petrecere pe care o organizaseră împreună.

— Am făcut un cerc, mamă, murmură ea. Şi o să-l fac să strălucească! jură Nell, atingând lumânarea cu flacăra şi gândindu-se la mama ei.

Întoarse capul şi zâmbi radios în clipa în care Gladys Macey ieşi din dormitorul mare.

— Sunteți frumoasă.

— Şi emoționată ca o mireasă. Îşi umflă părul. M-am dus până-n Boston după ținuta asta. Nu-i prea mult, nu?

Costumul din două piese era de culoare verde pal, cu câteva mărgelute cusute pe rever şi pe manşete.

— Este superbă, la fel ca dumneavoastră. Şi nu există niciun motiv să aveţi emoţii. Nu trebuie decât să vă simţiţi bine.

— Eşti sigură că o să ajungă cocktailul de creveţi?

— Sunt sigură.

— Şi nu ştiu ce-o să zică lumea de puiul cu sos de alune.

— O să le placă.

— Dar dacă...

— Gladys, n-o mai bate la cap pe săraca fată! Carl coborî şi el, încruntat şi trăgând de nodul de la cravată. Las-o să-şi facă treaba.

— Domnule Macey, ce bine arătaţi!

Neputând să reziste, Nell îi aranjă chiar ea cravata.

— M-a pus să-mi iau un costum nou.

— Şi vă stă foarte bine în el, îl asigură Nell.

— Nu face altceva decât să bombăne de când a venit de la muncă.

Obişnuită deja cu ciondănelile lor, Nell zâmbi.

— Mie personal îmi place un bărbat care nu se simte prea confortabil în costum şi cravată. E sexy.

La cuvintele lui Nell, Carl se făcu roşu ca sfecla.

— Nu ştiu de ce n-am putut să facem un grătar cu nişte bere.

Înainte ca Gladys să aibă timp să se răţoiască la el, Nell ridică o tavă cu aperitive.

— Eu cred că o să vă simţiţi minunat. Începând din momentul ăsta.

Din politeţe, Carl fu nevoit să ia unul din minisendvişurile cu somon. În clipa în care îi ajunse pe limbă, îşi ţuguie buzele.

— E bunicel, recunoscu el. Cred c-o s-alunece destul de bine pe gât cu o bere.

— Mergeţi în sufragerie şi cereţi-i lui Betsy. Cred că se aud primii musafiri.

— Vai de mine! Dumnezeule mare! Aranjându-şi încă o dată părul, Gladys privi grăbită în toate direcţiile. Voiam să mă asigur că totul e în regulă înainte să...

— Totul este cât se poate de în regulă. Duceţi-vă să vă primiţi musafirii. Lăsaţi restul în seama mea.

Fu nevoie de mai puţin de cincisprezece minute pentru ca toată lumea să intre în atmosfera petrecerii. Porni muzica, oamenii începură să discute şi Nell făcu prima tură cu puiul cu alune şi văzu că avusese dreptate. Era un succes.

Era amuzant să-i vadă pe locuitorii cunoscuţi ai insulei îmbrăcaţi la patru ace, strânşi în grupuleţe sau plimbându-se prin grădină. Trăgea cu urechea ca să surprindă comentarii despre mâncare şi despre atmosferă şi simţea un fior de încântare ori de câte ori auzea o remarcă pozitivă. Dar cel mai bucuroasă era să-şi vadă clienta strălucind ca o lumânare.

În mai puţin de o oră, casa era plină şi Nell lucra în viteză maximă.

— Golesc tăvile astea ca o hoardă de nemâncaţi! îi spuse Peg, întorcându-se epuizată în bucătărie. Ai zice că niciunul n-a mai pus o firimitură în gură de cel puţin o săptămână.

— O să se mai domolească după ce încep să danseze.

Nell umplu la loc tava, cu mişcări rapide.

— Pe insula... La naiba, nu ţin niciodată minte numerele. Chiftelele sunt deja la jumătate. Mi-ai zis să-ţi spun.

— Mă ocup imediat. E ceva ce nu se mănâncă?

— N-am observat. Peg ridică tava. La felul în care se mişcă lucrurile, cred că ăştia ar mânca şi şerveţelele, dacă ai turna nişte sos pe ele.

Amuzată, Nell scoase minirulourile cu ou pe care le băgase la încălzit în cuptor.

În timp ce le aranja pe o tavă, Ripley intră în bucătărie.

— Ce mai petrecere!

— E grozavă, nu?

— Mda, stilată.

— Şi tu eşti foarte stilată, comentă Nell.

Ripley se uită la rochia neagră, simplă, pe care o îmbrăcase. Era scurtă, cu un decolteu satisfăcător de adânc şi avea avantajul de a putea fi purtată la petreceri sau, cu un sacou pe deasupra, la o şedinţă oficială.

— Am una neagră şi una albă. Mi-am zis că, în ceea ce priveşte rochiile, m-am acoperit în felul ăsta. Privi în jur, văzu ordine absolută, auzi bâzâitul maşinii de spălat vase, simţi miros de condimente. Cum reuşeşti să ţii totul atât de organizat?

— Sunt genială.

— Aşa s-ar părea. Ripley luă un rulou cu ou şi-l azvârli în gură. Mâncarea e fantastică, zise ea, mestecând. N-am apucat să-ţi spun, dar picnicul ăla pe care mi l-ai pregătit a fost grozav.

— Oh, da? Şi cum a ieşit?

— Cât se poate de bine, mersi de întrebare, răspunse Ripley.

Zâmbetul ei satisfăcut se transformă în încruntare în clipa în care intră Mia.

— Voiam să-ţi prezint complimentele mele. Văzu rulourile cu ou. Ah, o ofrandă nouă. Luă unul, din care muşcă graţios. Minunat. Bună, Ripley. Abia dacă te-am recunoscut aşa, îmbrăcată ca o fată. Cum ai hotărât dacă să-ţi pui rochia neagră sau pe cea albă în seara asta?

— Mai du-te undeva!

— Nu începeţi! N-am timp să fac pe arbitrul.

— Nu-ţi face griji. Ripley mai şterpeli un rulou. Nu vreau să-mi risipesc energia cu ea. L-am văzut pe nepotul lui Gladys de la Cambridge şi arată cum nu se poate mai bine. Mă duc să mă dau la el.

— E atât de reconfortant să ştii că unele lucruri nu se schimbă niciodată.

— Să nu atingeți nimic! le comandă Nell şi ieşi în grabă cu tava.

— Deci... Pentru că prefera să stea departe de mulțime, dar voia totuşi să mănânce, Ripley ridică uşor capacul unei tăvi acoperite. Nell pare în regulă.

— De ce n-ar fi?

— Nu face pe proasta, Mia. Nu se potriveşte cu mutra ta de pisică.

Ripley se servi cu două prăjiturele glazurate, în formă de inimă.

— N-am nevoie de o oglindă fermecată ca să-mi dau seama că a trecut printr-o perioadă grea. O femeie ca ea nu apare pe insulă doar cu un rucsac în spate şi un Buick ruginit decât dacă fuge de ceva. Zack crede că a abuzat-o un bărbat.

Când Mia nu spuse nimic, Ripley se sprijini de blatul de bucătărie, rontăind.

— Ascultă, îmi place fata şi frate-meu e topit după ea. Nu vreau s-o sâcâi, doar s-o ajut, poate, dacă are nevoie.

— Cu sau fără insignă?

— Oricum. Mi se pare că vrea să prindă rădăcini aici. Nu lucrează doar pentru tine, a început şi afacerea de catering. Îşi face o viață pe insula Trei Surori. Şi asta o face una de-a mea.

— Dă-mi şi mie una dintr-aia!

Mia întinse mâna şi aşteptă până când Ripley îi dădu o prăjitură.

— Ce mă întrebi, Ripley?

— Dacă Zack are dreptate. Şi, în caz că are, dacă o să vină cineva după ea.

— Nu pot să divulg secretele pe care mi le-a împărtăşit sau nu Nell.

Ripley trebuia să admită că loialitatea nu putea fi pusă niciodată la îndoială când venea vorba de Mia. Era ca o religie pentru ea.

— Nu-ți cer să-i trădezi secretele.

Mia ronțăi din prăjitură.

— Nu poți s-o spui, nu?

— Oh, mai du-te naibii!

Ripley trânti capacul înapoi peste tavă şi o apucă nervoasă spre uşă. Dar era ceva la felul în care o văzuse pe Nell în seara asta, îmbujorată şi fericită în timp ce lucra în bucătăria miraculos de ordonată, care nu-i dădea pace. Se răsuci pe călcâie.

— Spune-mi ce-ai văzut. Vreau s-o ajut.

— Da, ştiu. Mia termină prăjitura şi scutură firimiturile de pe degete. Există un bărbat. O bântuie fără încetare. Este realitatea fizică a tuturor temerilor, îndoielilor şi grijitor ei. Dacă vine aici, dacă o găseşte, o să aibă nevoie de noi amândouă. Şi o să aibă nevoie de curajul de a-şi accepta propria putere şi de-a o folosi.

— Cum îl cheamă?

— Nu-ți pot spune asta. Nu mi-a fost arătat.

— Dar îl ştii.

— Ce ştiu de la ea nu-ți pot spune. Nu-i pot trăda încrederea.

Îngrijorarea din ochii Miei se strânse în stomacul lui Ripley.

— Chiar dacă aş putea, chiar dacă ți l-aş spune, n-ar schimba cu nimic lucrurile.

Ăsta e drumul ei, Ripley. Putem s-o îndrumăm, să o susținem, s-o instruim şi s-o ajutăm. Dar, la final, va fi alegerea ei. Ştii legenda la fel de bine ca mine.

— Nu discut despre asta. Ripley alungă subiectul cu un gest brusc. Eu discut despre siguranța unei persoane. Despre siguranța unei prietene.

— Şi eu la fel. Dar eu discut şi despre destinul unei prietene. Dacă vrei într-adevăr s-o ajuți, ai putea începe prin a-ți asuma răspunderea pentru al tău.

Cu aceste cuvinte, Mia ieşi din bucătărie.

— Răspundere pe dracu'!

Ripley era îndeajuns de enervată cât să dea la o parte capacul şi să mai ia o prăjitură.

Ştia foarte bine care îi erau îndatoririle. Trebuia să aibă grijă de siguranța celor care locuiau pe insulă sau veneau aici în vizită. Să mențină ordinea şi să aplice legea.

Dincolo de asta, responsabilitățile ei nu o priveau decât pe ea. Şi nu era deloc responsabil să te învârți prin viață practicând tot felul de bazaconii şi agățându-te de o legendă stupidă, care era la fel de aberantă acum pe cât fusese cu secole în urmă.

Era şerif pe insula asta, nu membră a unui trio de salvatoare. Şi nu era destinul ei să facă nu ştiu ce dreptate mistică!

Acum îi pierise pofta de mâncare şi cheful de a se da la nepotul lui Gladys Macey. Aşa-i trebuia dacă îşi pierduse vremea cu Mia Devlin.

Dezgustată, ieşi din bucătărie. De cum se întoarse la petrecere, ochii îi căzură direct pe Zack. Era în mijlocul acțiunii, aşa cum se întâmpla întotdeauna de câte ori era printre oameni. Erau atraşi de el. Dar, deşi stătea în mijlocul unui grup de persoane care vorbeau toate cu el, Ripley îşi putea da seama că privirea şi gândul lui erau în altă parte.

La Nell.

Ripley îşi privi fratele cum o urmărea pe Nell circulând prin mulțime cu rulourile ei delicioase. Nu încăpea nicio îndoială. Băiatul era îndrăgostit până peste cap.

Deşi putea rezista şi ignora palavrele Miei despre destin şi răspundere atunci când o priveau pe ea, cu totul altfel era

când venea vorba de o prietenie nou formată care încă evolua. Mai ales atunci când era amestecat şi fratele ei.

Nu exista nimic ce n-ar fi făcut pentru Zack, chiar dacă asta însemna să dea mâna cu Mia.

Va trebui să supravegheze îndeaproape situația, să o reevalueze periodic. Să se gândească bine la lucruri care nu-i plăceau câtuşi de puțin.

— E pe muchie, auzi şoapta Miei în ureche. Muchia strălucitoare dinaintea rostogolirii care îi taie răsuflarea.

— Am şi eu ochi, nu?

— Ştii ce-o să se-ntâmplă atunci când o să cadă?

Ripley luă paharul de vin din mâna Miei şi bău jumătate din el.

— Ce-ar fi să-mi spui tu?

— O să-şi întindă viața la picioarele ei, fără nici cea mai mică ezitare. Este cel mai admirabil bărbat pe care îl cunosc.

Luă paharul înapoi, sorbi.

— Cel puțin din acest punct de vedere, suntem întru totul de acord.

Pentru că ştia că era adevărat, Ripley cedă.

— Vreau o vrajă de protecție. Vreau să te ocupi de asta.

— Am făcut deja tot ce puteam. În cele din urmă, trebuie să fie un cerc de trei.

— Bine. Ce-ar fi să stăm aici şi să privim cum un bărbat puternic şi admirabil se îndrăgosteşte? Astfel de momente nu trebuie ratate.

Mia puse o mână pe umărul lui Ripley, o legătură simplă.

— Ea nu vede. Chiar în timp ce trece peste ea ca o adiere caldă, nu este încă suficient de întreagă ca să ştie.

Cu un oftat ce ar fi putut ascunde cea mai uşoară urmă de invidie, Mia privi în paharul de vin.

— Haide. Îți fac cinste cu ceva de băut.

Zack aşteptă. Vorbi cu ceilalți invitați, dansă cu doamnele, bău o bere cu Carl.

Ascultă cu aparent interes opinii despre problemele satului şi ținu sub supraveghere consumul de alcool al tuturor celor veniți cu maşina.

O privi pe Nell servind mâncarea, discutând cu musafirii, umplând vasele pe care le ținea la cald aşezate pe mici butelii de campanie. O vedea cum înflorea sub ochii lui.

Se gândi s-o întrebe dacă îi putea da o mână de ajutor, apoi realiză că era de tot râsul. Nu numai că nu avea habar ce trebuia făcut, dar era cât se poate de limpede că Nell nu avea nevoie de ajutorul nimănui.

Pe măsură ce petrecerea se apropia de sfârşit, Zack conduse personal acasă vreo câțiva dintre invitați, ca să fie sigur că totul era în regulă. Era aproape miezul nopții când simți în sfârşit că-şi făcuse datoria şi că se putea duce după Nell în bucătărie.

Tăvile goale erau aranjate frumos una peste cealaltă pe blatul de marmură albă din bucătăria lui Gladys. Bolurile de servire erau strânse într-o parte. Chiuveta era plină cu apă cu detergent din care se ridicau mici dâre de abur şi din care Nell încărca sistematic maşina de spălat vase.

— Când ai stat ultima oară jos?

— Nu-mi aduc aminte. Aranjă nişte farfurii în maşină. Dar mă dor picioarele de mă omoară şi asta mă face incredibil de fericită.

— Poftim! Îi întinse un pahar de şampanie. M-am gândit că meriți.

— Cu siguranță merit! Sorbi puțin înainte să-l pună deoparte. Atâtea săptămâni de pregătiri şi în sfârşit e gata. Am cinci – ai auzit? — cinci programări pentru săptămâna viitoare. Ştiai că fiica lui Mary Harrison se mărită la primăvară?

— Da, am auzit. Cu Joe Bigelow. Un văr de-al meu.

— Am şanse să organizez eu nunta.

— Ai votul meu dacă incluzi şi chiftelele din seara asta în meniu. Au fost delicioase.

— O să-mi notez.

Era aşa de bine să poată face planuri de viitor! Nu doar pentru o zi sau o săptămână, ci pentru o lună întreagă.

— Ai văzut cum au dansat Gladys şi Carl?

Îşi îndreptă spatele şi-şi apăsă o mână pe mijlocul coloanei, unde începuse să o doară.

— Treizeci de ani şi dansau în grădină, privindu-se de parcă ar fi fost prima oară.

Eu zic că a fost cel mai frumos moment din întreaga seară. Ştii de ce?

— De ce?

Se întoarse spre el.

— Pentru că felul în care au dansat, felul în care s-au privit... asta e tot ce contează. Nu decoraţiunile sau luminiţele sau cocktailul de creveţi. Tot ce contează este că între doi oameni există o legătură şi că ei cred în asta. Cred unul în celălalt. Ce s-ar fi întâmplat cu ani în urmă dacă vreunul dintre ei ar fi întors spatele şi ar fi plecat? Nu ar mai fi dansat în seara asta în grădină şi ar fi pierdut toate momentele de până acum.

— Eu nu am avut şansa să dansez cu tine. Întinse o mână şi-i atinse obrazul cu degetele. Nell...

— Aici erai!

Cu ochii umezi şi strălucitori, Gladys năvăli peste ei.

— Mă temeam c-ai fugit.

— Nu, câtuşi de puţin. Trebuie să termin treaba aici, apoi să verific întreaga casă şi să mă asigur că totul e la locul lui.

— În niciun caz! Ai făcut suficient, mai mult decât mă aşteptam. N-am mai avut aşa o petrecere. Niciodată în viaţa mea! Oamenii o să vorbească ani de zile despre ea. O prinse de umeri pe Nell şi o pupă pe obraji. Am fost o pacoste şi o

ştiu prea bine. Apoi o strânse atât de tare în braţe că-i tăie răsuflarea. Oh, a fost fantastic! Şi n-o să aştept încă treizeci de ani ca să repet întreaga poveste. Acum vreau să te duci acasă şi să te întinzi în pat.

Puse în mâna lui Nell o bancnotă nouă de o sută de dolari.

— Pentru tine.

— Doamnă Macey, nu trebuie să-mi daţi bacşiş mie. Peg şi...

— Am avut grijă şi de ele. Să ştii că mă supăr dacă nu accepţi banii ăştia şi nu-ţi cumperi ceva drăguţ de ei. Hai, acum şterge-o. Orice mai e de făcut poate aştepta până mâine. Domnule şerif, ajut-o pe Nell să ducă tăvile la maşină.

— Sigur că da.

— A fost mai frumos decât la nuntă! zise Gladys, îndreptându-se spre uşă. Se întoarse puţin şi le făcu cu ochiul. Acum să vedem dacă putem face vreo îmbunătăţire la noaptea nunţii.

— Se pare că pe Carl îl aşteaptă o surpriză.

Zack ridică un vraf de tăvi.

— Ar fi cazul să plecăm, să le lăsăm puţină intimitate proaspeţilor însurăţei.

— Sunt în urma ta.

Fu nevoie de trei drumuri, iar Carl împinse o sticlă de şampanie în mâinile lui Nell în timp ce îi îndemna să dea zor.

— Uşurel, ce atâta grabă? râse Zack în timp ce încărca totul în maşina lui Nell.

— Maşina ta unde e?

— Hmm? Oh, a luat-o Ripley să ducă acasă ultimii invitaţi ameţiţi. Cei mai mulţi au luat-o pe jos, iar asta a fost de mare ajutor.

Nell îşi îngădui să se uite la el. Purta costum, dar scăpase de cravată. Se vedea umflătura din buzunar, unde o îndesase.

Deschise gulerul cămăşii şi Nell îi putu vedea pielea frumos bronzată a gâtului.

Un zâmbet se contură pe buzele lui în timp ce privea cum luminile din casa soților Macey se sting pe rând. Profilul lui nu era perfect. Nu-şi dăduse părul cu gel. Iar felul în care stătea, cu degetele mari îndesate în buzunarele din față ale pantalonilor, era relaxat mai degrabă decât elegant.

Când simți fiorul de dorință, nu încercă să-l înăbuşe. În schimb, făcu un pas spre el.

— Nu am băut decât jumătate de pahar de şampanie. Nu sunt beată, gândesc limpede şi reflexele mele sunt perfecte.

Întoarse capul spre ea.

— În calitate de şerif, mă bucur să aud asta.

Fără să-şi ia privirea de la el, scoase cheile din buzunar şi le ridică, clătinându-le.

— Vino acasă cu mine. Conduci tu.

Licărul din ochii lui se transformă pe dată într-o flacără mistuitoare.

— N-o să te întreb dacă eşti sigură. Luă cheile. O să-ți spun doar să urci în maşină.

Îşi simțea genunchii moi, dar urcă în maşină în timp ce Zack se aşeza la volan.

Când o trase peste el şi o sărută cu patimă, uită cu totul de genunchi şi făcu eforturi să urce în poala lui.

— Aşteaptă, aşteaptă puțin! Dumnezeule mare!

Băgă cheia în contact. Motorul se trezi la viață şi, în ciuda protestelor maşinii, întoarse la o sută optzeci de grade. Maşina gemea şi huruia, făcând-o pe Nell să râdă nervos.

— Dacă rabla asta se dezmembrează înainte să ajungem, va trebui s-o luăm la fugă. Zack...

Îşi desfăcu centura de siguranţă pe care şi-o pusese din reflex şi se întinse ca să-i muşte urechea.

— Simt că o să explodez.

— Ţi-am spus vreodată că am o mare slăbiciune pentru femeile care poartă vestă neagră?

— Nu. Serios?

— Am descoperit în seara asta.

Întinse mâna, o prinse de decolteul vestei şi o trase spre el. Neatent, din motive evidente, luă prea strâns curba şi dădu cu roţile peste bordură.

— Încă puţin, spuse el gâfâind. Încă un minut.

Cu scârţâit de frâne şi o smucitură violentă, opri în faţa căsuţei lui Nell. Abia reuşi să oprească motorul înainte să se întindă după ea. O trase în braţele lui şi o sărută din nou. Şi-şi lăsă mâinile să exploreze în voie.

Nell se simţi străbătută de dorinţă, o dorinţă fierbinte şi bine-venită. Lăsându-se în voia ei, trase de sacoul lui, îşi arcui spatele sub mâinile lui. Şi se înfioră de plăcere când îi simţi prima oară mâinile bătătorite pe pielea ei.

— Înăuntru.

Se simţea nerăbdător ca un adolescent şi la fel de neîndemânatic când deschise maşina.

— Trebuie să mergem înăuntru.

O trase afară şi amândoi respirau întretăiat în timp ce luptau unul cu hainele celuilalt. Se împiedicară şi simţi cum îi sar nasturii de la cămaşă. În timp ce aproape că o ducea pe sus spre căsuţa galbenă, ecourile râsului ei încântat îi răsunau în minte.

— Oh! Îmi plac mâinile tale! Vreau să le simt pe mine.

— O să am grijă de asta. Pe toţi dracii, ce-are uşa?

Chiar în timp ce-şi descărca frustrarea izbindu-se cu şoldul în ea, uşa se deschise brusc.

Se prăbuşiră pe podea, jumătate înăuntru, jumătate afară.

— Aici. Chiar aici! repeta Nell, în timp ce degetele ei îşi făceau de lucru cu cureaua lui.

— Stai! Aşteaptă numai să închid...

Reuşi să se rostogolească şi să închidă uşa cu piciorul.

Camera era cufundată în lumina lunii şi în umbre. Podeaua era tare ca piatra.

Niciunul dintre ei nu observă acest amănunt în timp ce-şi smulgeau hainele, se răsuceau şi se rostogoleau. Surprinse crâmpeie de imagini erotice cu pielea ei albă şi frumoasă, curbele blânde, liniile delicate.

Voia să privească. Voia să aştepte.

Trebuia s-o ia.

Când cămaşa îi rămase prinsă în butonii de la încheietură, abandonă lupta şi-şi coborî gura pe sânii ei.

Nell vibră sub el, asemenea unui vulcan pe punctul de a erupe. Îşi simţi trupul străbătut de valuri de căldură până când simţi că e pregătită.

Se arcui sub el, mai degrabă o cerere decât o ofertă, împungându-i spatele cu unghiile. Lumea se învârtea, mai repede şi mai repede, ca şi cum ar fi urcat într-un carusel scăpat de sub control şi tot ce o mai ţinea ancorată în realitate era greutatea trupului său peste al ei.

— Acum!

Îi prinse şoldurile, se deschise pentru el.

— Acum!

Se afundă în ea, îşi lăsă corpul să preia controlul, renunţă să mai gândească. Nu mai rămăsese nimic, decât furia nestăpânită a împerecherii.

Îl cuprinse asemenea unui pumn fierbinte şi ud şi o simţi strângându-se, întinzându-se sub el asemenea unui arc înainte să scoată un strigăt de triumf.

Îi simţi orgasmul zguduind-o sub el.

Plăcerea o inundase, îi anulase orice simț, orice gând rațional. Zburând liberă, se înfăşură în jurul lui, ținându-se strâns ca să-l ia cu ea.

Şi, cu acea bucurie supremă, îl duse pe culmi.

Capitolul 12

Zack simți că-i țiuie urechile. Sau poate că era doar sunetul inimii lui care îi lovea coastele cum loveşte un pumn clapele unui pian. În orice caz, nu-şi putea limpezi mintea, nu-şi putea convinge trupul să se mişte. S-ar fi temut să nu sufere de paralizie temporară, dacă ar fi avut energia de a fi în stare să se teamă.

— Bine, reuşi el să îngaime şi trase aer în piept. În regulă, şi expiră. Cred că m-am împiedicat.

— Şi eu.

Era întinsă sub el, în poziția perfectă ca să-i gâdile gâtul cu nasul.

— Te-ai lovit pe undeva?

— Nu. Mi-ai amortizat tu căderea. Îl muşcă uşor de gâtul puternic. Eşti un erou!

— Da, poți fi sigură.

— Te-am grăbit. Sper că nu te superi.

— Mi-e cam greu să mă plâng în clipa de față.

Găsi energia să se rostogolească într-o parte, trăgând-o după el şi cuibărind-o alături.

— Dar sper să-mi mai dai o şansă să-mi demonstrez stilul şi finețea.

Nell îşi înălță capul, îşi scutură părul şi îl privi cu un rânjet până la urechi.

— Ce?

— Tocmai mă gândeam cât de mult îmi place stilul tău. Ori de câte ori te-am văzut în seara asta la petrecere, mi-a venit să mă ling pe buze. Şeriful Todd, mare şi chipeş,

îmbrăcat într-un costum pe care nu voia să-l poarte, trăgând de o singură bere întreaga seară ca să poată conduce oamenii în siguranță la casele lor şi privindu-mă cu ochii ăia verzi şi răbdători până când mă amețea în asemenea hal, încât trebuia să mă întorc în bucătărie ca să-mi revin.

— Chiar aşa?

Îşi trecu mâinile peste brațele ei, amuzat când se împiedică de manşetele cămăşii. Cu grijă, începu să-i desfacă nasturii.

— Ştii la ce mă gândeam în timp ce te priveam?

— Nu chiar.

— Mă gândeam că arăți ca o dansatoare, întruchiparea grației şi competenței. Şi încercam să nu mă gândesc la ce ai putea să porți pe sub cămaşa albă şi vesta aia sexy.

După ce-i eliberă încheieturile, îşi puse din nou mâinile pe brațele ei.

— Ai o siluetă atât de frumoasă, de unduioasă, Nell. Mă scoate din minți de câteva săptămâni.

— Nu pot să-ți explic cum mă simt să aud asta. Să mă simt suficient de sigură cât să vreau asta.

Îşi aruncă pe spate capul şi ridică brațele.

— Oh, Dumnezeule! Mă simt atât de vie! Nu vreau să se oprească niciodată. Se aplecă din nou, îl sărută adânc, apoi se ridică în picioare. Vreau să beau şampania. Vreau să mă îmbăt şi să fac dragoste cu tine toată noaptea.

— Cred că-mi place ideea asta.

Se ridică în şezut, apoi ochii i se măriră când o văzu deschizând uşa.

— Ce faci?

— Mă duc să iau şampania din maşină.

— Lasă-mă să-mi trag pantalonii şi mă duc eu s-o aduc. Nell!

Uluit, sări în picioare în clipa în care ea țâşni afară, goală-puşcă.

— Zău, pentru Dumnezeu!

Îşi înhăță pantalonii şi se duse cu ei în mână până la uşă.

— Întoarce-te imediat, până nu sunt nevoit să te salt pentru expunere indecentă.

— N-are cine să mă vadă.

Era fabulos şi părea cel mai firesc lucru din lume să stea goală în aerul răcoros al nopții, să-i simtă mângâierea pe pielea atât de recent înfierbântată de pasiune. Cu iarba gâdilându-i tălpile, îşi ridică brațele şi începu să se învârtească în cerc.

— Vino şi tu! E o noapte frumoasă! Luna şi stelele, şi sunetul mării!

Era imposibil de ademenitoare, cu stelele creând şuvițe argintii în părul ei de culoarea aurului, cu pielea albă strălucindu-i parcă, cu fața ridicată spre cer.

Apoi privirea ei o întâlni pe a lui peste peluza îngustă, cu o putere atât de intensă, încât îi tăie respirația. Preț de-o clipă, ar fi putut să jure că o văzuse strălucind în întregime.

— Este ceva în aer, spuse ea, ridicându-şi mâinile, cu palmele rotunjite de parcă ar fi încercat să prindă suflarea nopții. Ceva ce simt în mine, ca pe un puls. Şi care-mi dă senzația că pot să fac orice. Cu palma încă făcută căuş, întinse mâna spre el. Vrei să vii să mă săruți la lumina lunii?

Nu putea rezista şi nici nu încercă. Se duse la ea şi-i prinse mâna întinsă. Cu cerul presărând lumină deasupra lor, îşi coborî gura peste a ei într-un sărut care mai degrabă o încălzi decât să o ardă.

Tandrețea sărutului i se strecură în inimă. Când o ridică în brațe, îşi cuibări capul în umărul lui, ştiind că era în siguranță şi dorită acolo.

O duse înăuntru, străbătu căsuța cu ea în brațe şi o întinse pe patul vechi, care se mişcă fără zgomot sub greutatea lor.

Mai târziu, îşi spuse în timp ce se pierdea în ea, o să se gândească ce însemna pentru el faptul că se îndrăgostea de o vrăjitoare.

Nell se trezi înainte de răsărit dintr-unul din crâmpeiele de somn pe care şi le îngăduiseră unul celuilalt. Simți căldura şi greutatea lui. Naturalețea lui, normalitatea lui absolută – amândouă o linişteau şi o incitau.

Îi desenă chipul în mintea ei, trăsătură cu trăsătură. Îl păstră acolo după ce coborî din pat ca să-şi înceapă ziua.

Făcu un duş, îşi puse pantaloni scurți şi o cămaşă fără mâneci. Fără zgomot, adună hainele pe care le împrăştiaseră prin sufragerie şi aproape că pluti până în bucătărie.

Nu simțise niciodată până atunci o asemenea dorință, o dorință care să țâşnească aproape animalic din ea, care să o înghită cu totul.

Trebuia să retrăiască experiența.

Şi tandrețea care urmase, setea insațiabilă pentru mai mult, mângâielile în întuneric, cu răsuflarea tăiată.

Totul.

Nell Channing avea un amant. Care dormea acum în patul ei.

O dorea şi asta o încânta peste măsură. O dorea aşa cum era şi nu voia să o schimbe în niciun fel. Iar asta era ca un balsam.

Plutind de fericire, făcu cafea şi, cu aroma ei în aer, pregăti o cocă pentru chifle cu scorțişoară şi o alta pentru pâine. Cânta în timp ce lucra şi privea cum soarele unei noi zile îmbujora cerul.

După ce udă grădina şi sorbi din prima cană de cafea, băgă o tavă de chifle în cuptor. Cu cana într-o mână şi un

creion în cealaltă, începu să se joace cu meniul pentru săptămâna următoare.

— Ce faci?

Sări ca un iepure în clipa în care îi auzi vocea somnoroasă şi vărsă cafea peste hârtie.

— Te-am trezit? Îmi pare rău. Am încercat să nu fac zgomot.

Zack ridică o mână.

— Nell, nu face asta. Mă scoate din sărite.

Vocea îi era îngroşată de somn şi, în ciuda a tot ce ştia, Nell simţi cum frica i se strecoară în stomac în clipa în care făcu un pas spre ea.

— Un singur lucru o să-ţi cer. Îi luă cana din mână şi bău ca să-şi limpezească mintea şi să-şi dreagă vocea. Să nu mă confunzi niciodată cu el. Dacă m-ai fi trezit şi m-ai fi enervat, ţi-aş fi spus. Dar adevărul este că m-am trezit pentru că nu erai acolo şi mi-a fost dor de tine.

— De unele obiceiuri e greu să scapi, oricât de mult ai încerca.

— Ei bine, mai încearcă. Vorbi pe un ton lejer, apoi se duse la aragaz ca să-şi toarne şi el o cană de cafea. Deja ai băgat ceva la cuptor? Adulmecă aerul. Pe toţi sfinţii! Trase mirosul în piept cu o expresie reverenţioasă. Chifle cu scorţişoară?

Gropiţele îi apărură în obraji.

— Şi dacă sunt?

— Voi fi sclavul tău.

— Te laşi atât de uşor, domnule şerif. Scoase o mănuşă din sertar. Ce-ar fi să iei loc? O să te hrănesc şi putem discuta la micul dejun despre ce aşteptări am de la sclavul meu.

Luni dimineaţa, Nell intră radiind în Cafeneaua cu Cărţi, încărcată cu tot felul de bunătăţi. Salută cu un strigăt vesel şi urcă ţopăind la etaj.

Lulu, care stătea la tejgheaua din față, se opri din sortat comenzile primite prin poştă şi buzele îi tremurară uşor, în timp ce Mia se întoarse de la rafturile pe care le aranja.

— Cineva, zise ea, a avut un weekend foarte plăcut.

— Te duci s-o tragi de limbă şi să afli detalii?

— Te rog!

Mia băgă în raft încă o carte, apoi îşi scutură nişte scame de pe fustă.

— Driadele dansează în păduri?

Lulu zâmbi amuzată.

— Ei bine, nu uita să-mi spui şi mie.

Mia urcă la cafenea, învăluită de mirosul irezistibil al chiflelor cu scorțişoară.

— Nu te-ai plictisit weekendul ăsta, comentă ea, cercetând cu privirea ofertele dimineții.

— Deloc.

— A fost o petrecere grozavă sâmbătă seara. Ai făcut o treabă pe cinste, surioară.

— Mulțumesc. Nell aranjă brioşele în vitrină, apoi îi turnă Miei prima cafea a dimineții. Şi m-am ales şi cu vreo câteva întâlniri săptămâna asta, cu potențiali clienți.

— Felicitări. Dar... Mia trase în nări aroma cafelei. Nu cred că radiezi aşa de frumos în dimineața asta datorită posibilelor oferte de afaceri pentru viitor. Vreau să gust şi eu o gogoaşă din aia.

Ca şi cum nu ar fi avut nicio intenție ascunsă, se duse în spatele tejghelei în timp ce Nell îi alegea o gogoaşă.

— Cu siguranță ai aerul unei femei care a mai făcut şi altceva în afară de gogoşi weekendul ăsta.

— Am lucrat puțin şi în grădină. Roşiile cresc foarte frumos.

— Îhâm.

Ridică gogoaşa parfumată până în dreptul buzelor şi muşcă atent.

— Îmi imaginez că şeriful Todd a fost la fel de gustos ca gogoaşa asta. Zi!

Deschidem în zece minute.

— N-ar trebui să vorbesc despre asta. Nu-i frumos, nu crezi?

— Asta-i culmea! Ba trebuie să vorbeşti, e de la sine înțeles. Ai puțină milă! Eu una n-am avut niciun fel de activitate sexuală de o bucată destul de lungă de timp aşa că merit să mă bucur măcar de experiența altuia. La naiba, pari atât de fericită!

— Sunt. A fost minunat. Nell făcu vreo câțiva paşi de dans, apoi luă o gogoaşă pentru ea. Scandalos! Are o... energie fantastică.

— Oh. Mmm.

Mia îşi trecu limba peste buze.

— Nu te opri acum.

— Cred că am doborât vreo câteva recorduri.

— Acum te dai mare, dar nu face nimic. Eşti printre prieteni.

— Ştii care-i partea cea mai bună?

— Sper c-o să mi-o spui. Şi celelalte părți la fel.

— Nu s-a purtat... nu se poartă cu mine de parcă aş fi fragilă sau neputincioasă.

Sau, ştii tu... rănită. Aşa că nu mă simt nici fragilă, nici neputincioasă, nici rănită când sunt cu el. Mi s-a întâmplat pentru prima oară... Abia am apucat să intrăm în casă, că eram deja pe podea şi ne rupeam hainele unul altuia. A fost atât de normal.

— Cu toții am avea nevoie din când în când de genul ăsta de normalitate. Sărută grozav, nu-i aşa?

— Oh, da! Şi când...

Nell uită să-şi termine propoziția şi păli.

— Aveam 15 ani, îi explică Mia, muşcând din nou din gogoaşa cu scorțişoară. M-a adus acasă de la o petrecere şi

ne-am satisfăcut reciproc curiozitatea cu două săruturi foarte lungi şi foarte intense. Deşi n-o să-ți insult inteligența spunându-ți că m-am simțit de parcă mi-aş fi sărutat un frate, o să-ți spun totuşi că nu era potrivit pentru mine şi am ales să fim doar prieteni. Dar au fost nişte săruturi grozave. Linse glazura de pe deget. Aşa că am cât de cât idee cât de încântător a fost weekendul tău.

— Mă bucur că n-am ştiut asta. Cred că aş fi fost intimidată.

— Ce drăguță eşti! Ei? Şi ce ai de gând să faci cu Zachariah Todd?

— O să mă bucur de el.

— Un răspuns perfect.

Pentru moment.

— Are şi nişte mâini foarte pricepute, nu? comentă ea, îndepărtându-se agale.

— Acum chiar că va trebui să taci!

Râzând, Mia începu să coboare scările.

— Deschid uşile!

„La fel şi tu, surioară", adăugă în gând.

Mia ar fi fost surprinsă dacă ar fi ştiut că şi Zack, la rândul lui, era supus unui interogatoriu personal la cafeaua de dimineață.

— Nu prea te-am văzut weekendul ăsta.

— Am avut treabă. Şi nu ți-am adus un cadou?

Ripley se lupta cu entuziasm cu prima gogoaşă.

— Mm. E bună, reuşi să îngaime, cu gura plină. Cred că treaba ta a avut legătură cu cea mai bună bucătăreasă de pe insulă, lucru pe care, isteață cum sunt, l-am dedus judecând după punga în care ai vreo şase gogoşi.

— Au mai rămas doar patru.

Savura la rândul lui o gogoaşă cu scorțişoară în timp ce studia hârtiile de pe birou.

— John Macey încă n-a plătit amenzile alea pentru parcare. Are nevoie de un imbold.

— Vorbesc eu cu el. Aşadar, tu şi Nell aţi dansat rumba pe saltele?

Zack îi adresă o privire încruntată.

— Ai o inimă atât de romantică, Rip. Nu ştiu cum reuşeşti să treci prin viaţă cu un asemenea sentimentalism.

— Când eviţi o întrebare înseamnă de obicei că răspunsul este afirmativ. Din manualul poliţistului. Cum a fost?

— Eu te întreb despre viaţa ta sexuală?

Ripley ridică un deget în semn că făcea o pauză în timp ce înghiţea.

— Da.

— Doar pentru că sunt mai mare şi ştiu mai bine.

— Da, sigur.

Înhaţă încă o gogoaşă, nu doar pentru că erau incredibil de bune, ci şi pentru că ştia că o să-l enerveze.

— Dacă te las să joci cartea cu fratele mai mare care ştie mai bine, atunci trebuie să admiţi că eu, deşi mai mică, sunt mai cinică. Ai de gând să o verifici mai bine acum?

— Nu.

Cu gesturi largi, Zack deschise sertarul, puse punga cu gogoşi înăuntru, îl închise.

— Dacă ai gânduri serioase cu ea şi, la cum te cunosc eu, ai, trebuie să ştii ce şi cum, Zack. N-a picat din cer pe Trei Surori.

— A venit cu feribotul, spuse el, netulburat. Care-i problema ta? Credeam că-ţi place.

— Îmi place. Chiar foarte mult, întâmplător. Urcă un şold pe colţul biroului. Dar, din motive pe care de cele mai multe ori nu le pot înţelege, şi pe tine te plac foarte mult. Ai o slăbiciune pentru persoanele rănite şi aflate în dificultate, Zack, şi uneori, fără să fie vina lor, persoanele rănite şi în dificultate te pot muşca de unde te doare mai tare.

— Mă ştii să nu fi fost vreodată în stare să-mi port singur de grijă?

— Eşti îndrăgostit de ea.

Când Zack clipi apoi rămase cu privirea țintă la ea, Ripley sări de pe birou şi începu să se plimbe agitată de colo-colo.

— Ce, crezi că sunt oarbă sau proastă? Te cunosc de-o viață şi-ți cunosc fiecare mişcare, fiecare ton, fiecare expresie de pe mutra aia bleagă. Eşti îndrăgostit de ea şi nici măcar nu ştii cine este.

— Este exact cine şi ce mi-am dorit întreaga viață.

Ripley se pregăti să lovească biroul cu piciorul, dar se opri şi privirea îi deveni blândă şi neajutorată.

— Ah, la naiba, Zack! De ce a trebuit să faci una ca asta?

— Pentru că este adevărat. Aşa suntem noi, ăştia din neamul Todd, nu? Stăm ce stăm singuri-singurei, apoi poc! Ne loveşte şi s-a terminat totul. Am fost lovit şi-mi place.

— Bine, hai să dăm puțin înapoi.

Hotărâtă să-l facă să vadă realitatea fie că voia, fie că nu, Ripley îşi înfipse palmele în birou şi se aplecă în față.

— Are probleme. A reuşit să scape de ele, cel puțin temporar, dar există. S-ar putea să vină după ea, Zack. Dacă nu mi-aş fi făcut griji pentru tine, n-aş fi întrebat-o niciodată pe Mia. Mai degrabă mi-aş fi tăiat limba cu un cuțit ruginit de bucătărie. Dar am întrebat-o şi nu-i e clar ce şi cum.

— Scumpo, când ai spus mai devreme că mă cunoşti, ai avut dreptate. Aşadar, care crezi tu că o să fie reacția mea la ceea ce tocmai mi-ai spus?

Ripley suflă şuierând aerul printre dinți.

— Dacă vine după ea, va trebui să treacă de tine.

— Cam aşa ceva. N-ar trebui să fii pe teren, sau preferi să te ocupi de hârtii astăzi?

— Mai degrabă mănânc nişte păduchi. Îşi puse şapca şi-şi trase părul prins în coadă pe la spate. Ascultă, mă bucur că ai găsit pe cineva care ţi se potriveşte.

Mă bucur şi mai mult că-mi place fata. Dar Nell Channing e mai mult decât o femeie drăguţă cu un trecut întunecat, care ştie să gătească înnebunitor de bine.

— Vrei să spui că e vrăjitoare, spuse Zack, calm. Da, mi-am dat seama. N-am o problemă cu asta.

Cu aceste cuvinte, se întoarse la tastatură, râzând în barbă în clipa în care Ripley ieşi trântind uşa în urma ei.

— Zeiţa nu cere sacrificii, spuse Mia. E mamă. Ca orice mamă, cere respect, iubire, disciplină şi nu vrea decât fericire pentru copiii ei.

Era o seară răcoroasă. Mia putea deja să simtă sfârşitul verii. Curând, pădurea avea să se schimbe din verde şi luxuriantă într-o frenezie de culori sălbatice.

Văzuse deja omizile grase, privise veveriţele cărând alune în lăbuţe. Prevesteau, îşi spuse, o iarnă lungă şi rece.

Dar, deocamdată, trandafirii ei erau înfloriţi şi plantele ei cele mai fragile se răsuceau parfumate printre pietrele grădinii.

— Magia prinde viaţă din elemente şi din inimă. Dar ritualurile se ţin cel mai bine cu unelte, chiar şi cu ajutoare vizuale, dacă vrei. Orice artă se bazează pe o anumită rutină şi implementare.

Străbătu grădina până la uşa bucătăriei şi o deschise pentru Nell.

— Am ceva pentru tine.

Încăperea era la fel de parfumată ca şi grădina. Mănunchiuri de ierburi aromatice erau atârnate la uscat pe cârlige. Ghivece cu flori pe care Mia le alesese ca să-i ţină de urât înăuntru stăteau aliniate frumos pe pervaz. Pe aragaz era ceva ce nu putea fi descris altfel decât un ceaun, care bolborosea pe foc scoţând un abur de culoare purpurie.

— Ce găteşti?

— Oh, doar un farmec simplu pentru cineva care are un interviu pentru o slujbă spre sfârşitul săptămânii. Are emoţii. Mia îşi trecu o mână prin aburi. Heliotrop pentru succes, floarea-soarelui pentru carieră, puţină alună ca s-o ajute la partea cu comunicarea – şi încă puţin dintr-asta, niţel dintr-aia. O să pun farmecul în nişte cristale pe care să le poată ţine într-un săculeţ, în geantă.

— O să primească postul?

— Asta depinde de ea. Arta nu ne promite împlinirea tuturor dorinţelor şi nici nu este o cârjă în care să se sprijine cei slabi. Acum, uneltele tale, continuă ea, făcând un gest spre masă.

Le alesese cu grijă, cu imaginea lui Nell în minte.

— Odată ce ajungi acasă, ar trebui să le cureţi. Nimeni să nu le atingă fără permisiunea ta. Au nevoie de energia ta. Bagheta asta e făcută dintr-o ramură de mesteacăn, culeasă dintr-un copac viu la solstiţiul de iarnă. Cristalul din vârf este din cuarţ limpede. Mi-a fost dăruită de cea care m-a instruit.

Era frumoasă, subţire şi netedă şi, când îşi trecu un deget peste ea, Nell o simţi aproape mătăsoasă.

— Nu poţi să-mi dai ceva ce-a fost un dar.

— Un dar care trebuie dat mai departe. O să vrei să ai şi altele. Arama e bună.

Asta e mătura ta, continuă ea, ridicând o sprânceană în clipa în care Nell îşi înăbuşi râsul.

— Iartă-mă, n-am crezut niciodată că... o mătură?

— N-o să zbori pe ea. Atârn-o la uşă pentru protecţie, foloseşte-o ca să mături energia negativă. O cană – din nou, într-o zi vei dori să ţi-o alegi singură, dar, momentan, e bună şi asta. Am cumpărat-o de la piaţa insulei, de la obiecte din sticlă. Uneori, obiectele simple sunt cele mai bune. Steaua în cinci colţuri e din răşină de arţar. Pumnalul

nu îl foloseşti ca să tai propriu-zis, ci pentru a direcționa energia.

Nu-l atinse, dar îi spuse lui Nell să o facă.

— Unii preferă săbiile, dar nu cred că e genul tău, adăugă în timp ce Nell explora mânerul sculptat cu vârful degetului. Lama e tocită şi aşa trebuie să fie. Secera, pe de altă parte, e menită să taie obiecte fizice. Mânerul e curbat, ca să-l poți ține bine atunci când recoltezi ierburile şi plantele, când sculptezi baghete, inscripționezi lumânări şi aşa mai departe. Sunt şi câteva vrăjitoare de bucătărie care o folosesc ca să taie mâncarea. Alegerea îți aparține, fireşte.

— Fireşte, o aprobă Nell.

— Presupun că te descurci să-ți alegi şi să-ți cumperi singură ceaunul. Cele din fontă sunt cele mai bune. Poți să găseşti o cădelniță care să-ți placă la unul din magazinele de suveniruri de pe insulă, la fel şi tămâie. Conurile şi bețele sunt mai accesibile în partea locului. Când o să ai timp, poți să-ți pregăteşti singură pudra de tămâie. O să ai nevoie de nişte coşuri de paie şi nişte petice de mătase.

Vrei să-ți notezi toate astea?

Nell suflă aerul din obraji.

— Poate c-ar fi mai bine.

— Lumânări, continuă Mia, după ce-i întinse lui Nell hârtie şi un creion. O să-ți explic scopul culorilor şi simbolurile. Am nişte cristale pentru tine, dar o să vrei mai multe, pe care să le alegi singură. Două duzini de borcane cu capac, mojar şi pistil, sare de mare. Am un pachet de tarot pe care pot să ți-l împrumut şi câteva cutii de lemn, deşi o să le vreau şi pe astea înapoi. Ei, îți ajunge ca să începi.

— E mai complicat decât credeam. Mai înainte – în ziua din grădină – n-am făcut decât să stau.

— Există lucruri pe care le vei putea face cu mintea şi cu inima şi altele pentru care e nevoie de obiecte – ca o extensie

a puterii şi în semn de respect pentru tradiție. Acum că ai un computer, n-ar strica să ții o listă cu vrăjile.

— O lista cu vrăjile? Pe computerul meu?

— De ce să nu fii practică şi eficientă? Nell, ai discut cu Zack despre ceva din toate astea?

— Nu.

— Te temi de reacția lui?

Atinse din nou bagheta şi se întrebă.

— În parte, dar, înainte să ajungem la asta, nici măcar nu ştiu cum aş putea să-i spun. Nici măcar eu nu sunt încă pe deplin dumirită.

— Mi se pare corect. Ce împărtăşeşti sau nu cu alții este strict alegerea ta, la fel ca ce dai sau ce iei.

— Ținând cont de părerea lui Ripley, mă tem să nu gândească şi el la fel.

Presupun că nu vreau să ajungem prea curând la discuții.

— Cine te-ar putea învinovăți? Hai să facem o plimbare!

— Sincer, ar trebui să mă întorc. Se face întuneric.

— O să te-aştepte.

Mia deschise o cutie cu capacul sculptat, de unde scoase bagheta ei. Vârful era rotund, din cuarț, şi fumuriu, la fel ca ochii ei.

— Ia-o şi tu pe-a ta. E timpul să înveți să faci un cerc. N-o să ne complicăm, îi promise ea, împingând-o uşor pe Nell afară pe uşă. Şi, după aceea, aproape că-ți pot garanta că sexul o să fie senzațional.

— Nu-i doar sex, începu Nell. Dar, cu siguranță, e un avantaj.

În timp ce se îndreptau spre pădure, o ceață uşoară începu să se învârtească la picioarele lor, îmbrățişând pământul. Umbre lungi se revărsau dinspre copaci, linii negre peste verde pal.

— Se schimbă vremea, spuse Mia. Ultimele luni de vară mă fac întotdeauna melancolică. E ciudat, pentru că iubesc

toamna, îi iubesc mirosurile şi culorile, iubesc pişcătura aerului când ieşi din casă dimineaţa.

„Eşti singură.” Nell aproape că rosti cuvintele cu voce tare, înainte să-şi muşte limba. La ce-ar fi putut ajuta asemenea cuvinte? Ar fi făcut-o doar să pară îngâmfată şi plină de ea, o femeie care tocmai îşi făcuse un amant.

— Poate e o reminiscenţă din copilărie? sugeră ea. Sfârşitul verii însemna că te întorci la şcoală.

O urmă pe Mia pe o potecă bătătorită, prin ceaţă şi umbre.

— Întotdeauna detestam primele săptămâni de şcoală. Mai puţin dacă tata se întâmpla să servească doi ani la rând în aceeaşi bază, dar era oribil când eram nou-venită şi toţi ceilalţi erau deja grupaţi în bisericuţe.

— Cum te-ai descurcat?

— Am învăţat cum să vorbesc cu oamenii, cum să-mi fac prieteni, deşi ştiam că n-o să dureze prea mult. Am trăit mult în propria mea minte. Presupun că, în parte, asta m-a făcut o ţină perfectă pentru Evan. Mi-a promis să mă iubească, să mă respecte şi să mă preţuiască pentru totdeauna. Şi îmi doream tare mult acest pentru totdeauna lângă cineva.

— Şi acum?

— Acum vreau doar să-mi creez propriul spaţiu şi să mă ţin de el.

— Încă ceva ce avem în comun. Ăsta e unul din spaţiile mele.

Păşiră într-un luminiş unde ceaţa era albă de la lumina blândă a lunii care răsărea. Globul argintiu sclipea printre copaci, poleia jucăuş frunzele verde-închis, se revărsa peste marginile a trei stânci, puse una peste alta. Pe ramurile copacilor care încercuiau luminişul atârnau chite de ierburi. Cristale strălucitoare, înşirate în linie, se atingeau şi răsunau blând în bătaia uşoară vântului.

Iar sunetul vântului, al pietrelor, al valurilor din apropiere – era muzică.

Întreg locul emana un sentiment primitiv, esențial.

— E frumos aici, începu Nell. Şi... Aş vrea să spun straniu, dar nu cu sens de înfricoşător. Aproape că te aştepți să vezi fantome sau călăreți fără cap. Şi, dacă ai vedea, ar părea cât se poate de firesc, câtuşi de puțin înspăimântător.

Se întoarse, făcând ceața să i se răsucească precum mătasea între picioare, şi simți miros de lămâiță, rozmarin şi salvie, purtat de o adiere de vânt dinspre ramurile copacilor.

Şi mai surprinse încă ceva – un zumzet uşor, aproape ca o muzică.

— Aici ai fost în noaptea solstițiului, înainte să vii pe stânci.

— Locul ăsta e sfânt, îi spuse Mia. Se spune că surorile au stat aici, acum mai bine de trei sute de ani, şi au făcut magia care le-a creat adăpostul. Fie că a fost aşa sau nu, pe mine locul ăsta m-a atras întotdeauna. Vom face cercul împreună.

E un ritual de bază.

Mia scoase din buzunar pumnalul de ritual şi începu. Fascinată, Nell repetă cuvintele, gesturile şi nu fu surprinsă în clipa în care un inel subțire de lumină începu să strălucească prin aburul ceții.

— Chemăm Aerul, Pământul, Apa şi Focul, să ne apere cercul, să ne-mplinească norocul. Veniți să ne-apărați, aici veniți, magia nopții o primiți!

Mia lăsă jos cuțitul, bagheta, îi făcu semn din cap lui Nell după ce repetă scandarea.

— O să poți să faci cercul în felul tău, cu propriile cuvinte, când o să fii pregătită.

Sper că nu te superi, dar eu prefer să lucrez goală atunci când îmi permite vremea.

Cu aceste cuvinte, Mia îşi scoase rochia şi o împături frumos, în timp ce Nell o privea cu gura căscată.

— Păi, sincer, eu...

— Nu e obligatoriu.

Fără să fie vreun pic jenată de goliciunea ei, Mia îşi ridică din nou bagheta.

— Dar eu prefer aşa, în general, mai ales pentru ritualul ăsta.

Avea un tatuaj – un semn din naştere? se întrebă Nell. Un semn mic, în formă de pentagramă, pe pielea albă ca laptele a coapsei ei.

— Ce ritual?

— O să chemăm Luna. Unele – cele mai multe – fac de obicei asta atunci când e mult de muncă, dar eu am uneori nevoie de surplusul de energie... sau doar îmi place. Pentru început, deschideți mintea. Mintea, suflarea, inima. Ai încredere în tine. Fiecare femeie este condusă de Lună, la fel ca marea. Ține bagheta în mâna dreaptă.

Copiind în oglindă gesturile Miei, Nell ridică încet brațele, tot mai sus, apoi prinse bagheta cu mâinile.

— În astă noapte, la oră târzie, puterea Lunii va să vie. Alătură-te nouă din noapte-n lumină.

Încet, întoarseră baghetele, le îndreptară spre inimă.

— Femeie, zeiță, de strălucire plină. Putere şi bucurie de la tine vin! Cu inima deschisă le primim!

Îl simți, rece şi fluid şi puternic. Un val de energie şi lumină înăuntrul ei.

Pulsând, aşa cum părea să pulseze mingea albă a Lunii în timp ce se ridica grațios deasupra copacilor. Aproape că le putea vedea – crâmpeie de lumină cu margini albăstrii care se revărsau dinspre astrul ceresc şi intrau în ea.

Odată cu puterea veni o extraordinară senzație de bucurie. Izbucni din Nell sub forma unui râs în hohote, în timp ce Mia îşi cobora bagheta.

— Uneori e minunat să fii fată, nu crezi? O să închidem cercul acum. Şi cred eu, surioară, că o să găseşti tu o cale să eliberezi toată energia asta.

După ce rămase singură, Mia îşi puse la lucru propria energie, făcând vrăji de protecție. Nell avea o putere naturală foarte mare, în cea mai mare parte necontrolată. Putea şi avea s-o ajute s-o exploreze, s-o controleze, s-o rafineze.

Însă exista o chestiune mai urgentă care îi ocupa în acest moment mintea.

În cerc, în pădure, Mia văzuse ceva ce Nell nu observase. Privise cum norul, singur şi întunecat, alunecă peste inima Lunii.

Capitolul 13

Ultimele săptămâni de vară trecură ca prin ceață. În timpul zilei muncea din zori şi până în seară şi făcea planuri pentru proiecte pe care le câştigase şi propuneri pentru altele.

Odată ce se schimba vremea, avea să piardă turiştii de pe timpul verii. Aşa că o să fie isteață ca o furnicuță şi o să înceapă să se pregătească de pe-acum pentru iarnă.

O să vizeze proiecte pentru petreceri, pentru sărbători, pentru duminica în care se juca finala din Super Bowl. Cei de pe insulă se obişnuiseră în asemenea măsură să o solicite pentru tot felul de evenimente, mari sau mici, încât ar fi părut ciudat să facă altfel.

Nopțile erau aproape toate petrecute împreună cu Zack. Profitau de ultimele seri călduroase şi luau cina în grădină, la lumina lumânărilor, ieşeau cu barca în larg, unde aerul

răcoros începuse deja să se simtă dinspre apă, făceau dragoste îndelung şi în tihnă în cuibuşorul confortabil al patului ei.

Odată, aprinse lumânări roşii pentru pasiune. Ajunse la concluzia că funcţionau excepţional de bine.

Cel puţin două seri pe săptămână lucra împreună cu Mia la ceea ce numea în sinea ei lecţiile de ritual.

Şi, în zori, începea treaba în bucătărie.

Viaţa pe care şi-o dorise întotdeauna o înconjura. Avea tot ce visase, ba chiar mai mult. Avea în ea o putere care îi curgea prin vene ca argintul. Şi o dragoste care strălucea cu o căldură aurie.

În anumite momente, îl surprindea privind-o – tăcut, răbdător. Avea privirea unui om care aşteaptă. De câte ori se întâmpla asta, se simţea stânjenită, vinovată. Şi, de fiecare dată, alegea calea laşă şi îl ignora, dezamăgindu-se pe sine în aceeaşi măsură ca şi pe el.

Putea raţionaliza totul. Era fericită şi avea dreptul la o vreme de pace şi plăcere.

Cu numai un an în urmă îşi riscase viaţa – şi ar fi preferat să o piardă decât să mai trăiască temându-se, simţindu-se ca într-o capcană.

Multe luni după aceea fusese singură, mereu în mişcare, atentă la fiecare sunet.

Se trezea noapte de noapte scăldată în sudoare rece, din vise cărora nu le putea face faţă pe întuneric.

Şi nu avea oare dreptul să încuie toată această perioadă într-o cutie şi să arunce cheia?

Tot ce conta era momentul prezent, iar Nell oferea tot ce putea prezentului. Şi lui Zack.

Pe măsură ce vara se transforma în toamnă, era convinsă de asta, pe cât de convinsă era şi de siguranţa refugiului ei pe insula Trei Surori.

Cu ultimele cataloage de bucătărie şi noul număr din Saveur sub braţ, Nell ieşi din clădirea poştei şi o luă pe High Street, îndreptându-se spre piaţă. Turiştilor de vară le luaseră locul cei dornici să vadă culorile superbe ale pădurilor din New England, în momentul lor de maximă splendoare.

Îi înţelegea perfect. Toate colţurile insulei erau acoperite de culori înflăcărate. În fiecare dimineaţă, studia schimbările de la fereastra bucătăriei sale, privind visătoare cum frunzele pădurii păreau să ia foc. Erau momente când se plimba seara pe plajă doar ca să vadă rotocoalele de ceaţă rostogolindu-se pe ţărm, înghiţind apa şi geamandurile şi înăbuşind sunetul prelung şi monoton al navelor din larg.

De dimineaţă, pământul era acoperit cu o chiciură strălucitoare, ca de sticlă, care se topea sub razele soarelui la răsărit, transformându-se în picături de rouă ce atârnau pe firele de iarbă asemenea lacrimilor pe gene.

Ploile veneau vijelioase, măturau plajele şi stâncile, apoi se retrăgeau la fel de brusc, lăsându-i impresia că întreaga lume strălucea de parcă s-ar fi aflat sub o cupolă de sticlă.

Ea era sub cupola asta, îşi spuse Nell. În siguranţă, fără nimic de care să se teamă şi departe de lumea care vuia de cealaltă parte a apei.

Simţea cum vântul răcoros i se strecoară pe sub pulover. Salută cu un fluturat din mână chipurile familiare, se opri puţin la intersecţie ca să se asigure înainte de a traversa şi intră cu pas sprinten şi lipsit de griji în piaţă, ca să cumpere cotletele de porc pe care intenţiona să le pregătească la cină.

Pamela Stevens, care venise dintr-un impuls să viziteze insula împreună cu soţul ei, Donald, scoase un mic strigăt de surpriză şi coborî fereastra BMW-ului sedan închiriat.

— Nu opresc la niciunul din magazinele astea, Pamela. Oricât ar fi ele de drăgălaşe, până nu găsesc un loc potrivit de parcare.

— Tocmai am văzut o fantomă.

Pamela se lăsă pe spătarului scaunului, punându-şi o mână pe inimă.

— Asta-i o insulă cu vrăjitoare, Pamela, nu cu fantome.

— Nu, nu, Donald. Helen Remington. Soția lui Evan Remington. Îți jur că tocmai am văzut fantoma ei.

— Pentru Dumnezeu, nu văd de ce-ar fi venit tocmai aici ca să bântuie pe cineva!

Nici măcar loc de parcare nu poți să găseşti.

— Nu glumesc. Femeia aia arăta exact ca ea – mai puțin părul şi hainele. Pe Helen n-ai fi prins-o nici moartă îmbrăcată cu un pulover atât de oribil. Înclină capul, încercând să nu piardă din ochi piața. Trage pe dreapta, Donald. Trebuie să mă întorc şi să o văd mai bine.

— Imediat ce găsesc un loc de parcare.

— Arăta exact ca ea, repetă Pamela. Ce ciudat... m-a zgâlțâit zdravăn, crede-mă.

Biata Helen! Am fost printre ultimele persoane care au vorbit cu ea înainte de accidentul ăla cumplit.

— Da, ai mai spus. De vreo sută de ori timp de şase luni după ce a căzut cu maşina de pe stâncă.

— Aşa ceva te marchează! Burzuluindu-se, Pamela îşi îndreptă spatele şi-şi ridică nasul. Eram foarte ataşată de ea. Ea şi Even erau o pereche frumoasă. Era atât de tânără şi de frumoasă, cu tot ce-şi poate dori cineva de la viață. Când se întâmplă o asemenea tragedie, îți aminteşti că totul se poate schimba într-o fracțiune de secundă.

Când Pamela reuşi în sfârşit să-şi târască soțul înapoi la piață, Nell scotea cumpărăturile din sacoşe, încercând să se hotărască dacă să încerce cuşcuş sau un sos nou, puternic condimentat, pentru feliile groase de cartofi roşii, rumenite la cuptor.

Decise să ia o hotărâre mai târziu. Apoi, pornind radioul portabil pe care i-l lăsase Zack, se aşează într-un fotoliu, în acordurile lui Alanis Morissette şi cu numărul din Saveur.

În timp ce ronţăia un măr din coşul de pe masă, îşi trase caietul şi începu să-şi noteze ideile care îi veniseră citind articolul despre anghinare.

Continuă cu un articol despre vinurile australiene şi-şi notă care era, după părerea autorului, cea mai bună alegere pentru iarnă.

Sunetul paşilor n-o mai făcu acum să tresară, ci se simţi învăluită într-o senzaţie de căldură în clipa în care ridică privirea şi-l văzu pe Zack intrând.

— Cam devreme pentru ca apărătorul legii şi ordinii să-şi fi terminat deja treaba pe ziua de azi.

— Am făcut un schimb cu Ripley.

— Ce-i în cutie?

— Un cadou.

— Pentru mine?

Dând la o parte caietul, se ridică şi se apropie în grabă. Gura i se deschise şi uită să se mai închidă. Dragostea şi dorinţa ardeau în ea, amestecate.

— Un robot de bucătărie. Profesional, de cea mai bună calitate. Cu gesturi reverenţioase, mângâie cutia aşa cum unele femei ar putea mângâia un guler de nurcă. Oh, Dumnezeule!

— Mama zice că, dacă un bărbat dăruieşte unei femei ceva ce se bagă în priză, ar fi bine să aibă o asigurare de viaţă solidă. Dar mi-am zis că regula ei nu se aplică în cazul ăsta.

— E cel mai bun de pe piaţă. Mi-l doresc dintotdeauna.

— Te-am văzut privindu-l cu jind în catalog, de câteva ori. O prinse în clipa în care i se aruncă în braţe, ca să-i acopere faţa cu săruturi. Presupun că n-am nevoie de asigurare de viaţă.

— Îl ador, îl ador, îl ador!

Termină cu un pupic zgomotos pe buze, apoi sări să atace cutia.

— Dar este scandalos de scump. N-ar trebui să te las să-mi faci un cadou scandalos de scump aşa, pe nepusă masă. Dar o s-o fac, pentru că nu suport gândul de a nu-l avea.

— Nu-i politicos să refuzi un cadou şi, în orice caz, nu-i pe nepusă masă. E cu o zi mai devreme, dar mi-am zis că nu contează. La mulți ani!

— Ziua mea este în aprilie, dar nu te contrazic pentru că...

Se opri. Inima începu să-i pulseze în tâmple. Fierbinte şi puternic. Ziua lui Helen Remington era în aprilie. Ziua lui Nell Channing era trecută limpede pe toate actele de identitate – nouăsprezece septembrie.

— Nu ştiu la ce mă gândeam. Am uitat.

Pentru că palmele i se umeziseră de transpirație, şi le şterse pe blugi.

— Am fost atât de ocupată, încât am uitat de ziua mea.

Toată plăcerea pe care o simțise când îi făcuse cadoul se strânse într-un nod dureros în stomac.

— Nu face asta. Una e să păstrezi anumite secrete. Cu totul altceva e să mă minți în față.

— Îmi pare rău.

Îşi muşcă tare buza, simți gustul ruşinii.

— Şi mie. Pentru că voia să se uite la el, îi prinse bărbia şi i-o ridică. Te tot aştept să faci pasul, Nell. Dar nu-l faci. Te culci cu mine şi cu asta nu avem nicio problemă. Îmi povesteşti ce speri să faci mâine şi mă asculți atunci când îți vorbesc eu. Dar nu există ieri.

Încercase să nu facă o fixație din asta, încercase să-şi spună, aşa cum îi spusese lui Ripley, că nu era important. Dar acum, când realitatea îl pocnise peste față, nu o putea ignora.

— M-ai lăsat în viața ta din ziua în care ai păşit pe insulă.

Era adevărat, perfect adevărat. Ce rost ar fi avut să nege?

— Pentru mine, viața a început atunci. Nimic din ce a fost înainte nu mai contează.

— Dacă n-ar conta, n-ar mai trebui să mă minți.

Panica voia să i se ridice în gât. Contraatacă instinctiv, cu un acces de furie.

— Ce importanță are dacă ziua mea e mâine, sau peste o lună, sau peste şase luni?

De ce trebuie să conteze?

— Contează că nu ai încredere în mine. E o lovitură pentru mine, Nell, fiindcă sunt îndrăgostit de tine.

— Oh, Zack, nu poți...

— Sunt îndrăgostit de tine! repetă el, prizându-i brațele ca s-o țină în loc. Şi ştii foarte bine.

Şi, fireşte, şi asta era la fel de adevărat.

— Dar nu ştiu ce să fac în legătură cu asta. Nu ştiu ce să fac cu sentimentele mele pentru tine. Nu e simplu să am încredere în ele, să am încredere în tine. Nu e simplu pentru mine.

— Vrei să accept lucrul ăsta, dar nu vrei să-mi spui de ce nu e simplu. Fii corectă, Nell!

— Nu pot! O lacrimă i se rostogoli din ochi şi-i alunecă pe obraz. Îmi pare rău.

— Dacă aşa stau lucrurile, atunci ne amăgim amândoi.

Îi dădu drumul şi plecă.

Să bată la uşa lui Zack fu unul dintre cele mai grele lucruri pe care le făcuse Nell vreodată. Petrecuse atât de mult timp evitând orice fel de furie. Acum trebuia să o înfrunte. Şi cu o apărare foarte fragilă. De data asta, ea provocase tumultul şi ea trebuia să-l rezolve.

Se duse la intrarea din față pentru că i se părea mai oficial decât să intre prin spate, urcând scările dinspre plajă. Înainte să bată, atinse cu degetele piatra de turcoaz

pe care şi-o strecurase în buzunar, ca s-o ajute în comunicarea verbală.

Deşi nu era convinsă că lucrurile de genul acesta chiar aveau efect, nu vedea cu ce ar fi putut să strice.

Ridică mâna, apoi o lăsă la loc, blestemându-se în minte. Pe verandă era un balansoar vechi şi o muşcată atât de îngheţată, că-ţi era mai mare mila. Îi părea rău că nu o văzuse înainte să se schimbe vremea. Ar fi putut să-i spună lui Zack să o ducă înăuntru.

Şi uite cum trăgea de timp!

Îşi îndreptă spatele, bătu în uşă.

Când nimeni nu răspunse, se simţi uşurată şi disperată în acelaşi timp.

Tocmai când renunţase şi întorsese spatele, uşa se dădu de perete.

Ripley era în prag, îmbrăcată într-o pereche de colanţi până peste genunchi şi un tricou ud de transpiraţie între sâni. Îi adresă lui Nell o privire lungă şi rece, apoi se sprijini de clanţă.

— Nu eram sigură dacă am auzit pe cineva bătând. Ridicam greutăţi şi muzica era la maximum.

— Speram să pot vorbi cu Zack.

— Da, mi-am dat seama. L-ai enervat rău de tot. Şi asta nu-i uşor. Eu, una, am ani întregi de exerciţiu, dar tu trebuie că ai un talent înnăscut.

Nell strecură mâna în buzunar şi atinse piatra. Va trebui să treacă de scut ca să ajungă la ţintă.

— Ştiu că e supărat pe mine şi are dreptul să fie. Nu am şi eu dreptul să-mi cer scuze?

— Sigur, dar, dac-o faci bâlbâindu-te şi printre suspine, să ştii c-o să mă enervezi şi pe mine. Şi eu sunt mult mai rea decât Zack.

— Nu am de gând nici să plâng, nici să mă bâlbâi.

Nell simțea cum începe la rândul ei să se simtă iritată. Făcu un pas în față.

— Şi nu cred că Zack ar aprecia dacă te-ai amesteca în povestea asta. Mie în niciun caz nu-mi place.

— Foarte bine!

Mulțumită, Ripley se dădu la o parte ca s-o lase pe Nell să intre.

— E în spate, botos. Se uită prin telescop şi trage de-o bere. Dar, înainte să te duci şi să-i spui ce vrei să-i spui, vreau să-ți zic eu ceva. Ar fi putut să te verifice, să afle ce-i cu tine. Eu aşa aş fi făcut. Dar el are standarde, standarde personale, aşa că n-a făcut-o.

Vina care se aşezase pe umerii ei din clipa în care Zack ieşise pe uşă o apăsă şi mai tare acum.

— I s-ar fi părut nepoliticos.

— Mda. Pe mine nu mă deranjează să fiu nepoliticoasă. Aşa că rezolvă treaba cu el, sau o să ai de-a face cu mine.

— Am înțeles.

— Te plac şi respect un om care-şi rezolvă singur problemele. Dar, când te pui cu un Todd, nu scapi aşa de uşor. Consideră că te-am avertizat. Ripley se întoarse spre scările care urcau la etaj. Ia-ți o bere când treci prin bucătărie. Eu trebuie să-mi termin exercițiile.

Nell sări peste bere, deşi tare i-ar fi plăcut un pahar de apă rece ca gheața care să-i astâmpere arsura din gât. Străbătu sufrageria confortabil de dezordonată, trecu prin bucătăria la fel de dezordonată şi urcă pe treptele din exteriorul casei.

Zack stătea pe un scaun mare, decolorat de vreme, cu o sticlă de Sam Adams prinsă între coapse şi cu telescopul îndreptat spre cer.

Ştia că era acolo, dar nici nu i se adresă, nici nu se uită la ea. Mirosea a piersici şi a nervi.

— Eşti supărat pe mine şi o merit. Dar eşti prea corect ca să nu mă asculți.

— S-ar putea să fiu suficient de corect mâine. Ar fi mai înțelept să aştepți.

— O să-mi asum riscul.

Se întrebă dacă el ştia cât de mult însemna că-şi asuma riscul. Cât de mult însemna el pentru ea.

— Am mințit. Am mințit des şi am mințit bine şi aş face-o din nou. Am avut de ales între onestitate şi supraviețuire. Pentru mine, alegerea este încă aceeaşi, aşa că n-o să-ți spun tot ce ai nevoie să ştii. Tot ce meriți să ştii. Îmi pare rău.

— Dacă doi oameni n-au încredere unul în celălalt, n-au ce căuta împreună.

— Ție ți-e uşor s-o spui, Zack.

Când îşi luă privirea de la stele şi-o îndreptă spre ea, arzând-o cu intensitatea ei,

Nell făcu un pas spre el. Inima îi bătea dureros de tare. Nu se temea c-o s-o lovească. Dar se temea că n-o să mai vrea niciodată s-o atingă.

— Nu, la naiba! E uşor pentru tine. Tu ai locul tău aici. L-ai avut întotdeauna şi nu trebuie să-l pui la îndoială, nu trebuie să lupți pentru el.

— Dacă am un loc, spuse el cu grijă, măsurându-şi tonul, a trebuit să-l câştig. La fel ca toată lumea.

— Este diferit, pentru că tu ai pornit de la o fundație, una solidă, pe care ai construit. În ultimele luni, eu am muncit ca să-mi câştig un loc aici. L-am câştigat. Dar e diferit.

— Bine, poate că este. Dar noi doi am pornit din acelaşi loc, Nell, atunci când vine vorba de relația care a fost între noi.

„Care a fost”, îşi spuse ea. „Nu care este.” Dacă asta era linia trasată de el, putea rămâne unde era, putea rămâne pe partea ei, sau putea face un pas peste această linie.

Nu era mult mai greu, hotărî, decât să sară de pe o stâncă.

— Am fost cu un bărbat timp de trei ani. Cu un bărbat care mă lovea. Nu doar cu palmele şi cu îmbrânciturile. Vânătăile astea nu durează. Dar durează altele.

Trebui să sufle aerul ca să elibereze din presiunea pe care o simțea apăsându-i pieptul.

— Mi-a zdrobit sistematic încrederea, stima de sine, curajul şi alegerile. Şi a făcut-o cu atâta îndemânare, încât le-am pierdut înainte să-mi dau seama ce se petrece. Nu-i uşor să reconstruieşti toate astea şi încă încerc. Să vin aici, doar ca să vin până aici în seara asta a trebuit să folosesc tot ce am reuşit să strâng până acum. Nu ar fi trebuit să mă implic într-o relație cu tine şi n-am avut această intenție. Dar ceva din locul ăsta, ceva din tine, m-a făcut să mă simt normală din nou.

— Este începutul unui discurs foarte interesant. Ce-ar fi să stai jos şi să vorbim, pur şi simplu?

— Am făcut ce-a fost nevoie să fac pentru a scăpa de el. N-o să-mi cer scuze pentru asta.

— Nici nu-ți cer s-o faci.

— Nu intru în detalii. Se întoarse, se sprijini de balustradă şi rămase privind marea, neagră pe timp de noapte. Îți spun că a fost ca şi cum aş fi trăit într-un puț, un puț care devenea tot mai adânc şi tot mai rece. Ori de câte ori încercam să mă târăsc afară din el, era acolo.

— Dar ai găsit o cale.

— N-o să mă întorc. Orice va trebui să fac, oriunde va trebui să fug, n-o să mă întorc. Aşa că am mințit, am înşelat. Am încălcat legea. Şi te-am rănit. Se întoarse la loc. Şi nu regret decât ultima parte.

Rosti cuvintele sfidător, aproape cu furie, cu spatele la balustradă şi cu pumnii strânşi atât de tare, încât i se albiseră încheieturile.

„Teroare şi curaj”, îşi spuse Zack. Teroarea şi curajul se luptau înăuntrul ei.

— Credeai că n-o să înțeleg?

— Zack! Ridică mâinile, apoi le lăsă să cadă. Eu nu înțeleg încă. Nu eram un preş la uşă atunci când l-am cunoscut, nu eram o victimă uşor de exploatat. Vin dintr-o familie stabilă, solidă, la fel de funcțională ca oricare alta. Eram educată, independentă, ajutam la conducerea unei afaceri. Existaseră alți bărbați în viața mea, nimic cu adevărat serios, dar au fost nişte relații normale, sănătoase. După care iată-mă... manipulată şi abuzată. Şi prinsă în capcană.

„Oh, scumpo!” îşi spuse în sinea lui, aşa cum făcuse atunci când avusese căderea nervoasă din bucătăria cafenelei.

— De ce te mai învinovățeşti încă?

Întrebarea îi întrerupse ritmul. Preț de câteva clipe, nu putu decât să-l privească uluită.

— Nu ştiu.

Se duse şi se aşează pe scaunul de lângă el.

— Un pas bun pentru următoarea etapă ar fi să încetezi să mai faci asta, spuse el simplu, luând o gură de bere.

Încă simțea furie înăuntrul lui, câteva rămăşițe față de Nell, dar mai degrabă un val nou şi puternic îndreptat către bărbatul – fără nume şi fără chip – care îi lăsase nişte urme atât de adânci. Se gândi să-şi descarce nervii mai târziu cotonogind zdravăn sacul de box al lui Ripley.

— Ce-ar fi să-mi povesteşti despre familia ta? sugeră el şi-i întinse berea. Ştii deja că mama nu poate să gătească mai deloc şi că lui tata îi place să facă poze cu jucăria cea nouă. Ştii că au crescut aici, pe insulă, s-au căsătorit şi au avut doi copii. Iar pe sora mea o cunoşti personal.

— Tata a lucrat în armată. Era locotenent-colonel.

— Ah, un copil de armată.

Fiindcă Nell refuzase berea clătinând din cap, Zack mai luă el încă o gură.

— Ai văzut o parte din lume, nu?

— Da, ne mutam mult. Lui tata îi plăcea mereu să primească ordine noi. Îi plăcea să aibă mereu ceva nou de făcut, îmi imaginez. Era un om bun, foarte stabil, cu un râs cald, minunat. Îi plăceau filmele vechi, ale fraților Marx, şi prăjiturelele Reese cu unt de arahide. Oh, Doamne! Durerea îi ridică un nod în gât, o sugrumă, îi săpă răni adânci în stomac. S-a dus de atâta vreme, nu înțeleg cum îmi poate părea că s-a întâmplat ieri.

— Când iubeşti pe cineva, nu uiți niciodată. Şi eu mă mai gândesc încă la bunica, din când în când. Îi luă mâna şi i-o ținu uşor. Şi atunci, îi simt mirosul. Apă de lavandă şi mentă. Aveam 14 ani când a murit.

Cum de putea înțelege? Şi încă atât de precis? Asta, îşi spuse Nell, era magia lui.

— Tata a fost ucis în Războiul din Golf. Credeam că este invincibil. Aşa-mi păruse întotdeauna. Toată lumea a spus că a fost un soldat bun, dar eu îmi amintesc că a fost un tată bun. Mă asculta întotdeauna dacă aveam ceva de spus.

Era cinstit şi corect şi avea un cod de onoare, unul personal care însemna mai mult decât toate regulile şi regulamentele. Era... Dumnezeule! Întoarse capul ca să-i studieze fața lui Zack. Tocmai mi-am dat seama cât de mult semeni cu el. I-ar fi plăcut de tine, domnule şerif Todd.

— Îmi pare rău că n-am avut şansa să-l cunosc. Întoarse telescopul spre ea. Uită-te şi tu, vezi ce poți găsi pe-acolo!

Coborî capul spre vizor, privi stelele.

— M-ai iertat.

— Să zicem că am făcut progrese.

— Norocul meu. Altfel, aş fi încasat-o de la Ripley.

— Da, şi crede-mă că nu-i de glumit cu ea.

— Te iubeşte. Întotdeauna mi-am dorit un frate sau o soră. Eu şi mama am fost întotdeauna apropiate, dar ne-am apropiat şi mai mult după ce l-am pierdut pe tata. Dar întotdeauna mi-am dorit o soră. Ţi-ar fi plăcut mama. Era dură şi isteaţă şi plină de bună-dispoziţie. Şi-a început propria afacere de la zero, după ce a rămas văduvă. Şi a pus-o pe roate.

— Mai ştiu eu pe cineva.

Buzele lui Nell se curbară.

— Tata spunea întotdeauna că semăn cu ea. Zack, acum sunt cum eram înainte.

Cei trei ani dintre... au fost o anomalie. N-ai recunoaşte persoana care am devenit în timpul acestor ani pierduţi. Abia dacă o recunosc eu.

— Poate că a trebuit să treci prin asta ca să ajungi unde eşti acum.

— Poate.

Lumina pe care o vedea prin telescop deveni un nimb în clipa în care privirea i se înceţoşă.

— Am senzaţia că m-am îndreptat întotdeauna spre locul ăsta. Toate mutările din copilăria mea... Priveam în jur şi-mi spuneam: „Nu, nu-i aici. Nu încă”. În ziua în care am urcat pe feribot şi am văzut insula plutind pe apă, am ştiut. Ăsta e locul meu.

Zack ridică mâinile lor împreunate şi i le sărută pe ale ei.

— În ziua în care te-am văzut în spatele tejghelei din cafenea, am ştiut.

Fiorul îi urcă pe braţ şi-i pătrunse direct în inimă.

— Am un trecut dificil, Zack. Complicat. Mai mult decât îţi pot spune. Contezi pentru mine mai mult decât am crezut c-o să conteze vreodată cineva. Nu vreau să-ţi stric viaţa cu problemele mele.

— La cum văd eu lucrurile, Nell, e prea târziu să te mai gândeşti la asta. Sunt îndrăgostit de tine.

Un nou fior lung îi străbătu trupul.

— Sunt atâtea pe care nu le ştii. Şi atâtea care te-ar putea face să te răzgândeşti.

— Nu ai o părere prea bună despre mine.

— Oh, ba da! Bine... Îşi trase mâinile dintr-ale lui, se ridică. Gestiona mai bine crizele stând în picioare. Mai este ceva ce-ți pot spune, şi nu mă aştept să înțelegi sau să accepți.

— Eşti cleptomană.

— Nu.

— Agent sub acoperire?

Reuşi să râdă.

— Nu. Zack...

— Stai, mai am dreptul la o încercare. Eşti unul din dependenții ăia de Star Trek, care ştiu pe dinafară toate dialogurile din fiecare episod.

— Nu, doar din primul sezon al serialului original.

— Ei, atunci e-n regulă. Bine, mă dau bătut.

— Sunt vrăjitoare.

— Ah, asta ştiam.

— Nu este un eufemism pentru temperamentul meu, spuse ea, pierzându-şi răbdarea. Chiar sunt vrăjitoare. Vrăji şi farmece şi chestii de genul ăsta.

Vrăjitoare!

— Da, m-am prins din noaptea în care te-am văzut dansând goală pe peluza din fața casei şi strălucind ca o lumânare. Nell, mi-am trăit întreaga viață pe insula Trei Surori. Te aştepți să fiu înlemnit sau să-mi încrucişez degetele ca să alung răul?

Nesigură dacă se simțea uşurată sau dezamăgită de reacția lui, îl privi încruntată.

— Presupun că mă aşteptam să ai o reacție.

— Am avut una, pe moment, recunoscu el. Dar, ținând cont că locuiesc împreună cu Rip, şocul a fost oarecum

atenuat. Fireşte, ea n-a mai avut nimic de a face cu asta de ani de zile. Dacă mi-ai spune că mi-ai făcut cine ştie ce vrăji de dragoste, s-ar putea să fiu iritat.

— Fireşte că nu! Nici măcar n-aş şti cum. Eu abia... învăţ.

— Atunci, eşti doar ucenică vrăjitoare.

Amuzat, se ridică în picioare.

— Îmi imaginez că Mia o să te pună la punct cât de curând.

Nimic nu-l surprindea pe omul ăsta?

— Acum două seri, am coborât Luna.

— Ce naiba înseamnă asta? Nu, lasă, nu prea înţeleg eu metafizicul. Sunt un bărbat simplu, Nell.

Îşi trecu mâinile în sus şi-n jos pe braţele ei, în felul acela care reuşea s-o liniştească şi să-i trezească dorinţa în acelaşi timp.

— Ba nu, nu eşti.

— Suficient de simplu cât să-mi dau seama că stau aici cu o femeie frumoasă fără să profit de lumina Lunii.

Îşi coborî gura peste a ei, o trase spre el într-un sărut adânc.

Când capul îi căzu pe spate în semn de capitulare şi-şi puse braţele în jurul gâtului său, Zack o trase învârtind-o spre uşa din sticlă.

— Vreau să te duc în pat. În patul meu. Vreau să te iubesc. Pe tine, copilul de armată, care seamănă cu mama ei. Deschise uşa, o trase înăuntru. Chiar te iubesc.

Aici, îşi spuse ea în timp ce se aşezau pe pat, era adevăr. Şi aici era compasiune.

O să i le dea pe amândouă, atât cât îşi dorea, atât cât avea nevoie. Când o atinse, primi cu bucurie fiorii şi senzaţiile fluide de durere contopită cu plăcere.

Dorinţa pe care o simţea în adâncul ei era satisfăcută.

Se mişcă odată cu el, încet şi dulce. Liberă, îşi deschise pentru el inima aşa cum îşi deschidea corpul.

Când buzele li se întâlniră din nou, puse tot ce avea în acel sărut. Ce nu-i putea spune în cuvinte, îi putea da aici, cu inima. Cu trupul.

Pielea îi cânta sub atingerea lui. Încordarea lungă şi lichidă dinăuntrul ei o făcu să suspine. Îi atinse umărul cu buzele, trasându-i forma, minunându-se de fermitatea muşchilor, de delicateţea oaselor. Gustul ei îl intoxica, era o aromă de care ajunsese să aibă tot atâta nevoie pe câtă nevoie avea de aer.

Îi găsi sânul, i-l dezmierdă cu buzele, cu dinţii şi cu limba, până când inima începu să-i bată sub gura lui ca pulsarea nesfârşită a mării. Pe măsură ce bătaia se întetea, se ridică sub el cu un singur geamăt.

Fără să se grăbească, coborî peste ea. O atinse uşor cu degetele, apoi cu buzele.

O simţi cum începe să tremure în timp ce propriul sânge începea să fiarbă în vene, înnebunit de dorinţă.

Mâinile ei prinseră cu disperare cearşaful în pumni în clipa în care îi ridică şoldurile şi o atinse cu gura. Cu o răbdare fără milă, o făcu să atingă vârful, să ţipe de plăcere.

Respiraţia îi era acum un suspin, pielea-i era umedă în clipa în care se rostogoli împreună cu el printre cearşafuri. Ardoarea crescu, părând că pulsează în aer, sub pielea ei, până când trupul îi păru un furnal încărcat la maxim.

— Zack...

— Nu încă. Nu încă.

Era înnebunit de dorinţă, de gustul ei, de atingerea mâinilor ei. În lumina palidă a razelor de lună ce pătrundeau prin fereastră, trupul ei părea ireal, de marmură albă, erotic de fierbinte la atingere şi strălucind acoperit de sudoarea dorinţei.

Când îşi înfipse dinţii în gâtul ei, avu senzaţia că se hrăneşte. Gura ei era sălbatică, trupul scăpat de sub

control. Apoi strigă din nou, şocată de plăcere în clipa în care degetele lui o aduseră de pe noi culmi de plăcere.

Dincolo de orice control, dincolo de orice raţiune, se mişca precum fulgerul. Ar fi putut să jure că patul se învârtea, în cercuri rapide, ameţitoare, în clipa în care încălecă peste el. Gâfâind, îl scoase din minţi, aşa cum o scosese el pe ea.

Aplecată peste el, îi devoră gura, apoi se lăsă pe spate, cu mâinile prinse la ceafă, şi zbură, mânată de o putere ce o biciuia pe dinăuntru.

Se întinse după ea, dar degetele îi alunecară neputincioase pe şoldurile ei.

Sângele îi clocotea, mintea i se învârtea frenetic. Preţ de câteva clipe, nu putu vedea decât ochii ei – flăcări albastre strălucind ca nişte pietre preţioase.

Se ridică, îşi apăsă buzele pe inima ei şi se spulberă.

Capitolul 14

Ripley opri şi o privi pe Nell scoţând lucrurile din maşină. Soarele apusese şi, cu aerul rece care lovise insula ca un pumn supărat dinspre nord-est, toţi turiştii care mai rămăseseră stăteau ascunşi prin hoteluri, sorbind băuturi calde.

Majoritatea localnicilor erau cuibăriţi frumuşel în faţa televizoarelor sau îşi terminau cina. Ripley era şi ea nerăbdătoare să facă şi una, şi cealaltă.

Dar nu reuşise să discute între patru ochi cu Nell din seara în care apăruse la uşa ei.

— Fie începi foarte târziu, fie foarte devreme, îi strigă Ripley.

Nell săltă cu greu cutia şi-şi trase gâtul în geaca căptuşită pe care o comandase prin poştă, de pe continent.

— E a doua oară pe ziua de azi. Clubul ăla de carte pe care-l conduce Mia s-a întors din vacanța de vară. Prima întâlnire e în seara asta.

— Oh, da.

Ripley ieşi din maşină. Purta o geacă largă şi veche pe care o iubea la nebunie şi avea bocanci în picioare. Şapca uşoară din timpul verii fusese înlocuită cu una din lână neagră.

— Ai nevoie de ajutor?

— Nu te refuz.

Fericită că nu simțea niciun pic de animozitate, Nell arătă cu cotul spre cea de a doua cutie.

— Provizii pentru întâlnire. Vii şi tu?

— N-ai să vezi.

— Nu-ți place să citeşti?

— Ba îmi place să citesc, grupurile nu-mi plac. Grupurile sunt formate din membri, îi explică ea. Iar membrii sunt aproape întotdeauna oameni. Aşa că, te-ai prins.

— Oameni pe care-i cunoşti, îi atrase atenția Nell.

— Ceea ce nu face decât să-mi întărească convingerea. Clubul ăsta e format dintr-un cârd de gâşte care o să petreacă tot atât timp gâgâind despre ultimele bârfe pe cât o să discute despre cărțile pe care le folosesc drept pretext ca să iasă seara din casă.

— De unde ştii că-i aşa, dacă nu faci parte din club?

— Să zicem doar că am un al şaselea simț când vine vorba de chestii de-astea.

— Bine.

Nell prinse mai bine cutia în brațe în timp ce se apropiau de intrarea din spate. În ciuda vremii, salvia Miei atârna în continuare, la fel de roşie şi de îmbietoare ca în iulie.

— De-asta nu vrei să accepți Harul? Pentru că ar însemna să te alături unui grup?

— Ar fi un motiv suficient de bun. Pe lângă asta, nu-mi place să mi se spună că trebuie să mă conformez unor ritualuri care au început cu trei sute de ani înainte să mă nasc.

O rafală de vânt îi luă pe sus coada de la spate, învârtind-o ca pe un bici gros şi negru. Ripley ignoră şi vântul, şi degetele reci ce încercau să i se strecoare pe sub geacă.

— La cum văd eu lucrurile, orice trebuie rezolvat poate fi, şi chiar trebuie, rezolvat fără bolboroseli deasupra unui ceaun şi nu-mi place ca oamenii să se aştepte să mă vadă călare pe o mătură, cu o pălărie neagră şi ascuțită pe cap.

— Nu pot contesta primele două motive.

Nell deschise uşa şi păşi în căldura primitoare.

— Dar ultimele două nu țin. N-am auzit-o niciodată pe Mia bolborosind, nici deasupra vreunui ceaun, nici altfel, şi n-am văzut vreodată pe cineva să se uite la ea ca şi cum s-ar fi aşteptat s-o vadă încălecând pe o mătură.

— Pe mine nu m-ar surprinde dacă ar face-o.

Ripley intră în librărie şi o salută pe Lulu cu o înclinare a capului.

— Lu.

— Rip.

Lulu continuă să aranjeze scaunele pliante.

— Ni te alături în seara asta?

— Se ține campionatul de patinaj artistic în iad?

— N-am auzit. Adulmecă aerul. Simt miros de turtă dulce?

— Te-ai prins din prima! îi spuse Nell. Vrei să aranjez în vreun fel anume gustările?

— Tu eşti specialistă în domeniul ăsta. Mia e încă sus. Dacă n-o să-i placă, o să-ți spună.

Nell duse cutia la masa care aştepta deja. Reuşise să facă vreo câteva crăpături în carapacea lui Lulu, dar nu o

spărsese încă de tot. Trebuia să admită că devenise o provocare personală.

— Crezi că pot să rămân şi să asist la o parte din discuții?

Lulu o privi chiorâş pe deasupra ochelarilor.

— Ai citit cartea?

La naiba! Nell scoase mai întâi platoul cu turtă dulce, în speranța că mirosul îmbietor o să-i mărească şansele.

— Păi, nu. Abia săptămâna trecută am aflat de existența clubului şi...

— Orice om are măcar o oră pe zi în care poate să citească. Oricât ar fi de ocupat...

— Oh, nu mai fi atât de afurisită, Lulu!

Nell rămase cu gura căscată când o auzi pe Ripley, dar, când riscă să se uite cu coada ochiului, văzu că reacția lui Lulu era un rânjet fericit.

— Nu pot. Aşa sunt eu, până-n măduva oaselor. Poți să stai dacă stă şi ea.

Arătă cu degetul mare spre Ripley.

— Nu mă interesează să-mi pierd vremea cu nişte femei care trăncănesc despre o carte, despre cine se culcă cu cine şi cine ar trebui sau nu să o facă. În plus, n-am luat încă cina.

— Cafeneaua mai e deschisă încă zece minute, îi spuse Lulu. Supa de mazăre cu costiță a mers foarte bine azi. Şi ți-ar prinde bine să mai petreci o vreme şi printre femei. Să-ți explorezi latura feminină.

Ripley pufni. Însă gândul la supă – de fapt, gândul la orice fel de mâncare pe care nu trebuia să şi-o pregătească singură – era extrem de îmbietor.

— Latura mea feminină nu are nevoie să fie explorată. E puternică şi rea. Dar o să încerc supa. Se îndreptă spre treptele care urcau la etaj. Poate c-o să stau vreo douăzeci de minute, strigă ea, peste umăr. Dar vreau să mănânc eu prima din turta dulce.

— Lulu?

Nell aranjă fursecurile în formă de stea pe un platou de sticlă.

— Ce-i?

— Te fac şi eu afurisită dacă asta ne apropie şi dacă aşa o să vrei să ne explorăm împreună latura feminină.

Fu acum rândul lui Lulu să pufnească.

— Ai o limbă tare ascuțită atunci când vrei. Te descurci singură şi-ți ții cuvântul.

Asta-ți câştigă puncte cu mine.

— Mai fac şi turtă dulce fantastică.

Lulu se duse şi luă o steluță.

— Asta hotărăsc eu. Ai grijă să citeşti cartea pentru octombrie până la următoarea întâlnire.

Gropițele apărură în obrajii lui Nell.

— O s-o citesc.

*

La etaj, Ripley o enervă pe Peg comandând un bol de supă cu doar câteva minute înainte de închidere.

— Am o întâlnire, aşa că, dacă nu eşti gata până mi se termină tura, va trebui să speli singură vasul.

— Sau pot să-l arunc în chiuvetă, aşa cum faci tu, şi s-o las pe Nell să-l spele mâine-dimineață. Dă-mi şi o ciocolată caldă. Încă mai ieşi cu Mick Burmingham?

— Exact. Ne cuibărim pe canapea, la un festival video. Am închiriat Scream, toate trei părțile.

— Foarte sexy. Dacă vrei s-o ştergi, nu te spun Miei.

Peg nu ezită.

— Mersi. Îşi scoase şorțul. Am zburat.

Apreciind faptul că nu era nimeni altcineva în cafenea, Ripley se aşează la masă, pregătită să se delecteze cu supa într-o minunată solitudine. Nimic nu i-ar fi putut strica mai repede plăcerea decât să audă tocurile Miei nici măcar un minut mai târziu.

— Unde-i Peg?

— I-am spus să plece. Are întâlnire.

— Nu apreciez că le dai angajaților mei permisiunea să plece mai devreme. Mai sunt încă patru minute până la închiderea cafenelei şi e treaba ei să închidă casa şi să facă curat în bucătărie după aceea.

— Ei bine, eu i-am zis să plece, aşa că poți să mă iei pe mine la rost, în locul ei.

Intrigată, Ripley continuă să-şi mănânce supa în timp ce-o studia pe Mia.

Foarte rar se întâmpla să o vadă pe atât de controlata domnişoară Devlin agitată şi aprinsă. Răsucea între degete lanțul amuletei pe care o purta la gât şi avea o expresie foarte îngrijorată în clipa în care se apropie de vitrină şi şuieră.

— Există un regulament sanitar foarte strict în legătură cu curățenia în domeniul alimentar. Dacă tot ai fost atât de generoasă cu Peg, ai putea să freci tu asta, acum.

— Când o zbura porcul! mormăi Ripley, dar simți o împunsătură de vinovăție care amenința să-i strice pofta de mâncare. Ia zi, ce te-a muşcat de fund?

— Conduc o afacere aici şi pentru asta nu-i îndeajuns să mă plimb prin sat cu nasul pe sus, aşa cum faci tu.

— Oh, mai bine ți-ai găsi un amant, Mia. N-ai mai fi atât de scorțoasă.

Mia se răsuci pe călcâie.

— Spre deosebire de tine, eu nu consider că gimnastica între cearceafuri este soluția pentru orice problemă.

— Dacă vrei să faci pe fecioara de gheață pentru că Sam Logan ți-a dat papucii, n-ai decât, dar... Ripley se opri, înjurându-se în sinea ei, în clipa în care toată culoarea pieri din obrajii Miei. Scuze. Am întrecut măsura. Am întrecut-o rău.

— Las-o baltă.

— Când sunt nedreaptă cu cineva, îmi cer scuze. Chiar dacă ai venit aici căutând cearta cu lumânarea. De fapt, o să fac mai mult decât să-mi cer scuze. O să te-ntreb care-i problema.

— Ce-ți pasă ție?

— În mod normal, nu-mi pasă. Dar, în mod normal, nu te văd speriată. Care-i treaba?

Fuseseră prietene cândva, prietene bune. Apropiate ca două surori. Din acest motiv Miei îi era mai greu să se deschidă în fața ei decât dacă ar fi fost o străină.

Dar era o chestiune mai importantă decât ranchiuna şi pizma. Se aşează în fața lui Ripley şi coborî privirea.

— E sânge pe lună.

— Oh, zău...

Înainte ca Ripley să apuce să termine, Mia întinse brusc brațul şi-o prinse de încheietură.

— Vin probleme. Necazuri mari. O forță întunecată. Mă cunoşti suficient de bine încât să ştii că n-aş spune, nu ți-aş spune ție mai mult decât oricui, dacă n-aş fi sigură.

— Iar tu mă cunoşti suficient de bine încât să ştii ce cred eu despre semnele astea.

Dar simțea un fior de gheață ridicându-i-se pe şira spinării.

— Vine. Când o să moară frunzele, înainte de prima zăpadă. Şi de asta sunt sigură, dar nu-mi pot da seama ce este sau de unde vine. Ceva îmi blochează vederea.

Pe Ripley o îngrijoră să vadă ochii Miei devenind atât de adânci, atât de întunecați. Avea senzația că mii de ani se oglindesc în ei.

— Eu şi Zack o să ne ocupăm de orice problemă care o să ajungă pe insulă.

— N-o să fie îndeajuns. Ripley, Zack o iubeşte pe Nell şi tu îl iubeşti pe Zack. Ei sunt la mijloc. O simt. Dacă nu cedezi, ceva o să se rupă. Ceva ce nimeni n-o să mai poată repara

vreodată. Nu pot face singură ce trebuie făcut, iar Nell nu-i încă pregătită.

— Nu te pot ajuta cu asta.

— Nu vrei.

— Nu pot, nu vreau, e acelaşi lucru.

— Într-adevăr, spuse Mia, ridicându-se.

Nu era furie în ochii ei. Cu furia ar fi putut lupta. Era îngrijorare.

— N-ai decât să negi ce eşti, să pierzi ce eşti. Sper sincer să nu ajungi să regreți.

Mia coborî să le salute pe membrele clubului şi să se ocupe de treaba care o aştepta.

Rămasă singură, Ripley îşi sprijini bărbia în mână. Voia să o facă să se simtă vinovată, asta era. Când nu arunca în ea cu săgeți otrăvite, Mia se dădea peste cap s-o facă să simtă vinovată. Ripley nu se lăsa păcălită. Dacă era o ceață roşie deasupra lunii, asta era cu siguranță cine ştie ce ciudățenie astronomică şi nu avea nicio legătură cu ea.

O lăsa pe Mia să-şi facă griji în legătură cu semne prevestitoare de rău, dacă tot o distra atât de tare.

Nu ar fi trebuit să vină în seara asta, nu ar fi trebuit să ajungă într-o poziție în care Mia să o poată ataca. Nu făceau decât să se enerveze reciproc. Aşa se întâmpla de mai bine de zece ani.

Dar nu fusese mereu aşa.

Fuseseră prietene, aproape inseparabile, până aproape de maturitate. Ripley îşi amintea că mama ei spunea că sunt suflete îngemănate. Îşi spuneau totul şi poate că asta era problema.

Era firesc ca interesele să se schimbe atunci când oamenii se maturizau, era firesc ca două prietene din copilărie să se îndepărteze. Nu că asta s-ar fi întâmplat cu ea şi cu Mia, recunoscu Ripley. Fusese mai degrabă o sabie care tăiase în două nucleul prieteniei lor. Abrupt şi violent.

Dar avusese dreptul de a alege cum voia. Şi avusese dreptate să aleagă aşa cum alesese. Şi nu avea de gând să se întoarcă acum, doar pentru că Mia îşi făcea griji în legătură cu o anomalie atmosferică.

Chiar dacă Mia avea dreptate şi se apropiau necazuri, acestea aveau să fie rezolvate în mod legal, cu uneltele legii şi nu cu vrăji şi farmece.

Pusese deoparte lucrurile copilăreşti, jucăriile care nu o mai interesau. Fusese un gest matur, raţional. Când se uitau acum la ea, oamenii o vedeau pe Ripley Todd, ajutor de şerif, o femeie responsabilă în care puteai pune bază, care îşi făcea meseria. Nu vedeau o preoteasă excentrică a insulei, care să le fiarbă licori pentru îmbunătăţirea vieţii sexuale.

Nervoasă pentru că până şi gândurile îi păreau defensive şi nesuferite, îşi strânse vasele şi le duse în bucătărie. Sentimentul de vinovăţie o rodea suficient de tare cât să se simtă obligată să clătească vasele, să le pună în maşina de spălat şi să frece chiuveta.

Cu asta, hotărî ea, îşi plătise datoria.

Auzea vocile, toate feminine, ridicându-se de la parter, unde se adunase clubul de carte. Simţea mirosul tămâii pe care o aprinsese Mia, un miros de protecţie.

Ripley se furişă pe ieşirea din spate. Nimic în lume n-ar mai fi putut-o face acum să păşească în mijlocul adunăturii gălăgioase.

De îndată ce ieşi pe uşa din spate, văzu lumânarea groasă şi neagră arzând – un farmec pentru alungarea răului. Ar fi pufnit dispreţuitoare, însă privirea păru să i se ridice fără voia ei spre cer.

Globul în descreştere al lunii era înconjurat de o ceaţă subţire, sângerie.

Nereuşind să mai pufnească, îşi îndesă mâinile în buzunarele gecii şi se îndreptă spre maşină, cu privirea fixată în bocancii vechi.

Când ultima membră a clubului de carte ieşi pe uşă, Mia încuie în urma ei. Nell strângea deja farfuriile şi şervețelele, în timp ce Lulu închidea casa.

— A fost distractiv!

Nell aranja ceştile de cafea, care se loveau cu sunete vesele.

— Şi foarte interesant. N-am mai discutat niciodată aşa despre o carte. De câte ori citesc una, îmi zic doar Mi-a plăcut sau Nu mi-a plăcut. Dar nu analizez niciodată motivele care m-au îndreptat spre această concluzie. Şi promit că voi citi selecția pentru luna viitoare ca să pot participa şi eu la discuție.

— Spăl eu vasele, Nell. Tu trebuie să fii obosită.

— Nu sunt. Nell ridică o tavă plină. A fost atâta energie aici în seara asta! Am senzația că mi-am umplut bateriile.

— Nu te aşteaptă Zack?

— Oh, nu în seara asta. I-am spus că intenționez să vin la voi.

Lulu aşteptă până ce Nell fu la etaj.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă pe Mia.

— Nu sunt complet sigură.

Ca să-şi țină mâinile ocupate, Mia începu să plieze scaunele.

— Asta mă îngrijorează cel mai mult. Se apropie ceva şi nu-mi dau seama exact ce. E-n regulă în seara asta.

Privi în susul scărilor în timp ce ducea scaunele în debara.

— O să fie în regulă în seara asta.

— Ea este centrul, spuse Lulu, aducând şi ea un rând de scaune. Presupun că am simțit de la bun început şi am fost

cam dură cu ea. Dar adevărul este că e o fată drăguță, care munceşte mult. Vrea cineva să-i facă rău?

— Cineva i-a făcut rău deja şi n-am de gând să-l las să-i facă din nou. O să încerc să privesc în viitor, dar trebuie să mă pregătesc pentru asta. Trebuie să-mi limpezesc mintea. E timp. Nu-mi dau seama cât, dar va trebui să ne-ajungă.

— O să-i spui?

— Nu încă. Va trebui să se pregătească şi ea, să se curețe la rândul ei. Este îndrăgostită şi asta-i dă putere. Va trebui să fie puternică.

— Pe tine ce te face puternică, Mia?

— Scopul. Dragostea n-a mers niciodată în cazul meu.

— Am auzit că-i în New York.

Mia ridică din umeri, cu un gest mult prea deliberat. Ştia la cine se referea Lulu şi o enerva să i se amintească de Sam Logan de două ori în aceeaşi zi.

— E un oraş mare, zise ea, sec. N-o să fie singur. Vreau să termin şi să mă duc acasă. Am nevoie de somn.

— Bărbat idiot! mormăi Lulu.

După părerea ei, erau prea mulți bărbați idioți pe lume. Şi cei mai mulți dintre ei ajungeau să se izbească de femei încăpățânate.

Nell hotărî că vrăjile erau tot un fel de rețete. Aici era pe teren cunoscut. O rețetă necesita timp, grijă şi ingrediente bine măsurate pentru a avea succes. Încă puțină imaginație, şi devenea o creație personală.

Îşi făcea timp între gătit şi registre ca să studieze cartea de vrăji pe care i-o împrumutase Mia. Îşi imagina că pe Mia ar fi amuzat-o să ştie că o privea ca pe o carte de bucate metafizică, dar nu credea că s-ar fi simțit jignită.

Trebuia să-şi mai facă timp şi pentru meditație, vizualizare, pentru adunarea şi crearea propriilor unelte ca să aibă ceea ce considera o cămară vrăjitorească bine aprovizionată.

Acum însă intenționa să se răsplătească cu primul ei exercițiu de una singură.

— Vrăji de dragoste, vrăji de alungare, vrăji de protecție... citea, dând paginile cărții. Vrăji de legare, vrăji pentru bani, vrăji de vindecare.

Câte ceva pentru toată lumea, îşi zise, amintindu-şi cuvintele de avertisment ale Miei: „Ai grijă ce-ți dorești!”

O dorință egoistă sau neglijentă se putea întoarce ca un bumerang cu repercusiuni neplăcute şi cu siguranță neaşteptate.

O să aleagă ceva simplu, ceva care să nu implice pe nimeni şi, prin urmare, să nu poată crea vreo problemă.

Îşi folosi mai întâi mătura cu care alungă energia negativă, apoi o aşează în uşa bucătăriei ca să n-o lase să intre la loc. Cu Diego învârtindu-i-se printre picioare, îşi alese lumânările, le inscripționă cu simbolurile potrivite. Hotărând că avea nevoie de cât mai mult ajutor, alese cristale care să-i mărească energia. Le aranjă împreună cu ghiveciul muşcatei atinse de ger pe care o luase de pe veranda lui Zack.

Suflă aerul din piept, îşi umplu la loc plămânii.

Îşi aminti o vrajă vindecătoare pe care Mia o scrisese cu cerneală de China pe un pergament şi, închizând ochii, schimbă cuvintele în minte ca să se potrivească scopului ei.

— Să începem, şopti ea. Floarea pălită vreau s-o trezesc, în culorii vii s-o înfloresc. Prea curând s-a ofilit, frumusețea i-a pierit. Bucuria ei e a oricui şi rău nu face nimănui. Trezeşte floarea la viață acum, ascultă şi fă aşa cum îți spun!

Îşi muşcă buza, aşteptă. Muşcata se încăpățâna să rămână pleoştită în ghiveci.

Nell se aplecă peste ea, căutând cu atenție semne de verdeață.

Îşi îndreptă din nou spatele.

— Of! Se pare că nu pot să mă descurc singură încă.

Dar poate c-ar trebui să încerce din nou. Trebuia să vizualizeze, să vadă planta verde, sănătoasă şi plină de flori. Trebuia să simtă mirosul frunzelor şi al petalelor, să-şi canalizeze energia. Sau energia plantei? În orice caz, nu era cine ştie ce vrăjitoare dacă se dădea bătută după o singură încercare.

Închise din nou ochii, se concentră, apoi scoase un strigăt speriat în clipa în care auzi bătaia în uşă. Se răsuci atât de repede, încât îl aruncă pe Diego până în mijlocul încăperii micuțe. Pisoiul se trânti pe jos şi începu să se spele, ca şi cum asta i-ar fi fost intenția de la bun început.

Râzând, Nell deschise uşa şi o văzu pe Ripley.

— Treceam pe aici, am văzut lumină de lumânare. Ți-a căzut curentul?

Chiar în timp ce întreba, privi pe lângă Nell şi văzu lumânările de ritual de pe masă.

— Oh.

— Exersam. Şi, judecând după rezultate, am nevoie de mult exercițiu. Intră.

— Nu vreau să te întrerup.

Din seara întâlnirii clubului de carte, avusese grijă să treacă pe la Nell, sau cel puțin pe lângă casa ei, în fiecare seară.

— Asta nu-i floarea moartă de pe veranda noastră?

— Nu-i moartă încă, dar nici mult nu mai are. L-am întrebat pe Zack dacă pot să încerc s-o fac să-şi revină.

— Exersezi vrăji pe muşcate moarte? Hai că eşti culmea!

— M-am gândit că, dacă fac vreo greşeală, nimeni n-o să aibă de suferit. Vrei nişte ceai? Tocmai am făcut.

— Mda, poate. Zack m-a rugat să-ți spun că vine după ce termină. Am avut o problemă cu un bețiv scandalagiu, îi explică ea. Minor. A dat la rațe tot baxul pe care l-a furat din frigiderul părinților. Zack îl duce acasă.

— Cineva pe care să-l cunosc?

— Băiatul soților Stuben. Cel mare. L-a părăsit ieri iubita, așa că s-a hotărât să-și înece amarul în berea lui taică-său. Pentru că n-a reușit decât să-și verse mațele, îmi închipui c-o să-și caute altă consolare data viitoare. A ce miroase?

— Am o friptură de porc la cuptor. Dacă vrei, poți să rămâi la cină.

— Prefer să nu stau și să mă uit la voi cum vi se scurg ochii unul după celălalt.

Dar nu mă supăr dacă-mi trimiți ceva la pachet, prin Zack.

— Cu plăcere. Îi întinse lui Ripley o ceașcă de ceai. Dar nu ni se scurg ochii unul după celălalt.

— Ba da.

Nell scoase din frigider o farfurie cu aperitive micuțe.

— Frate, așa mâncați voi în fiecare seară? întrebă Ripley.

— Zack e cobaiul meu.

— Ce noroc are, afurisitul! Ripley se servi cu o bruschetă. Dacă nu-i place ceva, poți să-mi trimiți mie. Îți spun eu dacă-i bun sau nu.

— Foarte generos din partea ta. Încearcă o ciupercă umplută. Zack nu se-atinge de ciuperci.

— Nu știe ce pierde, anunță Ripley, după o mușcătură. Afacerea cu catering merge bine, ha?

— Da, merge.

Dar Nell visa la un cuptor cu convecție și la un frigider Sub-Zero. Imposibil și nepractic în bucătărioara ei, își aminti. Și, momentan, mult peste posibilitățile ei financiare.

— Fac sendvișuri și un tort pentru un botez, sâmbătă.

— Bebelușul Burmingham.

— Exact. Și săptămâna viitoare vine familia lui Lulu din Baltimore. Lulu vrea să-i dea pe spate. E o rivalitate între surori în povestea asta. Nell arătă cu degetul mare înspre

cuptor. Vreau să pregătesc friptura de porc şi am vrut s-o testez mai întâi.

— Mare cheltuială pentru Lu. Femeia asta strânge un penny până-i iese limba lui Lincoln.

— Am făcut o înțelegere, un barter. O să-mi croşeteze două pulovere. O să-mi prindă bine la iarnă.

— Se apropie un val de aer cald. Vom avea parte de puțină vară indiană, înainte să ne lovească gerul.

— Sper să ai dreptate.

— Şi... Ripley se aplecă şi îl luă pe Diego. Ce mai face Mia?

— E bine. Dar pare cam distrată în ultima vreme. Nell ridică sprâncenele. De ce întrebi?

— Fără vreun motiv anume. Presupun că e ocupată cu planurile pentru Halloween. Se implică, nu glumă.

— O să decorăm magazinul de la întâi octombrie. Am fost avertizată că toți copiii de pe insulă vin la Cafeneaua cu Cărți.

— Cine poate rezista să primească bomboane de la o vrăjitoare? Hai că plec. Îl scărpină pe Diego între urechi şi-l puse jos. Zack trebuie să apară. Pot să iau ghiveciul dacă te încurcă...

Propoziția îi rămase neterminată în clipa în care întoarse capul şi privi planta.

O sumedenie de petale roşii, sănătoase şi splendide, acopereau vrejurile.

— Măi să fie!

— Am reuşit! A mers! Oh! Oh!

Dintr-un salt, Nell era lângă masă, cu nasul îngropat în flori.

— Nu pot să cred! Adică, am vrut să cred, dar nu credeam cu adevărat că o să mă descurc. Nu de una singură. Nu-i aşa că-i minunată?

— Da, merge.

Ştia cum se simte... Cunoştea încântarea, fiorul de putere. Plăcerile, atât cele mici, cât şi cele uriaşe. Ripley simți un ecou din toate acestea, privind-o pe Nell ridicând floarea în brațe şi învârtindu-se în cerc.

— Nu-i totul numai flori şi raze de lună, Nell.

— Ce s-a întâmplat? Nell coborî floarea şi-o strânse în brațe ca pe-un copil. Ce s-a întâmplat de te-a făcut să-ți urăşti harul?

— Nu urăsc nimic. Doar că nu-l vreau.

— Am trăit fără putere. E mult mai bine aşa.

— Nu pentru că poți face plantele să înflorească e mai bine. E mai bine pentru că-ți porți singură de grijă. Iar pentru asta nu ai avut nevoie de vrăji şi de farmece.

— Una nu o exclude neapărat pe cealaltă.

— Poate că nu. Dar viața e mult mai simplă aşa. Se duse la uşă şi o deschise. Nu lăsa lumânările nesupravegheate.

Când sosi Zack, Nell curățase şi aşezase masa. În bucătărie se simțea mirosul fripturii şi al lumânărilor arse.

Îi plăcea să-l audă apropiindu-se de uşa bucătăriei, cu paşii lungi şi apăsați. Îi plăcea cum se oprea şi-şi ştergea picioarele pe preşul de la intrare. Îi plăcea curentul de aer rece care intra pe uşă odată cu el. Şi felul în care se apropia zâmbindu-i, până când gura lui o acoperea pe a ei.

— Mai târziu decât mă aşteptam.

— Nu face nimic. A trecut Ripley şi mi-a spus ce se întâmplă.

— Atunci, presupun că nu mai am nevoie de astea.

Scoase buchetul de garoafe de la spate.

— Tu nu ai, dar eu, da. Luă florile în mână. Mulțumesc. Mă gândeam să încercăm vinul ăsta roşu australian, dacă vrei să deschizi sticla.

— Bine.

Se întoarse să-şi scoată geaca şi se duse s-o atârne pe cârligul din bucătărie.

Privirea îi căzu pe ghiveciul cu muşcate pe care îl aşezase alături. Simți un mic fior, dar, după o uşoară ezitare, se duse şi-şi puse geaca în cuier.

— Nu-mi imaginez că ai făcut asta cu îngrăşământ.

— Nu. Îşi împreună degetele peste tulpinile garoafelor. Te deranjează?

— Nu chiar. Dar una e să ştii, în principiu, şi alta să vezi cu ochii tăi şi să vorbeşti despre asta. Simțindu-se ca acasă în bucătăria ei, deschise sertarul căutând tirbuşonul. În orice caz, nu trebuie să te dai peste cap ca să-mi faci mie pe plac.

— Te iubesc, Zack.

Rămase cu tirbuşonul într-o mână şi cu sticla de vin în cealaltă. Brusc, nu se mai putea mişca. Emoțiile îl copleşeau.

— Mi-a fost greu să te aştept să o spui.

— N-am putut s-o spun mai devreme.

— De ce acum?

— Pentru că mi-ai adus garoafe. Pentru că nu trebuie să mă dau peste cap ca să-ți fac pe plac. Pentru că simt fluturi în stomac ori de câte ori te aud la uşă. Şi pentru că iubirea e cea mai puternică magie. Vreau să ți-o dau pe a mea.

Puse cu grijă de-o parte vinul şi tirbuşonul şi se apropie de ea. Îi mângâie blând obrajii, părul.

— Te-am aşteptat întreaga mea viață. Îi sărută tandru fruntea. Vreau ca restul să mi-l petrec lângă tine.

Nell ignoră nodul din stomac şi se concentră doar asupra bucuriei.

— Să ne oferim momentul prezent. Fiecare minut e prețios, zise, punându-şi capul pe umărul lui. Fiecare minut contează.

Capitolul 15

Evan Remington se învârtea prin camerele uriaşe ale casei lui din Monterey.

Plictisit, agitat, îşi studia posesiile. Fiecare fusese aleasă cu grijă, fie de el personal, fie de un decorator care urma instrucţiuni explicite.

Ştiuse întotdeauna exact ce prefera şi exact ce voia. Şi obţinuse aceste lucruri.

Cu orice preţ, cu orice efort.

Tot ce îl înconjura îi reflecta gusturile personale, gusturi admirate de asociaţi, de aristocraţi şi de cei care aspirau să intre în oricare din cele două categorii.

Şi totul îl nemulţumea.

Luă în calcul o licitaţie. Putea găsi o acţiune caritabilă la modă şi-şi putea asigura o publicitate pozitivă în timp ce se descotorosea de bunurile pe care nu le mai voia. Se putea asigura că lumea va spune că se despărţea de obiectele acestea pentru că-i trezeau prea multe amintiri dureroase legate de soţia lui moartă.

Frumoasa şi pierduta Helen.

Se gândi chiar să vândă şi casa. Adevărul era că-i amintea de ea. Nu era o problemă în Los Angeles. Nu murise în Los Angeles.

După accidentul ei, se întorsese rareori în Monterey. Nu rămânea aici mai mult de câteva zile şi venea întotdeauna singur. Nu se gândea la servitori. Pentru el, aceştia intrau în aceeaşi categorie ca şi mobila. Erau necesari şi eficienţi.

Prima oară când se întorsese, fusese mistuit de durere. Plânsese ca un nebun, întins pe patul pe care îl împărţise pentru ultima oară cu ea, strângând în braţe cămaşa de noapte pe care o purtase. Respirând mirosul ei.

Dragostea îl mistuia, durerea ameninţa să-l mănânce de viu.

Fusese a lui.

După ce durerea se mai potolise, rătăcise prin casă asemenea unei fantome, atingând ce atinsese ea, auzind în urechi ecourile vocii ei, simțindu-i parfumul pretutindeni. Ca şi cum ar fi fost înăuntrul lui.

Petrecuse o oră în fața dulapului ei, mângâindu-i hainele. Fără să-şi amintească noaptea în care o încuiase în el, pentru că se întorsese târziu acasă.

Plânsese şi se chinuise până când nu mai suportase să stea în casă. Se dusese la locul în care murise. Şi stătuse acolo, singur, plângând pe stânci.

Doctorul îi prescrisese medicamente şi odihnă. Prietenii îl înconjuraseră, plini de compasiune.

Începuse să-i placă.

Într-o lună, uitase că el insistase ca Helen să se ducă la Big Sur în acea zi. În mintea lui, în leagănul memoriei lui, se vedea încercând s-o convingă să nu se ducă, să rămână acasă şi să se odihnească până când se simțea mai bine.

Fireşte, nu-l ascultase. Niciodată nu-l asculta.

Durerea se transformase în furie, un şuvoi de furie pe care îl înecase în alcool şi singurătate. Îl trădase, plecase deşi el îi spusese să stea acasă, ținuse morțiş să se ducă la o petrecere neînsemnată în loc să respecte dorința soțului ei.

Îl lăsase singur, iar asta era de neiertat.

Dar şi furia trecuse. Golul pe care Helen îl lăsase în urmă fusese umplut cu fantezii despre ea, despre căsătoria lor, chiar şi despre el. Auzea lumea vorbind despre ei, numindu-i perechea perfectă, despărțită de un accident tragic.

Citise, cântărise, crezuse.

Purta un cercel de-al ei pe un lanț, peste inimă, şi avea grijă ca gestul să nu treacă neobservat de presă. Se spunea că la fel făcuse Gable când o pierduse pe Lombard.

Îi păstra hainele în dulapuri, cărțile pe rafturi, parfumurile în sticlele lor. Pusese să fie ridicat un înger de

marmură albă în memoria ei, în cimitirul în care nu era îngropat nimeni. În fiecare săptămână, o duzină de trandafiri roşii erau aşezaţi la picioarele statuii.

Ca să nu-şi piardă minţile, se retrăsese în muncă. Începuse să doarmă din nou, fără atât de multe vise în care să i se arate Helen. Treptat, la insistenţele prietenilor, începuse să apară iar în societate.

Dar femeile dornice să-l consoleze pe tânărul văduv nu-l interesau. Ieşea cu ele doar pentru că asta îl ţinea în vizorul presei. Se culcase cu vreo câteva doar pentru că ar fi ieşit vorbe dacă n-o făcea, vorbe deloc măgulitoare pentru el.

Sexul nu-i stârnise niciodată prea mulţi fiori. Controlul, da.

Nu-şi dorea să se mai căsătorească vreodată. N-o să mai existe o altă Helen.

Fuseseră sorţi unul celuilalt. Ea fusese menită lui, menită să fie modelată şi formată de el. Dacă trebuia s-o mai şi pedepsească uneori, ei bine, disciplina era necesară pentru formare. Trebuia s-o înveţe.

Spre sfârşit, în ultimele săptămâni pe care le petrecuseră împreună, crezuse că învăţase. Rar i se mai întâmpla să facă o greşeală, în public sau când erau doar ei doi. Îl respecta aşa cum o soţie trebuie să-şi respecte soţul şi se asigura că e mulţumit de ea.

Îşi amintea, sau se convinsese că-şi amintea, că se pregătea s-o răsplătească cu o excursie în Antigua. Helen a lui fusese fascinată de ocean. Şi îi spusese, în primele lor săptămâni de dragoste şi descoperire, cum visa uneori să locuiască pe o insulă.

În cele din urmă, o luase oceanul.

Pentru că simţea cum îl cuprinde valul disperării, îşi turnă un pahar de apă minerală şi luă o pastilă.

„Nu, n-o să vând casa”, hotărî, răzgândindu-se brusc, aşa cum i se întâmpla adesea. O s-o deschidă. O să dea

petreceri luxuriante, de primă clasă, genul pe care el şi Helen le prezidaseră cu atât de mult succes.

O să se simtă ca şi cum ea ar fi fost lângă el, aşa cum ar fi trebuit să fie.

Când telefonul sună, îl ignoră şi continuă să stea în picioare, frecând încet un cercel de aur, în formă de inel, de materialul fin al cămăşii.

— Domnule? Domnişoara Reece e la telefon. Ar dori să discute cu dumneavoastră, dacă sunteţi disponibil.

Fără niciun cuvânt, Evan întinse o mână după telefonul portabil. Nu aruncă nicio privire servitoarei în uniformă care i-l dădu, ci deschise uşa care dădea spre terasă şi ieşi în adierea balsamică a vântului ca să vorbească cu sora lui.

— Da, Barbara?

— Evan, mă bucur că eşti acasă. Eu şi Drake speram să vii cu noi la club, în după-amiaza asta. Putem să jucăm tenis, să luăm masa lângă piscină. Aproape că nu-mi mai văd fratele zilele astea.

Deschise gura să refuze. Prietenii de la clubul surorii lui nu-l interesau. Dar se răzgândi repede, ştiind cât de bine organiza Barbara o petrecere. Şi de câte detalii enervante îl putea scăpa.

— Bine, vin. Oricum voiam să vorbesc cu tine. Se uită la Rolexul de la mână. Ce-ar fi să ne vedem acolo? La unsprezece şi jumătate?

— E perfect. Pregăteşte-te. M-am antrenat.

Meciul era pierdut. Barbara câştigase din nou pe serviciul lui şi ţopăia ca o caraghioasă în fustiţa ei de designer. Fireşte, ea avea timp de pierdut în orice zi a săptămânii, avea timp să se gudure pe lângă un jucător profesionist, în vreme ce idiotul de bărbatu-său se făcea de râs pe terenul de golf.

El, pe de altă parte, era un om ocupat, cu o afacere solicitantă şi clienţi puternici, care plângeau ca nişte ţânci dacă nu le acorda întreaga lui atenţie.

Pe toţi dracii, el n-avea timp de jocuri!

Aruncă o minge peste fileu şi scrâşni din dinţi când Barbara i-o întoarse.

Transpiraţia îi udase faţa, îi cursese pe spate. Buzele i se întinseră într-un rictus în timp ce alerga pe tot terenul.

Era o expresie pe care Helen ar fi recunoscut-o. O expresie de care s-ar fi temut.

Barbara o recunoscu şi ea şi, instinctiv, începu să dea înapoi.

— Mă omori! îi strigă ea, clătinând din cap în timp ce-şi ocupa, fără grabă, poziţia.

Evan fusese întotdeauna temperamental, îşi spuse. Îi era greu să nu câştige, să nu obţină ce voia. Întotdeauna îi fusese. În copilărie, repercusiunile îmbrăcau una din două forme: fie o tăcere de gheaţă care ar fi putut da găuri în oţel, fie accese puternice de violenţă.

„Tu eşti mai mare", spusese întotdeauna mama lor. „Fii o soră bună şi lasă-l pe el să câştige."

Era un obicei atât de adânc împământenit în ea, încât abia dacă îşi dădu seama când luă hotărârea să-l lase să câştige şi următoarea minge. Şi, la urma urmei, după-amiaza avea să fie mult mai plăcută dacă îl lăsa pe el să câştige meciul. La urma urmei, era doar un joc!

Aşa că, înăbuşindu-şi spiritul competitiv, pierdu în mod intenţionat.

Expresia lui se schimbă numaidecât.

— Bun joc, Evan. Niciodată n-am reuşit să ţin pasul cu tine.

Îi zâmbi indulgent, poziţionându-se pentru următoarea minge. Băieţilor nu le plăcea să piardă în faţa fetelor, îşi spuse. Alta din teoriile maică-sii.

Şi nu erau bărbaţii nişte băieţi mai mari?

Când meciul se termină şi el câştigă, Evan era într-o dispoziţie bună. Se simţea degajat, îngăduitor şi afectuos. Îşi puse un braţ peste umerii Barbarei şi o pupă pe obraz.

— Mai ai încă de lucru.

Barbara simţi cum furia i se ridică într-un nod în gât, dar înghiţi în mod automat.

— Tu eşti fantastic. Îşi ridică geanta. Şi, dacă tot m-ai umilit, o să plăteşti tu prânzul. Ne vedem pe terasă în jumătate de oră.

Îl lăsă să aştepte, chestie care îl irita întotdeauna. Dar îl mulţumi să vadă cât de atrăgătoare era, cât de bine se prezenta. Detesta să vadă o femeie neglijent îmbrăcată sau cu părul nearanjat, iar Barbara nu-l dezamăgea niciodată.

Era cu patru ani mai mare decât el, dar nimeni nu i-ar fi dat mai mult de treizeci şi cinci. Pielea îi era îngrijită şi întinsă, părul îi strălucea, era subţirică şi zveltă.

I se alătură sub umbrelă, mirosind subtil a White Diamonds, parfumul ei preferat.

— O să mă consolez cu un cocktail de şampanie.

Îşi încrucişă picioarele acoperite de mătase subţire.

— Asta şi faptul că mă însoţeşte cel mai chipeş bărbat de la club ar trebui să mă facă să mă simt numaidecât mai bine.

— Iar eu tocmai mă gândeam ce femeie frumoasă e sora mea.

Chipul i se lumină.

— Întotdeauna spui cele mai drăguţe lucruri.

Era adevărat. Chiar le spunea. Când câştiga. Era cu atât mai mulţumită că-l lăsase să câştige.

— Nu-l aşteptăm pe Drake, spuse ea, radiind. Dumnezeu ştie când o să termine el!

Îşi comandă cocktailul şi o salată, scoţând un geamăt dramatic atunci când Evan comandă creveţi traşi în unt.

— Oh, îți invidiez metabolismul! Nu pui nici măcar un gram. O să gust de la tine şi o să te blestem mâine, când o să mă tortureze antrenoarea mea.

— Puțin mai multă disciplină, Barbara, şi ți-ai putea păstra silueta fără să dai bani cuiva ca să te facă să transpiri.

— Crede-mă, fata asta merită fiecare bănuț. E sadică!

Cu un oftat mulțumit, se lăsă pe spate, având grijă să nu-şi țină fața în soare.

— Spune-mi, dragule, despre ce voiai să vorbeşti cu mine?

— Vreau să dau o petrecere. La casa din Monterey. E timpul...

— Da. Se aplecă din nou ca să-i acopere mâna cu a ei. O strânse uşor. Da, e timpul. Mă bucur tare mult să văd că arăți bine din nou, Evan, să te aud făcând planuri. Ai trecut prin nişte momente cumplite.

Lacrimile i se strânseră în ochi, dar, pentru că ținea atât de mult la el, clipi ca să le alunge, nu pentru că i s-ar fi întins rimelul, ci pentru că se gândi la el.

Evan detesta scenele în public.

— Ai început să te întorci la viața ta, în ultimele luni. Asta e sănătos. Helen şi-ar fi dorit asta.

— Ai dreptate, fireşte.

Îşi trase uşor mâna în momentul în care le fură aduse băuturile.

Nu-i plăcea să fie atins. În treacăt, fireşte, era altceva. În lumea afacerilor, îmbrățişările şi pupăturile erau doar un instrument. Dar detesta să fie atins cu intensitate.

— N-am mai primit musafiri, în adevăratul sens al cuvântului, de când s-a întâmplat tragedia. Chestiuni de afaceri, desigur, dar... Eu şi Helen plănuiam împreună toate detaliile unei petreceri. Erau atât de multe aspecte de care

se ocupa ea – invitațiile, meniul –, iar eu le aprobam, firește. Speram să pot apela la tine de data asta.

— Desigur! Te ajut cu drag. Spune-mi doar la ce anume te gândești și pentru când. Chiar săptămâna trecută am fost la o petrecere – foarte luxoasă și distractivă. O să fur câteva idei. La Pamela și Donald. Pamela e o pacoste uneori, dar știe cum să dea o petrecere. Că veni vorba de ea, cred că ar trebui să-ți spun ceva și sper să nu te superi. Mă tem să nu auzi de la altcineva.

— Ce este?

— Pamela a tot dat din gură, știi cum e ea.

Evan abia dacă și-o putea aminti.

— În legătură cu ce?

— Ea și Donald au fost în vacanță în est, acum vreo două săptămâni. La Cape Cod, în principal, deși l-a pus să meargă de colo-colo cu mașina și să stea pe la vreo câteva pensiuni, ca nomazii. Susține că, în timp ce erau acolo și vizitau nu știu ce sătuc, a văzut o femeie care semăna leit cu Helen.

Mâna lui Evan se strânse pe pahar.

— Ce vrei să spui?

— M-a înghesuit la petrecere și numai despre asta a vorbit. Zice că, în primul moment, i s-a părut că vede o fantomă. De fapt, a insistat că această persoană ar fi putut fi dublura bietei Helen și m-a întrebat chiar dacă Helen avea o soră. I-am spus că nu, firește. Îmi imaginez că a văzut cine știe ce blondă cu oase subțiri cam de aceeași vârstă și înălțime ca Helen și a exagerat totul în mintea ei. La cât de mult dădea din gură, n-am vrut să ajungă la tine cine știe ce zvon care să te facă să suferi.

— Femeia aia e o idioată.

— Ce-i drept, cu siguranță are o imaginație bogată, spuse Barbara. Acum că am terminat de vorbit despre ea, spune-mi câte persoane vrei să inviți.

— Două sute, două sute cincizeci, zise el, absent. Şi unde mai exact susține Pamela că ar fi văzut fantoma asta?

— Pe nu ştiu ce insulă de pe coasta de est. Nici măcar nu ştiu sigur cum îi zice, atât de ocupată eram să schimb subiectul. Ceva cu nişte surori. Elegantă sau lejeră?

— Poftim?

— Petrecerea, dragule. Elegantă sau lejeră?

— Elegantă, murmură el, apoi lăsă vocea surorii lui să se piardă în fundal, ca un bâzâit de albină.

Lulu locuia într-o casă tipică pentru New England, la mică distanță de High Street. Casa ieşea în evidență printre vecinele ei mai tradiționale datorită obloanelor şi verandei vopsite în roşu aprins. Pe veranda roşie era un leagăn vopsit în dungi şi pete de toate culorile ce dădeau naştere unei opere de artă care rivaliza cu un tablou al lui Jackson Pollock.

Un glob divinatoriu violet era aşezat pe o peluză îngustă, la umbra unui gargui ghemuit, care scotea în permanență limba la trecători.

Pe acoperiş, un dragon înaripat verde fosforescent îndeplinea rolul de roză a vânturilor, alături de un con de vânt în dungi țipătoare. Pe aleea scurtă era parcat un sedan demn şi practic, negru şi de model vechi, şi Volkswagenul broscuță al lui Lulu, de culoare portocalie şi datând din 1971. Un şirag de mărgele din aceeaşi perioadă era atârnat de oglinda retrovizoare.

Urmând instrucțiunile, Nell parcă pe stradă, o casă mai jos, apoi cără cutia cu mâncare la uşa din spate. Lulu deschise înainte ca Nell să apuce să bată.

— Eşti punctuală, trebuie să recunosc.

Cu aceste cuvinte, Lulu o înşfăcă pe Nell de deasupra cotului şi o trase înăuntru.

— I-am trimis pe toți să facă o plimbare şi nu cred că se întorc mai devreme de douăzeci de minute. Ceva mai mult,

dacă am noroc. Syl mi-a fost ca un ghimpe-n coaste de când s-a născut.

— Sora ta.

— Părinții insistă că suntem surori, dar eu am unele bănuieli.

Lulu îşi vârî capul în cutie în clipa în care Nell o aşează pe blatul din mijlocul bucătăriei.

— Ideea că am acelaşi sânge cu mironosița aia înfumurată şi îngustă la minte mă scoate din sărite. Sunt doar cu un an şi jumătate mai mare, aşa că am trecut cam în acelaşi timp prin perioada anilor şaizeci. Diferența e că ea şi-o aminteşte, ceea ce spune totul.

— Ah.

Nell încercă să şi-o imagineze pe Lulu îmbrăcată în stilul hippie şi manifestând pentru pace şi iubire, dar era mult prea greu. Pentru cina în familie, se îmbrăcase cu o helancă severă, care părea să anunțe că i se terminase estrogenul şi avea o armă.

Nu era prea departe de realitate, hotărî Nell.

— Ăăă... Totuşi, e drăguț că vă mai întâlniți din când în când.

— Vine aici an de an doar ca să mă critice şi să-mi vorbească de sus. După regulile de aur ale Sylviei, o femeie nu e femeie dacă nu are un soț şi copii, dacă nu e preşedinta cine ştie cărui comitet de rahat şi nu ştie cum să facă un preparat de cinci stele din sfoară, salivă şi o conservă goală.

— Lasă, o să ne descurcăm mult mai bine.

Nell se grăbi să bage friptura în cuptorul pe care îl porni ca s-o țină la cald.

— Am făcut-o cu sos, aşa că nu trebuie decât să-l torni pe deasupra şi s-o serveşti alături de garnitură. Salata de toamnă vine prima. Apoi spune-le să păstreze loc pentru cheesecake-ul de dovleac.

— Asta chiar c-o s-o dea pe spate. Lulu îşi turnă încă un pahar din vinul cu care se întărea ca să facă faţă evenimentului. Am avut un soţ.

Rostise cuvintele atât de feroce, cu atâta răutate, încât Nell se întoarse cu ochii holbaţi.

— Oh?

— Nu ştiu ce m-a determinat să legalizez treaba. Nu eram nici borţoasă, nici nimic. Doar proastă. Cred că am făcut-o ca să demonstrez că încă mai eram o rebelă. Nu era bun de nimic, la fel de netrebnic pe cât era de frumos. S-a dovedit că ideea lui de căsătorie era să aibă unde să se întoarcă după ce călărea cine ştie ce pipiţă care îi cădea cu tronc într-o anume noapte.

— Îmi pare rău.

— Nu e cazul. Cât trăieşti înveţi. I-am dat un şut în fund în 1985. Singurele momente când mă deranjează sunt atunci când vine Syl şi începe să se laude cu bărbatu-său, care nu face altceva decât să învârtească nişte hârtii, cu copiii care sunt nişte adolescenţi cu mucii la nas, dar cu adidaşi de două sute de dolari în picioare şi cu bucuriile vieţii ei în suburbie. Eu mai bine m-aş împuşca decât să trăiesc într-o casă din aia plină de ifose.

Fiindcă fie vinul, fie situaţia cu Syl îi dezmorţise limba lui Lulu, Nell se hotărî să profite.

— Aşadar, n-aţi crescut aici împreună?

— Da' de unde! Am crescut în Baltimore. Am plecat de acolo la 17 ani, m-am dus direct în Haigh-Ashbury. Am trăit o vreme într-o comunitate din Colorado, am călătorit, am experimentat. Când am venit aici, nu împlinisem încă 20 de ani. Şi au trecut mai bine de treizeci şi doi de ani de atunci. Dumnezeule!

Realizarea o făcu să golească paharul, apoi să-l umple la loc.

— Bunica Miei mi-a dat de lucru, să fac ba una, ba alta pentru ea. Apoi, când s-a născut Mia, mama ei m-a angajat să am grijă de ea, atunci când era nevoie. Carly Devlin e o persoană drăguță, dar adevărul e că nu a prea interesat-o să-şi crească copilul.

— Aşa că ai crescut-o tu. Nu mi-am dat seama.

Nu era de mirare, îşi spuse Nell, că era atât de protectoare cu Mia.

— Orice-ar zice sora ta, tu ai totuşi o fiică.

— Întocmai! Dădu uşor din cap, apoi puse paharul pe masă. Fă ce ai de făcut aici.

Mă întorc imediat. O apucă spre uşă, se întoarse. Dacă se întoarce mironosița de Syl înaintea mea, spune-i doar că lucrezi la librărie şi că ai trecut să mă întrebi ceva în legătură cu asta.

— Nicio problemă.

Atentă la timp, Nell organiză masa, băgă salata şi sosul de friptură în frigider şi cartofii şi fasolea verde în cuptor, lângă friptură.

Aruncă o privire în sufragerie, văzu că masa nu fusese pusă încă şi se duse să caute față de masă, farfurii şi tacâmuri.

— Prima jumătate din plata ta, anunță Lulu, întorcându-se cu o sacoşă mototolită.

— Mulțumesc. Ascultă, nu ştiam ce vase vrei, dar cred că astea merg bine. E o masă în familie şi farfuriile astea sunt simple şi vesele.

— Bună idee. În plus, sunt singurele pe care le am.

Lulu aşteptă până ce Nell scoase puloverul din sacoşă, apoi zâmbi mulțumită de sine când aceasta scoase o exclamație de plăcere.

— Oh! Oh, Lulu!

Era un model simplu, cu guler pe gât, care putea – şi aşa avea să fie – purtat cu orice. Dar culoarea era un albastru adânc şi materialul moale ca un nor.

— Nu mă aşteptam la ceva atât de frumos!

Nell îl strângea deja în braţe, îngropându-şi faţa în el.

— Este absolut minunat.

— Porţi prea multe nuanţe terne.

Mulţumită de sine, Lulu se învârti pe lângă Nell, trăgând şi aranjând, apoi se dădu în spate ca să admire rezultatul.

— Te fac să pari palidă. Ăsta o să-ţi scoată culorile în evidenţă. L-am început pe al doilea – lung până la jumătatea coapsei, de culoare roşu intens.

— Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc. De-abia aştept să-l probez şi...

— S-au întors! şuieră Lulu şi începu numaidecât s-o împingă pe Nell spre uşă.

Du-te! Hai!

— Trebuie să amesteci salata înainte să...

— Da, da... Du-te!

Nell rămase strângând puloverul în braţe după ce Lulu îi trânti uşa în nas.

— ... o serveşti, termină ea, apoi se îndreptă râzând spre maşină.

În clipa în care ajunse acasă, îşi scoase helanca şi-şi puse puloverul magnific.

Pentru că nu reuşea să vadă de sus şi până jos, îşi trase un scaun în faţa oglinzii şi urcă pe el.

Fusese o vreme când avusese zeci de pulovere – de caşmir, de mătase, din cel mai fin bumbac, din cea mai subţire lână. Niciunul nu-i adusese o bucurie la fel de mare ca acesta – lucrat manual, de o prietenă.

Sau măcar pe-aproape, dacă nu chiar prietenă, îşi zise. Drept plată pentru o treabă bine făcută.

Îl scoase din nou, îl împături cu grijă şi-l aşeză cu drag într-un sertar.

O să-l poarte luni, la lucru. Momentan, helanca era mai potrivită. Nu voia să se murdărească.

Cei trei dovleci aşteptau pe un strat de ziare pe masa din bucătărie. Folosise deja o parte din cel mai mare pentru desertul lui Lulu. Aştepta doar să fie sculptat într-un model corespunzător.

„O să fac pâine de dovleac", îşi spuse, trecând la al doilea. Şi plăcintă, şi fursecuri... Şi o să-i aşeze pe veranda din faţă. Trei felinare mari şi fioroase, care să-i distreze pe copiii vecinilor.

Avea mâinile băgate până la coate într-un dovleac, în clipa în care Zack intră pe uşă ca la el acasă.

— Pe al treilea îl fac eu. Veni în spatele ei, o strânse în braţe şi-şi îngropă buzele în părul ei. Sunt un adevărat maestru al felinarelor.

— Câte afli despre un om!

— Vrei să arunc ce-ai scos dinăuntru?

— Să arunci? Şi eu cu ce mai fac plăcinta?

— Cu dovleac din conservă. Se încruntă în timp ce o privea aruncând bucăţi mari de dovleac într-un bol. Vrei să spui că tu chiar foloseşti chestia asta?

— Sigur că da. De unde crezi că vine chestia din conservă?

— Nu m-am gândit niciodată. Probabil de la fabrica de dovleci.

Luă cuţitul pregătindu-se să-l atace pe-al treilea, în timp ce Nell se spăla pe mâini.

— În mod clar, ai trăit o viaţă în întuneric, domnule şerif Todd.

— În cazul ăsta, nu pot decât să mă bucur că te-am întâlnit pe tine, ca să mă luminezi. Şi să mă corupi. Când terminăm aici, ce-ai zice să facem o plimbare?

Urcăm în maşina mea şi mergem să încălcăm vreo câteva legi.

— Cu plăcere. Se întoarse cu un marker şi începu să deseneze o faţă hidoasă pe primul dovleac. Este linişte în sat?

— De obicei este linişte duminica, în perioada asta a anului. Ai aranjat-o pe Lulu?

— Da. Şi nu ştiam că a fost măritată.

— Cu mult timp în urmă. Cu un pierde-vară care a lucrat la docuri o vreme, mi s-a spus. Parcă am auzit că nu a durat nici şase luni. Cred că i-a lăsat un gust foarte amar, pentru că n-am auzit să mai fi fost vreodată cu un bărbat.

— A lucrat pentru bunica Miei, apoi pentru mama ei.

— Aşa e. Lu o ţine-n frâu pe Mia de când mă ştiu. De fapt, dacă stau să mă gândesc, Lu e singura persoană pe care Mia a lăsat-o s-o ţină în frâu o perioadă lungă de timp. Mia a avut o relaţie cu Sam Logan – familia lui deţine hotelul. Nu a mers şi el a plecat de pe insulă. Doamne, au trecut zece ani, poate chiar mai mult!

— Oh, înţeleg.

„Sam Logan”, îşi spuse Nell. Bărbatul pe care Mia îl iubise cândva.

— Eu şi Sam am fost prieteni destul de buni, când eram mai tineri, continuă Zack, în timp ce scobea dovleacul. Nu mai ţinem legătura. Dar îmi amintesc că, atunci când se vedea cu Mia, Lulu stătea cu ochii pe el ca un şoim.

Zâmbi larg amintindu-şi, apoi scoase cuţitul din inima dovleacului.

Nell îl văzu lucind în lumina becului din tavan, îl văzu picurând. Văzu, în timp ce o rafală de vânt îi umplea capul, sângele care îi păta cămaşa şi mâinile şi se strângea într-o baltă la picioarele lui.

Nu scoase nici măcar un sunet în clipa în care alunecă de pe scaun.

— Hei, hei, hei! Haide, Nell, revino-ți!

Vocea îi era înfundată, ca şi cum ar fi fost amândoi sub apă. Ceva rece i se aşează pe faţă. Părea să se ridice din adâncuri de nepătruns, încet, încet, spre suprafaţă.

Când deschise ochii, văzu o ceaţă albă care se retrase strat după strat, până ce-i văzu chipul.

— Zack!

Îngrozită, se prinse de el, aproape rupându-i cămaşa când i-o deschise ca să vadă dacă, într-adevăr, era rănit. Degetele îi tremurau, nu o ascultau.

— Uşurel!

Ar fi râs de felul în care îi trăgea de nasturi, dacă obrajii nu i-ar fi fost albi ca varul.

— Linişteşte-te, respiră adânc.

— Sânge. Atâta sânge!

— Şşşt!

Prima lui reacţie când o văzuse leşinând fusese să intre în panică şi o rezolvase ca întotdeauna. Făcând următorul pas. O luase în braţe, o dusese pe canapea, o trezise. Acum groaza care emana din ea îi ridica noduri în stomac.

— Pun pariu că n-ai mâncat nici cât o pasăre azi toată ziua, nu-i aşa? Cineva care găteşte atât de mult ca tine ar trebui să-nveţe să mănânce regulat. Îţi aduc un pahar de apă şi ceva de mâncare. Dacă nici atunci nu te simţi mai bine, chem doctorul.

— Nu sunt bolnavă. Nu sunt rănită. Tu sângerai. Mâinile îi tremurau în timp ce le trecea peste el. Aveai sânge pe cămaşă, pe mâini... era o baltă pe jos. Cuţitul.

Am văzut...

— Nu sângerez, scumpo. N-am nici măcar o zgârietură. Ridică mâinile şi le întoarse pe toate părţile ca să-i arate. Lumina ţi-a jucat feste, atâta tot.

— N-a fost asta. Îl cuprinse în braţe şi-l strânse cu putere. Am văzut. Să nu mai atingi cuţitul. Nu-l mai atinge.

— Bine. Îi sărută creştetul, îi mângâie părul. Nu-l mai ating. Totul e-n regulă, Nell.

Prinse în mână medalionul de la gât şi spuse în gând un descântec de protecție.

— Vreau să porți asta. Mai stăpână pe gesturile ei, se trase în spate şi scoase lănțişorul peste cap. Tot timpul. Nu-l scoate.

Zack privi inimioara prinsă de lanț şi reacționă ca orice alt bărbat.

— Apreciez gestul, Nell. Sincer. Dar asta-i de fete.

— Poartă-l pe sub cămaşă, zise ea, pierzându-şi răbdarea. N-o să-l vadă nimeni.

Vreau să-l porți zi şi noapte.

I-l puse pe după gât chiar în timp ce Zack se strâmba.

— Vreau să-mi promiți că aşa o să faci. Anticipând că avea de gând să protesteze din nou, Nell îi prinse fața în mâini. A fost al mamei mele. E tot ce mi-a mai rămas de la ea. Singurul lucru pe care l-am luat când am plecat. Te rog, fă asta pentru mine, Zack. Promite-mi că n-o să-l scoți de la gât. Pentru nimic.

— Bine. Îți promit doar dacă-mi promiți şi tu că mănânci ceva.

— O să mâncăm supă de dovleac. O să-ți placă.

În noaptea aceea, în somn, alergă haotic prin pădure, nereuşind să găsească drumul în bezna fără lună.

Mirosul de sânge şi moarte o urmărea.

Capitolul 16

Nell îşi alungă totul din minte, sau cel puțin încercă, şi se duse la cafenea. Servi cafea şi brioşe, glumi cu clienții obişnuiți. Purta puloverul cel nou şi albastru şi amesteca în supa de dovleac pe care o ținea la cald pe aragaz, pregătită pentru prânz.

Completă vraful de cărți de vizită pe care Mia sugerase să le pună lângă casa de marcat.

Totul era atât de normal, încât parcă mergea de la sine. Doar că, în cursul dimineții, dusese de vreo zece ori mâna spre medalionul pe care nu-l mai avea la gât. De fiecare dată, imaginea lui Zack acoperit de sânge îi revenea în minte.

Trebuise să se ducă pe continent în acea dimineață, iar gândul că nu era pe insulă reprezenta o teamă în plus. O să fie atacat pe stradă, jefuit. Lăsat plin de sânge, să moară într-un șanț.

Când i se termină tura, ajunse la concluzia că nu făcuse suficient și că avea nevoie de ajutor.

O găsi pe Mia asistând un client în secțiunea de cărți pentru copii. Aşteptă, frângându-şi mâinile în sinea ei, până când clientul găsi ce voia şi se îndreptă spre casa de marcat.

— Ştiu că eşti ocupată, dar trebuie să vorbesc cu tine.

— Bine. Stai să-mi iau haina. Facem o plimbare.

Reveni în câteva momente cu o haină de piele întoarsă aruncată peste rochia scurtă. Amândouă erau de culoare cărămizie şi-i făceau părul să-i pară o claie de foc. Îi făcu semn lui Lulu în timp ce se îndrepta spre uşa din față.

— Plec în pauza de prânz. Frumos pulover, adăugă, după ce ieşiră. E făcut de Lulu, nu-i aşa?

— Da.

— Ai depăşit o barieră. Nu ți-ar fi făcut ceva atât de frumos dacă n-ar fi hotărât să te accepte. Felicitări.

— Mersi. Eu... Voiai să mergem să mâncăm undeva?

— Nu.

Mia scutură din cap dându-şi părul pe spate şi trase adânc aer în piept. Erau momente, momente rare, când se simțea închisă în librăria ei. Când avea disperată nevoie de spațiu.

— Vreau să fac o plimbare.

Ripley avusese dreptate în legătură cu vara indiană. Valul de aer rece trecuse, făcând loc unor zile îmbălsămate de căldură şi adieri umede care aduceau cu ele atât miros de mare, cât şi de pădure. Cerul era înnorat şi, pe fundalul plumburiu, copacii se ridicau asemenea unor faruri în flăcări. Oceanul oglindea cerul şi valurile agitate prevesteau că se apropie o furtună.

— O să plouă în mai puțin de o oră, prezise Mia. Şi uite!

Arătă spre mare. Câteva secunde mai târziu, la comanda ei parcă, sulița frântă a unui fulger brăzdă cerul de oțel.

— Vine furtuna. Îmi place o furtună sănătoasă. Aerul se încarcă cu electricitate şi energia ne pompează în sânge. Totuşi, mă face agitată. Îmi plac stâncile mele, pe timp de furtună. Mia îşi scoase din picioare pantofii frumoşi, îi prinse pe-un deget şi păşi desculță pe nisip. Plaja este aproape pustie, îi atrase ea atenția. E un loc bun ca să ne plimbăm şi să-mi spui ce te preocupă.

— Am avut o... Nu ştiu dacă a fost o viziune. Nu ştiu ce-a fost. Mă sperie.

Mia îşi trecu brațul liber printr-al lui Nell şi continuă să meargă agale.

— Spune-mi.

După ce termină, Mia continuă să meargă.

— De ce i-ai dat medalionul tău?

— A fost singurul lucru la care m-am putut gândi. Un impuls. Era lucrul care conta cel mai mult pentru mine, presupun.

— Îl purtai atunci când ai murit. L-ai adus cu tine în noua ta viață. Este un simbol al locului din care ai venit, o legătură cu mama ta. Talismanul tău. O magie puternică. Iar el o să-l poarte pentru că i-ai cerut tu. Asta o să-l facă şi mai puternic.

— E doar un medalion, Mia. Ceva ce i-a dăruit tata mamei odată, de Crăciun. Nu are cine ştie ce valoare.

— Ştii foarte bine că nu-i aşa. Valoarea lui stă în semnificaţia pe care o are pentru tine, în dragostea pe care o ai pentru părinţii tăi, în dragostea pe care i-ai dăruit-o lui Zack.

— E îndeajuns? Nu văd cum ar putea fi. Ştiu ce înseamnă, Mia.

Şi asta era groaza care o mânca de vie pe dinăuntru.

— În viziune, avea faţa cenuşie şi sângele... Era atât de mult sânge! În viziunea mea, era mort. Se forţă s-o mai spună o dată. Era mort. Există ceva ce-ai putea face tu?

Ea una făcuse deja tot ce-i trecuse prin minte şi tot ce era în stare să facă.

— Ce crezi c-aş putea face eu şi n-ai făcut tu deja?

— Nu ştiu. Mult mai mult. A fost o premoniţie?

— Asta crezi?

— Da. Da. Doar gândul şi făcu să i se taie răsuflarea. Era atât de clar. O să fie ucis şi nu ştiu cum.

— Tot ce vedem noi sunt doar posibilităţi, Nell. Nimic nu e absolut. Nimic, bun sau rău, nu e garantat. Ai primit această viziune şi, ca urmare, ai făcut ceva – ai făcut ceva să-l protejezi.

— Nu există o cale de a-l opri pe cel care vrea să-i facă rău? O vrajă?

— Vrăjile nu sunt un leac pentru orice situaţie, sau cel puţin n-ar trebui să fie. Şi ţine minte: tot ce trimiţi se poate întoarce întreit asupra ta sau a alor tăi. Ataci un lucru, dezlănţui un altul.

Nu spusese ce-i trecea prin minte: opreşti cuţitul, rişti să încarci arma.

— Vine furtuna, zise ea din nou. Şi nu doar fulgerele o să sfâşie cerul în după-amiaza asta.

— Ştii ceva.

— Simt ceva. Nu văd clar. Poate că nu mi-e mie menit să văd.

Bariera asta era o frustrare. La fel şi să-şi dea seama că ea, de atâta timp vrăjitoare solitară, nu putea face singură ceea ce trebuia făcut.

— O să te-ajut cât de mult o să pot. Asta îți promit.

Chiar în timp ce se gândea îngrijorată că s-ar fi putut să nu fie îndeajuns, o văzu pe Ripley la marginea nisipului.

— Strig-o pe Ripley. O să vină dacă o chemi tu. Spune-i ce mi-ai spus mie.

Nu fu nevoie s-o strige, doar să se întoarcă şi s-o privească. Cu hainele ei practice şi în bocancii rezistenți, Ripley o luă spre ele.

— O să vă udați dacă mai rămâneți mult aici.

— Tunete, spuse Mia şi un bubuit scurt răsună deasupra oceanului. Şi câteva fulgere.

Un perete de foc izbucni înspre vest.

— Dar de plouat n-o să plouă încă vreo jumătate de oră.

— Faci şi previziuni meteorologice acum, Glinda? spuse Ripley, pe un ton plăcut.

Ar trebui să ai o emisiune la TV.

— Nu începe. Nu acum.

Nell se aştepta ca cerul să se deschidă în orice clipă, dar nu conta.

— Sunt îngrijorată în legătură cu Zack.

— Da? Şi eu. Îmi fac griji când fratele meu începe să poarte bijuterii de fetițe. Dar trebuie să-ți mulțumesc că mi-ai dat şansa să-l iau peste picior.

— Ți-a spus de ce îl poartă?

— Nu. Şi ezit să repet exact cuvintele pe care mi le-a spus într-o companie atât de selectă. Dar am început ziua într-un mod frumos.

— Am avut o viziune, începu Nell.

— Oh, perfect!

Cu o expresie dezgustată, Ripley dădu să se întoarcă, dar se opri în clipa în care Nell o prinse de braț.

— Îmi eşti simpatică, Nell, dar o să mă scoți din sărite.

— Las-o să plece, Nell. Îi e frică să asculte.

— Nu mi-e frică de nimic!

Era enervant la culme că Mia ştia exact ce butoane să apese.

— Haide, spune-mi ce-ai văzut în globul de cristal.

— Nu mă uitam în niciun glob de cristal. Mă uitam la Zack.

Nell îi povesti.

Oricât ar fi încercat să nege, oricât de indiferentă îi era expresia în clipa în care ridică din umeri, Ripley era zguduită până în măduva oaselor.

— Zack poate să-şi poarte singur de grijă. Plecă, dar se întoarse după doar câțiva paşi. Ascultă, în caz că n-ai observat, e ofițer al legii, capabil şi bine instruit. E înarmat şi ştie să folosească arma atunci când e cazul. Dacă vi se pare că are o meserie uşoară, e doar pentru că Zack ştie cum să gestioneze toate problemele.

Mi-aş pune şi viața în mâinile lui.

— Cred că ceea ce te întreabă Nell este dacă Zack îşi poate pune el viața în mâinile tale.

— Am o insignă, am o armă şi lovesc al dracului de tare cu pumnul. Aşa rezolv eu lucrurile, spuse Ripley furioasă. Dacă vine cineva după Zack, puteți paria pe orice că va trebui să treacă de mine.

— Unu ori trei, Ripley. Mia îşi puse mâna pe brațul ei. În cele din urmă, de asta o să fie nevoie.

— N-o s-o fac.

Mia dădu din cap. Stăteau în cerc, sub cerul furios.

— O faci deja.

Instinctiv, Ripley făcu un pas în spate, rupse legătura.

— Nu mă căuta! spuse ea. Nu pentru asta!

Le întoarse spatele şi, în vântul tot mai puternic, o porni spre sat izbind nisipul cu picioarele.

— O să se gândească, o să lupte cu ideea. Fiindcă e încăpățânată mai rău ca un catâr, o să dureze mai mult decât aş vrea. Dar, pentru prima oară după ani de zile, ezită. Mia o bătu liniştitor pe umăr pe Nell. N-o să rişte când e vorba de Zack.

Se întoarseră la librărie şi de-abia intraseră, când ploaia torențială se dezlănțui.

Nell aprinse lumânările din cele trei felinare de dovleac, nu pentru decor, acum, ci pentru scopul lor original. Le aşează pe verandă ca să sperie şi să alunge răul.

Folosind informații pe care le aflase din cărțile împrumutate de la Mia şi propriile instincte, încercă să-şi transforme casa într-un refugiu cât mai sigur cu putință.

Mătură energia negativă, aprinse lumânări pentru linişte şi protecție. Aşează pe fereastră pietre de jasp roşu şi mici ghivece de salvie şi piatra lunii şi rămurele de rozmarin sub pernele de pe pat.

Făcu supă de pui. Fierbea la foc mic în timp ce vijelia se dezlănțuia afară.

Iar căsuța ei deveni un cocon călduț şi confortabil.

Dar nu se putea relaxa. Se muta agitată de la o fereastră la alta, de la o uşă la alta. Căuta ceva de făcut, care s-o țină ocupată, dar nu găsea nimic. Se forță să stea la birou şi să completeze o ofertă. Dar, după numai zece minute, se ridică din nou, simțindu-şi puterea de concentrare la fel de fragmentată precum cerul brăzdat de fulgere.

În cele din urmă cedă şi sună la secție. Cu siguranță Zack se întorsese până la ora asta. O să vorbească cu el, o să-i audă vocea. Atunci o să se simtă mai bine.

Dar de răspuns îi răspunse Ripley, care îi spuse cu o voce rece ca gheața că Zack nu venise încă şi că o să se întoarcă atunci când o să se întoarcă.

Acum era de două ori mai îngrijorată. I se părea că furtuna se transformase într-o urgie. Şuieratul vântului nu

mai era muzică, ci un şuvoi de ameninţări rostite printre dinţii strânşi. Ploaia era o cortină sufocantă şi fulgerele erau arme aruncate spre pământ.

Întunericul apăsa ferestrele ca şi cum ar fi vrut să spargă sticla şi să pătrundă înăuntru. Puterea pe care învăţase să o accepte, cu bucurie chiar, începu să tremure asemenea flăcării unei lumânări în care sufli.

Mii de scenarii îi alergau prin minte, unul mai oribil decât celălalt. În cele din urmă, nemaiputând suporta, îşi înşfăcă haina. O să se ducă la docuri şi-o să aştepte feribotul. O să-l aducă înapoi cu puterea voinţei.

Deschise uşa de perete tocmai când un fulger uriaş despica cerul. În bezna care urmă, văzu umbra înaintând spre ea. Deschise gura pregătită să ţipe, apoi, prin mirosul ploii, al pământului ud şi al ozonului înţepător, simţi parfumul iubitului ei.

— Zack!

Se năpusti asupra lui şi aproape că se rostogoliră amândoi de pe verandă în clipa în care o prinse în braţe.

— Am fost atât de îngrijorată!

— Şi acum eşti udă. O ridică în braţe şi o duse în casă. Halal zi mi-am ales ca să plec de pe insulă. Drumul înapoi cu feribotul a fost oribil. O puse pe picioare, apoi îşi scoase haina udă. Te-aş fi sunat, dar nu mai aveam semnal la telefon. E ultimul feribot care mai vine în seara asta, pe aşa o vreme.

Îşi trecu o mână prin păr, împrăştiind picături de ploaie.

— Eşti ud până la piele! Şi pentru că avea cămaşa udă, văzu, cu uşurare, conturul medalionului chiar deasupra inimii. Şi eşti rece, adăugă, după ce-i luă mâna.

— Trebuie să mărturisesc că visez la un duş fierbinte de vreo jumătate de oră.

Şi ar fi făcut deja unul, îşi zise, dacă Ripley nu l-ar fi întâmpinat la uşa de la intrare, nu l-ar fi luat la întrebări şi nu i-ar fi spus că Nell sunase cuprinsă de panică.

— Du-te şi fă duş. Apoi îți dau o supă fierbinte.

— Cu siguranță e cea mai bună ofertă pe care am primito pe ziua de azi. Îi prinse fața între palmele lui. Îmi pare rău că ai fost îngrijorată. N-ar fi trebuit.

— Nu mai sunt, acum. Hai, du-te, până nu răceşti.

— Noi ăştia, de pe insulă, nu suntem chiar aşa de sensibili.

Dar o sărută uşor pe frunte şi se duse direct la duş.

Îşi lăsă hainele grămadă pe gresia din baie, dădu drumul la apă fierbinte şi scoase un oftat prelung de recunoştință în clipa în care intră sub duş.

Camera micuță şi cada din ea nu fuseseră gândite pentru un bărbat de dimensiunile lui. Capul duşului îi era îndreptat direct spre gât şi, dacă nu avea grijă, se lovea cu coatele de perete ori de câte ori îşi mişca brațele.

Dar se învățase de când era cu Nell. Devenise o rutină.

Sprijinindu-şi mâinile pe peretele din față, se aplecă şi lăsă apa să-i treacă peste cap şi peste spate. Pentru că Nell avea tendința să folosească săpunuri şi şampoane cu mirosuri feminine, îşi adusese discret câteva de-ale lui şi le pusese pe marginea căzii.

Niciunul dintre ei nu spusese nimic nici despre asta, nici despre setul de haine de schimb pe care le pusese pe-un raft din dulapul ei.

Nu discutau despre faptul că rareori se întâmpla să petreacă o noapte separat.

Alții vorbeau, Zack ştia. Vedea ocheadele şi se obişnuise să-şi audă numele legat de al ei, ca şi cum ar fi fost un singur cuvânt.

Dar ei doi nu discutaseră niciodată despre asta. Poate că era un fel de superstiție, își spuse, să nu vorbești cu voce tare despre ce îți era cel mai teamă să pierzi.

Sau poate că era doar un alt fel de lașitate.

Nu era singur dacă conta, dar era sigur că sosise timpul să facă încă un pas înainte.

El, unul, făcuse cel mai mare pas de până acum, în acea după-amiază, pe continent.

Trebuia să admită că se simțea bine. Fusese ușor agitat, dar emoțiile trecuseră repede. Nici măcar călătoria îngrozitoare cu feribotul de la întoarcere nu reușise să-i strice buna dispoziție.

Zgomotele de pe cealaltă parte a perdelei de duș îl surprinseră suficient cât să-l facă să se miște prea brusc. Izbitura cotului în perete răsună cu ecou în baia micuță, urmată de un șuvoi de blestemății.

— Ești bine?

Compătimindu-l, dar și amuzată în același timp, Nell stătea cu buzele strânse și cu hainele lui adunate la piept. Ieși de sub duș și trase perdeaua la loc.

— Baia asta e un pericol public. Zău dacă nu-mi vine să verific regulamentul și...

Ce faci cu asta?

— Păi...

Se întrerupse uimită în clipa în care Zack sări gol pușcă din cadă și-i trase hainele din mâini.

— Voiam să le arunc în uscător.

— Mă ocup eu de ele mai târziu. Am un set de schimb aici.

Le aruncă din nou pe jos, ignorându-i strâmbătura în clipa în care le auzi aterizând cu un pleoscăit.

— Cel puțin atârnă-le și tu! O să prindă mucegai dacă le lași așa ude și grămadă.

— Bine, bine... Luă un prosop şi-şi frecă părul. Ai venit ca să strângi după mine?

— Dacă vrei să ştii, da.

Acum privirea ei alunecă încet peste pieptul ud pe care strălucea medalionul ei, peste abdomenul plat şi coapsele înguste pe care şi le înfăşurase în prosop.

— Dar, în clipa de față, nu am gânduri prea curate.

— Nu mai spune!

O singură privire de-a ei îi încălzea sângele mai ceva decât un ocean de apă fierbinte.

— Şi la ce anume te gândeşti?

— Mă gândesc că cel mai bun lucru pe care îl poți face cu un bărbat care a ieşit de sub duş este să-l bagi în pat. Vino cu mine!

O lăsă să-i ia mâna şi să-l tragă spre dormitor.

— Ai de gând să te joci de-a doctorița? Fiindcă mi s-ar putea face foarte rău dacă aş considera că merită.

Nell râse, apoi dădu cuvertura la o parte.

— Intră!

— Da, să trăiți!

Înainte să apuce să-şi scoată prosopul, i-l scoase ea. Dar, când întinse mâna s-o prindă, evadă, apoi îl împinse în pat.

— Poate că ştii, începu ea luând un chibrit şi începând să aprindă lumânări de jur-împrejur, că în mituri şi legende vrăjitoarele sunt adesea înfățişate ca tămăduitoare.

Flacăra lumânărilor dansa şi sfârâia.

— Încep să mă simt foarte sănătos.

— Asta o să hotărăsc eu.

— Nici nu mă gândeam altfel.

Se întoarse spre el.

— Ştii ce n-am făcut niciodată pentru nimeni?

— Nu, dar mor de curiozitate.

Ridică încet tivul puloverului. Îşi aminti ziua în care stătuse în aceeaşi poziție pe plaja golfulețului său însorit.

— Vreau să te uiți la mine. Centimetru cu centimetru, își trase puloverul de pe corp. Și să mă dorești.

Chiar și dacă ar fi fost orb, tot ar fi văzut-o, i-ar fi văzut pielea strălucind în lumina delicată.

Își scoase pantofii fără să se aplece, într-un fel de dans grațios. Sutienul simplu și alb îi îmbrăca frumos curba subțire a sânilor. Își ridică mâna spre închizătoarea din mijloc, îl văzu cum urmărește mișcarea, apoi lăsă sutienul nedesfăcut și-și lăsă mâna să alunece în betelia pantalonilor.

Pulsul lui Zack se înteți în clipa în care materialul subțire îi alunecă peste coapse, peste picioare. Când pantalonii îi căzură pe podea, păși afară din ei cu aceeași ușurință fluidă.

— Ce-ar fi să mă lași pe mine să fac restul?

Zâmbind, se apropie de el, dar nu suficient. Nu mai încercase niciodată să seducă un bărbat și nu era pregătită să cedeze această putere.

Își putea imagina mâinile lui în timp ce și le folosea pe ale ei ca să-și mângâie trupul și-i auzea respirația ieșindu-i ca un șuierat din plămâni.

Cu un zâmbet enigmatic pe buze, își deschise sutienul și-l lăsă să alunece. Deja își simțea sânii plini și grei. Își trase chiloții peste șolduri, apoi peste picioare.

Deja era udă.

— Vreau să te iau, șopti ea. Încet. Vreau să mă iei și tu. Urcă pe pat în patru labe și se sui peste el. Încet. Parcă se topea peste el. Ca și cum nu ar exista sfârșit.

Buzele ei erau calde și moi peste ale lui. Căutau. Gustul lui părea să-i pătrundă în vene ca un drog. Când Zack se rostogoli căutând mai mult, adâncind sărutul, se lăsă trasă de el. Dar nu se predă.

Îşi trecu uşor degetele peste spatele lui, găsind plăcerea în rigiditatea muşchilor, în tremuratul pe care i-l provocau atingerile ei.

Se lăsă să plutească în oceanul de senzaţii în timp ce primea şi oferea.

Lumânările pâlpâiră, apoi flăcările se îndreptară ca nişte sulițe, umplând aerul cu parfum.

Se ridicară împreună, dansară în aerul îmbălsămat. Se ridicară în genunchi în mijlocul patului, piept lângă piept şi gură peste gură.

Dacă era o vrajă, ar fi acceptat-o pentru eternitate, fără niciun cuvânt, fără nicio împotrivire. Vrăjitoare sau femeie, femeie-vrăjitoare, era a lui.

Privi cum arăta mâna lui lângă pielea ei, bronzată lângă albă, aspră lângă delicată. Se minună de felul în care îi putea cuprinde sânii în mână şi de felul în care vârfurile se ridicau sub atingerea degetelor lui mari.

Atinseră, gustară. Se îmbătau încet-încet, cu o licoare magică.

Când în cele din urmă alunecă în ea, ridicările şi căderile blânde erau ca nişte valuri de mătase. Magia îi învăluia în timp ce priveau unul în ochii celuilalt şi, pentru fiecare din ei, nimeni altcineva nu mai exista pe lume în acel moment. Era o intimitate mult mai adâncă decât un act sexual. Creştea în inima ei, se revărsa ca un şuvoi de aur.

Zâmbi din nou în clipa în care-şi coborî gura peste a ei. Cu degetele împreunate, alunecară împreună afară din lume.

Când stătea ghemuită lângă el, cu palma peste inima lui care bătea ritmic, părea că nimic nu-i putea atinge. Refugiul ei era sigur şi ei erau în siguranţă înăuntru.

Toate temerile şi îngrijorările ei, gândurile groaznice care i se strecuraseră în inimă, păreau nişte copilării acum.

Erau pur şi simplu doi oameni îndrăgostiți, întinşi în pat şi ascultând furtuna acum muribundă.

— Mă întreb dac-o să învăț vreodată să manipulez obiecte.

— Scumpo, te pricepi cum nu se poate mai bine la manipulat, spuse el, râzând.

— Nu! zise ea, lovindu-l în joacă. Mă refeream la lucruri pe care să le mut dintr-un loc în altul. Dacă aş putea, ar fi suficient să spun incantația corectă şi am servi supa de pui în pat.

— Nu merge aşa. Sau merge? întrebă el.

— Sunt sigură că ar merge pentru Mia, dacă ar vrea asta. Dar novicii aşa ca mine trebuie să se dea jos din pat, să se ducă la bucătărie şi să pregătească totul în mod tradițional.

Întoarse capul şi-i dădu un pupic pe umăr, apoi se rostogoli jos din pat.

— Ce-ar fi să rămâi tu aici şi să mă duc eu să aduc supa?

Îi aruncă o privire peste umăr în timp ce se duse la dulap după halatul pe care se îndurase în sfârşit să şi-l cumpere.

— Foarte generos din partea ta să te oferi după ce m-am dat deja jos din pat.

— Mă gândeam eu. Şi, dacă tot m-ai prins, îmi pun nişte haine şi vin să te ajut.

— Bine. Şi adu şi maldărul ăla ud din baie, cu ocazia asta.

Maldărul ud? Îi trebui un minut ca să-şi aducă aminte, aşa că Nell ieşise deja din cameră în clipa în care sări jos din pat şi-şi luă pantalonii jilavi de pe jos. Băgă mâna într-un buzunar şi răsuflă uşurat când degetele îi atinseră o cutie micuță.

Când intră în bucătărie, o găsi turnând supă în două boluri mari, după ce aşezase o pâine rotundă pe mijlocul mesei. Era atât de drăguță şi arăta atât de în largul ei în halatul moale şi roz, desculță şi cu părul răvăşit!

— Nell, ce-ar fi s-o lăsăm puțin să se răcească?

— Chiar trebuie. Vrei un pahar de vin?

— Într-o clipă.

Ciudat, crezuse c-o să aibă emoții, măcar aşa, un pic. În schimb, era calm ca o stâncă. Îi prinse umerii, o întoarse spre el, apoi îşi lăsă mâinile să-i alunece până pe coatele ei.

— Te iubesc, Nell.

— Eu...

Doar atât apucă să spună, înainte ca buzele lui să o oprească.

— M-am gândit la mai multe feluri în care să fac asta. Să te iau la o plimbare cu maşina într-o seară, sau pe plajă, într-o noapte cu lună plină. Sau la o masă elegantă, la hotel. Dar aşa este cel mai bine pentru noi, aici e locul cel mai potrivit şi acum este cel mai bun moment.

Fremătările pe care le simți în stomac erau un avertisment. Dar nu putea da înapoi. Nu se putea mişca deloc.

— M-am gândit la mai multe feluri în care să te cer. Ce cuvinte ar fi cele mai potrivite, cum ar fi mai bine să le spun... Dar singurele care-mi vin acum în minte sunt: Te iubesc, Nell. Mărită-te cu mine!

Respirația pe care şi-o ținuse îi explodă din plămâni în timp ce bucuria şi durerea se luptau înăuntrul ei.

— Zack! Suntem de atât de puțin timp împreună!

— Putem să mai aşteptăm până să ne căsătorim, dacă vrei. Deşi eu, unul, nu prea văd rostul.

— De ce nu putem lăsa lucrurile aşa cum sunt?

Dintre toate reacțiile la care se aşteptase, tremurul speriat din vocea ei nu fusese una din ele.

— Pentru că ne trebuie un loc al nostru, o viață a noastră... Nu doar bucăți de la mine şi de la tine.

— Căsătoria e doar o formalitate legală. Atâta tot.

Se întoarse cu spatele, începu să bâjbâie într-un dulap după pahare.

— Pentru unii, spuse el, liniştit. Nu pentru tine sau pentru mine. Noi suntem simpli, Nell. Când oamenii simpli se îndrăgostesc, când se iubesc cu adevărat, se căsătoresc, întemeiază o familie. Vreau să-mi împart viaţa cu tine, să am copii cu tine, să îmbătrânesc lângă tine.

Lacrimile ameninţau să izbucnească. Ce-i oferea el era tot ce-şi dorea, şi îşi dorea atât de tare, încât o durea sufletul.

— Te grăbeşti.

— Nu cred. Scoase cutiuţa din buzunar. L-am cumpărat azi pentru că ne-am început deja viaţa împreună, Nell. E timpul să vedem unde ne duce.

Degetele i se strânseră în palmă în clipa în care privi inelul. Îi cumpărase un safir, o piatră bogată şi caldă, montată simplu, într-un inel de aur. Părea firesc că ştiuse că o să-i placă ceva cald şi simplu.

Evan alesese un diamant, un pătrat strălucitor într-o montură de platină care i se aşezase pe deget ca gheaţa.

— Îmi pare rău, Zack. Îmi pare atât de rău! Nu pot să mă mărit cu tine.

Simţi cum vorbele ei îi sfâşie inima, dar nu se clinti în timp ce-i privea chipul.

— Mă iubeşti, Nell?

— Da.

— Atunci merit să ştiu de ce nu vrei să-mi faci o promisiune şi să accepţi una din partea mea.

— Ai dreptate. Făcu eforturi să se calmeze. Nu pot să mă mărit cu tine, Zack, pentru că sunt deja măritată.

Nimic din ce i-ar fi putut spune nu l-ar fi uluit în mai mare măsură.

— Măritată? Eşti măritată? Pentru Dumnezeu, Nell, suntem împreună de câteva luni!

— Ştiu.

Îşi dădu seama acum că nu era doar şoc. Nu era doar furie. Se uita la ea ca la o străină.

— L-am părăsit, înțelegi. Acum mai bine de-un an.

Încercă să depăşească primul obstacol. Faptul că fusese măritată şi nu-i spusese.

Dar nu putea trece de al doilea. Era încă măritată.

— L-ai părăsit, dar nu ai divorțat.

— Nu, n-am putut. Am...

— Şi m-ai lăsat să te ating, te-ai culcat cu mine, m-ai lăsat să mă îndrăgostesc de tine, deşi nu erai liberă.

— Da.

Era frig, dintr-odată, atât de frig în mica ei bucătărie, încât îi îngheța sângele în vene.

— Nu am nicio scuză.

— N-o să te întreb când aveai de gând să-mi spui. În mod clar, nu aveai această intenție.

Închise cutia cu zgomot, o îndesă la loc în buzunar.

— Eu nu mă culc cu soțiile altora, Nell. Un cuvânt de la tine – pe toți dracii, un singur cuvânt! — şi n-am mai fi ajuns în punctul ăsta.

— Ştiu. E vina mea.

Pe măsură ce furia lui creştea şi-i înăsprea trăsăturile, Nell simți cum forța pe care reuşise atât de greu să o reconstruiască i se scurge la fel ca sângele din obraji.

— Crezi că asta rezolvă ceva? se răsti el, mistuit de furie şi de nefericire. Crezi că, dacă-ți asumi vina, gata? Totul e-n regulă?

— Nu.

— Pe toți dracii!

Se răsuci nervos pe călcâie şi o văzu tresărind la mişcarea lui bruscă.

— Țip atunci când am nevoie să țip. Nu faci decât să mă enervezi şi mai tare dacă stai aşa, chircită, de parcă ai aştepta un pumn. N-o să te lovesc. Nici acum, nici altă dată.

Şi mă simt insultat să te văd cum stai lângă mine, întrebându-te dac-o să fac.

— Nu ştii cum a fost!

— Nu, nu ştiu. Pentru că nu vrei să-mi spui. Făcu un efort să se stăpânească atât cât putea, deşi furia încă clocotea în el. Sau îmi spui doar atât cât să faci lucrurile să meargă până data viitoare.

— Poate că aşa e. Dar ți-am explicat că nu-ți pot spune totul. Că nu o să intru în detalii.

— La dracu', ăsta nu-i un detaliu! Eşti încă măritată cu bărbatul care te-a adus în halul ăsta.

— Da.

— Ai de gând să pui capăt căsătoriei?

— Nu.

— Ei, atunci e destul de clar.

Îşi luă nervos ghetele şi geaca.

— Nu pot să-l las să afle unde sunt. Nu pot să-l las să mă găsească.

Zack se îndreptă ca vijelia spre uşă, apoi rămase preț de câteva clipe cu mâna pe clanță.

— Te-ai gândit vreodată, măcar o dată, te-ai uitat vreodată la mine ca să vezi că aş fi făcut orice trebuia făcut pentru tine? Aş fi făcut-o şi pentru un străin, Nell, pentru că asta mi-e meseria. Cum de nu ți-ai dat seama că aş fi făcut-o pentru tine?

Dar ştia, îşi spuse, privindu-l cum pleacă. Ştia că ar fi făcut orice pentru ea. Şi era doar unul din lucrurile care o speriau. Nereuşind să plângă, se aşează sfâşiată de durere în mijlocul casei pe care o făcuse atât de sigură. Şi care rămăsese goală.

Capitolul 17

— L-am pierdut! Am distrus totul!

Nell stătea în sufrageria uriaşă şi superbă a Miei, în faţa unui foc la care ai fi putut frige un viţel, sorbind dintr-o ceaşcă de ceai tămăduitor cu scorţişoară. Isis îşi întinsese trupul lung şi cald în poala ei, ca o pătură confortabilă.

Nimic nu reuşea să o facă să se simtă mai bine.

— Poate că s-a stricat ceva. Dar nimic ce poate fi găsit din nou nu e pierdut.

— Nu pot să repar asta, Mia. Tot ce mi-a spus este adevărat. Nu vreau să mă gândesc la asta, să văd realitatea, dar e adevărat. Nu am avut niciun drept să las lucrurile să ajungă atât de departe.

— Nu am o cămaşă de ascet[4] la îndemână, dar îmi imaginez că putem improviza ceva.

La privirea şocată a lui Nell, Mia ridică un umăr, cu o expresie elegantă.

— Nu e vorba că nu aş înţelege, pentru că vă înţeleg pe amândoi. Şi amândoi aţi gestionat situaţia după cum aveaţi nevoie. V-aţi dăruit unul altuia ceva ce nu este oferit oricui. Şi nu trebuie să regreţi asta.

— Nu regret că l-am iubit, nici că am fost iubită de el. Regret multe lucruri, dar asta nu.

— Bine atunci. Trebuie să faci următorul pas.

— Nu există următorul pas. Nu pot să mă mărit cu Zack pentru că, din punct de vedere al legii, sunt legată de altcineva. Şi, chiar dacă Evan ar hotărî să divorţeze de mine în absenţia, tot nu m-aş putea mărita cu Zack. Documentele mele sunt false.

— Detalii.

— Nu şi pentru el.

— Da, ai dreptate. Mia căzu pe gânduri, bătând cu unghiile ei frumoase în cană.

---

[4] Cămaşă aspră, din păr de capră, purtată direct pe piele ca formă de penitenţă (n.tr.)

Sunt lucruri pe care Zack, fiindcă e Zack, nu le poate vedea decât în alb sau negru. Îmi pare rău că nu m-am gândit dinainte, aş fi putut să te avertizez. Îl cunosc, continuă Mia, ridicându-se ca să se întindă. Dar nu am anticipat că va dori să legalizeze atât de repede relaţia voastră. Nu mă pricep la chestiuni de amor.

Îşi umplu cana de ceai şi începu să se învârtească prin cameră, sorbind cufundată în gânduri.

Erau două canapele, amândouă de un verde-închis, care parcă implorau trupul să se afunde în ele. Pe ele erau împrăştiate perne decorative ca nişte nestemate, toate din ţesături fine. Textura era esenţială pentru lux şi, când putea face cum voia, Mia ţinea foarte mult la lux.

Încăperea era înţesată de obiecte vechi, pentru că prefera vechiul noului, mai puţin când venea vorba de echipament de afaceri. Covoarele de pe duşumeaua din scânduri mari din lemn de cireş erau satisfăcător de decolorate de vreme.

Erau flori peste tot, în vaze scumpe de cristal sau în sticle de culori vesele, fără valoare.

Câteva dintre lumânările cu care se înconjura în fiecare încăpere erau aprinse.

Cele albe, pentru pace.

— L-ai rănit, Nell, şi încă de două ori. Prima oară când nu i-ai căzut în braţe, copleşită de încântare, când te-a cerut de nevastă. Se opri, ridicând o sprânceană.

Ţi-am spus că nu mă pricep la chestiuni de amor, dar, chiar şi aşa, când un bărbat cere o femeie de nevastă, n-o să fie încântat când i se răspunde cu „Nu, mulţumesc”.

— Nu sunt chiar complet idioată, Mia.

— Nu, scumpo. Îmi pare rău.

Regretând cuvintele, deşi amuzată în secret de tonul ei muşcător, Mia se opri în spatele canapelei şi-i mângâie părul lui Nell.

— Sigur că nu eşti. Şi ar fi trebuit să spun de trei ori, a doua fiind simţul onoarei, care-l caracterizează pe Zack. Şi-a dat brusc seama că vânează pe un teritoriu care aparţine de drept unui alt bărbat.

— Oh, zău aşa! Nu sunt un iepure!

— Zack simte că a încălcat un cod. Iar a treia oară se simte rănit pentru că, fără îndoială, ar fi făcut la fel dacă ar fi ştiut. Dacă i-ai fi explicat circumstanţele. S-ar fi putut împăca atunci cu situaţia, pentru că te iubeşte şi te doreşte şi pentru că ar fi fost uşurat să ştie că ai scăpat dintr-o situaţie cumplită. Dar faptul că nu i-ai spus, că l-ai lăsat să intre în povestea asta, să se îndrăgostească de tine orbeşte, este o lovitură grea pentru el.

— De ce nu poate să-şi dea seama că nu înseamnă nimic căsătoria mea cu Evan?

Nu mai sunt Helen Remington!

— Vrei să-ţi spun ceva care să te facă să te simţi mai bine sau să-ţi spun adevărul?

Întrebă Mia, sec.

— Nu le pot avea pe amândouă. Mai bine spune-mi adevărul.

— L-ai minţit şi, minţindu-l, l-ai pus într-o poziţie de neacceptat. Mai mult, i-ai spus că nu ai de gând să pui capăt căsătoriei.

— Nu pot...

— Aşteaptă. Nu vrei să o sfârşeşti şi, fără sfârşit, nu poate exista început. Este numai alegerea ta, Nell, şi nimeni nu poate, şi nici n-ar trebui, să ţi-o ia. Dar l-ai blocat pe Zack, nu-ţi mai poate veni în apărare. Nu poate să-ţi mai stea alături sau, după cum îmi imaginez că i-ar fi plăcut lui, nu mai poate sări în faţa ta, ca să înfrunte demonul în locul tău. Nell... Se aşează din nou şi-i luă mâinile într-ale ei.

Crezi că Zack poartă insignă de amorul artei? Sau ca să se dea mare, ca să se simtă mai puternic?

— Nu. Dar el nu înțelege ce poate face Evan, de ce este în stare. Mia, omul ăsta e nebun. Are o nebunie rece şi calculată, pe care nu ştiu cum s-o explic.

— Oamenii au tendința să creadă că malefic este un cuvânt exagerat, spuse Mia.

Când, de fapt, este chiar foarte simplu.

— Da.

Simți câteva noduri desfăcându-se în stomacul ei. Ar fi trebuit să ştie până acum că nu era nevoie să-i explice Miei.

— Şi nu înțelege că nu suport ideea de a-l vedea din nou pe Evan, de a-i auzi vocea. Cred că de data asta aş ceda. Cred că m-ar distruge.

— Eşti mai puternică decât crezi.

Nell scutură din cap.

— Evan mă... micşorează. Nu ştiu dacă poți înțelege ce vreau să spun.

— Ba da, înțeleg. Vrei o vrajă, un descântec pentru încredere? Ca să te ascunzi de un bărbat şi să-l poți avea pe celălalt?

Mia întinse o mână şi mângâie spinarea mătăsoasă a lui Isis. Pisica înălță capul, schimbă o privire ce părea grăitoare cu stăpâna ei, apoi se făcu ghem.

— Sunt anumite lucruri pe care le putem face, spuse Mia, vioaie acum. Ca să te protejezi, ca să te concentrezi asupra ta, să-ți sporeşti propriile energii. Dar, dincolo de toate astea, Nell, puterea este în tine. Deocamdată...

Scoase peste cap lanțul de argint de care atârna discul din acelaşi metal.

— I-ai dat talismanul tău lui Zack, o să-ți dau unul de-al meu. A fost al străbunicii mele.

— Nu pot să-l iau de la tine!

— Ți-l împrumut, spuse Mia, trecând lanțul peste capul lui Nell. A fost o vrăjitoare foarte pricepută, străbunica mea. S-a măritat bine. A dat lovitura pe bursă şi a păstrat

acțiunile, lucru pentru care îi sunt şi acum recunoscătoare. Nu mi-ar plăcea să fiu săracă. Era un fel de vraci al insulei, înainte să vină cineva cu diplomă de medicină. Trata negi, ajuta la naşteri, cosea răni şi a oblojit jumătate din populația insulei în timpul unei epidemii de gripă, printre altele.

— E foarte frumos. Ce scrie pe el?

— Este o limbă străveche, asemănătoare cu cea de pe stâncile din Irlanda.

Înseamnă curaj. Şi acum că porți curajul meu, ascultă-mi şi sfatul. Dormi. Lasă-l să se lupte cu sentimentele lui în timp ce ți le examinezi pe ale tale. Când o să te duci la el – şi, oricât de mult te-ar iubi, el n-o să se-ntoarcă la tine – să-ți fie clar în minte ce anume vrei şi ce eşti dispusă să faci pentru asta.

— Eşti un nemernic, Zack.

— Bine. Acum vrei să taci?

Ripley considera că e dreptul unei surori să nu tacă niciodată.

— Ascultă, ştiu c-a dat-o în bară. Dar nu te interesează de ce?

Pocni cu palmele în birou, aplecându-se ca să-i poată sta în față într-o manieră satisfăcătoare.

— Nu vrei să insişti, să sapi, să împingi până când o să-ți spună de ce e încă măritată?

— A avut suficient timp să-mi spună, dacă ar fi vrut.

Zack se concentră asupra calculatorului. Nu fusese pe continent doar ca să cumpere un inel. Mersese şi ca martor într-un proces. Acum că treaba era terminată, putea închide dosarul.

Ripley scoase un sunet care era pe jumătate geamăt, pe jumătate țipăt.

— Mă scoți din sărite. Nu ştiu cum de nu te scoți singur din sărite. Eşti îndrăgostit de o femeie măritată!

Îi aruncă o privire chiorâşă.

— Acest aspect este extrem de limpede în mintea mea acum. Hai, pleacă în patrulă!

— Ascultă, e clar că nu-l vrea pe ălălalt. L-a părăsit. Şi la fel de clar este că e topită după tine şi viceversa. Nell este aici, de cât timp? De cinci luni? Şi, din câte se pare, nu are de gând să plece. Tot ce-a fost înainte s-a terminat.

— Este măritată legal! După mine, asta înseamnă că nu s-a terminat.

— Da, da, la tine trebuie să fie totul ca la carte.

Faptul că-i admira codul de onoare nu însemna că nu o putea aduce la exasperare.

— Las-o aşa o vreme. Lasă lucrurile să meargă ca până acum. Chiar aşa, de ce mama naibii trebuie să te însori? Oh, stai. Uitasem cu cine stau de vorbă. Dar, dacă vrei sfatul meu...

— Nu-l vreau. Chiar nu-l vreau.

— Bine. Atunci stai să fierbi în suc propriu. Îşi înşfăcă geaca, apoi o aruncă imediat la loc. Îmi pare rău. Nu suport să te văd suferind.

Pentru că ştia că era adevărat, Zack încetă să mai pretindă că se ocupa de dosare şi-şi îngropă faţa în mâini.

— Nu-mi pot face o viaţă cu cineva care are o altă viaţă pe care n-a terminat-o.

Nu pot să intru în patul unei femei care e măritată cu un alt bărbat. Şi nu pot să iubesc pe cineva aşa cum o iubesc pe Nell fără să vreau, fără să aştept o căsătorie, o casă, copii... Nu pot face asta, Rip.

— Nu, nu poţi. Se apropie de el şi-i cuprinse gâtul pe la spate, odihnindu-şi bărbia pe creştetul lui. Eu cred că aş putea.

Deşi nu-şi imagina că ar putea să iubească vreodată pe cineva atât de mult încât să fie nevoită să aleagă.

— Dar înțeleg că tu nu poți. Ce nu înțeleg este de ce, dacă o iubeşti şi o doreşti, nu poți s-o faci să-ți explice totul. Meriți să ştii.

— Nu o s-o oblig să facă nimic, nu numai pentru că nu e stilul meu, ci pentru că am senzația că bărbatul cu care a fost măritată a obligato la multe.

— Zack... Ripley întoarse capul în aşa fel încât obrazul i se îngropă în părul lui.

Te-ai gândit vreo clipă că poate-i e frică să divorțeze de el?

— Da.

Un junghi nesuferit îi străpunse stomacul.

— Am ajuns la concluzia asta cam pe la vreo trei dimineața. Dacă-i adevărat, am o sumedenie de nervi pe care să-i vărs pe sacul tău de box. Dar asta nu schimbă situația. E măritată, nu mi-a spus. Nu are suficientă încredere în mine încât să mă lase să stau lângă ea, orice ar fi.

Îi prinse mâna într-a lui.

Aşa-i văzu Nell când deschise uşa, susținându-se unul pe celălalt. Şi văzu privirea acuzatoare țâşnind din ochii lui Ripley chiar în timp ce Zack părea să-i închidă pe-ai lui.

— Trebuie să vorbesc cu tine. Între patru ochi. Te rog.

Instinctiv, Ripley îşi apăsă mai tare mâna pe umărul lui, dar Zack i-o strânse uşor.

— Ripley tocmai pleca în patrulă.

— Da, sigur. Dă-mă afară tocmai când devine interesant.

Îşi punea geaca, gândindu-se că asta trebuia să fie atmosfera la care se referă cineva când spune că poți tăia tensiunea cu cuțitul, când Betsy băgă capul pe uşă.

— Domule şerif... Bună, Nell, Ripley. Domnule şerif, Bill şi Ed Sutter s-au luat la harță în fața hotelului. S-ar părea că n-o să se termine bine.

— Mă ocup eu.

— Nu. Zack se ridică. Ne ocupăm împreună.

Fraţii Sutter oscilau între loialitate familială desăvârşită şi ură pasională. Fiindcă erau amândoi încăpăţânaţi ca nişte catâri şi mari cât nişte tauri, Zack consideră că era mai bine să n-o lase singură pe Ripley. Îi adresă o scurtă privire lui Nell, în timp ce ieşea pe uşă.

— Va trebui să aştepţi.

Atât de rece, îşi spuse ea, frecându-şi braţele. Era greu să accepţi atitudinea glacială a unui bărbat care avea atâta căldură. Nu avea de gând să-i uşureze situaţia. În mod straniu, chiar şi după cumplitele momente din seara precedentă, se convinsese că o s-o facă.

O s-o lase să vorbească. O să înţeleagă, o s-o ia în braţe.

Rămasă singură în biroul şerifului, Nell văzu cum această fantezie se crapă în două şi dispare.

Ea venise aici, îşi înghiţise mândria, îşi riscase liniştea sufletească şi bunăstarea, iar el nu făcuse decât să-i arunce o privire de gheaţă.

Ei bine, în cazul ăsta poate că era mai bine să-l lase în pace.

Rănită în orgoliu, deschise uşa. Făcu doi paşi afară şi nu numai că putu să vadă zarva din stradă, dar putu s-o şi audă. Înţepenind în loc, îşi strânse mâinile pe lângă corp şi se uită la scena în desfăşurare.

Un bărbat masiv, cu părul tuns foarte scurt, se izbi cu abdomenul într-un alt bărbat la fel masiv şi cu părul tuns la fel de scurt. Blestemele şi înjurăturile zburau în aer. O mulţime de gură-cască începuse să se adune la o oarecare distanţă. Câţiva păreau chiar să ia partea unuia sau celuilalt, huiduind şi întărâtându-i.

Zack şi Ripley se apropiau deja de cei doi, despărţindu-i cu forţa. Nell nu auzea ce-şi spuneau, dar, deşi vorbele lor potoliră mulţimea, nu părură să aibă un prea mare impact asupra fraţilor Sutter.

Mai aveau puţin şi se muşcau de faţă.

Nell se înfioră şi întoarse capul în clipa în care văzu primul pumn lovind. Se auzeau multe strigăte acum, care răsunau în urechile ei asemenea unor valuri care se izbesc de ţărm. Multă mişcare ce părea să se piardă într-o ceaţă rapidă.

Zack îl ţinea de braţ pe unul din cei doi, Ripley pe celălalt. Amândoi scoseseră cătuşele. Trăgeau, împingeau. Blesteme şi avertismente.

Apoi unul din fraţi se aruncă furios asupra celuilalt, rată ţinta şi pumnul izbi în plin faţa lui Zack.

Nell văzu capul lui Zack smucindu-se violent pe spate, auzi mulţimea exclamând ca într-un glas. Totul în jur înţepeni, asemenea unei secvenţe dintr-un film.

Era deja la jumătatea străzii în clipa în care vocile şi mişcările începură din nou.

— Ei, pe toţi dracii, Ed, eşti arestat!

Zack prinse cătuşele la mâinile bărbatului, Ripley făcu la fel.

— Şi, pentru mai multă siguranţă, şi tu la fel, Bill. Doi zevzeci, asta sunteţi! Hai, voi plecaţi acum şi vedeţi-vă de treabă! ordonă el, în timp ce-l împingea pe Ed în faţă.

O zări pe Nell, rămasă pe trotuar ca o căprioară prinsă între faruri şi înjură din nou.

— Haide, şerifule! Ştii că nu tu erai ţinta.

— Nu mă interesează câtuşi de puţin care era ţinta.

Nu când simţea gustul sângelui în gură.

— Tocmai ai lovit un poliţist.

— El a început.

— Pe dracu'! strigă Bill, în timp ce Ripley îl trăgea după ea. Dar poţi fi sigur că o să termin, imediat ce-o să am ocazia.

— Tu şi care armată?

— Mai taci odată! îi ordonă Ripley. Doi delincvenţi de 40 de ani.

— El l-a pocnit. Pe mine de ce m-ați arestat?

— Pentru deranjarea liniştii publice. Dacă voi doi aveți chef să vă bateți cap în cap, altă dată s-o faceți întruna din casele voastre şi nu pe stradă.

— N-o să ne bagi la închisoare!

Mai calm acum că-şi întrezărea soarta, Ed întoarse capul ca să implore.

— Haide, zău, Zack! Ştii că nevastă-mea o să mă jupoaie de viu dacă mă bagi la zdup. La urma urmei, a fost doar o chestiune în familie.

— Nu când se întâmplă pe strada mea şi nu când este implicată fața mea!

Falca îl durea îngrozitor. Îl duse pe Ed direct la secție şi îl închise întruna din celulele mici din spate.

— O să ai vreme să te calmezi până-ți sun nevasta. Dacă o să-i pese suficient de mult de tine cât să vină şi să te scoată pe cauțiune, e treaba ei.

— La fel şi-n cazul tău, îi spuse Ripley lui Bill, în timp ce-i scotea cătuşele şi-l împingea într-o celulă. După ce uşile fură închise şi încuiate, îşi scutură palmele.

Scriu eu raportul. Bat mai încet decât tine la calculator. O să le sun şi pe neveste, deşi bănuiesc că o să afle înainte să mă apuc de hârtii.

— Da.

Dezgustat, Zack îşi trecu dosul palmei peste gură şi se mânji de sânge.

— Ar fi bine să pui gheață pe falca aia. Şi pe buză. Ed Sutter are un ditamai pumnul. Hei, Nell, ce-ar fi să-l duci pe eroul nostru la tine acasă şi să te ocupi de el?

Fiindcă nu-şi dăduse seama că intrase după ei, Zack se întoarse încet şi o privi pe Nell, care rămăsese în uşă.

— Da. Bine.

— Avem gheață în spate. Mă descurc şi singur.

— Ar fi mai prudent să nu rămâi atât de aproape de Ed, îl sfătui Ripley. Până când n-o să mai fii tentat să deschizi celula şi să-l pocneşti la rândul tău.

— Poate.

Ochii lui nu mai erau reci, observă Nell. Erau sticlă fierbinte. Îşi umezi buzele.

— Gheața o să reducă umflătura. Şi... Un ceai de rozmarin s-ar putea să ajute cu durerea.

— Bine. Grozav.

Capul îi vâjâia deja, de ce să nu termine?

— Două sute cincizeci de dolari amendă. Pentru fiecare! se răsti el la Ripley. Sau douăzeci de zile. Dacă nu le place cum sună, completează un mandat oficial de arestare şi n-au decât să se ducă la tribunal.

— Da, să trăiți!

Ripley zâmbea în clipa în care Zack trecu pe lângă ea.

Nu era grozav? îşi zise. Toată povestea înveselise până la urmă atmosfera.

Merseră până la căsuța ei în tăcere. Nell nu mai ştia acum ce să spună, sau cum să spună. Bărbatul acesta furios era la fel de străin pentru ea ca şi cel rece de mai devreme. Îi era cât se poate de clar că nu prea avea chef să stea de vorbă cu ea acum. Ştia prea bine de cât timp aveai nevoie ca să-ți recapeți echilibrul, după ce primeai o lovitură în față.

Totuşi, încasase un pumn de la mică distanță şi, în afară de umflătură şi de o justificată proastă dispoziție, nu avusese nici o altă reacție.

Auzise adesea spunându-se că oamenii sunt mai duri decât par. Părea să fie adevărat despre Zachariah Todd.

Deschise uşa căsuței şi, în continuare fără niciun cuvânt, se duse în bucătărie şi începu să facă o compresă de gheață, dintr-o pungă de plastic înfăşurată într-o cârpă subțire.

— Mulțumesc. O să-ți aduc cârpa înapoi.

Ridicase deja ceainicul şi se pregătea să facă ceai. Îl privi şi clipi.

— Unde te duci?

— La o plimbare. Să eliberez cât pot din furia asta.

Văzând că nu avea de ales, lăsă ceainicul la loc.

— Vin cu tine.

— Nu vrei să fii cu mine în clipa asta, iar eu nu vreau să fiu cu tine.

Era o descoperire pentru Nell să afle că, uneori, cuvintele dureau mai tare decât o palmă.

— Nu avem încotro. Trebuie să discutăm şi, cu cât amânăm mai mult, cu atât mai greu o să fie. Deschise uşa bucătăriei şi aşteptă. Să mergem în pădure. Putem spune că e teritoriu neutru.

Zack nu se obosise să-şi ia haina şi ploaia de noaptea trecută lăsase în urmă un aer rece. Nu părea să-l deranjeze. Îl privea în timp ce se îndreptau spre pădurice.

— Gheaţa nu foloseşte la nimic dacă n-o pui pe umflătură.

Zack îşi apăsă compresa pe falca îndurerată, simţindu-se uşor ridicol.

— Vara, când am ajuns aici, m-am întrebat cum ar fi să mă plimb printre copaci toamna, când totul e plin de culoare şi aerul începe să ciupească. Mi-a lipsit frigul, mi-au lipsit anotimpurile cât am stat în California.

Oftă, apoi trase aer în piept.

— Am locuit în California timp de trei ani. În Los Angeles, în principal, deşi petreceam mult timp în casa din Monterey. Preferam să stau acolo, dar am învăţat să nu-l las pe el să-şi dea seama, altfel ar fi găsit pretexte ca să anuleze călătoriile în nord. Îi plăcea să găsească mici metode ca să mă pedepsească.

— Te-ai măritat cu el.

— Aşa este. Era frumos, romantic, deştept şi bogat. Mi-am zis că mi-am găsit prinţul şi că o să trăim fericiţi până la adânci bătrâneţi. Eram ameţită, flatată şi îndrăgostită. A făcut mari eforturi ca să mă îndrăgostesc de el. Nu are rost să intru în detalii. Oricum, le-ai ghicit, în parte. Era crud – cruzimi mici, cruzimi mari. Mă făcea să mă simt mică. Mică, mai mică, cea mai mică. Până când aproape că am dispărut. Când m-a lovit... prima oară a fost un şoc. Nimeni nu mă mai lovise vreodată. Ar fi trebuit să plec chiar în clipa aia. Sau să încerc. Nu m-ar fi lăsat niciodată, dar ar fi trebuit să încerc. Dar nu eram căsătoriţi decât de câteva luni şi a reuşit să mă facă să cred că, într-un fel, o meritam. Pentru că eram proastă. Sau împiedicată. Sau uitucă. Pentru tot felul de lucruri. M-a dresat ca pe un câine. Nu sunt mândră de asta.

— Ai căutat ajutor?

Era linişte în pădure. Atât de linişte, încât putea auzi fiecare pas pe care ea şi Zack îl făceau pe pământul acoperit de frunze căzute.

— La început, nu. Ştiam, la nivel intelectual, despre abuz. Citisem articole, poveşti. Dar nu mi se potriveau mie. Eu nu eram prinsă într-un cerc. Eu veneam dintr-un cămin bun, stabil. Mă măritasem cu un bărbat inteligent, de succes.

Locuiam într-o casă mare şi frumoasă. Aveam servitori.

Îşi băgă o mână în buzunar. Făcuse o punguţă magică, pentru curaj, pe care o legase cu grijă, cu şapte noduri. O liniştea să le simtă între degete.

— Făceam întruna greşeli, asta era tot. Credeam că, odată ce învăţam, totul avea să fie bine din nou. Dar era tot mai rău şi nu mă mai puteam amăgi. Într-o seară, m-a târât la etaj trăgându-mă de păr. Aveam părul lung pe atunci, îi explică. Am crezut că o să mă bată, o să mă violeze şi o să mă omoare. Nu m-a omorât. Nu mi-a făcut nimic. Dar mi-am dat seama că mi-ar fi putut face. Iar eu nu l-aş fi putut

opri. M-am dus la poliție, dar Evan este un om influent. Are relații. Aveam câteva vânătăi, dar nimic serios. Poliția nu a luat nicio măsură.

Zack simți o gaură arzând în el.

— Ar fi trebuit să ia. Ar fi trebuit să te ducă la un adăpost.

— Din punctul de vedere al oamenilor legii, eram doar o nevastă răsfățată de bogătaş, care le dădea bătăi de cap. Nu contează, spuse ea, obosită. Puteau să mă ducă oriunde, oricum m-ar fi găsit. Am fugit o dată şi m-a găsit. Şi am plătit pentru asta. Şi mi-a explicat cum nu se poate mai clar, s-a asigurat că înțeleg un lucru esențial: că îi aparțineam lui şi că nu o să plec niciodată. Oriunde m-aş fi dus, m-ar fi găsit. Mă iubea.

Un fior violent o scutură în clipa în care spuse aceste cuvinte. Se opri, se întoarse spre Zack.

— Era versiunea lui de iubire, dincolo de reguli, dincolo de limite. O iubire egoistă, rece şi obsesivă. Şi puternică. O să mă vadă moartă înainte să mă lase să plec, îmi repeta mereu. Nu era o exagerare.

— Te cred. Dar ai fugit.

— Pentru că el mă crede moartă.

Îi povesti, cu vocea golită de orice emoție, ce făcuse ca să rupă lanțurile.

— Dumnezeule mare, Nell!

Aruncă punga cu gheață pe jos.

— E o minune că nu ai murit.

— Oricum ar fi fost, tot scăpam de el. Veneam aici. Cred, cred din tot sufletul, că, în clipa în care maşina s-a prăbuşit de pe stâncă, am început să mă îndrept spre locul ăsta. Şi spre tine.

Pentru că îşi dorea prea mult să o atingă şi nu ştia încă dacă ar fi fost ca să o mângâie sau ca s-o scuture zdravăn, îşi îndesă mâinile în buzunare.

— Aveam dreptul să ştiu, atunci când s-au schimbat lucrurile între noi. Aveam dreptul să ştiu.

— Nu mă aşteptam ca lucrurile să se schimbe între noi.

— Ei, pe toți dracii, uite că s-au schimbat! Şi, dacă nu ți-ai dat seama încotro ne îndreptam, atunci chiar că eşti proastă.

— Nu sunt proastă! Vocea ei avea o intensitate ciudată. Poate că m-am înşelat, dar nu sunt proastă. Nu mă aşteptam să mă îndrăgostesc de tine, nu voiam să mă îndrăgostesc de tine. Nici măcar să am o relație cu tine. Tu te-ai ținut după mine!

— Nu contează cum s-a întâmplat. Contează că s-a întâmplat. Ştiai care e situația ta, ştiai de ce, dar nu mi-ai spus şi mie.

— Am mințit, spuse ea sec. Am înşelat şi sunt o ticăloasă. Dar să nu-mi mai spui vreodată că sunt proastă.

— Dumnezeule!

La capătul răbdării, se îndepărtă cu paşi mari, ridicându-şi ochii spre cer.

— Nu voi mai fi umilită. De nimeni. Niciodată. Nu voi mai fi jignită sau călcată în picioare şi n-o să mă dau la o parte ca să aştept până când o să catadicseşti tu să-mi acorzi atenție.

Curios, întoarse capul şi o privi lung.

— Asta crezi tu că fac?

— Îți spun cum stă treaba. M-am gândit mult de ieri-seară, de când ai plecat din casa mea. N-o să mă ascund plângând într-un colț doar pentru că eşti supărat pe mine. Ar fi o insultă pentru amândoi.

— Ce să zic, bravo ție!

— Mai du-te dracului!

Se întoarse complet şi se îndreptă spre ea. Teama i se strânsese în stomac, palmele îi erau umede, dar rămase pe poziție.

— Al naibii moment ți-ai ales ca să te cerți cu mine, mai ales când nu ai dreptate.

— Nu am dreptate doar din punctul tău de vedere. Din perspectiva mea, am făcut doar ce trebuia să fac. Îmi pare rău că te-am rănit, dar nu pot întoarce timpul ca să schimb asta.

— Nu, nu poți. Aşa că pornim de aici. Mai e ceva ce ar trebui să ştiu?

— Femeia care a căzut cu maşina în prăpastie se numea Helen Remington. Era soția lui Evan Remington. Nu mai răspund la acest nume. Nu mai sunt cine eram.

— Remington, spuse el, încet.

Aproape că îl vedea dând paginile unui dosar din mintea lui.

— Genul de bărbat hollywoodian.

— Exact.

— Nu cred că puteai să te depărtezi mai mult de aşa ceva.

— Şi asta e adevărat. N-o să mă întorc niciodată. Am găsit viața pe care mi-o doresc aici.

— Cu sau fără mine?

Pentru prima oară de când începuse povestea, simți un nod în stomac.

— Asta depinde de tine.

— Ba nu. Ştii deja ce vreau eu. Acum e vorba despre ce vrei tu.

— Eu te vreau. Ştii asta.

— Atunci va trebui să termini ce-ai început. Să-i pui capăt. Să înaintezi divorțul.

— Nu pot. N-ai auzit nimic din ce ți-am spus?

— Am auzit fiecare cuvânt şi chiar mai mult.

O parte din el voia să o aline, să o tragă în brațele lui, s-o adăpostească. Să-i spună că nimic nu mai conta acum.

Dar conta.

— Nu poți să-ți trăiești tot restul vieții privind peste umăr şi pretinzând că trei ani din viața ta n-au existat. Nici eu nu pot. În primul rând, situația o să înceapă să te macine, în al doilea rând lumea e mică. Nu vei putea fi niciodată sigură că n-o să te găsească. Şi, dacă te găseşte sau dacă o să crezi că e pe cale să te găsească, o să fugi iar?

— A trecut mai bine de-un an de când am plecat. Nu poate să mă găsească dacă mă crede moartă.

— N-o să fii niciodată sigură. Trebuie să-i pui capăt, dar nu eşti nevoită s-o faci singură. N-o să-l las să te atingă. Ăsta nu este teritoriul lui, spuse el, ridicându-i fața cu un deget pus sub bărbie. E al meu.

— Îl subestimezi.

— Nu cred. Ştiu că nu mă subestimez pe mine, pe Ripley sau pe Mia. Şi pe mulți alții de pe insulă care s-ar da peste cap pentru tine.

— Nu ştiu dacă pot face ce-mi ceri. Preț de mai bine de-un an m-am concentrat să fac tot ce mi-a stat în putință ca să nu afle că sunt în viață, ca să nu afle unde sunt. Nu ştiu dacă am putere să ies din nou la suprafață. Trebuie să mă gândesc.

Am nevoie să-mi laşi timp ca să mă gândesc.

— Bine. Să-mi spui ce ai hotărât.

Se aplecă să ia punga. Gheața se topise aproape de tot. Fiindcă nu-i păsa prea mult de durerea din falcă, o deschise şi vărsă conținutul.

— Dacă nu vrei să te măriți cu mine, Nell, pot accepta asta. Dar, după ce o să te gândeşti bine, vreau să-mi spui ce-ai hotărât şi în această privință.

— Te iubesc. La asta nu am nevoie să mă gândesc.

O privi lung, în pădurea liniştită unde frunzele aveau toate culorile şi aerul încă mai purta parfumul vag al ploii de seara trecută. Întinse o mână după a ei.

— Te duc acasă.

Capitolul 18

Ripley îi adresă lui Zack o privire lamentabilă. Şi se smiorcăi. Ripley se smiorcăia rar şi, atunci când o făcea, adăuga gestului un impact dramatic.

— Dar nu vreau să mă duc la Mia!

După ce trăise alături de ea timp de treizeci de ani, Zack era imun la astfel de tactici. Deşi trebuia să o admire pentru talentul actoricesc.

— Când erai mică, aproape că locuiai acasă la Mia.

— Atunci... acum... Vezi diferența? De ce nu te poți duce tu?

— Pentru că eu am penis. O să mă abțin şi n-o să te întreb dacă vezi diferența.

Hai, fii fată de treabă, Rip!

Se învârti în cerc, versiunea ei la bătutul din picior.

— Dacă Nell se duce la Mia în seara asta, atunci Mia poate să aibă grijă de ea.

Zău aşa, Zack, nu mai fi atât de mămos! Nenorocitul ăla din L.A. Nici măcar nu ştie că trăieşte încă.

— Dacă sunt prea protector, asta e! Va trebui să suportăm toți consecințele. Nu vreau s-o ştiu singură în maşină pe stânci, pe timp de noapte.

Gândul la maşina care se rostogolise de pe stânci la cinci mii de kilometri depărtare îi lăsa o minge de gheață în stomac.

— Până se rezolvă povestea asta, vreau să stai cu ochii pe ea.

— Stai tu cu ochii pe ea! Tu eşti ăla care nu se hotărăşte ce să facă. N-ai coloană vertebrală.

Nu-i răspunse la insultă, pentru că ştia că nu încerca decât să-l provoace, ca să poată ieşi furioasă, trântind uşa în urma ei şi fără să mai facă ce o rugase.

— Nu mi-am dat niciodată seama cum de ştiu mai multe despre femei decât tine, ţinând cont că tu faci parte din aceeaşi specie.

— Ai grijă, şmechere!

Se pare că nu reuşise totuşi să se stăpânească şi-i răspunsese la insultă.

— Nu are nevoie de mine pe capul ei. Nu are nevoie de un bărbat, nici măcar de un exemplar superb, aşa ca mine, care să o sufoce. Are de luat o hotărâre grea.

Încerc să mă ţin la distanţă, fără să pară că mă ţin la distanţă, până când o să fie pregătită.

— Frate, tare le mai analizezi!

Adevărul era că o punea într-o situaţie imposibilă. Zack voia să stea cu ochii pe Nell, dar Ripley voia să stea cu ochii pe Zack. Nu se mai odihnise de două zile, de când îi spusese povestea lui Nell.

Sânge pe lună, îşi aminti acum. Viziunea lui Nell, în care îl văzuse pe Zack plin de sânge. Un soţ sociopat, posibil criminal, şi propriile ei vise agitate. Nu-i plăcea deloc să-şi dea seama că se afunda în teritoriul semnelor şi premoniţiilor, dar... la dracu', prea se potriveau toate!

— Şi tu ce-o să faci cât timp eu o să-ţi dădăcesc iubita la casa vrăjitoarei?

Zack mai învăţase ceva în cei treizeci de ani de când îşi cunoştea sora. Putea întotdeauna să conteze pe Ripley.

— Fac eu amândouă patrulele, cumpăr mâncare la pachet şi mă duc acasă, unde-o să mănânc singur.

— Dacă-ţi închipui că asta mă face să-mi pară rău pentru tine, mai gândeşte-te. Aş face schimb cu tine într-o clipă. Se îndreptă spre uşă. Mă duc la Nell, îi spun că vreau să vin cu ea în seara asta. Ai grijă de tine.

— Poftim?

— Nu vreau să discut despre asta. Zic şi eu.

— O să am grijă de mine.

— Şi cumpără bere. Ai băut ultima sticlă.

Ieşi trântind uşa pentru că... uite-aşa!

Mia atârnă nişte talismane proaspete. În fiecare zi avea senzaţia că aerul era mai greu. Ca şi cum ceva l-ar fi tras în jos. Privi afară. Era deja întuneric. Noaptea era atât de lungă la sfârşitul lui octombrie, erau atât de multe ore până în zori.

Existau lucruri despre care nu era bine să vorbeşti, la care nu era bine nici măcar să te gândeşti noaptea. Noaptea putea deschide uşi.

Arse tămâie de salvie ca să alunge negativitatea, îşi puse cercei de ametist ca să-şi ascută intuiţia. Fusese tentată să strecoare o rămurică de rozmarin sub pernă, ca să alunge visele agitate. Dar avea nevoie să vadă, avea nevoie să se uite.

Adăugă jasp pe lanţul de la gât, ca să-i sporească energia, să înlăture stresul.

Era pentru prima oară în ani de zile când îşi amintea să fi fost atât de stresată.

Nu era momentul în seara asta, îşi spuse. Voia s-o ducă pe Nell pe următorul nivel, iar un astfel de moment trebuia să fie plin de veselie.

Mângâie cu degetul săculeţul din buzunar, plin cu cristale şi ierburi şi, aşa cum o învăţase pe Nell, legat cu şapte noduri. Detesta să se simtă atât de încordată, ca şi cum ar fi aşteptat şi-ar fi tot aşteptat ca dezastrul să lovească.

Era caraghioasă, sincer, având în vedere că toată viaţa se pregătise să înfrunte şi să alunge dezastrul.

Auzi maşina, văzu lumina farurilor căzând pe ferestrele din faţă.

În timp ce se îndrepta spre uşă, se vizualiză turnând stresul într-o cutie mică de argint, pe care apoi o încuie.

Aşa că era calmă şi zâmbitoare ca întotdeauna în clipa în care deschise uşa.

Până când o văzu pe Ripley.

— În plimbare?

— N-aveam altceva mai bun de făcut.

Era surprinsă s-o vadă pe Mia îmbrăcată într-o rochie lungă şi neagră. Mia rareori purta negru.

— E vreo ocazie specială?

— Întâmplător, chiar este. N-am nimic împotrivă să fii aici, dacă Nell este de acord. Dar să nu te amesteci.

— Nu mă interesează suficient de mult încât să mă amestec.

— O să dureze mult cearta asta? întrebă Nell, pe un ton plăcut. Speram să beau un pahar de vin.

— Cred că am terminat. Intraţi şi fiţi bine-venite. O să luăm vinul cu noi.

— Cu noi? Unde mergem?

— La cerc. Ai adus ce ţi-am spus?

— Da.

Nell bătu cu mâna pese rucsacul mare de piele pe care îl purta.

— Bine. Iau ce ne trebuie, apoi putem merge.

Ripley se învârti prin cameră ca la ea acasă, în timp ce Mia se pregătea. Îi plăcuse întotdeauna casa de pe stânci. O adora. Încăperile mari şi aglomerate, colţurile interesante, uşile groase, sculptate, şi podelele lucioase.

Ea, una, se mulţumea cu o singură cameră şi un pat tare, dar trebuia să admită că locuinţa Miei avea stil. Şi eleganţă. Şi, în ceea ce privea atmosfera, nu puteai găsi ceva mai bun.

Dincolo de stil, eleganţă şi atmosferă, era întotdeauna confortabilă. Un loc unde ştiai că puteai să te scufunzi într-un fotoliu şi să-ţi ridici picioarele.

Un loc, îşi amintea, prin care alergase cândva veselă, liberă şi bine-venită ca un căţeluş. Era al naibii de enervant să-şi dea seama, dintr-odată, cât de mult îi lipsise. Cât îi lipsea totul.

— Încă mai foloseşti camera de sub acoperiş? întrebă Ripley, aparent fără vreun interes anume, în timp ce Mia selecta un vin roşu din raft.

Când Mia întoarse capul, privirile li se întâlniră. Amintiri spulberate.

— Da. Mai sunt încă vreo câteva din lucrurile tale acolo, spuse ea, înfăşurând trei pahare într-un prosop de în.

— Nu le vreau.

— Totuşi, să ştii că sunt încă acolo. Şi, dacă tot eşti aici, poți să duci geanta asta.

Îi făcu semn spre o geantă, apoi luă ea sticla şi paharele.

Deschise uşa din spatele, şi Isis i se strecură printre picioare. Nell fu surprinsă, fiindcă mâța nu se obosea în general să li se alăture.

— E o noapte specială.

Mia ridică gluga pelerinei pe care şi-o înfăşurase pe umeri. Şi aceasta tot neagră, cu căptuşeală roşu închis.

— Ştie şi ea. Este aproape Samhain[5]. Nell trebuie să învețe să aprindă focul.

Ripley ridică brusc capul.

— Nu crezi că te mişti cam repede?

Mia abia dacă privi Luna, în mers. Era mică, aproximativ cât o unghie, şi în curând avea să fie întuneric beznă. În jurul discului argintiu putea vedea o ceață mai neagră şi mai densă decât cerul.

— Nu.

Enervată că Mia reuşise să o facă din nou să se simtă neliniştită, Ripley ridică din umeri.

— Halloween. Morți ridicați din morminte. Noaptea colcăie de spirite rele şi doar cei mai curajoşi sau mai nesăbuiți se aventurează în întuneric.

---

[5] Veche sărbătoare precreştină, corespunde aproximativ calendaristic sărbătorilor Ziua Morților şi Halloween (n.tr.)

— Prostii! spuse Mia, lejer. Şi nu are niciun rost să încerci s-o sperii pe Nell.

— Sfârşitul celei de-a treia şi ultimei recolte din an, spuse Nell, trăgând adânc în piept aerul nopții. Un moment în care să ne amintim de cei morți, să celebrăm cercul etern. Totodată noaptea în care se spune că valul dintre viață şi moarte este cel mai subțire. Nu-i un moment negativ, mai degrabă unul de reafirmare şi distracție. Şi, fireşte, e ziua Miei.

— Şi încă cea în care împlineşte 30 de ani, spuse Ripley.

— Nu fi aşa de încântată! Vocea Miei era uşor usturătoare şi avea o muşcătură nu tocmai jucăuşă. Ajungi şi tu acolo peste şase săptămâni.

— Da, dar tu o să fii întotdeauna mai bătrână decât mine.

Isis era deja în luminiş, aşezată ca un sfinx direct în mijloc.

— Avem nişte lumânări ca să putem lucra. Poți să le aşezi pe pietre, Ripley, şi să le aprinzi.

— Nu. Cu un gest hotărât, îşi îndesă mâinile în buzunarele gecii. Una e să-ți car geanta, cu totul altceva să particip la prostiile astea.

— Oh, zău aşa! N-o să-ți încalci celibatul magic dacă aprinzi vreo două lumânări.

Dar Mia îi smulse geanta din mână şi o apucă spre stânci.

— Le aprind eu, insistă Nell. N-are niciun rost să vă supărați, când fiecare din voi face ce vrea.

— Tu de ce eşti aşa țâfnoasă? întrebă Ripley în şoaptă, ghemuindu-se în clipa în care Mia veni să-şi ia ce avea nevoie din geantă. De obicei îmi este mult mai greu să te scot din pepeni.

— Poate că nu sunt în apele mele în ultima vreme.

— Pari obosită.

— Sunt obosită. Vine ceva. Împinge, împinge... tot mai aproape. Nu ştiu cât timp îl mai pot ține la distanță, nici

dacă e menirea mea s-o fac. O să fie sânge. O apucă pe Ripley de încheietura mâinii şi strânse. Şi durere. Teroare şi necazuri.

Şi mă tem că, fără cerc, va fi moarte.

— Dacă eşti atât de sigură de asta, dacă te temi atât de tare, de ce n-ai chemat pe cineva? Mai ştii şi pe alţii.

— Nu-i pentru alţii şi ştii foarte bine. Privi peste umăr, înspre Nell. Poate că e suficient de puternică. Mia se ridică şi-şi dădu gluga pe spate. Nell! O să facem cercul.

Orice s-ar fi aşteptat Ripley să simtă, nu era dorinţa mistuitoare care o străbătu ca o panglică în timp ce urmărea ritualul de bază, la fel de familiar precum cuvintele care îi răsunau în minte.

Renunţase la asta, îşi aminti. Lăsase totul la o parte.

Privi cum strălucesc bagheta şi pumnalul. Ea, una, preferase întotdeauna sabia.

Îşi ţuguie buzele, căzută pe gânduri, în timp ce Mia aprindea lumânările cu un chibrit. Chiar în clipa în care deschidea gura ca să vorbească, să întrebe, Mia îi aruncă o privire care o amuţi.

„Fie, facem ca tine, ca întotdeauna”, îşi zise Ripley, păstrându-şi comentariile pentru sine.

— Pământ, vânt, foc, apă – elemente! Auziţi chemarea fiicelor voastre. Când Luna deasupra străluceşte, cercul magic se făureşte.

Cu capul dat pe spate şi braţele ridicate, Mia aşteptă. Şi vântul se porni, aproape cântând, flăcările lumânărilor se îndreptară în sus ca nişte suliţe, în ciuda curentului de aer. Sub tălpile ei, pământul se cutremură uşor şi, în ceaun, lichidul parfumat începu să clocotească.

Când Mia coborî braţele, totul păru să se potolească.

Nell nu-şi recăpătase încă suflarea. În ultimele luni, văzuse fantasticul, i se povestise despre el şi chiar luase

parte la el. Dar, până în această seară, nu fusese martoră la un asemenea spectacol.

— Puterea aşteaptă, spuse Mia, întinzându-i o mână.

Când i-o apucă, Nell constată că pielea Miei era caldă, aproape fierbinte.

— Aşteaptă în tine. Legătura ta este aerul şi cel mai uşor îți este să chemi văzduhul. Dar sunt patru. În noaptea asta, vei face foc.

— Rugul, da. Dar nu am adus lemne.

Râzând încet, Mia făcu un pas în spate.

— N-o să avem nevoie. Concentrează-te. Goleşte-ți mintea. Focul acesta nu arde.

Focul acesta rău nu face. Din farmec se aprinde şi bezna în lumină o preface.

Turnul de aur când îl vei făuri, atunci puterea ți-o vei şti. Odată ce-o să porneşti, pe nimeni să nu răneşti.

— E prea devreme pentru ea, spuse Ripley, din afara cercului.

— Taci! Nu trebuie să te amesteci. Uită-te la mine, Nell. Poți avea încredere în mine şi în tine însăți. Priveşte! Şi vezi.

— Stați aşa, mormăi Ripley şi se dădu un pas în spate, doar aşa, ca să fie sigură.

Mia deschise palmele, palme goale. Îşi întinse degetele. Întorcându-le, întinse brațele ca şi cum ar fi vrut să ajungă la ceva.

Apăru o scânteie electrică, albastră. Apoi încă una, apoi zece, apoi prea multe ca să le poată număra. Sfârâiau, ca focul pe apă, transformară aerul dinăuntrul cercului într-un safir adânc.

Şi acolo, unde fusese doar pământ, se ridică un stâlp strălucitor şi poleit de flăcări.

Nell îşi simți pur şi simplu picioarele cedând sub ea, până când fundul îi atinse pământul cu o bufnitură. Nimic din tot ce-i trecea prin minte, chiar şi dacă ar fi reuşit să-şi adune

frânturile împrăştiate ale gândurilor, nu putea ieşi pe gura ei.

— Ţi-am spus, oftă Ripley, clătinând din cap.

— Linişte!

Mia se răsuci cu spatele la foc şi întinse o mână ca s-o ajute pe Nell să se ridice.

— M-ai văzut şi altă dată făcând magie, surioară. Ai făcut şi tu.

— Nu aşa.

— E doar ceva elementar.

— Elementar? Mia, zău aşa. Ai făcut foc. Din nimic.

— Ce vrea să spună e că-i cam la fel ca atunci când ți-ai pierdut virginitatea. Te cam zdruncină, spuse Ripley, încercând să ajute. Poate că e mai puțin plăcut decât te aşteptai, dar, după un timp, începi să te pricepi.

— Cam aşa, o aprobă Mia. Acum concentrează-te, Nell. Ştii cum. Eliberează-ți mintea. Vizualizează, adună puterea. Aprinde focul.

— Eu n-aş putea...

Mia o întrerupse ridicând o mână.

— De unde ştii dacă nu încerci? Concentrează-te. Se duse în spatele lui Nell şi-i puse mâinile pe umeri. Este lumină înăuntrul tău. Şi căldură, şi energie. Ştii asta.

Uneşte-le. Simte. E ca o fluturare în stomac, care se ridică spre inimă. Se întinde, te umple. Uşurel, îşi puse mâinile sub brațele lui Nell şi i le ridică. Îți curge pe sub piele, ca un râu. Îți curge prin brațe, prin vârfurile degetelor. Lasă-l să vină.

E timpul.

În timp ce ele lucrau, Ripley privea. Într-un mod ciudat, era ceva straniu de frumos în asta. Era ca şi cum Mia o ajuta pe Nell să meargă pentru prima oară pe bicicleta cu două roți, o echilibra, o încuraja, ținea ritmul, îi clădea încrederea.

Prima oară nu era uşor, nici pentru elev, nici pentru profesor. Ştia. Chipul lui Nell era acoperit de transpiraţie produsă de efort. Muşchii braţelor îi tremurau.

Luminişul, niciodată pe deplin tăcut, părea să vibreze. Aerul, aici niciodată pe deplin nemişcat, fremăta.

Apăru o scânteie slabă. Când Nell ar fi sărit înapoi, Mia era acolo, ţinând-o în loc, şoptindu-i încurajări în ureche, ca o incantaţie.

Încă o scânteie, mai puternică.

Ripley o privi pe Mia dându-se înapoi, lăsându-şi surioara să meargă singură, în zigzag, pe două roţi. Dispreţuindu-şi slăbiciunea, Ripley simţi lacrimi de pură emoţie adunându-i-se în ochi. Şi un mic fior de mândrie în clipa în care focul lui Nell prinse viaţă.

Pentru prima oară de când începuse, Nell simţi bătaia propriei inimi, îşi simţi pieptul ridicându-se şi coborând. Puterea, strălucitoare ca argintul, îi punea sângele în mişcare.

— E mai bine decât atunci când îţi pierzi virginitatea. E frumos şi strălucitor, şopti ea. Nimic nu va mai fi vreodată la fel pentru mine.

Se întoarse, plină de bucurie. Dar Mia nu se mai uita la ea, ci la Ripley.

— Avem nevoie de trei.

Furioasă, Ripley refuză să lase lacrimile să curgă.

— N-o să fiţi trei cu mine.

Mia văzuse lacrimile şi le înţelesese. O înţelegea şi pe Ripley.

— Prea bine. Lui Nell îi spuse: Probabil că nu mai poate.

— Să nu-mi spui tu mie ce pot şi ce nu pot! sări Ripley.

— I-ar fi prea greu să afle asta, mai ales după ce te-a văzut pe tine descurcându-te atât de bine, după un timp atât de scurt.

— Şi nu mai vorbi despre mine ca şi cum n-aş fi aici. Nu sufăr asta.

— De ce eşti aici? întrebă Mia, enervată. Eu şi Nell îl putem face pe-al treilea împreună.

Acesta fusese planul Miei, înainte s-o vadă pe Ripley la uşă.

— În mod sigur nu avem nevoie de tine şi de încercările tale lamentabile şi ruginite. N-a fost niciodată la fel de bună ca mine, îi spuse lui Nell. A enervat-o mereu să vadă cum lucruri pe care eu le făceam atât de uşor solicitau un efort imens din partea ei.

— Eram la fel de bună ca tine.

— N-aş zice.

— Mai bună.

Ah, îşi spuse Mia. Ripley n-a putut niciodată să refuze o provocare.

— Dovedeşte!

Slăbită de sentimente, mânată de dorință şi animată de îndrăzneală, Ripley păşi înăuntrul cercului.

„Nu", îşi spuse Nell. „Intră în el ca la paradă."

Nu ridică brațele, aşa cum făcuse Mia, ci păru mai degrabă să le arunce. Iar focul izbucni din vârfurile degetelor ei şi se înfipse în pământ.

În aceeaşi clipă, şuieră ca un şarpe.

— Ai făcut-o înadins!

— Poate, dar şi tu la fel. Şi, ca să vezi, nu s-a prăbuşit cerul. Ai făcut o alegere, Ripley. Eu nu te-aş fi putut obliga, dacă nu voiai.

— Nu schimbă cu nimic lucrurile. Este doar o singură dată.

— Dacă spui tu... Dar ai putea să bei măcar un pahar de vin, dacă tot eşti aici.

Mia studie cele trei flăcări în timp ce lua sticla de jos. A lui Ripley era mai mare decât a ei, ca rezultat al

temperamentului. Dar nici pe departe, îşi spuse cu satisfacție, la fel de elegantă.

Şi, în timp ce turna vinul, simți un foc înăuntrul ei. Era speranță.

*

Băură încă un pahar când se întoarseră în casa Miei.

Agitată acum, Ripley se muta de la o fereastră la alta. Zornăind bănuții din buzunar.

Mia o ignora. De când o cunoştea, Ripley nu fusese niciodată un suflet liniştit.

Şi, în clipa de față, Mia înțelegea că înăuntrul ei se dădea o bătălie deosebit de puternică.

— Ai hotărât ce-o să faci pentru a rezolva situația cu fratele meu?

Nell ridică privirea. Stătea pe podea, vrăjită de foc.

— Nu. O parte din mine speră că Evan o să divorțeze el de mine, că o să mă scape de problemă. Iar cealaltă parte ştie că nu asta este esența problemei.

— Dacă nu-ți înfrunți agresorii, te calcă în picioare.

Nell o admira pe Ripley. Era puternică, încordată şi pregătită, îşi spuse.

— Să ştii asta şi să faci asta sunt două lucruri cu totul diferite. Evan n-ar fi reuşit niciodată să ia o parte din cineva ca tine.

Ripley ridică un umăr.

— Ia-o înapoi.

— O s-o ia, când o să fie pregătită, contraatacă Mia. Tu mai mult decât oricine ar trebui să ştii că e imposibil să-ți impui părerile sau standardele personale asupra altcuiva. Sau să ştergi frica altcuiva.

— E supărată pe mine pentru că l-am făcut pe Zack să sufere. Nu te învinovățesc.

— E băiat mare. Ripley ridică din umeri, apoi se aşează pe braţul canapelei. Ce o să faci între timp cu el? Cu Zack, vreau să spun.

— Să fac?

— Da, să faci. Ai de gând să-l laşi să alunece în faza de morocăneală? Care, în cazul lui, vine după faza de enervare şi, crede-mă pe cuvânt, e de zece ori mai nesuferită. Mă gândeam că am ajuns să fim prietene, oarecum, de când ai venit aici. Fă o favoare unei prietene şi fă-l să iasă din faza asta, înainte să fiu nevoită să-i pun o pernă pe faţă în timp ce doarme.

— Am discutat.

— Nu mă refer la asta. Mă refer la acţiune. Chiar atât e de zaharisită? o întrebă Ripley pe Mia.

— Aşa se pare. Ripley, în stilul ei delicat, îţi sugerează să-l ademeneşti pe Zack înapoi în pat şi să vă rezolvaţi problemele cu una sau două partide de sex sălbatic. Ăsta este răspunsul ei pentru orice problemă măruntă, incluziv unghii crăpate.

— Mai lasă-mă! Mia a renunţat la sex şi de-aia este aşa de afurisită.

— Nu am renunţat. Pur şi simplu sunt mai pretenţioasă decât o căţea în călduri.

— Nu e vorba de sex!

Să facă această afirmaţie, hotărât şi repede, era singura soluţie a lui Nell de a înăbuşi din faşă încă o ceartă.

— Da, sigur! Cum să nu! pufni Ripley.

Mia oftă.

— Mă doare mai mult decât pot spune că trebuie să fiu de acord cu Ripley. Chiar şi în parte. Categoric relaţia ta cu Zack nu este, ca toate relaţiile lui Ripley, bazată numai pe sex. Dar este o parte esenţială, o exprimare a sentimentelor voastre, o celebrare a intimităţii dintre voi.

— Poți să-i pui oricâte floricele vrei, tot sex este. Ripley făcu un gest cu paharul.

Cu toate principiile lui morale ridicate, Zack tot bărbat este. Dac-o să fie în preajma ta fără să şi-o tragă...

— Ripley, te rog!

— Fără să aibă relații intime, spuse ea, maimuțărindu-se, după dojana Miei, o să devină nervos şi agitat. Şi, ca să-i poată face față nemernicului tău din L.A., va trebui să fie în formă maximă.

— A avut mare grijă să mă țină la distanță din punctul ăsta de vedere.

— Atunci micşorează tu distanța! spuse Ripley. Uite cum o să facem. Mă duci la tine acasă. O să dorm acolo la noapte. Tu te duci acasă la noi şi rezolvi problema. Eşti de suficientă vreme cu el ca să ştii ce butoane să apeşi.

— E un plan viclean, necinstit şi manipulator.

Ripley înclină capul spre Nell.

— Aşa, şi?

Nell se surprinse râzând.

— Poate că mă duc până la voi. Ca să vorbesc cu el, adăugă.

— Spune-i cum vrei să-i spui. Ripley îşi termină vinul. Poate că duci şi paharele astea în bucătărie, apoi îți strângi lucrurile.

— Sigur. Se ridică şi începu să strângă paharele. Vin imediat.

— Nu te grăbi.

Mia aşteptă până ce Nell ieşi din încăpere.

— N-o să-i ia mult, aşa că spune ce n-ai vrut să spui în fața ei.

— Ce-am făcut în seara asta nu schimbă nimic.

— E redundant.

— Mai taci!

Începu iar să păşească. Se deschisese – doar pentru puțin timp, dar fusese îndeajuns. Simțise apăsarea, presiunea din aer.

— Bine, vin necazuri. N-o să pretind că nu simt şi n-o să pretind că n-am încercat să găsesc o cale ca să le fac față. Poate că aş reuşi, dar nu vreau să risc viața lui Zack. O să mă bag în chestia asta, Mia. Se întoarse spre ea. Dar numai în asta.

Mia nu jubilă. Nici măcar nu-i trecu prin gând să o facă.

— O să aprindem focurile la miezul nopții, în ajun de Samhian. Ne întâlnim la zece, de sabat. Zack poartă deja talismanul de la Nell, dar, în locul tău, aş pune o vrajă de protecție pe casa voastră. Mai ştii cum se face?

— Ştiu ce să fac! sări Ripley. Odată ce trece povestea asta, lucrurile se întorc la normal. Este doar...

— Da, ştiu, răspunse Mia. Doar o singură dată.

*

Zack lăsase baltă hârtiile, lăsase baltă telescopul şi aproape că lăsase baltă speranța că va reuşi să adoarmă. Încerca acum să se plictisească până îl lua somnul citind una din revistele despre arme ale lui Ripley.

Lucy era întinsă lângă pat, cufundată într-un somn adânc pentru care o invidia.

Din când în când, picioarele îi zvâcneau, semn că visa că fugăreşte pescăruşii sau înoată în golfulețul lor. Dar ridică brusc capul şi scoase un lătrat înfundat cu doar câteva clipe înainte ca Zack să audă uşa de la intrare deschizându-se.

— Linişteşte-te, fetițo. E doar Ripley.

Când auzi numele, Lucy se ridică numaidecât şi țâşni spre uşă, unde rămase dând din coadă atât de tare, încât i se mişca întreg corpul.

— Las-o baltă. E prea târziu pentru joacă.

Bătaia la uşa dormitorului o făcu pe Lucy să latre veselă şi pe Zack să înjure.

— Ce vrei?

Lucy începu să se învârtă fericită în cerc în clipa în care se deschise uşa, apoi sări entuziasmată pe Nell. Zack se ridică în capul oaselor pe pat.

— Lucy, jos! Scuze. Credeam că e Rip. Fu cât pe ce să dea pătura la o parte, apoi îşi aminti că era gol-puşcă. S-a întâmplat ceva?

— Nu. Nimic.

Se aplecă să o mângâie pe Lucy, întrebându-se care dintre ei era mai jenat.

Hotărî că era egalitate.

— Voiam doar să te văd. Să vorbesc cu tine.

Zack se uită la ceas, observă că era aproape miezul nopții.

— Ce-ar fi să cobori? Vin şi eu imediat.

— Nu. N-o să-l lase s-o trateze ca pe o musafiră. E foarte bine aici.

Veni şi se aşeză pe marginea patului. Avea încă medalionul la gât, asta însemna ceva.

— Am făcut foc în seara asta.

Îi studie chipul.

— Bine...

— Nu. Râse puțin şi-o scărpină pe Lucy între urechi. Eu l-am făcut. Nu cu lemne şi chibrit. Cu magie.

— Oh! Simți o furnicătură înăuntrul pieptului. Nu ştiu ce-ar trebui să spun.

Felicitări? Sau... uau?

— M-a făcut să mă simt puternică, entuziasmată. Şi... completă. Am vrut să-ți spun. M-am simțit ca atunci când sunt cu tine. Când mă atingi. Nu vrei să mă mai atingi pentru că, legal, aparțin altcuiva.

— Asta nu mă opreşte să te vreau, Nell.

Dădu din cap, uşurată să audă aceste cuvinte.

— Nu vrei să mă mai atingi pentru că, legal, aparțin altcuiva. Dar adevărul este, Zack, că singurul bărbat căruia

îi aparţin cu adevărat eşti tu. Când am fugit, mi-am jurat că n-o să mă mai leg niciodată de vreun bărbat. Că n-o să mai risc niciodată. Apoi te-am găsit pe tine. Am magie înăuntrul meu. Îşi puse pumnul pe inimă. Şi este fantastic şi uimitor şi grozav. Totuşi, nu este nimic – nimic, Zack – faţă de ce simt pentru tine.

Orice apărare, orice motiv pe care l-ar fi putut avea se spulberă pur şi simplu.

— Nell...

— Mi-e dor de tine. Mi-e dor să fiu cu tine. Nu-ţi cer să faci dragoste cu mine.

Aveam de gând. Aveam de gând să încerc să te seduc.

Îşi trecu degetele prin părul ei.

— Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

— Nu vreau să te mai mint vreodată, nici măcar cu ceva inofensiv. Şi nu vreau să-ţi manipulez sentimentele. Vreau doar să fiu cu tine, Zack. Doar atât. Nu-mi spune să plec.

O trase până când capul îi fu îngropat în umărul lui şi oftatul ei lung de mulţumire se auzi odată cu al lui.

Capitolul 19

Nu era uşor pentru un bărbat important, de succes, să plece singur pentru câteva zile. Era o treabă complicată şi migăloasă să reprogrameze întâlnirile, să amâne programările, să informeze clienţii, să anunţe angajaţii.

O lume întreagă depindea de el.

Şi mai sâcâitor fusese să facă singur aranjamentele de călătorie, mai degrabă decât să apeleze la secretară.

Dar, după ce analizase atent problema, Evan hotărâse că nu era altceva de făcut.

Nimeni nu trebuia să ştie unde era sau ce făcea. Nici angajaţii, nici clienţii, nici presa. Evident, putea fi contactat pe telefonul mobil dacă apărea vreo criză.

Altfel, până nu termina de făcut ce intenționa să facă, nu o să comunice cu nimeni.

Trebuia să știe.

Nu reușise să-și scoată din minte informația pe care soră-sa i-o servise cu atâta nonșalanță.

Dublura lui Helen. Fantoma lui Helen.

Helen.

Se trezea în toiul nopții scăldat în sudoare rece, după ce în somn o văzuse pe Helen, pe Helen a lui, plimbându-se pe cine știe ce plajă pitorească. În viață.

Râzând de el. Aruncându-se în brațele oricărui bărbat care îndoia degetul.

Nu putea suporta.

Durerea cumplită pe care o simțise la moartea ei se transforma încet, inexorabil, într-o furie rece, ucigătoare.

Îl păcălise? Reușise să-și plănuiască și să ducă la bun sfârșit înscenarea propriei morți?

Nu o crezuse suficient de deșteaptă, în niciun caz suficient de curajoasă, cât să încerce să-l părăsească, cu atât mai puțin să reușească. Doar știa care erau consecințele. I le explicase cât se poate de clar.

„Până când moartea ne va despărți!"

În mod clar, nu putuse face totul singură. Cineva o ajutase. Un bărbat, un amant.

O femeie, în special o femeie ca Helen, nu ar fi putut concepe niciodată un asemenea plan de una singură. Oare de câte ori se furișase ca să se culce cu cine știe ce nenorocit, hoț de soții, și ca să pună la cale detaliile înșelătoriei?

Râzând și trăgându-și-o, complotând și uneltind.

Oh, o să plătească!

Putea să se calmeze din nou, să-și continue viața și afacerile fără vreun tumult exterior. Aproape că se putea convinge din nou că vorbele Pamelei erau niște bazaconii.

Era, la urma urmei, femeie. Iar femeile, prin natura lor, aveau o imaginație prea bogată şi tindeau să exagereze totul.

Fantomele nu existau. Şi exista o singură Helen Remington. Acea Helen care îi fusese sortită lui.

Dar erau momente când, în casa mare din Beverly Hills, i se părea că aude fantome şoptind sau râsul vesel al soției lui moarte, batjocorindu-l.

Dacă nu era moartă?

Trebuia să ştie. Trebuia să fie atent, isteț.

— A început îmbarcarea.

Ochii lui palizi clipiră.

— Poftim?

Muncitorul care sufla în cafeaua pe care şi-o luase într-un pahar de carton dădu instinctiv un pas înapoi sub privirea aceea rece. Era, avea să-şi spună mai târziu, ca şi cum ar fi privit într-o mare pustie.

— A început îmbarcarea pe feribot, repetă el. Mergeți pe insula Trei Surori, nu?

— Da.

Zâmbetul care se întinse pe chipul frumos era mai rece decât privirea.

— Da, acolo mă duc.

Legenda spunea că cea cunoscută drept Văzduh părăsise insula şi plecase cu bărbatul care promisese să o iubească şi să-i poarte de grijă. Şi, când acesta îşi încălcase promisiunea şi-i transformase viața într-un chin, ea nu făcuse nimic. Îşi născuse copiii în tristețe, îi crescuse în frică. Se plecase şi se frânsese.

Murise.

Ultimul ei act fusese să-şi trimită copiii înapoi la Surori, pentru protecție. Dar nu făcuse nimic, cu toate puterile ei, ca să se protejeze pe sine.

Şi astfel prima verigă în lanțul unui blestem fusese făurită.

Nell se gândi din nou la poveste. La alegeri, la greşeli şi la destin. Totul îi era clar în minte în timp ce înainta pe strada pe care se afla casa care devenise a ei.

Şi care spera să rămână a ei.

Când intră în secția de poliție, îl găsi pe Zack ținându-i o predică moralizatoare unui băiat pe care nu-l cunoştea. Automat, dădu să se retragă, dar Zack ridică doar un deget, fără să întrerupă ritmul.

— Nu numai că o să te duci direct la doamna Demeara şi o să cureți toate bucățile de dovleac şi o să-ți ceri scuze pentru c-ai fost un dobitoc, dar o să plăteşti şi amendă pentru deținerea de explozibil ilegal şi pentru distrugerea cu intenție a bunurilor altuia – cinci sute de dolari.

— Cinci sute de dolari!

Băiatul, să fi avut vreo 13 ani după estimarea lui Nell, ridică brusc capul care, până atunci, fusese plecat.

— Zău, domnule şerif! N-am cinci sute de dolari! Mama şi aşa o să mă omoare.

Zack nu făcu decât să ridice sprâncenele, într-o expresie fără milă.

— Am spus eu că am terminat?

— Nu, domnule, mormăi băiatul şi-şi reluă acea expresie deznădăjduită care-o făcea pe Nell să vrea să se ducă şi să-l mângâie pe cap.

— Poți să-ți achiți amenda făcând curățenie la secție. De două ori pe săptămână, trei dolari pe oră.

— Trei? Dar o să-mi ia... Băiatul se prinse că era mai bine să-şi țină gura. Da, domnule. N-ați terminat.

Zack îşi simțea buzele tremurând, dar făcu un efort să le țină strânse, într-o linie dură şi fermă.

— Mai am câte ceva de făcut şi pe la mine pe-acasă. Sâmbăta.

Şi, oh, îşi zise Zack, asta era dură! Nu există soartă mai crudă decât să fii ţinut prizonier la treabă în zilele de sâmbătă.

— Acelaşi tarif. Poţi să începi sâmbăta asta şi să vii aici luni, după şcoală. Dacă aud c-ai mai făcut vreo trăsnaie, maică-ta va trebui să stea la coadă ca să te jupoaie de viu. Ai înţeles?

— Da, unchiule Zack... Ăăă, adică, da, am înţeles, domnule şerif!

— Şterge-o!

O şterse, aproape ridicând aerul într-o tornadă în clipa în care trecu pe lângă Nell.

— Unchiule Zack?

— Mai degrabă văr de-al doilea. E un nume onorific.

— Ce a făcut să merite o asemenea pedeapsă?

— A îndesat o cutie cu cenuşă – adică o pocnitoare – în dovleacul profesoarei de istorie. Şi era un dovleac al naibii de mare. A împroşcat cu mizerie până la porţile iadului şi-napoi.

— Acum vorbeşti de parc-ai fi mândru de el.

Făcu eforturi să redevină serios.

— Te înşeli. Idiotul putea să rămână fără degete, aşa cum aş fi putut să rămân şi eu la vârsta lui, când am aruncat în aer dovleacul profesoarei de chimie. Ceea ce nu are nicio importanţă, mai ales că ne aşteaptă multe farse asemănătoare mâine, de Halloween, dacă nu aveam grijă să dăm un exemplu acum.

— Cred că l-ai dat. Se duse lângă el şi se aşeză. Mai ai timp pentru ceva, domnule şerif?

— S-ar putea să reuşesc să-mi fac timp.

Era surprins că nu se aplecase să-l sărute şi că stătea atât de dreaptă, de nemişcată, de solemnă.

— Ce s-a întâmplat?

— Voi avea nevoie de ajutor şi de un sfat. Pentru o chestiune legală, presupun.

Am produs documente de identitate false şi am trecut informaţii false pe acte oficiale, am semnat cu un nume care nu este legal al meu. Cred că şi faptul că mi-am înscenat moartea este ilegal. Trebuie să fie cel puţin ceva legat de frauda pentru asigurarea de viaţă. Probabil că e o politică în sensul ăsta.

Nu-şi luă ochii de la ea.

— Cred că un avocat s-ar putea ocupa de asta şi mai cred că, după ce va fi cunoscută întreaga poveste, nu vor exista sancţiuni. Ce-mi spui, Nell?

— Vreau să mă mărit cu tine. Vreau să-mi trăiesc viaţa cu tine, să am copii cu tine. Pentru asta, trebuie să-mi fac ordine în trecut. Aşa că o s-o fac. Am nevoie să ştiu ce demersuri trebuie să întreprind şi dacă o să ajung la închisoare.

— N-o să ajungi la închisoare! Crezi c-aş permite aşa ceva?

— Nu depinde de tine, Zack.

— Documentele false n-o să ofenseze atât de mult simţul justiţiar al nimănui.

Adevărul este... Se gândise şi el mult la toate astea. Adevărul este, Nell, că, după ce-ţi spui povestea, vei deveni o eroină.

— Nu. Eu nu sunt eroină.

— Ştii care sunt statisticile despre abuzul conjugal? Deschise sertarul de jos, scoase un dosar şi-l trânti pe birou. Am adunat nişte informaţii despre asta. Poate vrei să-ţi arunci şi tu o privire.

— A fost diferit pentru mine.

— Pentru toată lumea e diferit, de fiecare dată. Faptul că tu ai venit dintr-o familie bună şi ai locuit într-o casă simandicoasă nu schimbă cu nimic lucrurile. Mulţi oameni

care cred că situația lor e diferită şi că nu pot face nimic ca să o schimbe o să te vadă şi o să audă ce-ai realizat. Şi, din acest motiv, poate că unii dintre ei o să facă un pas pe care nu l-ar fi făcut altfel. Datorită ție. Iar asta te face o eroină.

— Diane MeCoy. Încă te râcâie că n-ai putut s-o ajuți. Că nu te-a lăsat să o ajuți.

— Sunt multe femei ca Diane MeCoy pe lume.

Nell încuviință din cap.

— Bine. Dar, chiar dacă opinia publică va fi de partea mea, există totuşi legi pe care le-am încălcat.

— O să ne ocupăm de toate pe rând. Casa de asigurări îşi va primi banii înapoi. O să-i plătim din buzunarul nostru, la nevoie. Tot ce va trebui făcut, vom face împreună.

Când auzi aceste cuvinte, Nell simți că i se ia o greutate de pe piept.

— Nu ştiu de unde să încep.

Zack se ridică şi veni lângă ea.

— Vreau să faci asta pentru mine. Ştiu că sunt egoist, dar n-am ce-i face. Dar vreau s-o faci şi pentru tine. Ca să fii sigură.

— Voi fi Nell Todd. Voi avea numele pe care mi-l doresc.

Văzu cum i se schimbă expresia, cum privirea i se încarcă de emoție şi ştiu că nu fusese niciodată mai sigură de ceva.

— Mi-e frică de el şi nici eu n-am ce-i face în legătură cu asta. Dar cred că-mi dau seama că n-o să se oprească până când nu fac ce trebuie făcut. Vreau să trăiesc împreună cu tine. Vreau să stăm seara afară, pe verandă, şi să privim stelele.

Vreau să port pe deget inelul ăla frumos pe care mi l-ai cumpărat. Tu mă faci să vreau atât de multe lucruri pe care nu credeam c-o să mi le mai doresc vreodată.

Mi-e frică şi vreau să nu-mi mai fie frică.

— Ştiu un avocat în Boston. O să-l sunăm şi o să începem.

— Bine. Suflă aerul din plămâni. Bine.

— Dar e ceva ce pot să rezolv de pe acum.

Se ridică, se duse şi deschise un sertar de la birou. Nell îşi simţi inima tresărind când văzu cutia din mâna lui.

— L-am tot purtat după mine, l-am pus ba aici, ba în dulapul de-acasă. Hai să-l punem unde-i e locul.

Nell se ridică şi întinse mâna.

— Da. Să-l punem.

Inima îi sărea de bucurie când plecă de la Zack ca să se întoarcă la cafenea. Dar era o bucurie marcată de nelinişte. Ori de câte ori privea piatra albastră de pe deget, bucuria câştiga.

Intră în librărie, îi făcu semn lui Lulu şi aproape că pluti până sus, în biroul Miei.

— Trebuie să-ţi spun.

Mia ridică privirea de la monitor.

— Bine. Ţi-aş putea strica momentul spunându-ţi că te felicit şi că ştiu că veţi fi fericiţi împreună, dar n-o s-o fac.

— Mi-ai văzut inelul.

— Surioară, ţi-am văzut faţa.

Oricât de sceptică se considera în ceea ce privea poveştile de dragoste, fericirea de pe chipul lui Nell îi încălzea inima.

— Dar vreau să văd şi inelul. Sări de pe scaun şi-i prinse mâna lui Nell. Un safir.

Nu-şi putu opri oftatul. Este un dar din dragoste. Pus pe un inel, ajută la vindecare şi poate fi folosit ca protecţie împotriva răului. Dincolo de toate astea, e absolut superb. O sărută pe Nell pe obraji. Mă bucur pentru tine.

— Am vorbit cu un avocat pe care-l cunoaşte Zack, în Boston. O să mă ajute cu toate complicaţiile şi cu divorţul. O să înainteze o cerere pentru ordin de restricţie împotriva lui Evan. Ştiu că e doar o hârtie...

— E un simbol. Simbolurile au putere.

— Da. Peste o zi sau două, după ce se rezolvă totul, o să-l contactez pe Evan. Aşa că o să ştie. Cu sau fără ordin de restricţie, o să vină aici, Mia. Sunt sigură c-o să vină.

— S-ar putea să ai dreptate.

Asta simţea de la o vreme încoace? Groaza, presiunea tot mai apăsătoare?

Ultimele frunze muriseră, dar prima zăpadă nu căzuse încă.

— Dar eşti pregătită şi nu eşti singură. Zack şi Ripley o să întâmpine fiecare feribot care ajunge pe insulă, după ce-l contactezi. Dacă nu ai de gând să te muţi de pe-acum cu Zack, vino să stai cu mine. Mâine este sabatul, Ripley a fost de acord să participe. Când cercul se va uni, nu-l va putea frânge. Asta pot să-ţi garantez.

*

Evan cobora de pe feribot şi păşea pe insula Trei Surori în timp ce Nell se sprijinea slăbită de peretele librăriei.

Privi în lungul docurilor, dezinteresat. Privi plaja, neimpresionat. Urmând instrucţiunile pe care le primise, o luă pe High Street şi parcă în faţa Hanului Magic. Un hotel lamentabil, potrivit pentru amărâţii din clasa mijlocie, îl evaluă el.

Coborî din maşină şi privi în lungul străzii, chiar în timp ce Nell cotea şi intra în piaţă.

Evan intră în hotel şi se cazează.

Rezervase un apartament, dar nu găsi niciun fel de farmec în tavanul casetat sau în mobilierul vechi, frumos păstrat. Detesta agitaţia acestor încăperi încărcate, preferând stilul modern şi minimalist. Arta expusă în apartament – dacă i se putea spune aşa – era reprezentată de nişte peisaje ceţoase, realizate în acuarelă.

În minibar nu era marca lui preferată de apă minerală.

Şi priveliştea? Nu vedea decât plajă şi apă şi pescăruşi gălăgioşi şi ceva ce presupunea că erau bărci de pescuit ale localnicilor.

Nemulțumit, se duse în salon. De acolo, putea vedea curbura uscatului şi ridicătura bruscă şi ascuțită a stâncilor pe care era farul. Observă şi casa de piatră şi se întrebă ce idiot ar alege să-şi petreacă zilele într-un loc atât de izolat.

Apoi se surprinse mijind ochii. Parcă vedea un fel de lumină albă, strecurându-se printre copaci. O iluzie optică, hotărî, deja plictisit.

În orice caz, nu venise ca să admire peisajul – slavă Cerului! Venise să o caute pe Helen sau să se convingă că ce mai rămăsese din ea se odihnea pe fundul Pacificului. Pe o insulă atât de mică, era sigur că putea termina totul într-o zi.

Îşi desfăcu bagajul, aranjându-şi meticulos hainele în aşa fel încât fiecare umeraş să fie fix la doi centimetri distanță de următorul. Îşi scoase propriile produse de toaletă, inclusiv săpunul ultrahidratant. Nu le folosea niciodată pe cele oferite de hotel. Simpla idee îi crea repulsie.

În cele din urmă, aşează pe birou fotografia înrămată a soției lui. Se aplecă şi-i sărută prin sticlă buzele curbate.

— Dacă eşti aici, draga mea Helen, o să te găsesc.

Când ieşi, făcu rezervare pentru cină. Singura masă pe care o găsea acceptabilă într-un hotel era micul dejun.

Ieşi din clădire şi făcu stânga tocmai în clipa în care Nell, cu cele două pungi de cumpărături, făcea dreapta în capătul străzii, îndreptându-se spre casă.

Era cea mai fericită dimineață din viața ei, Nell era sigură. Cerul era argintiu, cu fuioare şi spirale aurii şi trandafirii. Peluza ei era acoperită de frunze care trosneau vesele sub tălpi şi care lăsaseră copacii dezbrăcați şi sinistri. Ceea ce era perfect pentru un Halloween pe insulă.

În patul ei dormea un bărbat care-şi arătase aprecierea pentru o friptură bună la tavă într-un mod foarte satisfăcător.

Brioşele erau în cuptor, vântul adia, iar ea era pregătită să-şi înfrunte demonii.

Avea să-şi părăsească în curând căsuța galbenă şi ştia că o să-i fie dor de ea. Dar ideea că avea să se mute împreună cu Zack îi alunga regretele.

O să petreacă împreună Crăciunul, îşi spuse. Poate că o să fie deja căsătoriți până atunci, dacă reuşeau să dezlege toate încurcăturile legale.

Voia să se mărite afară, în aer liber. Nu era practic, dar asta îşi dorea. O să poarte o rochie lungă, din catifea. Din catifea albastră. Şi o să aibă un bucheţel de flori albe. Oamenii pe care ajunsese să-i cunoască o să fie cu toții acolo.

În timp ce ea visa cu ochii deschişi, pisoiul scoase un mieunat lamentabil.

— Diego.

Se aplecă şi-l mângâie. Începuse să se transforme într-un cotoi în toată regula.

— Am uitat să-ți dau de mâncare. Sunt foarte împrăştiată azi, îi spuse. Sunt îndrăgostită şi mă mărit. O să vii să locuieşti cu noi în casa noastră de lângă mare şi o să te împrieteneşti cu Lucy.

Îi scoase mâncarea şi-i umplu bolul, în timp ce motanul i se freca entuziasmat de picioare.

— S-ar putea spune că o femeie care vorbeşte cu pisica e cam ciudată.

Nell nu tresări, iar asta îi bucură pe amândoi. În schimb, se ridică şi se duse la Zack, care stătea în uşă.

— S-ar putea să fie confidentul meu. Dar mi s-a spus că asta depinde de el. Bună dimineața, domnule şerif Todd.

— Bună dimineața, domnișoară Channing. Aș putea cumpăra o cafea și o brioșă?

— Trebuie să plătești mai întâi.

Veni lângă ea, o cuprinse în brațe și o sărută.

— Ajunge?

— Oh, da. Dar lasă-mă să-ți dau restul.

Îl trase din nou spre ea și rămase așa, lipită de el.

— Sunt atât de fericită!

La opt și jumătate fix, Evan se așeză la micul dejun – cafea îndulcită, suc proaspăt de portocale, omletă din albuș de ou și două felii de pâine integrală prăjită.

Folosise deja sala de fitness a hotelului, așa amărâtă cum era. Spre piscină nu aruncase decât o privire. Nu-i plăcea să folosească piscinele publice, dar luase totuși în considerație opțiunea, până când văzuse că deja o folosea cineva. O brunetă înaltă și zveltă despica apa. De parcă ar fi fost la concurs, își spusese.

Nu-i zărise decât crâmpeie din fața pe care o scotea ritmic din apă, concomitent cu mișcările.

Și nu observase, fiindcă o catalogase drept neinteresantă și plecase, cum întrerupsese brusc ritmul. Nu văzuse felul în care se încordase în apă, de parcă s- ar fi pregătit pentru un atac. Cum își ridicase ochelarii, călcând apa în timp ce privea în jur, uitându-se după dușmanul pe care îl simțise.

Făcuse duș în cameră, se îmbrăcase într-un pulover gri-deschis și pantaloni negri.

Se uită la ceas, pregătit să se enerveze dacă masa întârzia mai mult de un minut.

Dar sosise exact așa cum o comandase. Nu stătu la palavre cu ospătarul. El nu făcea niciodată stupizenii dintr-astea. Omul era plătit să aducă mânarea, nu să socializeze cu oaspeții.

Îşi savură micul dejun, surprins că nu putu să-i găsească niciun defect, în timp ce citea ziarul de dimineaţă şi asculta ştirile la televizor.

Se gândea cum era cel mai bine să procedeze. Să se plimbe prin sat aşa cum făcuse ieri, să meargă cu maşina, aşa cum intenţiona să facă azi? S-ar fi putut să nu fie îndeajuns. Totuşi, nu putea să întrebe oamenii dacă ştiau pe cineva care să corespundă descrierii lui Helen. Oamenii nu-şi vedeau niciodată de treaba lor şi ar fi apărut întrebări. Speculaţii. Atenţie.

Dacă, întâmplător, Helen era în viaţă şi era aici, era în interesul lui Evan să atragă cât mai puţin atenţia.

Şi, dacă era, oare ce făcea? Nu se pricepea la nimic. Cum putea să-şi câştige existenţa, dacă nu i-o asigura el? Dacă nu cumva, fireşte, îşi folosise trupul ca să ademenească un alt bărbat. Toate femeile erau, în esenţă, nişte curve.

Trebui să aştepte să i se potolească furia. Îi era greu să gândească în paşi logici atunci când era furios. Oricât de îndreptăţit ar fi fost.

O s-o găsească, îşi spuse, încrezător. Dacă era în viaţă, o s-o găsească. O să ştie.

Şi începu să se gândească la ce o să facă când şi dacă o să se întâmple asta.

Nu încăpea în discuţie că trebuia pedepsită. Pentru că îl părăsise, pentru că-l amăgise, pentru că încercase să încalce promisiunile şi jurămintele pe care i le făcuse. Neplăcerile, umilinţa... erau prea mari ca să poată fi calculate.

O s-o ducă înapoi în California, fireşte, dar nu imediat. Mai întâi vor trebui să se ducă într-un loc liniştit, privat, în care să-i poată aminti de acele promisiuni şi jurăminte. Să-i amintească cine era şeful.

O să spună că fusese aruncată din maşină. Că se lovise la cap sau ceva de genul ăsta. Avusese amnezie şi plecase de la locul accidentului.

Presa avea să adore povestea asta, hotărî Evan. O s-o mănânce pe pâine.

O să pună la punct toate detaliile odată ce ajungeau în locul ăla privat şi liniştit.

Dacă nu era posibil, dacă încerca să-l refuze sau să fugă din nou, să se ducă plângând la poliție, cum mai făcuse şi altă dată, atunci va trebui s-o omoare.

Hotărî asta cu acelaşi sânge-rece cu care se hotărâse ce să mănânce la micul dejun.

Alegerea ei era foarte simplă, după părerea lui. Să trăiască – sau să moară.

— Bună dimineața! spuse veselă tânăra menajeră. Aţi cerut să se facă curat în apartament între nouă şi zece.

— Aşa e.

Se uită la ceas şi observă că era nouă şi jumătate. Stătuse cufundat în gânduri mai mult timp decât intenționase.

— Sper că vă simțiți bine la noi. Vreți să încep din dormitor?

— Da.

Rămase să-şi bea ultima ceaşcă de cafea, urmărind un reportaj despre un conflict în Europa de Est, care nu l-ar fi putut interesa mai puțin. Era prea devreme ca să sune pe continent şi să întrebe dacă apăruse ceva ce ar fi trebuit să ştie. Dar putea să sune la New York. Avea acolo o afacere la foc mocnit şi nu strica să mai mestece nițel în oală.

Se duse în dormitor ca să-şi ia agenda şi o găsi pe menajeră, cu cearceafurile în brațe, privind cu gura căscată fotografia lui Helen.

— E vreo problemă?

— Ce?

Fata roşi.

— Nu, domnule. Îmi pare rău.

Se grăbi să facă patul.

— Te uitai foarte intens la fotografia asta. De ce?

— E o femeie foarte frumoasă.

Vocea lui îi trimitea fiori de gheață pe şira spinării. Voia să termine cât mai repede curățenia şi să plece de acolo.

— Da, este. Soția mea, Helen. După cum te uitai la fotografie, am crezut că poate ai cunoscut-o cândva.

— Oh, nu, domnule, nu cred. Atâta tot că mi-a amintit de cineva.

Evan trebui să facă un efort conştient ca să nu scrâşnească din dinți.

— Oh?

— Seamănă foarte bine cu Nell – doar că Nell nu are părul ăsta frumos, nici aerul ăsta... cum să spun? Sofisticat. Cred că ăsta-i cuvântul.

— Serios?

Sângele începu să-i fiarbă, dar păstră un ton blând, aproape prietenos.

— Foarte interesant. Soția mea ar fi fascinată să afle că există o femeie care arată exact ca ea.

Nell. Mama ei îi spusese Nell. Un nume simplu, lipsit de eleganță. Nu-i plăcuse niciodată.

— Locuieşte pe insulă, această Nell?

— Oh, sigur. A venit aici la începutul verii. Stă în căsuța galbenă. Se ocupă de cafeneaua de deasupra librăriei – şi face şi livrări la comandă şi pentru petreceri.

Găteşte absolut minunat. Ar trebui să mergeți la cafenea să luați prânzul. În fiecare zi au o ofertă specială la supă şi sendviş şi nu găsiți ceva mai bun pe toată insula.

— S-ar putea să fac chiar asta, spuse Evan, foarte încet.

*

Nell intră fără nicio grijă pe uşa din spate de la Cafeneaua cu Cărți, îi strigă „Bună dimineața!” lui Lulu, apoi o luă în sus pe scări.

Odată ajunsă la etaj, se mişcă asemenea unui fulger.

Doar două minute mai târziu, strigă cu o voce vinovată, încărcată de frustrare:

— Mia, îmi pare rău, dar crezi că poți să urci un minut?

— Ar trebui să fie în stare să se descurce singură până acum, mormăi Lulu, câştigându-şi o privire chiorâşă de la şefa ei.

— Iar tu ar trebui să fii în stare s-o mai laşi în pace, până acum, i-o întoarse Mia, apoi începu să urce scările.

Nell stătea lângă una dintre mesele din cafenea, pe care un tort deosebit de frumos strălucea sub sclipirea lumânărilor aprinse. Tot pe masă era şi o cutiuță împachetată şi trei pahare înalte cu şampanie.

— La mulți ani!

Drăgălăşenia gestului compensa faptul că fusese luată prin surprindere, lucru care prea rar i se întâmpla. Zâmbetul Miei fu unul de absolută încântare.

— Mulțumesc. Tort?

Ridică o sprânceană şi luă un pahar.

— Şampanie şi cadouri? Aproape că merită să împlinesc 30 de ani.

— 30 de ani, pufni Lulu, care venise în spatele ei. Şi tot copil ai rămas. Mai discutăm când o s-ajungi la 50.

Îi întinse o altă cutie împachetată, una mai mare.

— La mulți ani!

— Mulțumesc. Ei, cu ce să încep?

— Mai întâi pune-ți o dorință, îi ordonă Nell, şi suflă în lumânări.

Trecuse mult timp de când nu mai făcuse ceva atât de simplu, dar îşi puse o dorință acum, apoi suflă delicat peste lumânări.

— Trebuie să tai tu prima felie.

Nell îi întinse cuțitul.

— Bine. După care vreau cadourile.

Mia tăie tortul, apoi luă cutia cea mare şi o desfăcu nerăbdătoare.

Era un pulover fără nasturi, moale ca apa şi de culoarea cerului la miezul nopții, cu simbolurile zodiacului împrăştiate peste tot.

— Oh, Lu! Este fabulos!

— Să-ți țină de cald.

— E frumos, spuse Nell, mângâindu-l. Am încercat să mi-l imaginez când mi l-a descris Lulu, dar nu am reuşit nici pe jumătate.

— Mulțumesc.

Mia se întoarse şi-şi frecă obrazul de al lui Lulu, înainte să i-l sărute.

Deşi obrajii i se îmbujorară de plăcere, Lulu o împinse pe Mia la o parte.

— Haide, deschide-l şi pe-al lui Nell, repede până nu explodează.

— M-au făcut să mă gândesc la tine, începu Nell, când Mia lăsă puloverul de-o parte ca să deschidă cutiuța.

Înăuntru era o pereche de cercei, steluțe de argint atârnate pe globulețe mici din piatra lunii.

— Sunt minunați.

Mia îi ridică în lumină, înainte s-o sărute pe Nell.

— Şi sunt perfecți pentru ziua de azi, spuse ea, întinzând brațele.

Era din nou îmbrăcată în negru, dar materialul mătăsos al rochiei era decorat cu steluțe şi luni micuțe, argintii.

— Nu am putut rezista de Halloween. Şi acum ăştia...

Îşi scoase repede cerceii pe care şi-i pusese de dimineață şi-i înlocui cu cei primiți de la Nell.

— E perfect!

— Bine atunci, zise Lulu, ridicând paharul. Pentru că ai trecut pragul.

— Oh, Lulu, nu strica momentul!

Dar Mia râse, acoperind clinchetul paharelor.

— Vreau tort.

Ridică ceasul micuț, de argint, care atârna pe unul din lanțurile de la gât.

— O să deschidem câteva minute mai târziu azi.

Nu-i fu greu să dea de căsuța galbenă. Evan trecu pe lângă ea, încetinind doar ca să studieze construcția micuță, cuibărită între copaci. Doar o idee mai bună decât o colibă, fu părerea lui, iar insulta aproape că-l sufocă.

Prefera să locuiască în cocioaba aia, mai degrabă decât în casa frumoasă pe care i-o oferise el!

Trebui să facă un efort ca să reziste impulsului de a se duce la cafenea şi a o scoate în stradă. Scenele în public, îşi aminti, nu erau felul potrivit de a te purta cu o soție care te înşelase.

Pentru asta aveai nevoie de intimitate.

Se întoarse în sat, parcă maşina, apoi se întoarse pe jos. Sângele începuse deja să-i fiarbă. După un studiu amănunțit, observă că niciuna dintre case nu era suficient de aproape cât să reprezinte un motiv de îngrijorare. Totuşi, se duse mai întâi în pădurice şi-i dădu târcoale. Rămase în umbra copacilor, observând casa.

Când nimic nu se mişcă nici măcar puțin, se duse la uşa din spate.

Simți un val de ceva – ceva puternic şi nervos. Părea să-l împingă, ca şi cum n-ar fi vrut să-l lase să se apropie de uşă. Preț de-o clipă, pielea i se zbârli de ceva ce ar fi putut fi frică şi Evan se surprinse făcând chiar un pas înapoi, coborând de pe verandă.

Dar furia clocotea, alungă frica. În timp ce stelele atârnate de streaşină zdrăngăneau nebuneşte într-o rafală bruscă de

vânt, Evan se împinse prin ceva ce părea un zid din aer solid şi puse mâna pe clanță.

Nici măcar nu încuia uşa, îşi spuse dezgustat, în timp ce intra. Ca să vezi cât era de neatentă, de nesăbuită!

Văzu pisica şi aproape că mârâi. Detesta animalele. Creaturi murdare. Se priviră în ochi preț de câteva clipe lungi, apoi Diego plecă.

Evan studie pisoiul, apoi începu să se plimbe prin căsuță. Voia să vadă cum trăise soția lui moartă în ultimul an.

De-abia aştepta să o vadă din nou.

Capitolul 20

Vru să se întoarcă acasă cam de vreo zece ori în acea după-amiază, dar era atâta distracție în sat!

Mai toți comercianții se îmbrăcaseră în costume de Halloween pentru sărbătoare.

Găseai demoni la magazinul de unelte şi zâne la mezeluri.

Luă prânzul târziu, împreună cu Ripley, şi avu o întâlnire neaşteptată cu Dorcas, care o rugă să-i organizeze petrecerea de Crăciun.

Şi parcă toată lumea o oprea ca s-o felicite pentru logodnă.

Aici era locul ei, îşi spuse. Îi aparținea. Satului. Lui Zack. Şi, în sfârşit, în sfârşit, îşi aparținea sie însăşi.

Trecu pe la secție ca să stabilească o întâlnire cu Zack şi să-i dea punguțele pe care le pregătise deja pentru fantomele şi monstruleții care aveau să vină după căderea serii.

— S-ar putea să întârzii puțin. Trebuie să-i țin în frâu pe puştii mai mari, îi spuse Zack. Deja a trebuit să mă cert cu doi adolescenți care au încercat să mă convingă că cele douăsprezece role de hârtie igienică pe care le cumpăraseră erau pentru mamele lor.

— Tu cum făceai rost de hârtie igienică pe care s-o arunci peste case când erai mic?

— O furam din dulapul din baie de acasă. Ca oricine cu jumătate de creier.

Gropițele i se adânciră în obraji.

— A mai explodat vreun dovleac?

— Nu. Cred că s-a aflat de treaba asta.

Îşi înclină capul.

— Eşti foarte veselă azi.

— Chiar sunt foarte veselă azi.

Se apropie şi-l cuprinse cu brațele pe după gât.

Tocmai o îmbrățişase la rândul lui, când sună telefonul.

— Stai aşa, îi spuse.

Apoi răspunse:

— Biroul şerifului. Da, doamnă Stubens. Hmm?

Se aşezase pe colțul biroului, dar se ridică brusc.

— E cineva rănit? Bine. Nu, rămâneți acolo, vin imediat. Nancy Stubens, îi spuse lui Nell, în timp ce se îndrepta spre cuier, ca să-şi ia haina. Îşi învăța băiatul să conducă. A intrat direct în Honda Civic a soților Bigelow.

— Dar băiatul e bine?

— Da, mă duc doar să lămuresc ce şi cum. S-ar putea să dureze. Era o Honda nou-nouță.

— Ştii unde mă găseşti.

Ieşi cu el şi simți o strălucire solidă în clipa în care se aplecă să o sărute. Apoi o porniră în direcții opuse.

Străbătuse jumătate de stradă, când o strigă Gladys Macey.

— Nell! Aşteaptă!

Făcând un uşor efort ca s-o prindă din urmă, Gladys îşi duse o mână la inimă.

— Arată-mi şi mie inelul ăla despre care am auzit atâtea.

Înainte ca Nell să apuce să ridice mâna, Gladys i-o şi înşfăcase şi se aplecase ca să vadă cât mai bine.

— Ar fi trebuit să ştiu că băiatul ăla o să facă treabă bună.

Dădu aprobator din cap, apoi se uită la Nell.

— Ai ceva de mare valoare aici. Şi nu mă refer la inel.

— Ştiu.

— L-am văzut crescând. Odată ce a început să se transforme în bărbat, dacă-nțelegi ce vreau să spun, am început să mă întreb ce femeie o să pună mâna pe el. Îmi place să ştiu că eşti tu. Țin foarte mult la tine.

— Doamnă Macey!

Emoționată, Nell o strânse în brațe.

— Mulțumesc.

— O să fii bună pentru el.

O bătu pe spate.

— Şi el o să fie bun pentru tine. Ştiu că ai avut necazuri.

Dădu doar din cap în clipa în care Nell se trase în spate.

— Aveai ceva în privire când ai venit aici. Dar nu mai e acolo.

— Am lăsat totul în urmă. Sunt fericită.

— Se vede. Ați stabilit data?

— Nu, nu încă.

Nell se gândi la avocați, la conflicte. La Evan. O să le facă față, îşi spuse. O să rezolve totul.

— Cât se poate de repede.

— Vreau un loc în primul rând la nuntă.

— O să ai unul. Şi toată şampania pe care o s-o poți bea la aniversarea noastră de treizeci de ani.

— Să ştii că n-o să uit! Gata, trebuie să plec. Cât de curând o să vină monştrii la uşă şi nu vreau să mă trezesc cu săpun pe ferestre. Spune-i bărbatului ăluia al tău că am zis eu că s-a descurcat bine.

— O să-i spun!

Bărbatul ăla al ei, îşi spuse Nell, luând-o din nou din loc. Ce expresie minunată!

Grăbi pasul. Trebuia să se grăbească dacă voia să ajungă înainte să apună soarele.

Se apropie de intrarea căsuței privind în jur, uşor jenată. Convinsă că era singură în lumina difuză, întinse brațele spre felinarele din dovleci, trase aer în piept, se concentră.

Nu fu uşor, fu nevoie de un efort considerabil şi, garantat, ar fi mers mai repede cu un chibrit. Dar nu i-ar fi dat aceeaşi satisfacție să vadă lumânările aprinzându-se şi dovlecii strălucind de la focul din mintea ei.

Mamă! Râse uşor. Mamă, cât de tare era!

Nu doar magia, hotărî ea. Era grozav să ştie cine şi ce era. Era grozav că-şi găsise puterea, scopul şi inima. Că recăpătase controlul asupra propriei vieți ca s-o poată împărți cu un bărbat care credea în ea.

Orice s-ar fi întâmplat mâine, sau peste un an, acum era şi avea să rămână Nell.

Urcă dansând treptele până la uşa de la intrare.

— Diego! Am venit! N-o să-ți vină să crezi ce zi am avut. Cu siguranță cea mai grozavă zi.

Intră cu o piruetă în bucătărie, aprinse lumina. Puse ceainicul pe foc apoi începu să umple un coş mare de răchită cu punguțe cu dulciuri.

— Sper să vină o mulțime de copii! Au trecut ani de când n-am mai dat bomboane copiilor de Halloween. De-abia aştept!

Deschise un dulap.

— Oh, zău aşa! Mi-am lăsat maşina la librărie! Ce-a fost în capul meu?

— Întotdeauna ai fost distrată.

Cana pe care tocmai o luase îi alunecă precum apa printre degete, se lovi de blatul de bucătărie şi se împrăştie în cioburi pe podea. Un vuiet îi umplu urechile în timp ce se întorcea.

— Bună ziua, Helen.

Evan se apropie încet de ea.

— Mă bucur să te văd.

Nu-i putea spune numele, nu putea scoate nici măcar un sunet. Se ruga să fie doar o altă viziune, o halucinație. Dar întinse mâna şi degetele lui subțiri îi atinseră obrazul.

Îngheță până în măduva oaselor.

— Mi-a fost dor de tine. Credeai că n-o să vin?

Degetele i se târâră acum pe ceafă, aducând cu ele un val de greață.

— Că n-o să te găsesc? Nu ți-am spus, Helen, de atâtea ori, că nimic n-o să ne despartă vreodată?

Închise doar ochii atunci când se aplecă şi-şi lipi gura de-a ei.

— Ce ți-ai făcut la păr?

Îl prinse în pumn şi trase cu ură.

— Ştii cât de mult îmi place părul tău. L-ai tăiat ca să mă enervezi?

O lacrimă îi alunecă pe obraz în timp ce clătina din cap. Vocea lui, atingerea lui păreau să alunge din ea tot ce era şi să lase în urmă doar ce fusese.

Simți cum Nell începe să dispară.

— Dar mă enervează, Helen. Mi-ai făcut o sumedenie de probleme. O sumedenie.

Ai furat un an din viețile noastre.

Degetele i se strânseră, deveniră de-a dreptul crude în clipa în care îi ridicară bărbia.

— Uită-te la mine, proasta dracului! Uită-te la mine când vorbesc cu tine!

Nell deschise ochii şi nu putu vedea nimic altceva decât pe-ai lui – atât de limpezi, atât de goi.

— Va trebui să plăteşti pentru ce-ai făcut, ştii asta. Mai bine de-un an pierdut. Şi tot timpul ai stat în cocioaba asta mizerabilă, râzând de mine, muncind – chelneriță! Servind oamenii! Ai încercat să porneşti o afacere, auzi! În bucătărie!

Doar ca să mă umileşti!

Mâna lui îi alunecă de pe obraz în jurul gâtului, strânse.

— O să te iert după un timp, Helen. După un timp, pentru că ştiu că eşti înceată şi cam proastă. Nu ai nimic să-mi spui, iubito? Nimic să-mi spui după o despărțire atât de lungă?

Buzele-i erau reci, avea senzația că o să-i crape.

— Cum m-ai găsit?

Evan zâmbi atunci şi zâmbetul lui o făcu să se cutremure.

— Ți-am spus că o să te găsesc întotdeauna. Oriunde te-ai duce, orice ai face.

O împinse cu putere, izbind-o de dulap. Nell înregistră durerea într-un fel absent, ca pe o amintire.

— Ştii ce-am găsit aici, în cuibuşorul tău, Helen? Helen, târfulița mea? Haine bărbăteşti! Cu câți bărbați te-ai culcat, stricato?

Ceainicul începu să fluiere, dar niciunul din ei nu-l auzi.

— Ți-ai găsit vreun pescar seducător, l-ai lăsat să te atingă cu mâinile lui aspre şi bătătorite? Cu mâini de muncitor? L-ai lăsat să atingă tot ce-mi aparține mie?

Zack! Fu primul ei gând clar. Suficient de clar încât în ochii ei umezi să se înregistreze o frică cumplită.

— Nu-i niciun pescar! spuse ea şi abia dacă țipă în clipa în care o plesni.

— Mincinoaso! Ştii că detest mincinoşii!

— Nu e niciun...

Lacrimile scăpară la următoarea palmă. Dar o treziră la realitate, o făcură să-şi amintească cine era. Era Nell Channing şi o să lupte.

— Nu te apropia de mine! Nu te apropia!

Se întinse după suportul de cuțite, dar Evan fu mai rapid. Întotdeauna fusese mai rapid.

— Asta voiai?

Trase din suport lama lungă şi zimţată, o răsuci în lumină, la doar câţiva centimetri distanţă de nasul ei. Nell îşi adună curajul. Îşi spuse: „Aşadar, o să mă omoare până la urmă”.

În schimb, Evan se trase în spate şi îi lovi obrazul cu dosul palmei, cu o violenţă sălbatică, trimiţând-o direct în masă, izbind-o de muchia tare din lemn. Lumea se aprinse, apoi se cufundă în întuneric.

Nu-şi simţi trupul lovind pământul.

Mia dădu bomboane unui tânăr explorator spaţial. Librăria era unul dintre cele mai populare locuri de Halloween. Avea schelete care dansau, dovleci care râneau, fantome care zburau şi, fireşte, un sobor de vrăjitoare. Muzica obişnuită din magazin fusese înlocuită cu urlete şi ţipete şi zdrăngănit de lanţuri.

Mia se distra de minune.

Servi unui cowboy-strigoi o cană de punci dintr-un ceaun de sub care gheaţa carbonică trimitea în sus rotocoale de fum.

Ochii păreau să-i iasă din orbite în timp ce-o privea.

— O să zbori pe mătură în seara asta?

— Fireşte!

Se aplecă spre el.

— Ce vrăjitoare aş mai fi altfel?

— Vrăjitoarea care a urmărit-o pe Dorothy era o vrăjitoare rea.

— Era o vrăjitoare foarte rea, îl aprobă Mia. Dar eu sunt o vrăjitoare foarte bună.

— Ea era urâtă şi avea faţa verde. Tu eşti frumoasă!

Băieţelul chicoti şi sorbi din punci.

— Îţi mulţumesc frumos. Tu, pe de altă parte, eşti foarte fioros.

Îi întinse o pungă de bomboane.

— Sper să nu-mi faci vreo farsă.

— A-a. Mulțumesc, doamnă!

Aruncă punga în sacul cu dulciuri, apoi o zbughi la fugă s-o găsească pe mama lui.

Amuzată, Mia își îndreptă spatele.

Durerea veni iute, orbitoare, ca o suliță de lumină care îi străpungea tâmplele.

Văzu un bărbat cu ochii palizi și păr strălucitor și luciul unui tăiș.

— Sună-l pe Zack!

Se năpusti spre ușă, strigându-i lui Lulu, care rămăsese speriată:

— Pericol! Nell e în pericol! Sună-l pe Zack!

Ieși în goană în stradă, ocoli în viteză un grup de copii costumați și aproape că se izbi de Ripley.

— Nell!

— Știu.

Capul lui Ripley încă mai vâjâia.

— Trebuie să ne grăbim.

Își reveni încet. Imaginile pe care le vedea erau fragmentate, capul îi vâjâia. Era o tăcere absolută. Se rostogoli gemând și reuși să se ridice în mâini și genunchi.

Greața o trimise numaidecât la loc.

Bucătăria era acum cufundată în beznă, luminată doar de nimbul palid al unei lumânări așezată în mijlocul mesei.

El stătea acolo, pe un scaun din bucătăria ei. Îi putea vedea pantofii, atât de lustruiți că străluceau, îi vedea cuta perfectă a pantalonilor. Și voia să plângă.

— De ce mă obligi să te pedepsesc, Helen? Nu pot să-mi închipui decât că-ți face plăcere.

O împinse cu vârful pantofului.

— Asta e?

Începu să se târască mai departe de el. Doar câteva clipe, se rugă. Dă-mi doar câteva clipe ca să respir și o să-mi pot găsi forța din nou.

Îşi apăsă talpa în mijlocul spatelui ei.

— O să mergem undeva unde să putem fi singuri. Putem discuta în voie despre toate prostiile astea, despre toate necazurile pe care mi le-ai adus.

Se încruntă uşor. Cum o s-o ia de acolo? Nu intenționase să-i lase urme, în niciun caz în locuri vizibile. Ea îl făcuse să întreacă măsura.

— O să mergem la maşina mea, hotărî el. O să mă aştepți acolo până-mi fac bagajele şi eliberez camera de la hotel.

Nell scutură din cap. Ştia că e un gest inutil, dar scutură din cap. Apoi începu să plângă încetişor când îl simți pe Diego mângâindu-i-se de picioare.

— O să faci exact aşa cum îți spun.

Lovi cu vârful cuțitului în masă.

— Dacă nu, nu-mi laşi de ales. Oamenii deja cred că ai murit, Helen. Iar asta se poate transforma cu uşurință în realitate.

Capul i se întoarse ca un resort în clipa în care auzi un sunet în spatele uşii.

— Poate că a venit pescarul în vizită, şopti el şi se ridică, răsucind cuțitul în mână.

Zack deschise uşa, ezită, apoi înjură în clipa în care telefonul de la curea sună.

Secunda în care se opri îi salvă viața.

Surprinse o mişcare ca prin ceață, zări tăişul despicând aerul. Se răsuci, ducând mâna după armă. Cuțitul i se înfipse în umăr, în loc să i se îngroape în inimă.

Nell țipă, țâşni în picioare, dar îşi simți capul învârtindu-i-se şi se clătină. În bucătăria întunecată, putea vedea două siluete încleştate. O armă, îşi zise, muşcându-şi buza ca să nu leşine din nou.

Nenorocitul n-o să ia ce era al ei! N-o să-i facă rău omului pe care îl iubea!

Se duse împleticindu-se după suportul de cuțite, dar nu-l mai găsi.

Se întoarse, pregătită să sară, să-şi folosească dinții şi unghiile.

Şi îl văzu pe Evan în picioare, peste trupul lui Zack, ținând în mână cuțitul din care picura sânge.

— Dumnezeule, nu! Nu!

— Cavalerul tău în armură strălucitoare, Helen? Cu ăsta ți-ai tras-o pe la spatele meu? Nu-i mort încă. Am dreptul să-l omor pentru că a încercat să-mi fure nevasta.

— Nu!

Trase aer în piept. Expiră. Făcu eforturi supraomeneşti să se adune, să-şi găsească puterea.

— Vin cu tine. O să fac tot ce vrei.

— Oricum o să faci! îi comandă Evan.

— El nu contează.

Începu să se deplaseze încet pe lângă bufet, îl văzu pe Diego ghemuit, cu dinții dezgoliți.

— Nu contează pentru niciunul din noi. Pe mine mă vrei, nu-i aşa? După mine ai venit până aici.

O să vină după ea. Dacă putea să iasă pe uşă, o să vină după ea şi-o să-l lase pe Zack. Fu nevoie de o voință supremă ca să nu se arunce peste Zack, într-un instinct de a-l proteja. Dacă făcea asta, dacă-i arunca măcar o privire acum, erau amândoi morți.

— Ştiam c-o să vii, continuă ea.

Toți muşchii îi tremurau în timp ce-l privea pe Evan coborând cuțitul pe lângă corp.

— Am ştiut întotdeauna.

Evan făcu un pas spre ea şi pisoiul îi sări ca un tigru în spate. Cu furia urlându-i în urechi, Nell fugi.

Ieşi în stradă, o apucă spre sat, dar, în clipa în care privi în urmă, îl văzu ieşind pe uşă. N-o să reuşească.

Ei bine, până la urmă o să fie ei doi.

Punându-şi întreaga încredere în soartă, o apucă spre copaci.

Zack se ridică în genunchi în clipa în care Evan ieşea pe uşă înnebunit de furie.

Simțea durerea ca pe nişte dinți fierbinți care îl muşcau de umăr. Sângele îi picură de pe degete când se ridică în picioare.

Apoi se gândi la Nell şi uită durerea.

Zbura afară pe uşă chiar în clipa în care copacii o înghițeau, pe ea şi pe bărbatul care o urmărea.

— Zack!

Se opri doar cât să arunce o privire îngrozită înspre sora lui şi spre Mia.

— S-a dus după ea. Are un cuțit şi Nell nu-i prea mult în față.

Ripley îşi muşcă buza ca să nu țipe de îngrijorare. Cămaşa lui Zack era plină de sânge.

Dădu din cap şi scoase arma, la fel şi el.

— Orice ai, îi spuse ea Miei, o să folosim!

Țâşni înspre pădure în urma fratelui ei.

Luna era neagră şi noaptea oarbă. Alerga ca un animal sălbatic, trecea prin tufişuri, sărea peste ramuri căzute. Dacă putea scăpa de el, dacă-l putea duce în adâncul pădurii, unde să-i piardă urma, se putea întoarce la Zack.

Se ruga cu fiecare bătaie a inimii să fie în viață.

Îl auzea pe Evan în spatele ei. Aproape. Prea aproape.

Ea respira întretăiat, gâfâia de frică... Dar respirația lui era calmă, regulată.

Amețeala o învăluia, o îndemna să se lase în genunchi. Se opuse, aproape că se împiedică.

N-o să piardă acum.

Apoi trupul lui se izbi într-al ei şi o trânti, lipind-o de pământ.

Se rostogoli, lovi cu picioarele. Singurul ei gând era să scape de el.

Apoi înlemni în clipa în care îi trase capul pe spate, ținând-o de părul scurt, şi-i lipi lama cuțitului de gât.

Trupul i se goli, rămase inert ca al unei păpuşi.

— De ce n-o faci? spuse ea, sfidătoare. Termină odată.

— Ai fugit de mine. În vocea lui se simțea uluire, în aceeaşi măsură ca şi furie. Ai fugit.

— Şi o să fug mereu. Până când o să mă omori, o să fug. Mai bine mor decât să trăiesc cu tine. Am murit deja odată, aşa că hai, fă-o! Nu-mi mai este frică de tine.

Simți muşcătura cuțitului.

Când auzi paşi apropiindu-se în fugă, o ridică în picioare.

Chiar şi cu cuțitul la gât, simți bucurie în clipa în care îl văzu pe Zack.

Viu. Pata întunecată de pe cămaşă lucea în lumina palidă a stelelor. Dar era viu şi nimic nu conta mai mult.

— Dă-i drumul!

Zack luă poziția de tragere, susținându-şi brațul în care ținea arma cu brațul slab.

— Lasă cuțitul şi pleacă de lângă ea.

— O să-i retez gâtul. E a mea şi n-o să ezit.

Privirea lui Evan se mută de la Zack la Ripley, apoi la Mia. Stăteau în semicerc.

— Dacă-i faci vreun rău, eşti mort. Nu mai pleci pe picioarele tale de aici.

— Nu ai niciun drept să te amesteci între un bărbat şi soția lui.

Era ceva aproape rezonabil în vocea lui, ceva lucid, sub toată nebunia.

— Helen este soția mea. Legal, moral, pentru eternitate. Îi dădu şi mai mult capul pe spate, apăsând cu lama cuțitului. Aruncați armele şi plecați. Asta-i treaba mea.

— Nu am țintă clară, spuse Ripley, încet. Nu am suficientă lumină, nu pot să fiu sigură.

— Nu aşa facem. Lasă arma jos, Ripley.

Mia întinse mâna.

— La dracu' cu asta!

Degetul îi tremura pe trăgaci. Nenorocitul! Numai la asta se putea gândi văzând gâtul lui Nell sub lama cuțitului, simțind mirosul sângelui fratelui ei.

— Ripley, spuse Mia din nou, cu voce blândă, dar insistentă, în timp ce Zack îi striga lui Evan să arunce cuțitul şi să plece de lângă Nell.

— La dracu'! La dracu'! Vezi să ai dreptate!

Zack nu le auzi. Încetaseră să mai existe pentru el. Singura lui realitate era Nell.

— Nu numai c-o să te omor.

Zack ținea arma nemişcată şi vocea îi era calmă ca suprafața unui lac.

— Dacă o tai, dacă o zgârii numai, o să te fac bucăți, încetul cu încetul. O să-ți trag gloanțe în genunchi, în stomac, în boaşe. O să stau deasupra ta şi-o să mă uit cum mori din cauza hemoragiei.

Culoarea pe care furia o adusese în obrajii lui Evan se scurse. Credea ce vedea în ochii lui Zack. Credea în durerea şi moartea pe care le vedea acolo. Şi-i era frică.

Mâinile îi tremurau pe mânerul cuțitului, dar nu se mişcă.

— E a mea!

Mâna lui Ripley o strânse pe a Miei. Nell simți explozia de energie pe care o creară, simți valurile fierbinți de iubire şi teroare rostogolindu-se dinspre Zack, care, sângerând, lupta pentru ea.

Şi simți, aşa cum nu simțise niciodată, frică în bărbatul care o strângea.

Numele ei era Nell Channing, acum şi pentru totdeauna. Iar bărbatul din spatele ei era mai puțin decât nimic.

Puse mâna pe pandantivul pe care i-l dăduse Mia. Vibra.

— Îmi aparțin mie însămi.

Puterea începu să se întoarcă, încet, în ea.

— Îmi aparțin mie însămi!

Mai repede.

— Şi ție, spuse ea, unindu-şi privirea cu a lui Zack. Nu-mi va mai face rău de acum.

Ridică cealaltă mână şi o puse uşor pe încheietura lui Evan.

— Dă-mi drumul, Evan. Şi o să pleci de aici. O să lăsăm totul în urmă. E şansa ta.

Ultima ta şansă.

Respirația lui îi şuieră în ureche.

— Proasta dracului! Crezi c-o să te las vreodată să pleci?

— Este şi alegerea ta. Se simțea milă în vocea ei. Ultima alegere.

Incantația era în mintea ei, se ridica, ca şi cum nu ar fi aşteptat decât să fie eliberată.

Se întrebă cum putuse să-i fie atât de frică de el.

— Tot ce tu mi-ai făcut mie, întreit se-ntoarce ție. Liberă de tine din astă noapte sunt. Acesta să fie ultimul cuvânt!

Pielea i se aprinse ca lumina soarelui, pupilele i se dilatară, întunecate ca stelele.

Cuțitul îi tremură pe piele, apoi căzu. Auzi un horcăit, un scâncet ce nu se putea preschimba în țipăt şi Evan se prăbuşi în spatele ei.

Nici nu se uită la el.

— Nu-l împuşca, îi spuse încet lui Zack. Nu-l omorî aşa. N-ar fi bine pentru tine.

Pentru că-i putea vedea intenția, se duse lângă Zack în timp ce Evan începea să geamă.

— Nu ar fi bine pentru noi. El nu mai este nimic acum. Îşi puse mâna peste inima lui Zack, îi simţi bătăile nebuneşti. Este ceea ce s-a făcut singur.

Evan zăcea întins pe pământ, zvârcolindu-se de parcă o otravă i-ar fi trecut prin vene. Chipul îi era alb ca varul.

Zack coborî arma şi o cuprinse pe Nell cu braţul sănătos. O ţinu aşa preţ de câteva clipe, în timp ce ea îi prinse mâna Miei, legându-i pe toţi.

— Rămâi cu ele, îi spuse Zack. Mă ocup eu de el. N-o să-l omor. O să sufere mai mult dacă rămâne-n viaţă.

Ripley îşi privi fratele scoţând cătuşele şi îndreptându-se spre bărbatul care se zvârcolea. Trebuia să facă acest ultim lucru, îşi spuse, iar ea trebuia să-l lase.

— Are două minute să-l imobilizeze pe nenorocitul ăla şi să-i citească drepturile, după care-l duc la clinică. Nu ştiu cât de grav e rănit.

— Îl duc eu.

Nell se uită la sângele de pe mâna ei – sângele lui Zack. Strânse pumnul şi simţi pulsul vieţii.

— O să stau cu el.

— Curajul – Mia întinse mâna şi atinse pandantivul – rupe vraja. Iubirea ţese alta.

O trase pe Nell în braţele ei şi o strânse cu putere.

— Te-ai descurcat bine, surioară.

Se întoarse spre Ripley.

— Iar tu ţi-ai găsit soarta.

Devreme de Ziua Tuturor Sfinţilor, la mult timp după ce focurile magice fuseseră stinse, înainte ca zorile să despice cerul, Nell stătea în bucătăria căsuţei galbene cu mâna odihnindu-i-se uşor într-a lui Zack.

Simţise nevoia să se întoarcă, să fie acolo, să cureţe ce se întâmplase şi ce s-ar fi putut întâmpla. Măturase forţele negative care mai rămăseseră şi aprinsese lumânări şi tămâie.

— Aş fi vrut să rămâi la clinică peste noapte.

Îşi întoarse mâna sub a lui Zack, strânse uşor.

— Aş putea spune acelaşi lucru.

— Eu am câteva cusături, tu ai o contuzie.

— Uşoară, îi aminti ea. Iar douăzeci şi trei de cusături nu sunt doar câteva.

„Douăzeci şi trei de cusături”, îşi spuse. O tăietură lungă şi urâtă. Doctorul spusese că era o minune că niciun muşchi şi niciun tendon nu fusese retezat.

Zack îi spunea magie. Magia lui Nell.

Nell întinse mâna şi atinse bandajul proaspăt şi alb, apoi atinse medalionul de aur.

— Nu l-ai scos.

— M-ai rugat să nu-l scot. L-am simțit arzând, îi spuse, făcând-o să privească în ochii lui. Cu o clipă înainte să mă taie. Am putut să văd în mintea mea, într-o strălucire ca prin ceață, lama care mi se îndrepta spre inimă. Apoi a deviat.

Ca şi cum ar fi atins un scut. Am crezut că mi-am imaginat. Dar n-a fost aşa.

— Am fost mai puternici decât el.

Nell ridică pe obraz mâinile lor împreunate.

— Mi-a fost frică. M-am înecat în frică din clipa în care i-am auzit vocea. Mi-a distrus totul, tot ce am construit, tot ce-am aflat despre mine. M-a paralizat, parcă mi-a supt toată voința. Asta era puterea pe care o avea asupra mea. Dar am început să-mi revin şi, când te-a lovit, totul s-a întors ca un val uriaş. Dar nu puteam să gândesc limpede. Probabil că din cauza loviturii la cap.

— Ai fugit ca să mă salvezi.

— Iar tu ai venit după mine ca să mă salvezi. Suntem doi eroi.

Îi atinse uşor fața. Simțea durerea vânătăilor pulsând în durerea lui.

— N-o să-ți mai facă rău niciodată. O să mă duc să o schimb pe Ripley la prima oră şi o să iau legătura cu procuratura, pe continent. Două acuzații de tentativă de crimă o să-l țină după gratii, oricât de buni ar fi avocații lui.

— Nu-mi mai este frică de el. Arăta jalnic la sfârşit, consumat de propria cruzime.

Îngrozit de ea. Nebunia lui îl priveşte acum direct în față. N-o să mai poată niciodată s-o ascundă.

Zack putea încă să vadă ochii lipsiți de culoare ai lui Evan Remington, mari şi sălbatici pe un chip alb ca varul.

— Spitalul de nebuni e la fel de bun ca şi închisoarea.

Nell se ridică şi se duse să-şi mai toarne o cană de ceai. Dar, când se întoarse la masă, Zack o cuprinse cu brațul şi-i lipi fața de trupul lui.

— O să treacă o vreme până o să reuşesc să uit cum arătai cu cuțitul la gât.

Nell îi mângâie părul.

— Avem o viață întreagă să lăsăm rănile să se vindece. Vreau să mă mărit cu tine, domnule şerif Todd. Şi vreau să încep această viață cât de curând.

I se urcă în poală şi oftă în clipa în care-şi odihni capul pe umărul lui sănătos. Pe fereastră, putea vedea primele dâre de culoare anunțând zorii, dunga trandafirie care se întindea pe cer.

Îşi puse o mână peste inima lui şi îşi sincroniză bătăile cu ale lui. Şi ştia că aceasta era adevărata magie.

CUPRINS

- prolog
- capitolul 1
- capitolul 2
- capitolul 3
- capitolul 4

- capitolul 5
- capitolul 6
- capitolul 7
- capitolul 8
- capitolul 9
- capitolul 10
- capitolul 11
- capitolul 12
- capitolul 13
- capitolul 14
- capitolul 15
- capitolul 16
- capitolul 17
- capitolul 18
- capitolul 19
- capitolul 20